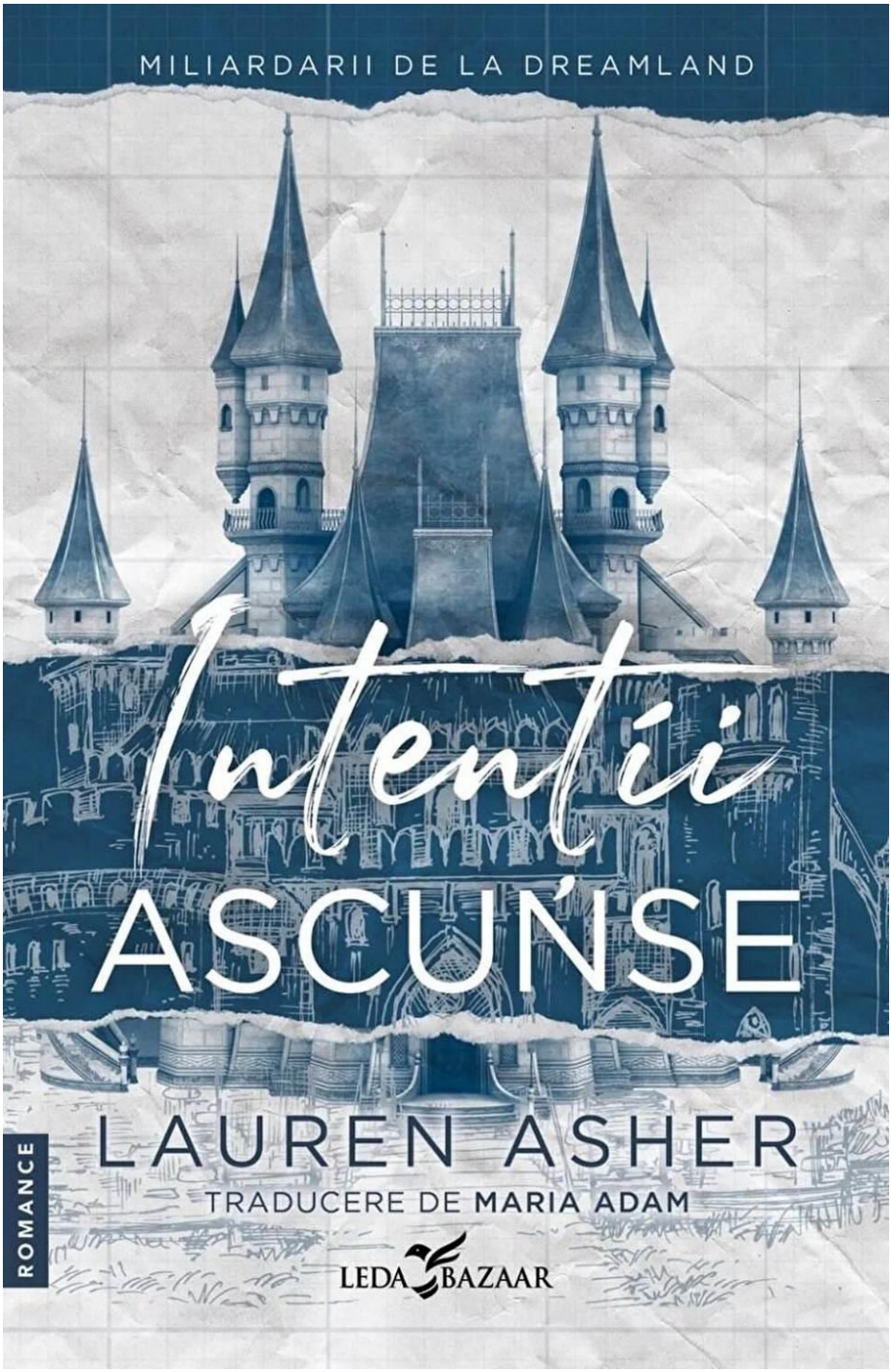
MILIARDARII DE LA DREAMLAND
Intenții
ASCUNSE
LAUREN ASHER
TRADUCERE DE MARIA ADAM
ROMANCE
LEDA BAZAAR

Imprint coordonat de
Shauki Al-Gareeb

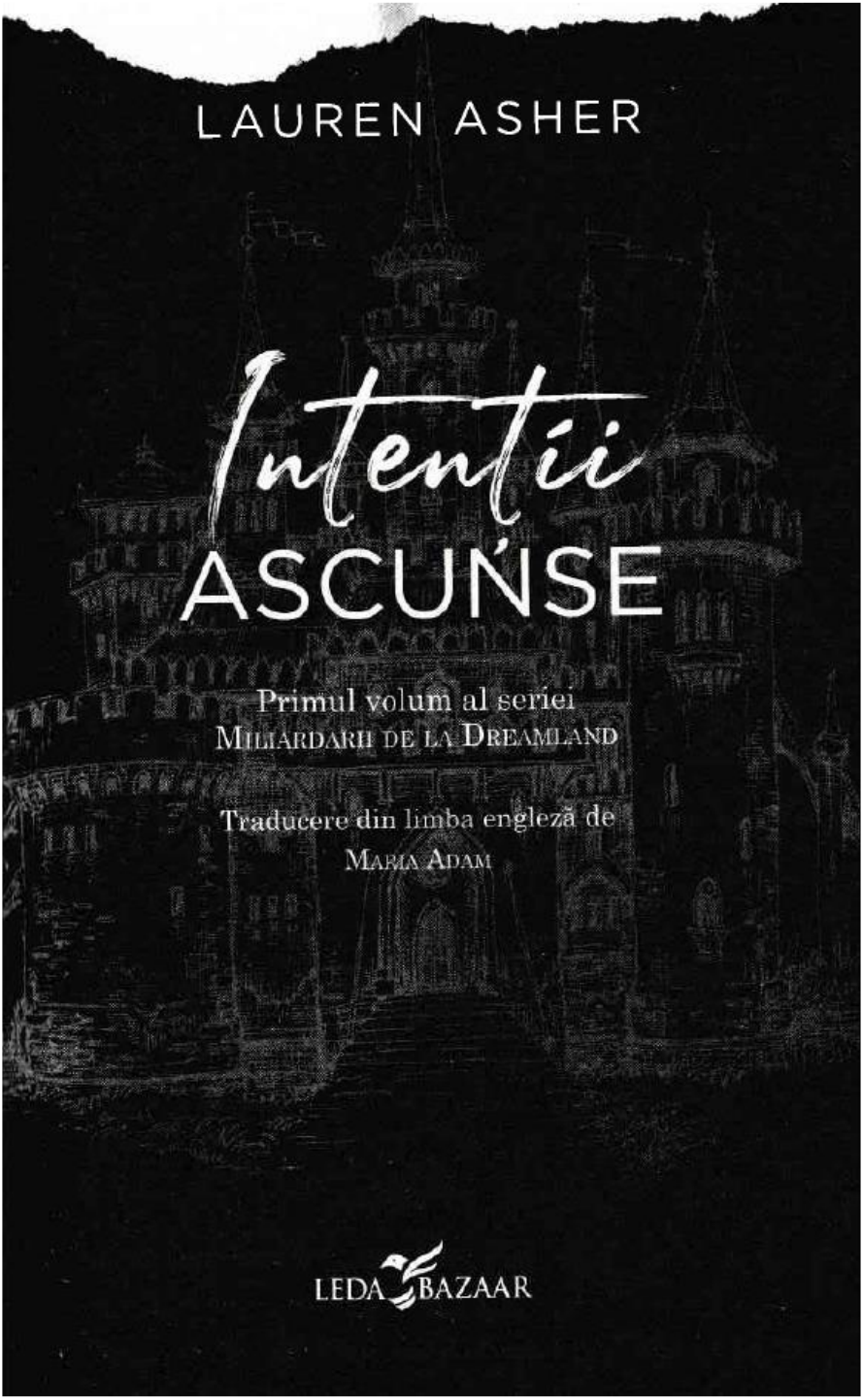
LAUREN ASHER
Intenții
ASCUNSE
Primul volum al seriei
MILIARDARII DE LA DREAMLAND
Traducere din limba engleză de
MARIA ADAM
LEDA BAZAAR

Redactare: Alina Bâltâc, Shauki Al-Gareeb
Tehnoredactare: Codruţ Radu, Mihaela Ciufu

Lauren Asher
The Fine Print (Dreamland Billionaires #1)
Copyright © 2021 by Lauren Asher
The moral rights of the author have been asserted.
Translation Copyright © 2023 by Maria Adam, Corint Books SRL, Romania

Toate drepturile asupra acestei ediţii în limba română aparţin LEDA BAZAAR, un imprint al CORINT BOOKS, str. Mihai Eminescu nr. 54A, Bucureşti.

www.edituracorint. ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Asher, Lauren
Intenţii ascunse / Lauren Asher; trad. din lb. engleză de
Maria Adam. – Bucureşti: Leda Bazaar, 2023
ISBN 978–606–088–159–9
I. Adam, Maria (trad.)
821.111

Playlist

Ain't No Rest for the Wicked – Cage The Elephant
Oh, What a World – Kacey Musgraves
My Own Monster – X Ambassadors
Cloudy Day – Tones And I
Flaws – Bastille
Rare Bird – Caitlyn Smith
Lasso – Phoenix
Bubbly – Colbie Caillat
Believe – Mumford & Sons
Take a Chance On Me – ABBA
From Eden – Hozier
Could Be Good – Kat Cunning
R U Mine? – Arctic Monkeys
34*35 – Ariana Grande
Ho Hey – The Lumineers
Can't Help Falling in Love – Haley Reinhart
Wildfire – Cautious Clay
White Horse (Taylor's Version) – Taylor Swift
Need the Sun to Break – James Bay
Landslide (Remastered) – Fleetwood Mac
Missing Piece – Vance Joy
Dreams – The Cranberries

Pentru toate fetele care visează
să-și întâlnească prințul,
dar se îndrăgostesc de antieroul neînțeles.

Capitolul unu
Rowan

Ultima dată când am fost la o înmormântare, m-am ales cu o mână ruptă. Ştirea a ajuns în ziare după ce m-am aruncat în mormântul deschis al mamei. Au trecut peste douăzeci de ani de atunci şi, cu toate că m-am schimbat complet, aversiunea mea faţă de doliu e la fel de mare. Însă, din pricina responsabilităţilor care îmi revin în calitate de cea mai tânără rudă a răposatului meu bunic, lumea se aşteaptă să mă ţin tare şi calm în timpul priveghiului. E aproape imposibil, căci mă mănâncă pielea de parcă aş purta un costum ieftin din poliester.

Îmi pierd răbdarea pe măsură ce trec orele, în timp ce sute de angajaţi ai companiei Kane şi parteneri de afaceri îmi transmit condoleanţe. Dacă există vreun lucru pe care să-l urăsc mai mult decât înmormântările, acela e să vorbesc cu oamenii. Sunt doar câţiva indivizi pe care îi tolerez, iar bunicul se număra printre ei.

Şi *acum s-a dus.*

Senzaţia de arsură din piept se intensifică. Nu ştiu de ce mă deranjează atât de mult. Am avut timp să mă pregătesc în timp ce era *în comă,* şi totuşi senzaţia stranie din cutia toracică se întoarce parcă şi mai înverşunată ori de câte ori mă gândesc la el.

Îmi trec mâna prin părul brunet ca să am ceva de făcut.

— Îmi pare rău pentru pierderea suferită, fiule!

Un oaspete fără nume îmi întrerupe şirul gândurilor.

— Fiule?

Cuvântul îmi iese pe gură cu atâta venin, încât bărbatul tresare.

Domnul cu pricina îşi aranjează cravata pe piept cu mâini tremurânde.

— Eu… Păi… Hm…

— Iertaţi-l pe fratele meu! Suferinţa îi tulbură minţile.

Cal pune o mână pe umărul meu şi mă strânge uşor. Răsuflarea lui cu miros de vodcă şi mentă mă loveşte în faţă, făcându-mă să mă strâmb. O fi arătând fratele meu mijlociu elegant, într-un costum călcat şi cu părul blond perfect aranjat, dar ochii înroşiţi spun o poveste complet diferită.

Bărbatul mormăie câteva cuvinte pe care nu-mi bat capul să le ascult înainte de-a o lua spre cea mai apropiată ieşire.

— „Suferinţa îmi tulbură minţile?"

Deşi nu-mi place ideea că bunicul a murit, nu mă *tulbură* nimic în afară de arsurile neplăcute de la stomac.

— Calmează-te! E genul de lucru pe care îl spun oamenii la înmormântări.

Două sprâncene blonde se împreunează în timp ce Cal mă priveşte fix.

— N-am nevoie de scuze pentru felul în care mă port.

— Nu, dar ai nevoie de un motiv dacă-l sperii pe cel mai mare investitor al hotelului nostru din Shanghai.

— Futu-i!

Există un motiv întemeiat pentru care prefer singurătatea. Flecăreala necesită prea mult efort şi diplomaţie pentru gustul meu!

— Poţi să *încerci* să fii mai drăguţ încă o oră? Măcar până pleacă oamenii importanţi?

— Aşa *sunt* eu când încerc.

Mi se zbate ochiul stâng, şi strâng din buze.

— Păi, fă o treabă mai bună! Pentru el! spune Cal şi înclină capul spre fotografia de deasupra şemineului.

Răsuflu cu dificultate. Fotografia a fost făcută în timpul unei excursii în familie la Dreamland, când eu şi fraţii mei eram copii. Bunicul zâmbeşte spre obiectiv, deşi braţele mele micuţe îl strâng de gât din toate puterile. Declan stă lângă bunicul, surprins în timp ce-şi dă ochii peste cap, iar Cal ţine două degete ridicate după capul lui. Tata afişează un zâmbet rar şi sobru în timp ce-l ţine pe bunicul cu braţul pe după umeri. Dacă mă străduiesc destul, mi-o pot imagina pe mama râzând în timp ce făcea poza. Deşi amintirea feţei ei e neclară, îi pot zări zâmbetul dacă mă concentrez.

O senzaţie ciudată pe gât mă face să înghit cu greu.

Alergiile de primăvară din oraş. Atâta tot! Îmi curăţ gâtul iritat.

— Lui i-ar fi displăcut tot spectacolul ăsta!

Deşi bunicul făcea parte din *industria* divertismentului, nu adora să fie în centrul atenţiei. Dacă ar mai fi fost printre noi, ideea că toţi oamenii ăştia au condus până la marginea oraşului Chicago pentru el l-ar fi făcut să-şi dea ochii peste cap.

Cal ridică din umeri.

— El, mai ales, ştia ce aşteaptă lumea din partea lui.

— Un eveniment de networking deghizat în înmormântare?

Colţurile buzelor lui Cal se ridică într-un zâmbet şters, înainte de a redeveni o linie dură.

— Ai dreptate. Bunicul ar fi fost îngrozit, pentru că spunea mereu că duminica e zi de odihnă.

— Cei răi n-au timp de odihnă.

— Iar bogaţii nici atât.

Declan se opreşte lângă fratele meu. Aruncă o căutătură necruţătoare la mulţimea de oameni. Fratele meu cel mai mare a transformat intimidarea oamenilor într-o ştiinţă,

motiv pentru care toţi îi evită privirea neagră ca smoala. Costumul se asortează cu părul lui brunet, ceea ce nu face decât să-i sporească imaginea misterioasă.

Sunt puţin gelos pe Declan, pentru că oamenii, de obicei, vorbesc mai întâi cu mine, luându-mă drept cel mai de treabă fiindcă sunt cel mai mic dintre ei. Poate că m-am născut ultimul, dar cu siguranţă nu am venit pe lume ieri. Singurul motiv pentru care invitaţii îşi fac timp să discute cu noi este pentru că vor să ne rămână în graţii. E de aşteptat un astfel de tratament. Mai ales când toţi oamenii cu care avem de-a face au busola morală orientată permanent spre iad.

Un cuplu de necunoscuţi se apropie de noi trei. O femeie îşi scoate un şerveţel din poşetă să se şteargă la ochi în timp ce partenerul ei întinde mâna spre noi. Mă uit la mâna lui de parcă mi-ar putea da vreo boală.

Bărbatul se înroşeşte până în vârful urechilor şi bagă mâna la loc în buzunar.

— Voiam să vă transmit condoleanţe! Îmi pare nespus de rău pentru pierderea suferită! Bunicul vostru…

Dau din cap, însă încetez să-l mai ascult. O să fie o noapte a naibii de lungă!

Asta e pentru tine, bunicule!

*

Mă uit lung la plicul alb. Numele meu apare notat pe faţă şi remarc elegantul scris de mână al bunicului. Îl întorc şi, neatins de semnătura lui, observ intact sigiliul de ceară cu Castelul prinţesei Cara din Dreamland.

Avocatul termină de împărţit celelalte scrisori fraţilor mei.

— Fiecare trebuie să-şi citească scrisoarea înainte să încep să dau detalii despre testamentul domnului Kane.

Simt un nod în gât când rup sigiliul şi scot scrisoarea. E datată cu exact o săptămână înainte de accidentul bunicului, cel din urmă cu trei ani, care l-a băgat în comă.

Pentru dulcele şi micuţul meu Rowan,

Îmi înăbuş un hohot de râs. „Dulce" şi „micuţ" sunt ultimele cuvinte pe care le-aş folosi ca să mă descriu, dat fiind că am înălţimea unui jucător de baschet din NBA şi am capacitatea emoţională a unei stânci, dar bunicul era fericit în ignoranţa lui. Era cel mai bun, dar şi cel mai rău lucru în ce-l privea, în funcţie de situaţie.

Deşi acum eşti bărbat în toată puterea cuvântului, în ochii mei vei fi mereu flăcăul de odinioară. Îmi amintesc ziua când te-a născut mama ta de parcă a fost ieri. Erai cel mai mare dintre toţi trei, cu obrajii grăsuţi şi capul acoperit de păr negru, pe care din păcate eram invidios. Şi aveai şi nişte plămâni zdraveni, şi nu te opreai din plâns până nu i te dădeam mamei înapoi. Era ca şi cum totul era bine în lume când stăteai în braţele ei.

Recitesc de două ori paragraful. E ciudat să-l aud pe bunicul vorbind de mama cu atâta nonşalanţă. Subiectul a devenit tabu în familia mea până când am ajuns să-mi amintesc cu greu faţa sau vocea ei.

Ştiu că am fost ocupat cu munca şi că n-am petrecut atâta timp cât ar fi trebuit cu voi toţi. A fost

uşor să dau vina pe companie pentru distanţa fizică şi emoţională din relaţiile mele. Când a murit mama ta, n-am ştiut ce să fac sau cum să vă ajut. Cum tatăl tău m-a ţinut la distanţă, m-am dedicat meseriei până am devenit indiferent faţă de toate celelalte lucruri din jur. A funcţionat când a murit soţia mea şi a funcţionat şi când mama ta a avut parte de un sfârşit asemănător, dar îmi dau seama că asta l-a împins pe tatăl tău spre eşec. Şi, procedând astfel, am greşit faţă de voi toţi. În loc să-l învăţ pe Seth cum să trăiască după o pierdere grea, i-am arătat cum să se agaţe de disperare, iar asta nu a făcut decât să vă rănească pe tine şi fraţii tăi. Tatăl tău v-a fost părinte în singurul fel pe care îl cunoştea, iar eu sunt de vină pentru asta.

Bineînţeles că bunicul scuză faptele tatei. Era prea ocupat să acorde suficientă atenţie adevăratului monstru care s-a dovedit a fi fiul său.

În timp ce-ţi scriu, locuiesc la Dreamland şi încerc să mă reconectez la propria persoană. M-a tot tulburat ceva în ultimii ani şi nu mi-am dat seama despre ce anume e vorba până când n-am ajuns aici să-mi reevaluez viaţa. Am cunoscut pe cineva care mi-a deschis ochii faţă de greşelile făcute. Pe măsură ce compania creştea, eu am pierdut legătura cu motivul pentru care am început toate astea. Am înţeles că am fost înconjurat de mulţi oameni fericiţi, însă niciodată nu m-am simţit mai singur. Şi, cu toate că numele meu e sinonim cu „fericirea", numai fericit nu sunt.

O senzaţie neplăcută mi se cuibăreşte în piept, cerând să fie eliberată. A existat o perioadă urâtă din viaţa mea care se potriveşte mănuşă cu comentariul lui. Dar am amuţit partea aceea din creier când mi-am dat seama că nimeni în afară de mine nu mă poate salva.

Clatin din cap şi mă concentrez din nou.

E un lucru ciudat să îmbătrâneşti, pentru că priveşti lucrurile în perspectivă. Acest testament actualizat este felul meu de a mă revanşa după moartea mea şi de a-mi repara greşelile înainte de a fi prea târziu. Nu vreau ca voi trei să aveţi viaţa asta. La naiba, nu o vreau nici pentru tatăl vostru! Aşa că bunicul o să salveze situaţia, ca un adevărat prinţ din Dreamland (sau antierou, dar asta depinde de perspectiva voastră, nu a mea).

Fiecare dintre voi are de îndeplinit o sarcină pentru a primi un procentaj din companie după moartea mea. Vă aşteptaţi la altceva de la omul care îşi câştigă existenţa scriind poveşti? Nu pot să vă DAU compania, pur şi simplu. Aşa că ţie, Rowan, visătorul care a încetat să viseze, îţi cer acest lucru…

Să devii director la Dreamland şi să-i redai magia.

Ca să primeşti 18% din companie, trebuie să devii director şi să conduci un proiect unic timp de şase luni.

Vreau să identifici slăbiciunile şi să elaborezi un plan de renovare demn de moştenirea mea. Ştiu că eşti omul potrivit pentru această treabă pentru că niciunuia dintre oamenii în care am încredere nu îi

place să creeze mai mult decât ţie, deşi, de-a lungul anilor, ai pierdut legătura cu latura asta a ta.

Îmi *plăcea* să creez. Subliniez timpul trecut, pentru că în niciun caz nu voi mai desena iar, darămite să lucrez de bunăvoie la Dreamland.

Voi contacta o echipă independentă şi-i voi cere să voteze pentru schimbările tale. Dacă nu sunt aprobate, atunci procentajul tău din companie îi va reveni permanent tatălui tău. Nu există a doua şansă. Nu poţi să-i cumperi partea. Aşa stau lucrurile, dragul meu băiat. Eu am fost nevoit să muncesc pentru ca numele Kane să ajungă ceea ce este azi şi depinde de tine şi de fraţii tăi să vă asiguraţi că va dăinui pentru totdeauna.

Te iubesc pentru totdeauna,
Bunicul

Mă uit la cerneală până când cuvintele devin neclare. Mi-e greu să mă concentrez în timp ce avocatul vorbeşte despre împărţirea bunurilor. Nimic nu mai contează. Aceste scrisori pun toate planurile în aşteptare.

Declan îl conduce pe avocat şi se întoarce în living.

— E o mare tâmpenie!

Iau sticla de whisky de pe măsuţa de cafea şi-mi umplu paharul cu vârf.

— Tu ce trebuie să faci?

Declan se aşază.

Îi explic sarcina care mă aşteaptă.

— Nu ne poate cere aşa ceva!

Cal se ridică de pe scaun şi începe să se plimbe prin

cameră.

Declan îşi trece mâna peste bărbia ţepoasă.

— L-ai auzit pe avocat. Ori facem ce trebuie, ori posibilitatea ca eu să devin director executiv e egală cu zero.

Privirea lui Cal e tot mai feroce cu fiecare respiraţie întretăiată.

— Futu-i! Nu pot s-o fac!

— Ce-ar putea fi mai rău decât să-ţi pierzi procentele din companie?

Declan îşi netezeşte sacoul.

— Să-mi pierd demnitatea?

Îi arunc o privire din cap până în picioare.

— Mai ai aşa ceva?

Cal îmi arată degetul mijlociu.

Declan se lasă pe spate în scaun şi soarbe din pahar.

— Dacă e cineva care are dreptul să se supere, eu sunt acela. Eu sunt cel care trebuie să se însoare şi să-şi lase nevasta gravidă ca să devină director executiv.

— Ştii că trebuie să faci sex ca să ai copii, nu? Software-ul tău intern nu e capabil să înveţe chestia asta?

Cal vrea să stârnească o ceartă pe care nu o poate câştiga. Declan se mândreşte cu reputaţia de a fi cel mai intangibil burlac din America din nici un alt motiv decât plăcerea de a fi promiscuu.

Declan ia scrisoarea lui Cal de pe jos şi-i aruncă o privire plictisită.

— Alana? Interesant! Mă întreb de ce a crezut bunicul că ar fi o idee bună să vă împăcaţi.

Alana? N-am mai auzit numele acela de ani buni. Ce vrea bunicul să facă fratele meu cu ea?

Mă întind să iau scrisoarea de la Declan, dar Cal i-o smulge din mână înainte să reuşesc.

— Du-te dracului! Şi nu mai vorbi despre ea, bine? spumegă Cal.

— Dacă vrei să te joci cu focul, atunci pregăteşte-te să te arzi!

Declan înclină paharul spre Cal. Ne priveşte pe amândoi pe rând.

— Indiferent ce credem noi, nu avem de ales, trebuie să continuăm în condiţiile impuse de bunicul. Miza e prea mare!

Nu-l voi lăsa niciodată pe tata să obţină acţiunile noastre în companie. Am aşteptat toată viaţa posibilitatea de a controla compania Kane împreună cu fraţii mei şi nu am de gând să o pierd în faţa tatei. Nu când suntem motivaţi de ceva mult mai puternic decât nevoia de bani. Pentru că dacă există o lecţie pe care am învăţat-o de la Seth Kane, e faptul că iubirea vine şi trece, dar ura durează o viaţă.

Capitolul 2
Rowan

Noua mea asistentă, Martha, e veterană la Dreamland şi a lucrat pentru toţi directorii parcului de distracţii, inclusiv pentru bunicul. S-a împăcat repede cu tranziţia. E un bonus că ştie tot despre toată lumea, ceea ce mă face să răsuflu uşurat când mă gândesc la mutarea în Florida.

Datorită informaţiilor-cheie oferite de Martha, am idee cum să-i găsesc pe aproape toţi angajaţii de la Dreamland ca să mă pot prezenta oficial. Pot să-mi aleg scaunul pentru că m-am asigurat că voi ajunge primul la şedinţa din dimineaţa asta. Aleg locul perfect în spatele sălii, acolo unde nu ajung luminile fluorescente, ascunzându-mă în întunericul pe care mi-l doresc. Dacă stau departe de privirile curioase, voi observa cum interacţionează echipa şi cum rezolvă managerii problemele.

Cu zece minute înainte de şedinţă, toată lumea intră în încăpere şi ocupă şirurile nenumărate de scaune. Nu ştiu ce fel de energie eman, dar angajaţii evită rândul din spate, preferând locurile din faţă şi de pe mijloc. O singură persoană are curajul să se aşeze pe scaunul din faţa mea. Domnul mai în vârstă se uită la mine de parcă îl incomodez strecurându-mă pe teritoriul lui, dar îl ignor.

Luminile din faţa sălii se concentrează asupra lui Joyce, managera echipei de zi şi mama celor de la Dreamland. Are o chică de păr alb şi ochii albaştri care cercetează întreaga încăpere ca un sergent de instrucţie. Nu ştiu cum mă descoperă, dar ochii ei îmi întâlnesc privirea; face un semn discret din cap cu buzele strânse.

Apoi bate cu palma în clipboard.

— În regulă, oameni buni! Să începem! Avem multe de discutat şi puţin timp la dispoziţie înainte să sosească primii vizitatori.

Joyce prezintă agenda de lucru şi trece prin nenumărate subiecte cu încredere în sine. Aproape fără să respire, discută despre programul din iulie cu parade, festivaluri şi celebrităţi care vizitează parcul.

Uşa din spatele meu se deschide cu un scârţâit. Mă întorc pe scaun şi mă uit peste umăr. O brunetă tinerică se strecoară înăuntru şi închide încet uşa după ea.

Mă uit la ceas. *Cine e şi de ce a întârziat douăzeci de minute?*

Într-o mână cu o nuanţă aurie de bronz ţine un skateboard Penny roz-neon şi se uită la sala plină. Profit de neatenţia ei ca s-o privesc. E frumoasă într-un fel care mă împiedică să mă concentrez din nou la discuţia care se poartă în partea din faţă a sălii.

Nu-mi place, dar nu pot să-mi iau ochii de la ea. Ochii mei îi urmăresc curburile corpului, trasând o linie de la gâtul delicat la coapsele pline. Începe să-mi bată inima mai repede.

Încleştez pumnii; nu-mi place că nu-mi pot controla corpul.

Stăpâneşte-te!

Respir adânc de câteva ori ca să-mi încetinesc bătăile inimii.

O şuviţă de păr negru îi cade pe frunte. O dă după urechea împodobită cu piercinguri de aur. De parcă îmi simte privirea, întoarce ochii spre mine – sau, mai bine zis, spre locul liber de lângă mine.

Femeia se deplasează din dreptul intrării luminate spre culoarul învăluit în întuneric. Se uită la dispunerea locurilor

de parcă încearcă să-şi dea seama cum să se strecoare pe scaunul de lângă mine reducând pe cât posibil contactul.

— Bună! Scuză-mă!

Are vocea catifelată şi un accent vag. Respiră adânc în timp ce îmi invadează, centimetru cu centimetru, spaţiul personal.

Nu spun absolut nimic, mărginindu-mă să strâng cu putere braţele scaunului. Îi văd fundul în prim-plan, de-abia încăpând în ţinuta neobişnuită cu blugi şi tricou.

Există un motiv pentru care uniformele sunt obligatorii când angajaţii se află pe proprietatea companiei şi mă uit direct la el. Mi se încinge ceafa, iar braţele scaunului trosnesc sub presiunea mâinilor mele. Îmi ajunge la nas parfumul ei. Închid ochii când simt aroma ameţitoare – un amestec de flori, citrice şi ceva ce nu reuşesc să identific.

Trece peste picioarele mele lungi cu graţia unei girafe nou-născute.

Vrând să pun capăt situaţiei, îi fac puţin loc, ridicându-mă. Mişcarea bruscă o face să se împiedice de picioarele mele. Se sprijină cu o mână în poala mea, ratându-mi penisul cu doar câţiva centimetri. Simt un curent electric pe picior, drept în vintre.

Rahat! De când îmi stârneşte o asemenea reacţie atingerea cuiva?

Ochii ei mari mă privesc; are gene dese şi ochii căprui, migdalaţi. Clipeşte de câteva ori, arătând că are totuşi ceva funcţii cognitive.

— Îmi pare foarte rău!

Buzele i se întredeschid în timp ce se holbează la mâna din poala mea. Icneşte şi şi-o retrage, luând cu ea şi senzaţia aceea caldă şi ciudată.

Un angajat mai în vârstă se uită peste umăr.

— Nu vrei să te aşezi odată? De-abia o aud pe Joyce din cauza gălăgiei tale obişnuite.

Gălăgie obişnuită? E bine de ştiut că e un tipar pentru ea.

— Bine! Da! bolboroseşte ea.

Mi se pare un miracol că reuşeşte să se strecoare pe scaunul de lângă mine fără vreun alt incident. Pune jos rucsacul, care scoate sunete stridente, distrăgându-mi din nou atenţia. Metalul zornăie şi zăngăne când se apleacă şi-i deschide fermoarul.

Închid ochii şi respir pe nas, încercând să calmez durerea surdă care-mi pulsează în tâmple. Numai că îi simt tot mai puternic parfumul, ceea ce mă împiedică să uit de ea.

Braţul tinerei îmi atinge piciorul în timp ce caută. O scânteie asemănătoare îmi străbate şira spinării în urma contactului, ca un val de căldură care cere să ajungă *undeva.*

Oriunde, dar nu *acolo,* fir-ar să fie!

— Te superi? îi spun printre dinţi.

— Scuze!

Tresare când îşi găseşte în sfârşit caietul şi se aşază normal pe scaun. Skateboardul Penny îi alunecă din poală şi se loveşte de pantofii mei de două mii de dolari.

Nu degeaba au fost interzise prostiile astea în parc acum câteva decenii. Lovesc cu piciorul obiectul de contrabandă, trimiţându-l direct în gleznele aceluiaşi bărbat care a certat-o mai devreme.

— Haide, Zahra!

Bărbatul întoarce capul şi-i aruncă o privire ucigătoare.

Zahra. Numele se potriveşte cu nebunia pe care abia am întrezărit-o.

— Scuze, Ralph! murmură ea.

— Nu-ţi mai cere scuze şi vino şi tu măcar o dată la timp la serviciu!

Îmi înăbuş dorinţa de a zâmbi. Nimic nu-mi place mai mult decât atunci când li se dă oamenilor peste nas.

Ea se apleacă şi pune o mână delicată pe umărul lui.

— Pot să mă revanşez cu nişte pâine proaspătă pe care am făcut-o eu şi Claire aseară?

Pâine? Chiar îi oferă omului mâncare după ce s-a supărat pe ea?

Ralph ridică din umeri.

— Adaugă şi nişte fursecuri şi nu o să mă plâng la Joyce că ai întârziat iar.

Mă uit la ursuzul cărunt din faţa mea.

— Ştiam că ai o slăbiciune pentru mine! Oamenii spun că eşti rău, dar eu nu cred nimic din toate astea.

Îl împunge în umăr cu o mişcare familiară.

Văd ce face tipa. Cumva, l-a îmbrobodit de tot pe bătrânul Ralph cu un simplu zâmbet şi promisiunea că-i va oferi bunătăţi.

Femeia asta e periculoasă – ca o mină pe care cineva nu o vede decât când e prea târziu. Zahra scoate un pachet din rucsac şi-l depune în mâinile întinse ale lui Ralph.

Ralph zâmbeşte, arătându-şi dintele ciobit din faţă.

— Să nu spui nimănui micul nostru secret! N-aş putea suporta consecinţele!

— Bineînţeles! N-aş îndrăzni!

Ea izbucneşte într-un râs înăbuşit care-mi reverberează în piept de parcă cineva a bătut acolo gongul cu barosul. Căldura mi se împrăştie în corp, speriindu-mă la culme.

Dinţii albi ies în evidenţă pe întuneric când îi zâmbeşte larg lui Ralph. Ceva din expresia ei îmi face inima s-o ia la goană în piept. *Frumos. Lipsit de griji. Inocent.*

De parcă e cu adevărat mulţumită de viaţa ei şi nu se preface ca noi, ceilalţi.

Strâng din dinţi şi răsuflu agitat.

— Ai terminat? Unii dintre noi încearcă să fie atenţi.

Albul ochilor lui Ralph se măreşte, apoi se întoarce pe scaun, lăsând-o singură pe Zahra.

— Îmi pare rău! şopteşte ea pe înfundate.

Îi ignor scuzele şi-mi îndrept atenţia către Joyce.

— În corporaţie au loc nişte schimbări importante, pe care le vom analiza în cursul săptămânii viitoare. Ne vor supraveghea cu atenţie în acest trimestru.

— Minunat! Exact ce ne trebuia, murmură Zahra în şoaptă şi notează în caiet.

— Ai o problemă cu corporaţia?

Nu sunt sigur ce mă aştept să aud de la ea sau de ce îmi pasă măcar.

Râde în sinea ei şi am din nou o senzaţie ciudată în cutia toracică.

— Adevărata întrebare este cine nu are o problemă cu corporaţia.

— De ce?

— Consiliul director al Companiei Kane e plin de moşnegi care stau şi vorbesc despre câţi bani au făcut, fără să discute despre lucrurile cu adevărat importante.

— Şi tu eşti deodată expertă în şedinţele de consiliu?

— Nu trebuie să fii un geniu ca să tragi concluzii bazate pe felul în care suntem trataţi aici.

— Şi cum sunteţi trataţi?

— De parcă nu contăm atâta timp cât îi ajutăm să câştige miliarde de dolari pe an.

Dacă îmi observă încruntarea, nu pare să o deranjeze.

— Nu sunt angajaţii plătiţi ca să nu se plângă?

Ea se întoarce zâmbind spre mine.

— Regret, asta o să coste compania mai mult şi, dat

fiind că majoritatea câştigăm salariul minim, tăcerea nu face parte din înţelegere.

Vorbeşte senin şi degajat, ceea ce, cumva, mă enervează şi mai mult.

— Ar trebui să o facă, măcar ca să vă împiedice să aruncaţi cu afirmaţii pline de ignoranţă.

Ea trage brusc aer în piept şi se întoarce la caietul ei, oferindu-mi în sfârşit liniştea pe care mi-o doream.

— Trimestrul următor va fi diferit de cel precedent.

Ochii lui Joyce strălucesc.

Câţiva membri ai echipei mormăie pe înfundate.

— Ei, haideţi! Ăsta e adevărul!

Zahra scoate un sunet din gât. Îşi ia nişte notiţe pe caiet, dar nu văd cuvintele pe întuneric.

— Nu o crezi?

Ce naiba faci, omule? A tăcut în sfârşit, iar acum tu îi pui întrebări?

Ea întoarce brusc capul spre mine, dar nu-i văd expresia.

— Pentru că nu se poate întâmpla nimic bun acum, că Brady nu mai e.

Vocea i se frânge.

Strâng din dinţi. Cine se crede numindu-l *Brady* pe bunicul meu? E jignitor!

— În ultimul an, parcul a mers mai bine decât a făcut-o vreodată, aşa că afirmaţia ta pare nefondată.

Ea bâţâie din genunchi într-un mod enervant.

— Nu totul se referă la profit şi pierderi. Desigur, parcul a mers mai bine, dar cu ce preţ? Salarii mici? Asigurări mai ieftine de sănătate pentru angajaţi şi zile de concediu neplătite?

Dacă încearcă să apeleze la omenia mea, s-ar putea să

moară încercând. Oamenii aflaţi în poziţia mea nu conduc cu inima, pentru că n-am fi niciodată mulţumiţi cu ceva atât de ridicol.

Noi nu încercăm să facem lumea mai bună.

Noi încercăm s-o facem a *noastră.*

Mă aşez mai bine pe scaun ca s-o pot privi.

— Ai vorbit ca un om care nu ştie nimic despre ce înseamnă să conduci o industrie de miliarde de dolari. Nu că m-ar mira. La urma urmei, lucrezi aici.

Ea întinde mâna şi mă ciupeşte de braţ. Degetele ei mici nu au forţa necesară să-mi facă vreun rău.

— Pentru ce naiba ai făcut asta? mă răstesc la ea.

— Încercam să văd dacă e un coşmar. Se pare însă că toată conversaţia asta eşuată e *foarte* reală.

— Mai atinge-mă o dată şi vei fi concediată pe loc!

Ea încremeneşte.

— La ce departament ai spus că lucrezi?

— N-am spus nimic.

Ea se plesneşte cu palma peste frunte, trecând de la engleză la o limbă străină pe care nu o cunosc.

— *Tu* la ce departament lucrezi? întreb eu.

Ea îşi îndreaptă spatele cu un rânjet, de parcă n-am ameninţat-o acum o secundă că o concediez. *Bizar!*

— Sunt cosmeticiană la salonul Bagheta Magică.

— Grozav. Aşadar, nu faci nimic destul de important, încât să ţi se simtă lipsa.

Scaunul scârţâie sub ea când dă înapoi scârbită.

— Doamne, ce nesimţit eşti!

Joyce nici n-ar fi putut plănui o intrare mai bună pentru mine! Mă strigă pe nume, moment în care toate capetele se întorc în direcţia colţului nostru întunecat.

Mă ridic de pe scaun şi mă uit la Zahra cum se încruntă

mirată. Îşi ţine capul plecat şi-i tremură pieptul. *De râs?*

Ce naiba? Ar trebui să-şi ceară scuze şi să mă implore să-i las locul de muncă.

Joyce mă strigă şi îndrept capul spre scenă.

Mă întorc spre mulţime şi mă îndepărtez de Zahra. Trebuie să mă concentrez la un singur lucru, iar scopul meu nu are nicio legătură cu o femeie care a îndrăznit să mă facă nesimţit şi să mai şi râdă din cauza asta.

Capitolul trei
Zahra

Trântesc uşa vestiarului.

— De ce te-ai supărat aşa?

Claire se aşază pe banca din faţa mea şi îşi încalţă balerinii. Părul ei brunet, până la umeri, îi încadrează faţa şi îl dă la o parte.

— Azi-dimineaţă l-am cunoscut pe cel mai mare ticălos din lume la o şedinţă. Şi nu o să-ţi vină să crezi cine era.

— Cine?!

— Rowan Kane.

— Băga-mi-aş! Fugi de-aici!

Colega mea de apartament cască ochii căprui.

Câteva capete se îndreaptă spre noi. Doamna Jeffries se joacă cu lănţişorul cu cruciuliţă de la gât, holbându-se la noi.

— *Claire!* gem eu.

— E din familia regală de la Dreamland. Scuză-mă că sunt şocată!

— Crede-mă! Unele lucruri ar trebui lăsate în seama imaginaţiei.

Indiferent ce poveşti drăguţe ar fi spus Brady despre nepotul lui cel mic, nu au fost decât fantezii. Zvonurile care circulau la Dreamland sunt adevărate. Rowan şi-a câştigat reputaţia de afacerist fără scrupule care stârneşte acelaşi nivel de fericire ca eutanasierea animalelor. Prima dată a atras atenţia cu votul decisiv împotriva creşterii salariului minim pentru angajaţi. Din cauza lui, compania Kane a continuat să-şi plătească prost angajaţii pentru munca grea pe care o depun. Domnia lui de teroare s-a consolidat de-a lungul anilor. A redus zilele de concediu plătit, a schimbat

planul asigurărilor de sănătate cu unul care mai mult strică decât ajută şi a concediat mii de angajaţi.

O fi arătând el ca un înger, dar restul e tot un păcat.

Claire mă trage de rochie.

— Păi, spune-mi! Miroase la fel de bine pe cât arată?

— Nu!

Ba da! Dar nu-i spun şi lui Claire.

Nu numai că Rowan miroase uimitor, dar fotografia lui de la companie nu-i face dreptate. Rowan e frumos într-un stil inabordabil. Ca o statuie de marmură înconjurată de un cordon de catifea roşie, ispitindu-mă să încalc teritoriul interzis pentru o singură atingere. Pomeţii lui par destul de ascuţiţi să taie, iar buzele destul de moi să fie sărutate. Şi, din ce am simţit când l-am ciupit şi i-am atins coapsa, e „îmbrăcat" în muşchi lucraţi. Pare perfect şi arată exact ca un băiat frumos cu părul castaniu aranjat perfect, costumul impecabil şi ochii de culoarea caramelului.

Asta până deschide gura.

— OK, să ignorăm faptul că e un nesimţit şi spune-mi mai bine dacă e singur sau nu!

Claire flutură din gene.

— Din câte ştiu, tipul nu e genul tău.

O înghiontesc în umăr, ştiind că nu o interesează băieţii. S-a declarat lesbiană în liceu şi de atunci nici măcar n-a mai clipit spre bărbaţi.

— Zdreanţo, te întreb pentru tine, nu pentru mine!

Îmi netezesc cu mâna costumul meu violet renascentist.

— Având în vedere că mi-a spus că n-am o slujbă atât de importantă, încât să mi se simtă lipsa, nu mă interesează. Ca să nu mai spun că e *şeful* nostru.

Deşi Dreamland nu are reguli împotriva fraternizării, l-am etichetat oficial pe Rowan ca fiind interzis. Am mai trecut

prin asta şi am păstrat şi un suvenir. Fostul meu iubit a atins cota de ticăloşie cât să-mi ajungă o viaţă.

— Doamne! Ce bou!

— Mie-mi spui? Nu-mi vine să cred că e noul director. Totul a fost atât de bru…

— Facem prezenţa! strigă Regina, managera salonului de la parter.

Eu şi Claire intrăm în salon şi ne aliniem alături de restul angajaţilor. Suntem înconjuraţi de o mare de scaune colorate şi goale, precum şi de mese de toaletă luminate care-i aşteaptă pe copiii care visează să fie îmbrăcaţi în prinţi şi prinţese în timpul şederii la Dreamland.

Toţi angajaţii primesc sarcinile de lucru înainte de a trece la posturi.

— Eşti pregătită?

Claire se uită la mine de la măsuţa ei.

Iau ondulatorul scos din priză şi-l mânuiesc ca pe o sabie.

— M-am născut pregătită!

Henry, şeful pe etaj, deschide uşile şi lasă să intre o mulţime de copii cu părinţii lor. Îmi creşte inima văzând puştii cu ochi strălucitori şi zâmbete luminoase care analizează costumele de pe pereţi.

Henry aduce o fetiţă în scaun cu rotile spre mine.

— Bună, Zahra! Ea e Lily! Abia aşteaptă să o faci să arate ca prinţesa Cara astăzi!

Mă aplec şi întind mâna spre Lily.

— Eşti sigură că ai nevoie de o transformare?

Ea dă din cap şi zâmbeşte.

— Eşti sigură că nu eşti deja o prinţesă?

Lily îşi ascunde chicotitul cu cealaltă mână. Părul blond şi drept îi cade peste faţă, ascunzându-i ochii verzi.

Bat cu degetul în nasul încreţit.

— O să-mi fie atât de uşor azi, încât şeful meu o să creadă că am superputeri!

Lily râde. E un sunet atât de plăcut, încât nu mă pot abţine să nu râd şi eu.

— Îmi place insigna ta! zice şi arată spre insigna emailată de azi, prinsă deasupra ecusonului.

— Mulţumesc!

Zâmbesc uitându-mă la cuvintele *Bâzâie fericită* care acoperă o albină desenată. Micul meu gest de răzvrătire împotriva regulii uniformelor are succes printre cei mici.

Trec la treabă, începând cu părul lui Lily. Părul ei drept se împotriveşte cu încăpăţânare buclelor prinţesei Cara, dar nu renunţ până nu arată perfect.

Un fior ciudat îmi străbate şira spinării. Mă întorc spre măsuţă fără să am grijă la mâini şi o murdăresc pe Lily pe obraz cu fard mov.

— Hei! râde ea.

— O, Doamne!

— Ce e?

Rowan stă lângă recepţie. Privirea lui apăsătoare în oglindă îmi încinge pielea, iar ochii stau să-mi iasă din orbite. Mă înroşesc până în vârful urechilor şi mă întorc la oglinda mea de machiaj să-mi ascund reacţia.

— O, te-ai îmbujorat! Aşa păţeşte tata cu mama.

Ochii lui Lily se înseninează.

— Hmm…

Ce caută aici? O să mă concedieze?

Lily mă vede holbându-mă la imaginea lui Rowan în oglindă.

— Îţi place de el?

— Sst! Nu!

Îi şterg fardul de pe obraz.

— E secret? şopteşte ea.

— Da!

Aş spune orice ca s-o fac să tacă.

Mai arunc o privire peste umăr. Ochii ticălosului în Armani rămân aţintiţi asupra mea, iar căutătura lui încruntată îmi sporeşte neliniştea.

Henry se apropie de mine, prefăcându-se că-i oferă lui Lily o cutie cu suc.

— Vrei să-mi povesteşti de ce întreabă domnul Kane de tine?

— Pentru că e posibil să-l fi enervat mai devreme?

În ochii lui Henry se citeşte îngrijorare.

— Am venit să te avertizez că-i pune tot felul de întrebări Reginei despre tine.

Sper ca Regina să-şi păstreze pentru sine antipatia pe care o nutreşte în privinţa mea. Deşi i-ar plăcea la nebunie să se plângă de mine, prestaţia mea vorbeşte de la sine. Bacşişurile sunt aproape duble faţă de ce primesc ceilalţi, ceea ce nu face decât să-i alimenteze nevoia de răzbunare.

Nu înţeleg care e problema ei. Fiica ei e cea care a avut o aventură cu fostul meu iubit în timp ce încă eram împreună. Nu sunt nicidecum o ameninţare, pentru că nu l-aş mai atinge pe Lance nici îmbrăcată în costum de protecţie, darămite să mă împac cu el.

Îmi îndrept spinarea. Nu fac decât să mă supăr dacă mă gândesc la Lance şi Tammy. Îmi dă din nou aceeaşi stare proastă şi refuz să fiu fata care a crezut că se va mărita cu iubitul ei din facultate. S-a ales praful de viitorul acela după ce am aflat că Lance ducea o viaţă dublă cu Tammy.

Las-o baltă! Arată-le că nu te-au distrus, indiferent cât de aproape au fost!

— El e prinţul tău? rânjeşte Lily.

Redevin atentă la discuţie.

Henry ridică din umeri.

— Va trebui să aşteptăm şi să vedem dacă o duce în regatul lui!

Singurul regat în care domneşte omul acela este iadul, şi nu am de gând să-l vizitez. E diavolul în costum de firmă, cu o personalitate pe potrivă.

— Succes! O să ai nevoie!

Henry pleacă după ce mă mângâie pe cap ca pe un copil.

De câte ori mă uit în oglindă, ochii căprui şi lipsiţi de emoţie ai lui Rowan îi întâlnesc pe ai mei. Mă cutremur sub privirea lui, în ciuda luminilor din jurul măsuţei de toaletă.

În timpul întregii transformări, reuşesc cumva să-mi menţin o expresie neutră, deşi inima bate să-mi spargă pieptul. Îmi folosesc toată energia ca să-l ignor pe noul meu şef, în timp ce fac din Lily cea mai frumoasă prinţesă din tot parcul.

Pe măsură ce mă apropii de final, îi întorc scaunul spre mijlocul încăperii, cu spatele la oglindă. Termin ultimele detalii, apoi îi întorc spectaculos scaunul cu faţa spre oglindă pentru marea dezvăluire. I se umezesc ochii când se vede în oglindă.

— Eşti incredibil de frumoasă!

Mă aplec şi îi ofer o mică îmbrăţişare.

— Mulţumesc!

Se uită încruntată la scaunul ei.

Simt o strângere de inimă şi-mi doresc să pot lucra cu mai mulţi copii ca Lily. Întotdeauna par să fie trecuţi cu vederea.

O prind pe Lily pe după umeri şi îi zâmbesc în oglindă.

— Eşti o fată foarte drăguţă. Pun pariu că cineva o să te

confunde cu adevărata Prinţesă Cara de cum pleci de aici!

— *Serios?*

Toată faţa i se luminează din nou.

O bat uşor cu degetul peste nas.

— Pun pariu! Şi ştiu că toţi copiii o să fie invidioşi pe roţile tale grozave, când pe ei o să îi doară picioarele.

Fetiţa râde.

— Eşti amuzantă!

— Dacă îţi cere cineva să-l duci pe gratis, să-i iei bani! Promiţi?

— Jur!

Ea ridică degetul mic spre mine. Le unim şi facem pactul!

Mă întorc să-i chem pe părinţii lui Lily. Ochii mei se opresc asupra lui Rowan. Simt căldură în stomac şi cum se răspândeşte pe pielea mea dintr-o singură privire.

Încep să fac febră? Ştiam eu că mucosul acela de ieri nu avea alergie.

Părinţii lui Lily se apropie şi se miră de transformarea fetiţei. În timp ce tatăl îngenunchează să vorbească cu ea, mama se întoarce şi mă atinge cu o mână tremurândă.

— Mulţumim foarte mult că aţi avut grijă de fiica noastră! Îi era teamă că nu se va integra aici, precum celelalte fete, dar v-aţi dat peste cap să aibă parte de o zi specială.

Mă strânge în braţe.

O îmbrăţişez şi eu.

— E plăcerea mea, dar cu Lily a fost uşor, pentru că aveţi o fiică frumoasă şi pe dinăuntru, şi pe dinafară.

Tatăl lui Lily se îmbujorează, iar mama ei zâmbeşte. Cu o ultimă privire în oglindă, părinţii pleacă cu Lily, împingând căruciorul.

Mă întorc spre zona în care stăteau de vorbă Rowan şi Regina, dar e pustie. Mă posomorăsc.

Am o senzaţie neplăcută de greaţă toată ziua. Indiferent câţi copii zâmbitori pleacă de pe scaunul meu, nu scap de sentimentul ăsta neplăcut. Nu sunt sigură ce-are Rowan de gând, dar trebuie să fiu cu băgare de seamă. A fost o vreme când mi-am ignorat intuiţia şi refuz să mai fac greşeala asta.

Capitolul patru
Rowan

Poate că Dreamland se ocupă cu vânzarea basmelor, dar mie nu-mi aduce decât coşmaruri şi amintiri urâte. Energia din locul acesta mă sufocă la fel de mult ca umiditatea din Florida. În ciuda soarelui arzător de vară, simt un fior pe spate când mă uit la Castelul prinţesei Cara. Monstruozitatea arhitecturală care a făcut celebru parcul bunicului meu acum aproape cincizeci de ani îmi aminteşte de viaţa de altădată pe care am uitat-o de mult.

Treci peste asta, nenorocit inutil ce eşti! Concentrează-te pe ceea ce contează!

Nu ştiu exact de ce bunicul mi-a cerut să repar un parc de distracţii care a mers fără probleme timp de 48 de ani. Întotdeauna se vând toate biletele şi în fiecare zi funcţionăm la capacitate maximă. Cum parcul o duce tot mai bine cu fiecare trimestru, mă întreb ce fel de îmbunătăţiri pot să fac.

Mai simplu spus, locul ăsta e perfect. Aproape *prea* perfect. M-am ocupat de mai multe lucruri într-o zi ca preşedinte al filialei noastre pentru servicii de streaming decât are nevoie parcul ăsta într-un an întreg. Dar cum miza sunt acţiunile mele în valoare de 25 de miliarde de dolari, o să răstorn tot locul pe dos dacă de asta e nevoie ca să-i scot la lumină slăbiciunile şi să clădesc pe punctele forte ale parcului Dreamland. Nu există altă variantă! Fraţii mei se bazează pe mine să-mi fac treaba ca să ne asigur viitorul, şi nu am de gând să-i dezamăgesc.

Mă îndrept spre ieşire pe podul basculant de lemn, încep să respir mai uşor când pun puţină distanţă între mine şi castel.

Gândeşte-te cât de bună va fi viaţa ta după ce scapi naibii din oraşul ăsta!

Ăsta e gândul care mă ajută să rămân sănătos într-o lume clădită doar pe amintiri obsedante şi visuri spulberate.

*

Încep să-mi pierd răbdarea cu fiecare obstacol de care mă lovesc. După şedinţe interminabile şi fără rost cu personalul de la Dreamland, sunt disperat să aflu care e hiba acestui parc. N-am aflat nimic important de când am ajuns aici acum 48 de ore.

Pe hârtie, Dreamland atinge noi culmi cu fiecare trimestru financiar. Cererea de *mai mult* este singura temă comună pe care am auzit-o de la angajaţi. Mai multe roller-coastere. Mai multe terenuri. Mai multe hoteluri. Mai mult *spaţiu.*

Există un singur departament care mă poate ajuta cu genul acesta de extindere la scară mare. Cei care se ocupă de partea de creaţie de la Dreamland sunt vestiţi în lume şi în industria parcurilor de distracţii. Dacă există o atracţie, un loc special, un suvenir sau o experienţă de consumator la Dreamland, atunci cei din Departamentul de creaţie sunt cei care au imaginat-o. Deci ei sunt oamenii cu care am de gând să lucrez în următoarele şase luni. Abordarea mea, care presupune o supraveghere atentă, va fi o schimbare semnificativă faţă de atitudinea relaxată cu care s-au obişnuit de la fostul director, dar, sincer să fiu, nu-mi pasă! Asta m-a ajutat să transform compania mea de streaming într-un imperiu de miliarde de dolari, aşa că o să mă ajute şi acum.

Intru în birou şi închid uşa după mine. Cei doi directori

de creaţie sar de pe scaune înainte să-şi controleze atitudinea. Sam, bărbatul care are simţul practic de a combina o cămaşă cadrilată cu o cravată cu picăţele, abia mă poate privi în ochi. Creştetul capului său cu părul castaniu şi creţ e tot ce văd în timp ce scrie în caiet. Jenny, o brunetă care îndeplineşte funcţia de comanager, stă mai dreaptă ca un par lângă el, de parcă m-ar enerva orice eroare în postura ei.

Mă aşez.

— Să începem!

Cei doi dau din cap la unison.

— Trebuie să întocmesc un plan nou pentru parc, prin care să-i identific slăbiciunile. Vom evalua împreună eficienţa atracţiilor de la Dreamland şi vom stabili cum ne putem servi vizitatorii mai bine. Asta include renovarea roller-coasterelor actuale, crearea de spaţii noi, actualizarea scheciurilor şi a paradelor cu care alegorice care să crească recuperarea investiţiei în Dreamland cu 5%, cel puţin.

Ochii lui Sam se fac de aproape două ori mai mari, în timp ce Jenny îşi păstrează o expresie stoică.

— Pe baza analizei mele preliminare, concurenţa a devenit din ce în ce mai mare de-a lungul anilor. Şi cu toate că Dreamland are rezultate peste medie în fiecare trimestru, vreau să elimin concurenţa şi să le fur marja de profit.

Sam înghite în sec, în timp ce Jenny scrie în caiet. Apreciez tăcerea lor, dat fiind timpul limitat pe care îl am între şedinţele cu fiecare departament.

— Astfel de proiecte durează ani în şir, de la schiţe la roller-coasterele adevărate. Acestea fiind spuse, mă aştept ca echipele voastre să elaboreze planurile iniţiale pe care le voi prezenta apoi în faţa consiliului peste şase luni.

A fost ideea lui Declan să păstrez secret adevăratul

motiv pentru care sunt aici. El crede că dacă îmi dezvălui intenţiile nu tocmai altruiste pentru un proiect de asemenea magnitudine, oamenii m-ar putea sabota dacă li s-ar oferi preţul corect. Aşa că nimeni nu va afla că funcţia mea e temporară în următoarele şase luni. Din câte ştiu ei, voi fi directorul la care au visat întotdeauna. În realitate, abia aştept să fug din fundătura asta, să mă întorc la Chicago şi să-l înlocuiesc pe Declan ca director executiv.

— Şase luni? croncăne Jenny.

Îi dispare culoarea din obraji.

— Presupun că nu va fi o problemă.

Ea clatină din cap, dar îi tremură mâna în care ţine stiloul.

— Vreau să prezentăm întreaga idee ca pe o modalitate de sărbătorire a celor cincizeci de ani şi să facem lucrurile, astfel încât să-i atingă pe oameni la coarda sensibilă. Proiectul ar trebui să atragă noile generaţii, dar şi pe cele care au crescut cu personajele de la Dreamland. Vreau să emulez tot ce a iubit bunicul meu la acest parc, dar şi să mergem către un viitor mai luminos – şi mai modern.

Sam şi Jenny nu sunt decât două capete mişcătoare care se agaţă de fiecare vorbă în timp ce iau notiţe.

— Aşadar, orice ar trebui să faceţi, faceţi! Timpul nu e de partea voastră!

— Ce buget avem? întreabă Sam, iar ochii îi strălucesc.

— Păstraţi un nivel rezonabil – în jur de zece miliarde pentru tot parcul. Dacă aveţi nevoie de mai mult, contabilii mei vor analiza cifrele.

Sam aproape se îneacă cu propria limbă.

— Aştept rezultate! Dacă nu, atunci ar fi bine să depuneţi cereri pentru carnavalul ambulant.

Jenny se holbează la mine, iar Sam lasă ochii în pământ.

— Domnule, pot să vorbesc deschis?

Jenny bate cu stiloul în caiet în cel mai enervant mod cu putinţă.

Mă uit la ceas.

— Dacă ţi se pare absolut necesar.

— Având în vedere limita de timp, mă întreb dacă n-am putea începe mai devreme cu propunerile anuale din partea angajaţilor în acest an? În felul acesta, directorii de creaţie ar putea lucra cu idei noi, nu să înceapă de la zero.

Mă uit fix la ea. Propunerile anuale nu sunt decât o bătaie de cap menită să susţină moralul angajaţilor.

Avem destui oameni din Departamentul de creaţie care lucrează de zeci de ani la Dreamland. N-au ei nevoie de sugestiile inutile din partea unor angajaţi prost plătiţi, care habar nu au ce înseamnă să creezi un parc.

Dar dacă cineva propune un lucru la care directorii de creaţie actuali nu s-au gândit?

Analizez argumentele pro şi contra înainte de a mă hotărî că nu am prea mult de pierdut.

— Primiţi propuneri pe o perioadă de doar două săptămâni. Vreau să analizaţi personal propunerile şi să mi le aduceţi la birou doar pe cele mai bune.

Jenny încuviinţează cu o mişcare din cap.

— Desigur! Sunt sigură că avem o idee clară despre ce anume căutaţi.

Mă îndoiesc, dar nu mă deranjez să-mi irosesc vorbele ca s-o corectez.

— Treceţi la treabă!

Jenny şi Sam ies în grabă, lăsându-mă să răspund la e-mailuri şi să mă pregătesc pentru următoarea şedinţă.

*

— Fiule!

Regret imediat că am răspuns la apelul neobişnuit de personal al tatălui meu. M-am lăsat împins de curiozitatea prostească pentru că a fost prea tăcut în privinţa întregii poveşti cu Dreamland. Ceva la tăcerea asta a lui mă face să mă întreb ce anume plănuieşte din culise.

Mă aşez pe o canapea de piele faţă în faţă cu biroul.

— Tată!

Titlurile noastre nu sunt decât o faţadă dezvoltată de-a lungul anilor de dragul aparenţelor.

— Cum merg lucrurile la Dreamland? Presupun că participi la şedinţa de consiliu de luni, indiferent ce planuri ai.

Tonul lui rămâne degajat, amintind de falsul calm pe care l-a perfectat în zeci de ani.

Strâng din dinţi.

— De ce te interesează?

— Pentru că mă intrigă interesul subit de a deveni director după moartea bunicului tău.

Are o părere atât de proastă despre inteligenţa mea?

Sigur că da! Nu a făcut nimic altceva decât să râdă de tine toată viaţa.

— Există vreun motiv pentru telefonul ăsta? îl întreb, prefăcându-mă indiferent.

— Eram curios ce progrese faci după ce am analizat cererea de finanţare pe care ai depus-o. Zece miliarde de dolari nu-i o sumă de ici, de colo.

Toţi muşchii din corp mi se încordează.

— N-am nevoie de sfaturile tale!

— Bine! Nici nu ţi le ofeream!

— Doamne fereşte să te comporţi ca un tată măcar o

dată în viaţa ta jalnică.

— Interesante vorbe din partea celui mai slab fiu al meu!

Încleştez pumnul în jurul telefonului. A fost o prostie să răspund la apelul tatălui meu din cauza unei curiozităţi oarecare. Ar fi trebuit să mă aştept la asta: nu s-a schimbat nimic, nici chiar după moartea bunicului. Singurul lucru care îl interesează pe tata este să-mi amintească cât de incapabil mă crede.

Încearcă să-ţi facă mintea praf. Atâta tot!

— Trebuie să închid. Am o şedinţă la care nu pot să întârzii.

Închid telefonul.

Respir adânc să-mi scadă tensiunea. Nu mai sunt băiatul acela deznădăjduit care tânjea după o relaţie adevărată cu tatăl meu. Din cauza lui, mi-am transformat mintea într-o armă în loc de o slăbiciune. Oricât de mult încearcă să mă atace, voi ieşi mereu învingător, pentru că băiatul pe care-l ştia el nu mai există. M-am asigurat de asta.

Capitolul cinci
Zahra

Claire se aşază pe canapea şi îmi pune laptopul ei în poală.

— E şansa ta!

— Ce anume?

Ea pune televizorul pe pauză, întrerupându-mi serialul *Ducele care m-a sedus.*

Citesc e-mailul înainte de a aşeza laptopul pe masă.

— În niciun caz! Nu se întâmplă aşa ceva!

— Ascultă-mă…

— Nu!

— Ba da! O să-mi asculţi argumentele fără să mă întrerupi. Îmi datorezi măcar atâta lucru, în calitate de prietena ta cea mai bună şi bucătăreasă personală.

Face un semn din deget spre mine, exact ca mama.

— Poate că stomacul meu te iubeşte, dar coapsele mele sigur nu.

Ea nu face decât să mă privească încruntată.

Îmi încrucişez braţele la piept.

— Bine! Îţi acord o şansă!

Ea îşi aranjează cocul mic.

— OK, înţeleg de ce eziţi! Şi eu aş ezita dacă cineva m-ar fi trădat, aşa cum a făcut Lance.

— Chiar e nevoie să vorbim despre Lance?

Un fior rece îmi pătrunde în piept, îngheţându-mi venele. E greu să treci peste o trădare ca aceea.

Zâmbetul lui Claire şovăie.

— Singurul motiv pentru care pomenesc de el este pentru că reprezintă ultimul pas în procesul de uitare.

Îmi întinde laptopul de parcă va rezolva toate problemele lumii.

— Am trecut deja mai departe.

— Ştiu, dar mai e o mică parte din tine care se teme să alerge după visurile pe care ţi le-a furat.

Mi-a furat mai mult decât visurile.

Mi se umezesc ochii.

— Nu mai visez la invenţii!

— Prostiile pe care le-a spus despre abilităţile tale au fost doar o diversiune, ca să nu prezinţi aceeaşi idee ca el. Ştii asta, nu?

— Dar…

— Dar, nimic. Lance a minţit pentru că voia să te tragă înapoi suficient cât să-ţi fure ideea.

În teorie, e logic, dar tot nu sunt sigură.

Claire mă ia de mână şi o strânge.

— E şansa ta să-ţi dovedeşti că nimic din ce spun alţii nu te defineşte. Doar faptele tale fac asta.

Simt o împunsătură în piept.

— Nu sunt sigură…

Ea mă strânge de mână.

— Haide! Trimite un proiect mititel. Atâta tot! Ce se poate întâmpla rău?

— Păi, de unde să încep? Adică…

Claire îmi acoperă gura cu palma.

— Era o întrebare retorică!

Ridic o sprânceană.

— De insişti atât de mult?

— Pentru că de asta există prieteni. Trebuie să ne împingem reciproc de la spate ca să ieşim din zona de confort. Pentru că dacă nu ţi-e frică…

— Înseamnă că nu evoluezi.

Îi zâmbesc.

— Deci, ce zici?

Scot telefonul din buzunar şi deschid un e-mail pe care l-am primit săptămâna trecută.

— Apropo de zona de confort… Voiam să vorbesc despre asta cu tine, iar acum pare momentul ideal. Pentru că dacă nu ţi-e frică…

O tachinez.

— O, nu!

Zâmbesc mai larg.

— Dacă eu trimit o propunere, atunci tu candidezi pentru postul de la Royal Chateau. Au un post liber la bucătărie care ţi se potriveşte de minune.

Lui Claire îi dispare zâmbetul.

— Nu trebuia să fie vorba despre mine!

— Suntem o echipă. Dacă eu merg până în pânzele albe, atunci vii şi tu cu mine!

E şansa mea să o ajut pe Claire. Nu şi-a dorit niciodată să rămână la salonul Bagheta Magică, dar nu a avut curaj să candideze pentru postul unde a fost respinsă iniţial.

— Nu pot să candidez acolo. Au o stea Michelin!

— Cu atât mai mult; trebuie să candidezi pentru cei mai buni.

— Dar nu am diplomă în domeniu de la vreo şcoală franţuzească fiţoasă!

Claire sare de pe locul ei pe canapea.

— Nu, dar ai o diplomă şi multă experienţă în restaurante pe care ai dobândit-o în timpul liceului şi al facultăţii.

Ea ridică braţele în aer.

— Săptămâna trecută am ars o tavă de fursecuri.

— Numai pentru că am uitat eu să setez cronometrul.

Încep să râd.

— Toată clădirea a trebuit evacuată din cauza alarmei de incendiu. E imposibil să aibă cineva încredere în mine într-o bucătărie după aşa ceva.

Râd cu poftă.

— Nu mai fi atât de teatrală!

Ea se lasă să cadă pe canapea şi-şi aşază imediat capul în poala mea.

— Nu trebuia să mă şantajezi?

— La ce sunt buni prietenii?

— O, nu ştiu, la orice *în afară* de infracţiuni?

Zâmbesc.

— Haide. Ce zici?

— Zic că eşti enervant de vioaie pentru cineva care a respins complet ideea acum cinci minute.

— Profit de ocazie.

— Ca să ştii şi tu, sunt de acord numai pentru că nu mă deranjează să fiu refuzată dacă asta înseamnă că o să-ţi urmăreşti visurile din nou.

Zâmbetul meu se pleoştește.

— Desigur! Aşa cum şi eu voi fi de acord cu planul tău pentru că aş prefera să te văd încercând din nou. Dacă nu, o să ajungi ca doamna Jeffries, să lucrezi la salon până te pensionezi la nouăzeci de ani.

Claire strânge din buze.

— Acum eşti nemiloasă intenţionat.

Râdem amândouă, după care pecetluim înţelegerea bătând palma.

*

Răsfoind paginile mototolite din caietul meu de idei, îmi

revin amintiri dulci-amare. Urmăresc cu degetul scrisul de mână al lui Brady care acoperă paginile, acolo unde am făcut schimb de idei despre cum ar arăta Nebula Land dacă ar deveni o zonă nouă în parc.

Am petrecut împreună săptămâni întregi discutând despre asta după ce mi-a respins propunerea inițială și mi-a spus că pot mai mult de atât. Care era condiția? Ca el să fie cel care mă îndrumă. Împreună, am formulat o propunere în timp ce încă îmi era mentor.

Nebula Land trebuia să fie proiectul care avea să mă transforme în membru al echipei de creație. Dar după accidentul lui Brady, mi s-a părut greșit să trimit ideea, așa că am păstrat-o secretă. M-am mirat să citesc despre ideea mea în newsletterul companiei, după ce am aflat că Lance furase principalele părți pe care i le împărtășisem în privat.

Ce-ar crede Brady despre felul în care Lance ne-a manipulat ideea? Roller-coasterul nu seamănă deloc cu planul nostru original. Îmi ard plămânii când respir greoi, iar ochii mi se umezesc, dând cu degetul pe o schiță făcută de Brady.

Criticând ideea lui Lance nu o să te apropii mai mult de depunerea propriei propuneri.

Deschid laptopul, intru în contul de angajat și deschid portalul pentru propunerile anuale pentru Dreamland.

Cursorul care clipește în cutia goală de mesaje râde de mine, dar refuz să renunț. Claire crede în mine și poate chiar a venit timpul să nu-l mai las pe Lance să mă împiedice să cred în mine însămi.

*

A fost o idee foarte proastă. După prima variantă eșuată,

am decis că vinul şi o inimă frântă sunt o combinaţie mai bună pentru a doua tentativă.

Actualizare: nu au fost.

Nu sunt deloc aproape de a finaliza o propunere. Tot ce scriu pare insuficient şi nu se simte pasiunea mea obişnuită. Mai iau o gură de vin direct din sticlă într-un fel care ar îngrozi-o pe mama.

Dar dacă rezolvându-ţi sentimentele negative despre roller-coasterul „Nebula Land" o să-ţi deschizi mintea spre idei mai creative?

Da! Poate asta mi-a scăpat. Şterg tot din caseta de mesaje şi o iau de la capăt. Deasupra, scriu *Adevăratul Nebula Land care l-ar face mândru pe Brady Kane.* Degetele îmi zboară pe tastatură în timp ce dau frâu liber tuturor ideilor pe care le am despre acest proiect. Nu mai vreau să tac şi să mă prefac că nu mă deranjează roller-coasterul acela.

Când eram împreună cu Lance începuse să-mi fie confortabil aşa. Să fiu genul timid şi tăcut care nu vrea să facă valuri pentru că prioritatea mea era fericirea lui. În cele din urmă, nu m-a ajutat la nimic. Am renunţat la cine eram pentru un om incapabil să-i facă faţă femeii care trebuia să fiu.

Am crampe la degete de la scris. Mă simt mai puternică desfiinţând ceva care m-a distrus pe mine mai întâi. Până să termin, ochii îmi sunt împăienjeniţi şi nu mai văd clar, şi nici cu coordonarea nu stau grozav.

Cum băutura şi tastatul nu au ce să caute în viaţa mea, decid să apăs pe *Salvează schiţa* în josul paginii şi închid laptopul pentru seara asta.

*

— O, nu!

O, nu, nu, nu!

Futu-i! Futu-i! Fuuuutu-i!

Claire apare alergând în cameră.

— Ce e?

Mă holbez la portalul pentru aplicaţii.

Nu poate fi adevărat.

Mă pişc atât de tare de braţ, încât mă strâmb. Literele verzi şi luminoase râd de mine într-un fel care îmi face stomacul să se revolte.

Cererea dumneavoastră a fost depusă.

Claire se uită la ecran peste umărul meu.

— Ai depus-o fără să-mi ceri s-o verific dacă are greşeli? Cine eşti tu şi ce-ai făcut cu adevărata Zahra?

— A fost din greşeală!

Mă las pe pat, îmi acopăr faţa cu perna şi urlu.

Claire îmi mângâie braţul care tremură.

— Dacă îi trimiţi un e-mail domnului Kane şi celor din Departamentul de creaţie prin care le explici greşeala? Sunt sigură că ar înţelege.

Îmi iau perna de pe faţă.

— Poate că nu e chiar atât de rău pe cât crezi.

— Am spus despre roller-coasterul lui Lance că e un morman metalic de rahat care l-ar face pe Brady Kane să se învârtă în mormânt.

Claire tresare.

— O, OK! Păi… Da… Mereu te-ai priceput la cuvinte. Măcar te foloseşti de diploma aceea de engleză.

Scot un geamăt.

— Nu-mi vine să cred că am apăsat pe butonul greşit. N-ar fi trebuit să lucrez şi să beau. Ce-a fost în capul meu?

Patul se lasă sub greutatea lui Claire când se aşază lângă mine. Mă prinde cu braţele într-o îmbrăţişare de urs.

— Ei bine, acesta a fost primul pas important pentru desprinderea de trecut. Poate aşa trebuia să se întâmple.

— Ieri ai spus că soarta e felul în care prostul evită planurile.

I se zguduie pieptul de la râsul pe înfundate.

— Numai pentru că tu vorbeşti despre soartă în gura mare. Şi ce, crezi în soartă numai când lucrurile merg aşa cum vrei tu? Mie mi se pare o logică de rahat.

Strâng din buze.

— Da, dar dacă mă concediază? Am făcut deja nişte greşeli.

În primul rând, l-am făcut nesimţit pe Rowan şi am râs de consiliul lui, iar acum asta? O să mă consider norocoasă dacă o să mă lase să mai strâng gunoiul după ce se termină totul.

Claire îmi mângâie mâna.

— Acum e prea târziu! Eşti băgată până în gât.

Îmi arată literele verzi de pe ecran.

Ce-a fost a fost. Nu pot să schimb propunerea pe care am depus-o şi *a fost* ceva cathartic să-mi dezvălui sentimentele.

Poate că asta a fost voia sorţii.

Capitolul şase
Zahra

Ultima săptămână a fost de coşmar. A fost nevoie de un efort de voinţă supranatural ca să pot să-mi termin turele la salon, pentru că sunt obosită de câte griji îmi fac. Am tot aşteptat să văd urmările, conştientă fiind că e doar o chestiune de timp până când cei din Departamentul de creaţie mă vor lua la întrebări cu privire la propunerea mea.

Cel mai urât coşmar al meu a venit în cel mai neaşteptat moment, când am primit o convocare de rău augur din partea lui Rowan Kane. E-mailul lui, dintr-un singur rând, nu dezvăluia prea multe.

Prezenţa ta este solicitată în biroul meu mâine, la ora 8 fix. R.G.K.

Nu sunt sigură ce e mai şocant: faptul că mi-a trimis e-mail cerându-mi să mă vadă într-o *sâmbătă* dimineaţă sau felul în care a semnat e-mailul cu atâta nonşalanţă, cu trei iniţiale.

O sun pe Regina să-i explic de ce voi întârzia la serviciu. Ea îmi spune că ştie deja despre întâlnirea mea, apoi îmi închide telefonul.

La naiba! Chiar am dat de necaz!

Mă grăbesc cu rutina de dimineaţă şi merg cu skateboardul prin catacombe ca să ajung la timp la şedinţă.

Adidaşii îmi scârţâie când intru în fugă în holul biroului privat al lui Rowan. E ascuns după oglinzi opace care dau spre Strada Poveştilor şi Castelul prinţesei Cara.

Uşa de la biroul lui Rowan rămâne închisă. Secretara lui,

Martha, arată spre un scaun liber de lângă biroul ei. O recunosc de când îl vizitam aici pe Brady.

Rochia cu imprimeu de căpşune se umflă în jurul meu când mă aşez pe scaun. Am decis ca azi să arăt *nevinovată până la proba contrarie.*

Martha îmi oferă un păhărel cu apă.

— Ţie trebuie să-ţi mulţumesc pentru dispoziţia lui bună din dimineaţa asta?

Icnesc, prefăcându-mă şocată.

— Să nu-mi spui că te referi la domnul Kane. N-ar şti ce-i aia bună dispoziţie nici dacă ar lua o supradoză de Valium.

Sorb din pahar să-mi ud gâtul uscat.

Ochii ei sticlesc.

— Eşti de groază!

— Ai *întârziat!* strigă Rowan.

Mă întorc pe scaun, vărsând apa din pahar. Sunt pe punctul de a-l corecta că *el* e cel care a întârziat, dar uit complet limba engleză când îl văd.

Rowan în costum e genul meu de kriptonită corporatistă. Astăzi, materialul special albastru-regal îi îmbracă trupul de parcă cineva l-a cusut direct pe el. Îi scoate în evidenţă adânciturile şi curburile fiecărui muşchi, ca nişte valuri de apă în care vreau să mă înec. Părul lui castaniu-închis e pieptănat în aşa fel, încât niciun fir nu pare nelalocul lui, iar ţepii din barbă sunt inexistenţi la ora asta matinală.

Scot un oftat imperceptibil care o face pe secretara lui să zâmbească la ecranul computerului.

Toată atracţia dispare în clipa în care privirea lui aspră o întâlneşte brutal pe a mea. Umbrele din ochii lui îmi sting flacăra mică din piept.

Scot telefonul din buzunarul rochiei.

— Am venit la timp. Nu-i aşa?

Mă uit la Martha, cerându-i să confirme.

Ea rămâne tăcută şi se concentrează în totalitate să şteargă e-mailurile din inbox. *Ce trădare!*

— Urmează-mă!

Rowan se dă la o parte din uşă, făcându-mi loc să trec.

Mă ridic de pe scaun şi-mi iau rucsacul de pe jos. Privirea lui întârzie pe mânecile bufante de tul, uitându-se la restul rochiei de parcă ar vrea să-i dea foc. Încruntarea se înteţeşte când dă cu ochii de adidaşii mei roşii precum cireşele.

Pocnesc din călcâie şi zâmbesc.

Mă priveşte drept în ochi. Mă îmbujorez când îi văd expresia.

E dorinţă în privirea lui sau doar o antipatie intensă? Să sperăm că e prima, dar să ne aşteptăm la a doua. Orice ar fi în ochii lui, dispare când clipeşte şi alungă orice urmă de emoţie. Se întoarce brusc, oferindu-mi priveliştea fundului său ferm şi rotund. Mă opresc să mă uit pentru că, la urma urmei, sunt şi eu om cu sânge cald în vene.

Niciun bărbat cu funcţie şi putere nu ar trebui să aibă un trup ca *ăsta.* Ar trebui să fie o infracţiune corporatistă să arăţi atât de bine în costum.

Clatin din cap şi-l urmez pe teritoriul lui. Biroul lui Rowan contrastează total cu personalitatea lui. Spaţiul retro reflectă farmecul romantic de la Dreamland, cu stucaturi şi pereţi galbeni-pal. Îmi aminteşte de ceva ce aş găsi într-unul dintre romanele mele din perioada regenţei, cu lambriuri şi mobilă de lemn sculptată de mâna unui artist.

Rowan se încruntă, ieşind în evidenţă ca un nor de furtună într-o zi senină de vară. Stă în picioare lângă birou şi se sprijină cu pumnii strânşi de suprafaţa acestuia.

— Ia loc!

El se aşază pe fotoliul de piele.

Atitudinea dominantă pe care o are mă împiedică să respir adânc. Mă aşez pe scaun în partea opusă a biroului, încrucişând picioarele şi desfăcându-le iar, în timp ce el scoate nişte hârtii dintr-un sertar.

— Ai nevoie la toaletă?

Faţa lui rămâne impasibilă.

— Poftim?

— Toaletă?

Mormăie, arătând spre o uşă din colţul biroului.

— Te foieşti întruna.

— O, nu!

Îmi ard obrajii.

— Încerc doar să stau confortabil.

— Nu te mai pregăti singură de un eşec!

Izbucnesc în râs înainte să mă pot opri. Colţul gurii lui se ridică un sfert de centimetru înainte de a coborî din nou.

Sincer, de ce o fi nevoie pentru ca un om ca el să zâmbească? Să fure dulciuri de la copii? Jertfe de sânge? Să urmărească imagini cu familii executate silit? Trebuie să aflu!

Rowan împinge un dosar spre mine.

— Acesta e noul tău contract. Seamănă cu cel dinainte, cel cu salonul Bagheta Magică.

Rămân cu gura căscată.

— Scuze! Un contract?!

Când oamenii sunt concediaţi de la Dreamland, primesc un contract ca să nu se mai întoarcă vreodată? Cum funcţionează toată chestia asta?

Tipul oftează de parcă *eu* îl deranjez pe *el.*

— Din acest moment, faci parte din Departamentul de

creaţie.

Camera se învârte cu mine. Pun mâna pe birou ca să mă sprijin.

— Ce anume?! Fac parte din Departamentul de creaţie?

El clipeşte la mine.

— Obiceiul ăsta enervant de a repeta tot ce spun e o risipă de timp şi de oxigen.

— Pardon? zic şi mă trag înapoi. În primul rând, am tot dreptul să fiu nedumerită. Credeam că mă concediezi!

De data asta, expresia lui se schimbă de la o căutătură neutră în ceva ce s-ar traduce prin „Eşti cea mai proastă persoană pe care am neplăcerea s-o cunosc".

— Primeşti o promovare.

Cum am ajuns de la desfiinţarea întregului roller-coaster „Nebula Land" la o ofertă de muncă alături de angajaţii de elită de la Dreamland? Trebuie să fie un fel de răzbunare pentru că le-am irosit timpul oamenilor cu propunerea mea.

— Poftim?

Vena de pe fruntea lui îşi face apariţia.

— Întotdeauna simţi nevoia să pui atât de multe întrebări?

— Întotdeauna simţi nevoia să fii evaziv şi tăios în tot ce faci?

El îmi confirmă spusele, rămânând tăcut. Sunt tentată să-l plesnesc peste cap ca pe un automat care vinde dulciuri până obţin nişte răspunsuri.

El bate cu palma în dosar.

— Propunerea ta despre Nebula Land a fost destul de îndrăzneaţă. Nu sunt mulţi cei care îndrăznesc să critice o investiţie de un miliard de dolari.

— Am trimis-o când eram beată! îmi scapă.

Clipeşte la mine. Singurul sunet pe care îl aud este vuietul sângelui care îmi bubuie în urechi.

O, Doamne! De ce-am recunoscut aşa ceva? Îmi trec palma umedă peste faţă.

Buza lui se arcuieşte. Expresia lui mă face să-mi doresc să mă ghemuiesc în poziţie fetală.

— O să fie un obicei al tău când eşti la serviciu?

Clatin din cap atât de repede, încât mă ia ameţeala.

— O, nu! Rareori beau. A fost o idee proastă ca să mă relaxez…

El ridică mâna.

— Scuteşte-mă de monolog! Nu mă interesează!

Acum e rândul meu să clipesc. Poate că Rowan nu vorbeşte prea mult, dar cuvintele lui mă fac să mă simt ca o idioată fără să-mi spună în faţă că sunt idioată. Asta o fi superputerea lui.

Zâmbesc, să alung tensiunea dintre noi.

— Dar presupun că ţi-a plăcut ideea mea, altfel nu mi-ai fi oferit postul.

— Sentimentele mele generale pe acest subiect sunt irelevante. Iau decizii bazate pe date concrete şi ani de zile de experienţă relevantă.

Îmi iese aerul din plămâni ca un balon dezumflat. Serios acum, omul ăsta nu a fost ţinut destul în braţe când era mic? Nu există altă explicaţie pentru răceala lui.

Nu e drept! Ai auzit poveştile despre mama lui…

Mă sufoc cu senzaţia ciudată care-mi contractă gâtul.

— Vrei să lucrez permanent în Departamentul de creaţie?

— Aici nu e nimic permanent. Slujba depinde de prestaţia ta, aşadar atâta timp cât respecţi standardele mele te poţi considera angajată.

O, Doamne! În mod sigur, asta nu făcea parte din planul lui Claire. Îndoiala se înfiripă, eliminând fericirea. Trebuia să trimit o propunere ca să obţin o fărâmă de curaj, nu să fiu angajată cu normă întreagă în Departamentul de creaţie. Oi fi eu creativă, dar nu *atât* de creativă.

Cei din Departamentul de creaţie de la Dreamland sunt legendari. Au făcut *istorie* cu invenţiile lor şi chiar au fost invitaţi la Casa Albă acum câţiva ani. Eu nu mi-am câştigat dreptul de a face parte din echipă. În plus, nu mă încadrez în formula tipică. Sunt oameni care au absolvit universităţi scumpe şi au avut stagiaturi specializate pe tot globul – un amestec de arhitecţi, artişti, ingineri, scriitori şi altele. Eu am diplomă de la o facultate de stat şi lucrez la un salon pentru copii. N-aş putea să lucrez cu o echipă formată din cei mai talentaţi oameni din lume.

E imposibil să fac aşa ceva!

— Îmi pare rău. Nu pot să accept oferta!

El mijeşte ochii.

— N-am pus o întrebare cu da sau nu.

Casc gura de uimire.

El împinge contractul pe partea mea de birou.

— Poţi să mai stai şi să analizezi documentele, dar nu pleci din biroul ăsta fără să semnezi contractul!

Mă uit la mâinile mele, întrebându-mă dacă ar putea cuprinde gâtul cât un trunchi de copac al lui Rowan.

— Suntem în secolul XXI. Eşti şeful meu, dar nu îţi permit să-mi spui ce să fac!

— Ceea ce spui e o contradicţie.

Strâng în pumn materialul rochiei ca să nu fac vreo prostie, cum ar fi să-l pocnesc în moaca aia simpatică.

— Întotdeauna eşti atât de rece?

Rowan mă priveşte tăcut. Îşi mângâie falca ascuţită într-

un fel care-mi stârneşte fluturi în stomac. Îmi atrage atenţia asupra buzelor lui pline.

Alo! Pământul către Zahra!

Mă uit urât la contract. Rowan are tot dreptul să mă concedieze după batjocura aceea de propunere. În schimb, mi-a oferit cel mai râvnit post din tot parcul Dreamland. Aş fi o proastă să refuz.

Nu că ai avea opţiunea asta.

Învinsă, iau contractul de pe masă.

El alege un stilou dintr-un suport de sticlă.

— Semnează pe linia punctată!

Mă întind după stilou. Degetele ni se ating, iar căldura mi se răspândeşte pe braţ ca nişte flăcări care-mi ling pielea. Mă retrag şi scap stiloul.

Rowan se uită la mâna lui de parcă e jignit. *Grozav. Mă bucur să ştiu că-i aduc pe faţă asemenea expresii!*

Oricum, n-ar trebui să conteze. E şeful tău!

Iau stiloul de pe birou şi mă concentrez asupra contractului. Inima îmi bubuie cu putere în piept când recitesc cifrele îngroşate până devin neclare.

Întorc foaia spre el şi arăt la salariu.

— Asta e o greşeală de scriere?

— Îţi par genul de om care face greşeli de scriere?

— Dar e o mărire de salariu de zece mii de dolari.

— Măcar vederea nu îţi este la fel de limitată ca judecata.

Ar trebui să mă înfurie insulta lui, dar nu pot decât să râd. Mă impresionează al naibii de mult ce fel de lucruri spune cu o expresie neutră şi nu mă pot abţine să fiu atrasă de firea lui directă. Dau vina pe faptul c-am fost expusă la *Mândrie şi prejudecată* la o vârstă fragedă şi impresionabilă.

El cască ochii la mine. Expresia lui îmi provoacă încă un

acces de râs. Mi se pare distractiv să sparg exteriorul ăsta de gheaţă al lui Rowan. Nu sunt sigură ce naiba e cu mine, dar comentariile lui seci mi se par mai degrabă nostime decât deranjante. Sunt stângace şi pompoase, de parcă nu-i place să facă nimic altceva în afară de a da ordine.

Da, *în mod sigur,* e ceva în neregulă cu mine.

Capitolul şapte
Rowan

Profit de ocazie s-o studiez pe Zahra în timp ce e atentă la contract. Sentimentul ciudat din piept n-a încetat de când mi-a invadat spaţiul personal, iar felul în care se uită la mine mă pune în alertă.

Picioarele îi atârnă la doi centimetri deasupra covorului, iar marginile încălţărilor ei zgârie podeaua într-un mod enervant. De la materialul supărător de vesel, cu căpşune, al rochiei până la felul în care râde, sunt oarecum dezarmat de prezenţa ei.

Detest chestia asta! Nu-mi doresc nimic mai mult decât să piară din ochii mei şi să nu-i mai simt parfumul.

Trag de cravată ca să eliberez tensiunea din gât. Privirea îmi coboară spre insigna stupidă de deasupra curburii sânului.

Înfloreşte chiar şi când nu iese soarele.

E un punct luminos inconfortabil în biroul meu, şi sunt tentat s-o dau pe uşă afară.

Ea se încruntă când întoarce pagina. Gestul îmi atrage atenţia asupra culorii roşii a buzelor, care iese în evidenţă pe pielea arămie, şi mă concentrez într-un mod cu totul neobişnuit pentru mine la felul în care scoate limba şi trasează arcul buzei de sus. Simt o fierbinţeală pe şira spinării, imaginându-mi buzele acelea făcând altceva.

Ce mama dracului? Nu! Oftez, ignorând căldura care mi se răspândeşte în tot corpul.

Ea strâmbă din nas la ceea ce citeşte.

— Vreo problemă? mormăi printre dinţi.

Ea nici măcar nu tresare.

— Nu!

— Ai citit deja de două ori pagina aceea.

Ea înclină capul şi se uită la mine într-un fel care-mi ridică părul pe ceafă.

— Sunt flatată că ai fost atât de atent la mine!

Mă abţin să nu icnesc. Nu ştiu ce expresie vede pe faţa mea, dar o face să zâmbească în sinea ei.

Ea bate cu stiloul pe hârtie.

— Astfel de contracte necesită întreaga mea atenţie. Nu semnez nimic până nu citesc şi ce scrie cu literele mici.

— Nu eşti suficient de specială pentru litere mici.

Nu pare deloc ofensată de comentariul meu, ceea ce mă irită şi mai tare. Ce-i cu femeia asta şi de ce nu se supune la fel ca toată lumea? Parcă ar elimina bombonele şi ar mânca doar curcubeie. Nu ştiu exact în ce fel de pădure de basm a crescut, dar nimeni nu poate fi atât de optimist în toate privinţele.

— Nu eşti deloc aşa cum te-a descris bunicul tău.

Braţele de lemn ale fotoliului gem sub strânsoarea degetelor mele încleştate.

— Ce-ai spus?

Vocea mea pare monotonă şi dezinteresată doar datorită anilor de exerciţiu.

Ea se holbează la pumnii care mi s-au albit din pricina efortului.

— Uită ce am spus! A fost o scăpare.

Nu poţi să uiţi aşa ceva, pur şi simplu. Sunt prins între a insista să-mi răspundă şi a mă arăta netulburat de comentariul ei.

— Orice i-ar fi spus bunicul meu în treacăt unei străine nu este decât o conversaţie banală.

Chicoteşte pentru sine, dar nu spune nimic. Mă

mănâncă pielea să obţin mai multe informaţii, dar ea rămâne tăcută, atentă la contract.

Asta e tot?

— Cum ai ajuns să porţi o conversaţie cu bunicul meu? îmi scapă.

Ea ridică din umeri, văzându-mă cum fac ochii mari.

— Soarta. Şi au fost *conversaţii.* La plural.

Grozav! Îmi pun la bătaie toată averea pe un om care crede în soartă.

— Şi ce se întâmpla în timpul acelor conversaţii?

— Asta e între mine şi Brady.

Brady? E a doua oară când o aud că-i spune aşa. Îmi întrerupe gândurile cu un zâmbet atotştiutor.

— A avut destul de multe de spus despre tine.

Tensiunea din pieptul meu sporeşte.

— O parte din mine nu vrea să ştie.

Zâmbetul ei se lărgeşte.

— Dar o parte nu-şi poate stăpâni curiozitatea.

Dau ochii peste cap, ceea ce îi face faţa să se lumineze ca afurisitele de artificii de la Dreamland. Niciodată n-am văzut pe cineva să se uite aşa la mine. E ciudat! De parcă e cu adevărat interesată de compania mea, nu de ideea de a obţine ceva de la mine.

Mă mănâncă pielea sub privirile ei.

— Nu-ţi face griji! Nu a spus prea multe despre tine în afară de faptul că, dintre cei trei nepoţi, tu erai visătorul. Şi era foarte încântat că vei deveni director într-o bună zi. A spus că-i chemarea ta, aşa că sunt sigură că s-ar bucura să te vadă în biroul ăsta, distrugându-i fotoliul preferat.

Arată spre braţele de care mă ţin ca de un colac de salvare. Le dau drumul şi-mi trosnesc degetele.

— Asta-i tot?

— În cea mai mare parte. Îmi pare rău că te dezamăgesc! Eram destul de ocupaţi să lucrăm la alte lucruri, dar îmi amintesc cât de frumos vorbea despre nepoţii lui.

Mă arde în piept de zece ori mai tare. Respir adânc de câteva ori ca să alung tensiunea din muşchi.

Zahra se semnează în josul paginii şi-mi dă contractul înapoi. Îi ating degetele intenţionat când îl iau. Aceeaşi senzaţie stranie de mai devreme apare între noi, făcându-mă să ezit. Zahra răsuflă brusc şi se retrage, ascunzându-şi mâna sub straturile rochiei.

Interesant! Se pare că acea conexiune dintre noi nu s-a produs doar o dată.

— Când încep?

Ea se ridică de pe scaun şi îşi netezeşte rochia cu mâna. Îmi smulg ochii de la curbura taliei şi o privesc în faţă.

— Luni! Să fii aici la ora 9 fix.

— Mulţumesc pentru ocazia oferită! Serios! Poate am fost şocată mai devreme când am spus nu, dar chiar apreciez. N-am de gând să te dezamăgesc.

Un val de culoare îi acoperă bronzaţi.

Mi se par interesante reacţiile ei la cele mai simple lucruri. Ce altceva ar face-o să roşească? Îmi apare în minte o imagine cu buzele ei rujate înfăşurate pe ceva incredibil de indecent.

E pe statul de plată. Stăpâneşte-te naibii odată! Mă încrunt la reacţia incontrolabilă care mi se răspândeşte în corp ca un şir de piese de domino în cădere. N-am fost niciodată genul atras de persoanele aflate în subordinea mea.

Ce are ea diferit şi cum pot să-i pun capăt?

Răsuflu încordat.

— Găseşti drumul şi singură!

Iau contractul şi-l adaug la teancul de documente de care se ocupă Martha.

Zahra îşi recuperează rucsacul de pe jos. Se ridică şi se întoarce pe călcâie, lăsându-mă să văd cel puţin cincizeci de insigne diferite pe buzunar.

Care-i treaba cu insignele şi de ce oare le cară după ea peste tot?

Mi se taie respiraţia când observ o anumită insignă. Îmi atrage atenţia nu pentru că e îndrăzneaţă, ci pentru că e diferită de celelalte. Niciun om normal n-ar observa insigna aia printre atâtea altele, dar simbolul îmi este cunoscut şi ştiu ce reprezintă.

Poate că Micuţa Domnişoară Energică ascunde şi alte lucruri, şi ceva îmi spune că are legătură cu micuţa insignă neagră cu punct şi virgulă1.

*

— Cum merge?

Declan se apleacă spre cameră.

— Am avut programul încărcat de întâlniri de la nouă la nouă, dar cred că în sfârşit m-am dumirit ce trebuie să fac.

Şi totul datorită Zahrei.

— Măcar am un frate care ia treaba asta în serios.

Declan îi aruncă o privire lui Cal.

Lui i se încleştează fălcile.

— Aştept un anumit moment.

— Sună a pretext.

Ridic din umeri.

[1] Punctul și virgula sunt un simbol recent al depresiei, al tendințelor de autoflagelare și de suicid (n. tr.).

El îşi freacă sprânceana cu degetul mijlociu.

Declan oftează.

— Rowan, să ne concentrăm mai întâi pe planul tău! Mă ocup de Cal după aia!

— Nu am nevoie să mă supraveghezi. Ai puţină încredere în metoda mea şi lasă-mă să mă ocup în felul meu! Am dovedit deja de ce sunt în stare.

Declan îşi trece mâna peste bărbie.

— Depind multe lucruri de proiectul ăsta. Dacă vreunul dintre noi dă greş…

Strâng din măsele.

— Atunci dăm greş cu toţii. Am priceput şi de primele cinci dăţi când ai spus. Lasă-mi timp să rezolv lucrurile! Eu nu alerg după tine, să verific dacă ţi-ai găsit sau nu o soţie care să corespundă standardelor tale nerezonabile.

— Nu există standarde în procesul ăsta pentru că e o obligaţie contractuală. Nu-mi pasă decât să găsesc o femeie care e practică, fertilă şi are o faţă considerată suficient de simetrică încât să pară atrăgătoare.

Cal rânjeşte.

— Cu asemenea farmec, pun pariu că o să mergi la altar cât ai clipi.

Declan aruncă o privire chiorâşă la cameră.

— Eu o să fiu cavalerul de onoare? Înainte să te decizi, mai gândeşte-te! Rowan n-ar avea habar cum să planifice o petrecere a burlacilor. El crede că să te distrezi înseamnă să pufăi din trabuc la tine acasă.

— Asta pentru că e distractiv.

— Mai gândeşte-te! Eu vorbesc despre Vegas. Bufete. Cluburi de striptease. Cazinouri.

Cal le numără pe toate pe degete.

— Dacă încerci să mă convingi, m-ai pierdut când ai zis

de Vegas.

Încep să râd.

— Refugiul lui Declan sunt tocmai cei patru pereţi de acasă.

Cal îşi freacă bărbia ţepoasă.

— OK! O să fac un compromis şi o să aduc Vegasul la tine, în regulă?

— Niciunul nu o să fie cavalerul meu de onoare pentru că o să mă însor pe ascuns.

Cal pufneşte pe nas.

— Tu şi Rowan sunteţi atât de plictisitori, încât nu mă mir că vă înţelegeţi atât de bine. Numai tu ai rata o petrecere grozavă ca să te însori pe ascuns.

Declan ne arată zâmbetul reţinut pe care îl păstrează pentru noi.

— Pari invidios.

— Domnule Kane! Domnul Johnson aşteaptă pe linia unu. Vă avertizez – e într-o dispoziţie îngrozitoare.

Microfonul lui Declan captează vocea lui Iris.

— Bătrânul Johnson încă o mai chinuie pe Iris?

Cal se apleacă în faţă.

— Iar te-a ameninţat?

El opreşte microfonul. Orice spune Iris face ca vena lui Declan de la gât să pulseze.

Declan clatină din cap şi porneşte microfonul din nou după un minut.

Cal se încruntă.

— Într-o zi, o să regreţi că o pui pe Iris să lucreze în weekend. Cei mai buni ani din viaţa ei trec în timp ce se îngrijeşte de fundul tău bătrân şi morocănos.

Falca lui Declan zvâcneşte.

— Pe săptămâna viitoare! La aceeaşi oră.

El încheie apelul, lăsându-mă să mă uit doar la un ecran negru.

În loc să mă duc acasă şi să-mi pregătesc cina, deschid dosarul electronic personal al Zahrei. Ceva la felul în care a vorbit despre bunicul nu îmi dă pace de când a ieşit din biroul meu. Ar fi o prostie să am încredere în ce a zis despre el.

Nimic din cercetările mele preliminare nu dezvăluie mare lucru, în afară de faptul că a fost o angajată devotată a salonului încă de când era în facultate.

Frustrat de lipsa rezultatelor, caut mai atent în dosar, revizuind totul, de la primul interviu la Dreamland până la foile matricole din facultate. Mă trezesc cumva deschizând o propunere veche trimisă de ea acum trei ani şi derulez până jos. E un bileţel virtual semnat şi datat de bunicul meu cu două luni înainte de accident.

Programează o întâlnire cu domnişoara Gulian ca să discutăm respingerea şi îmbunătăţirile.

Revăd documentele. *Zahra a depus o propunere pentru Nebula Land?* E ciudat, dat fiind că propunerea pe care a trimis-o acum a făcut praf roller-coasterul acela.

Scot propunerea pentru Nebula Land care a fost acceptată de Departamentul de creaţie acum doi ani şi o compar cu versiunea Zahrei. Cineva pe nume Lance Baker a depus ideea cu ceva mai multe înfloriturі decât varianta mai simplă a Zahrei. Cum de au avut amândoi idei similare? Au fost parteneri de creaţie şi s-au certat?

Întrebările mele continuă să se înmulţească fără să obţin răspunsuri care să-mi satisfacă curiozitatea. Caut în dosarul Zahrei şi alte propuneri, dar nu găsesc nimic. Nu a

mai trimis nimic după cea analizată de bunicul până anul acesta.

Ce-a făcut-o să se oprească? Şi cine naiba e Lance Baker?

Capitolul opt
Zahra

— Stai să văd dacă am înţeles bine! O să fii în Departamentul de creaţie? Cum ai reuşit să nu-mi spui nimic toată ziua?

Furculiţa lui Claire cade pe farfurie.

M-am abţinut să-i dau vestea pentru că voiam să o împărtăşesc cu familia mea în timpul cinei săptămânale de sâmbătă. Părinţii mei sunt motivul pentru care lucrăm cu toţii la Dreamland, aşa că am vrut să sărbătoresc şi cu ei.

Ani sare de pe scaun, iar buclele brunete îi zboară în jurul capului. Mă ia în braţe.

— Ura! Ai reuşit!

Îmi îmbrăţişez pe sora, bucurându-mă de căldura ei. Înseamnă enorm pentru mine să-i arăt că nimic nu-i poate sta în cale, în ciuda faptului că suferă de sindromul Down. Sunt multe feluri în care Ani mă ajută să fiu cea mai bună variantă a mea în fiecare zi datorită fericirii ei contagioase.

— Trebuie să sărbătorim!

Ochii căprui ai mamei se luminează când intră în fugă în bucătărie.

Pielea maronie din jurul ochilor tatei se încreţeşte uşor când zâmbeşte.

— Sunt tare mândru de tine! Ştiam eu că atunci când persoana potrivită o să-şi dea seama cât de talentată eşti nu o să poată rezista.

Simt o împunsătură în piept. Tata m-a sprijinit întotdeauna, de când eram fetiţa care a spus că vrea să lucreze în Departamentul de creaţie atunci când va fi mare. El nu a încetat niciodată să viseze pentru amândoi, nici

măcar atunci când eu m-am abandonat.

Mama iese din bucătărie cu o sticlă de şampanie şi câteva pahare din plastic.

— Ai sticle de şampanie de rezervă?

— Mama avea de gând s-o deschidă de aniversarea noastră săptămâna viitoare, dar vestea de azi cere şampanie.

Tata bate din palme.

Mama îmi pune mâna pe umăr şi mă strânge uşor.

— Las-o încolo de aniversare! Avem destule aniversări.

Douăzeci şi opt, mai exact. Sunt împreună de când tata i-a făcut capul mare cu poveştile lui despre Armenia.

Mama mă cuprinde cu braţele.

— Fiica noastră o să fie în Departamentul de creaţie! Ai auzit, Hayk?

— Era greu de ratat fiindcă sunt chiar aici.

Tata îi face cu ochiul.

Oftez. Aşa sunt părinţii mei. Votaţi cu *cele mai mari şanse să mă îngreţoşeze cu iubirea lor* din ziua în care m-am născut.

Mama se aşază lângă tata.

— Nu-mi vine să cred că domnul Kane ţi-a oferit o slujbă după ce i-ai spus cât de dezamăgitor este roller-coasterul lui. Asta e fiica noastră!

Îi aruncă tatei o privire cu subînţeles.

Mă strâmb.

— Păi, nu i-am zis, mai exact…

— Minte! I-a spus că reprezintă tot ce ar urî Brady Kane dacă ar mai fi în viaţă, zice Claire şi înclină paharul cu apă în direcţia mea înainte de a lua o gură.

Sprâncenele castanii ale lui Ani se ridică.

— N-ai făcut aşa ceva.

— S-ar putea să fi exagerat puţin, dar e adevărat.

Designul trimis de Lance a fost doar o parte din ideea pe care am creat-o cu Brady.

Zâmbetul tatei dispare. Se întinde şi-mi strânge mâna.

— Păi, tot Lance a pierdut. Acum tu ai o slujbă nouă şi şansa să repari tot până devine exact aşa cum ai visat.

— Nu sunt sigură că asta vrea Rowan.

Şi aşa voi avea o slujbă pentru care nu sunt deloc pregătită şi nici calificată. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să fac valuri cu cei din Departamentul de creaţie, mai ales după propunerea mea accidentală.

— Dacă te-a angajat înseamnă că ştie ce face, spune tata.

Aş vrea să am şi eu aceeaşi încredere în abilităţile mele. De când am plecat din biroul lui Rowan, gândurile îngrijorătoare s-au multiplicat până au devenit copleşitoare.

Dacă am avut o singură idee bună pe care Brady Kane a dus-o de la ceva mediocru la ceva uluitor? Dacă sunt o minune de o zi şi mă voi face praf în faţa oamenilor pe care i-am admirat toată viaţa?

Urăsc faptul că alunec în capcanele astea vechi. Îi permit lui Lance să câştige de fiecare dată când îi las criticile să-mi treacă prin minte, iar asta mă enervează şi mai mult.

Dacă tu nu crezi în tine însăţi, nimeni altcineva nu o va face.

Familia mea mă smulge din transă. Destup sticla de şampanie şi o ridic spre tavan.

Noroc, Brady!

*

Am ajuns cu zece minute mai devreme ca să-l impresionez pe Rowan cu noua mea punctualitate, dar toate

eforturile sunt în van. Uşa lui rămâne închisă, aşa că vorbesc întruna cu Martha. Nu ne ia mult să devenim prietene la cataramă datorită autorului preferat de cărţi de dragoste şi poftei de Chick-fil-A duminica.

Stând de vorbă cu ea, timpul trece mai repede.

Până şi Martha trebuie să lucreze, aşa că mă joc cu materialul rochiei mele cu picăţele şi umblu la telefon.

Uşa de la biroul lui Rowan se deschide cu zgomot. Tresar pe scaun şi-mi duc mâna la inima care-mi bubuie. Nu ştiu ce cafea bea Rowan dimineaţa, dar în mod clar nu-i face bine. Iese din birou fără să ne arunce vreo privire mie sau secretarei.

Ea aproape mă împinge de pe scaun.

— Du-te!

Ies grăbită din hol ca să-l prind din urmă. Am nevoie de un număr dublu de paşi ca să mă ţin după paşii lui lungi, pentru că omul e *înalt.* Cum naiba începe pe uşă fără să plece capul?

În timp ce mergem, tăcerea mă roade până explodez.

— Încep să cred că nu eşti o persoană matinală.

Mă trezesc cumva mergând în pas cu el.

Rowan mormăie ceva mai mult pentru sine. Ne conduce spre intrarea în catacombe de pe Strada Poveştilor.

— Minunată vreme, nu-i aşa?

O linişte atât de profundă, încât auzi şi greierii ţârâind.

— „Sigur, Zahra, chiar mă întrebam ce rost are să mă duşez dimineaţa dacă umiditatea face treaba în locul meu?”

Încerc să-i imit vocea, vorbind mai grav, dar nu reuşesc, căci mi se frânge glasul.

Colţul buzelor lui se ridică puţin de tot şi agit în gând pumnul în aer.

Încerc din nou să înnod conversaţia.

— Îţi place la Dreamland?

— Nu! murmură el încet.

Mă împiedic de vârful pantofului.

— Oh!

Hm, rahat! Nu mă aşteptam să spună asta.

— Ai un roller-coaster preferat?

— Nu!

Celulele din creierul meu aplaudă la răspunsul lui. *Hai că ajungem undeva, oameni buni!*

— Nici eu! Sunt prea mult roller-coastere bune.

Obţin încă un mormăit de la el.

— Ce-ţi place cel mai mult la funcţia de director?

— Liniştea de la sfârşitul zilei.

Îmi pierd controlul. Răspunsul lui mă face să izbucnesc în hohote de râs. El se opreşte şi se uită o secundă la mine, după care îşi revine.

Ne conduce prin tuneluri de parcă asta face tot timpul.

Urcăm împreună câteva trepte şi intrăm pe o uşă pe care scrie *Spaţiul de lucru al echipei de creaţie.* Mi se taie respiraţia când intrăm într-un depozit imens, împărţit în patru de nişte pereţi despărţitori înalţi. Un miros specific pluteşte în aer, amintindu-mi de orele de desen de la şcoala primară.

Rowan mă conduce prin fiecare încăpere, rămânând tăcut în timp ce admir frumuseţea din jur. Primul spaţiu e plin de păpuşi mecanice şi roboţi pentru roller-coastere, parade şi spectacole. Ating braţul rece de metal al unei păpuşi mecanice. Acesta se mişcă, eu sar în spate şi mă lovesc de pieptul lui Rowan. Acesta din urmă mă apucă de braţ, încercând să mă ajute să-mi recapăt echilibrul. Toate celulele din trupul meu se pun în mişcare la unison, trezite la viaţă de blândeţea atingerii lui.

Corpul îmi devine un infern în urma contactului. Pielea mi se înfierbântă sub atingerea lui şi observ că mă aplec spre el. Rowan îmi dă drumul şi iese din cameră de parcă i-ar lua foc încălţările.

Ţin pasul cu ritmul lui grăbit, urmându-l în paradisul echipei de creaţie, un loc unde pereţii sunt acoperiţi cu panouri grafice, iar mesele sunt pline de materiale.

În camera următoare descopăr mai multe mese acoperite cu modele 3D în miniatură ale parcului şi sunt uluită de atenţia faţă de detalii. Mă aplec asupra unuia şi remarc replica exactă a Ţinutului Basmelor şi a Castelului prinţesei Cara. Nu mă pot abţine să nu-mi trec arătătorul peste o turlă.

Simt furnicături pe piele şi mă uit peste umăr, văzându-l pe Rowan cum se holbează la fundul meu.

O, Doamne! E atras de mine? De parcă s-ar gândi la acelaşi lucru, buzele i se adună într-o linie subţire. Râsul meu devine un hohot necontrolat, şi mă aplec de spate. El clipeşte de vreo două ori, iar privirea întunecată îi dispare.

— Eşti gata să-i cunoşti pe toţi sau încă ai chef să iroseşti timpul companiei cu vizita ta? se răsteşte el şi se îndreaptă spre uşă.

Nu-mi bat capul să-i amintesc cine a propus vizita asta. Nu sunt sigură pe cine încearcă să amăgească, pentru că-l citesc cu uşurinţă, dar adevărata întrebare este *de ce.* De ce s-a mai deranjat să-mi ofere un moment ca acesta în care să mă familiarizez împrejurimile? De ce să mă conducă el însuşi prin depozit în loc să lase treaba asta în sarcina unei persoane mai disponibile şi mai amabile?

Îmi amintesc că Brady spunea că lui Rowan îi plăcea să viziteze depozitul când era mic. Îi place plimbarea asta la fel de mult pe cât îmi place mie? Dacă e aşa, de ce e atât de

furios?

Rowan e ca un cod secret pe care îmi doresc să-l descifrez – un Fort Knox uman în care vreau să intru cu forţa, chiar dacă descopăr o inimă zăvorâtă plină de aur. Sau poate asta e partea optimistă din mine, care se întreabă dacă Rowan e la fel de drăguţ precum spunea Brady că este.

Îl urmez în ultima încăpere, înţesată de membri ai echipei de creaţie, care pare să fie principalul spaţiu de adunare, mărginit de şiruri de birouri individuale. Camera e un paradis, cu fotolii mari de puf, pereţi pe care se poate scrie şi unităţi de simulare 3D.

Bun venit în noua ta casă! Nu-mi vine să cred că în sfârşit am ajuns aici. Brady avea dreptate. Era doar o chestiune de timp până aveam să ajung să schimb oficial vechea legitimaţie de lucru cu una de membru al echipei de creaţie.

Ce-ar crede despre mine acum?

Poate ţi-ar fi spus să o laşi mai moale cu vinul şi să scrii ceva când eşti trează, dar calul de dar nu se caută la dinţi.

Clipesc, hotărâtă să alung lacrimile care îmi umezesc ochii.

Rowan mă prezintă membrilor Departamentului de creaţie, pe care îi numeşte echipele Alpha şi Beta. Diferiţi membri îmi urează bun-venit în depozit. Simt o strângere de inimă când văd bucuria lor şi mă gândesc că voi lucra împreună cu ei.

Jenny, o brunetă care conduce echipa Beta, mă introduce în grupul ei după ce Rowan se îndepărtează de mine. Mă întorc spre el să văd dacă chestia asta face parte din plan.

El mă priveşte plictisit.

— Du-te!

Aruncă apoi o privire prin cameră.

— Înapoi la muncă, toată lumea!

Toţi ascultă decretul regal ca nişte infanterişti loiali mărcii Kane.

Jenny îşi face timp să-mi prezinte noul spaţiu de lucru. Rămân cu gura căscată când mă uit în jur. N-am avut niciodată biroul meu şi sunt uluită de masa în formă de L din colţ, cu două monitoare care ocupă o mare parte din spaţiu. E şi un laptop nou şi lucios într-un colţ, aşteptând să fie pornit.

Mă las pe scaunul luxos cu rotile şi îmi trec mâna peste tastatura ergonomică.

Uită-te la mine, am lucruri de oameni mari, ca biroul şi propriul capsator. Îl apăs de două ori să mă asigur că nu visez.

Jenny îşi aranjează coada deja impecabilă.

— Suntem încântaţi că faci parte din echipa noastră, Zahra! Mă bucur că Sam a dat înapoi destul de repede când ne-am certat pentru tine.

— V-aţi certat pentru *mine?*

Cuvintele mi se par ridicole de cum îmi ies pe gură.

Ea rânjeşte.

— Nu-ţi face griji! L-am luat cu uşurelul. M-am prefăcut că plâng şi a cedat mai uşor decât o maşină de îngheţată la McDonald's.

Izbucnim în râs. Prin comparaţie cu Regina, Jenny e o gură de aer proaspăt.

— Eu am fost cea care a considerat că domnul Kane trebuie să citească propunerea ta. Sam a ezitat puţin, dată fiind natura conţinutului.

Mă strâmb.

— Scuze!

Ea dă din mână prin aer.

— Te rog! Nu e nevoie de scuze. Suntem atât de presaţi de timp, şi nu e nevoie să te scuzi că spui ce simţi. Eşti genul de om de care avem nevoie în echipa noastră.

— Uau! Adică – mulţumesc!

A mers mult mai bine decât am crezut.

— Să-ţi spun pe scurt cum funcţionează lucrurile aici! Vinerea, fiecare membru al Departamentului de creaţie trebuie să vină cu o propunere nouă. Există un proces de şase luni, în multiple etape, implementat în aşa fel, încât domnul Kane să aibă de ales din cât mai multe opţiuni.

— Opţiuni pentru ce?

Jenny zâmbeşte.

— Plănuieşte o actualizare pentru împlinirea a cincizeci de ani de activitate. Multe lucruri depind de un proiect la o scară atât de mare, aşa că se aşteaptă de la noi să dăm ce avem mai bun.

— Am înţeles! Nu o să te dezamăgesc!

— Te las să te instalezi. Sper că-ţi place mâncarea italiană, pentru că cei din echipa Beta au pus la cale un prânz de bun-venit pentru tine.

— Numai monştrii urăsc mâncarea italiană.

Ea râde.

— Ştiam că o să te integrezi perfect. Ne vedem la prânz!

Iese din birou, lăsându-mă cu noile mele jucării.

Mai că leşin, atât de drăguţi sunt toţi aici! E o atmosferă diferită de cea la care mă aşteptam, având în vedere poveştile auzite despre Departamentul de creaţie. Grijile mele de altădată par cam ridicole acum.

Îmi aşez rucsacul sub masă şi mă învârt pe scaun. După ce-mi trece ameţeala, iau capsatorul şi apăs întruna. Capsele cad în jurul meu ca nişte confetti la o petrecere aniversară.

Îl simt pe Rowan înainte să-l văd. Am furnicături pe gât şi, când mă uit peste umăr, ochii lui îmi fixează spatele de parcă vrea să mă înjunghie.

— Da?

Îi zâmbesc larg, pentru că-mi place cum îi face ochiul drept să zvâcnească.

— Nu ai vrea să laşi arma aceea jos înainte să spun ceva?

Se uită la capsator, mijind ochii.

— Domnul Kane cel mare şi rău se teme de un mic capsator?

Îl apăs de câteva ori în direcţia lui. Capsele zboară prin aer şi aterizează la câţiva centimetri de balerinii mei.

— N-aş avea încredere în tine nici dacă ai avea în mână folie cu bule de aer, darămite capsatorul.

— Ai dreptate! Ar trebui luat mult mai în serios avertismentul privind pericolul de sufocare.

Scoate din gât un zgomot ciudat, ceva între un geamăt şi un icnet dispreţuitor, iar eu îl iau drept râset. *Se pare că are totuşi personalitate.*

Pun capsatorul pe birou, la locul lui.

— Mai ai şi alte arme de care ar trebui să ştiu?

Dau ochii peste cap, prefăcându-mă că iau o armă invizibilă de sub masă. Mă dau în spectacol, scoţând arsenalul imaginar şi aşezându-l pe birou.

Dacă mijesc ochii, aş zice că micul rânjet de pe faţa lui Rowan e un zâmbet. Răsuflă exagerat şi intră în birou.

Uau! Asta a fost o tentativă de glumă?

Îl răsplătesc cu un zâmbet care rămâne fără răspuns. Spaţiul se micşorează instantaneu, căci silueta lui acoperă un sfert din cameră.

Rup tăcerea.

— Te pot ajuta cu ceva anume?

El deschide gura, dar o închide o secundă mai târziu.

Știe măcar de ce-a venit aici? Gândul ăsta îmi dă furnicături în piept.

Ești rea, Zahra!

— Ce părere ai de noul meu birou?

— Lasă puţin de dorit.

Ochii îi alunecă de la faţa mea la pereţii biroului.

Îl privesc clipind. *L-ar omori să fie și el amabil?*

Probabil. Îmi îndrept din nou atenţia spre masa mea. Sunt hotărâtă să-l ignor până pleacă, pentru că nu vreau să-mi strice tot cheful.

Apăs pe fiecare buton de la computer de două ori, dar afurisitul nu vrea să pornească orice aș face.

— Dă-te la o parte!

Se apropie de masă, aducând cu el parfumul lui distinctiv.

— De ce? îl întreb aproape în șoaptă.

— Nu știu din ce motiv, dar am chef să te ajut.

— *Pentru că?*

Îmi ascund zâmbetul după șuviţele de păr care îmi cad pe faţă.

— Pentru că nu eşti de încredere pe lângă prize electrice.

Râd și-mi trag scaunul ca să-i fac loc.

El îngenunchează în pantalonii perfect călcaţi. N-ar trebui să mi se pară atât de atrăgător, dar spaţiul se încinge când, aşezat pe podea, se uită în sus, la mine. Privirea i se întunecă, în timp ce-mi cercetează picioarele încrucișate. Inima îmi bubuie în piept cu ritm de ciocan pneumatic și mă mir că nu aude și el bătăile haotice.

Orice s-ar întâmpla între noi dispare când se vâră sub

masă, oferindu-mi o imagine perfectă cu el în patru labe.

Acum cine e cea care se holbează?

Ignor vocea din cap şi aleg să mă bucur de spectacol. Corpul lui Rowan nu seamănă deloc cu al fostului meu iubit. Fiecare centimetru din trupul lui zvelt e acoperit de muşchi de parcă aleargă de distracţie. Pulpele musculoase ies la vedere de sub masă, iar fundul lui ferm se mişcă în timp ce aranjează cablurile pe jos. Am nevoie de tot autocontrolul să nu întind mâna şi să-l ating. Preţ de o clipă, încerc să-i ghicesc numărul de la pantofi. Singura concluzie la care ajung este că sunt o imatură fără speranţă şi extrem de excitată.

Normal că sunt atrasă de şeful meu arogant care nu ştie să se poarte cu oamenii. Trebuie să fie cea mai nemiloasă farsă care mi se face, după ce am trecut prin atâtea necazuri. Poate că există un fel de dezechilibru chimic în corpul meu sau o atracţie spre ticăloşii ca Rowan.

Dar dacă mă atrag nemernicii?

Măcar aşa se explică obsesia nesănătoasă faţă de domnul Darcy.

Reuşesc cu greu să-mi stăpânesc respiraţia când se ridică din nou în picioare.

Ceva în felul în care mă priveşte îmi face sângele să se înfierbânte. Mi se face pielea de găină, în ciuda infernului care se dezlănţuie în piept. Mă linişteşte gândul că trupul meu e la fel de contradictoriu precum creierul.

De ce el? De ce eu? Îmi dispare zâmbetul. Încordează mâna pe lângă corp, după care o pune în buzunar.

Jane Austen, tu eşti îngerul meu păzitor acum? Ridic ochii în tavan, căutând răspunsuri, dar nu găsesc nimic.

— Ce Dumnezeu şopteşti acolo?

Ah, rahat! Am spus-o cu voce tare?

— E în regulă computerul acum?

Sună destul de asemănător cu ce-am bolborosit mai devreme.

— Da!

— Grozav! Mersi! Găseşti drumul şi singur!

Folosesc aceleaşi cuvinte împotriva lui, sperând să stârnesc vreo reacţie. Nu-mi oferă nimic în afară de o căutătură încruntată şi o expresie iritată.

Mă rog, e un început!

Se îndreaptă spre intrarea în birou, învăluit în farmecul care îl caracterizează. Poate reuşesc în sfârşit să gândesc din nou, acum, că mi-a dispărut dinaintea ochilor. Ceva la el mă dezechilibrează, şi parcă nu mai ştiu ce să spun.

El iese din birou, lăsându-mă cu gândurile care nu îmi dau pace. Respir adânc, dar parfumul lui îmi ajunge din nou la nas.

De ce naiba trebuie să miroasă atât de bine? Las capul în mâini, înăbuşind un geamăt frustrat.

Îmi revin şi apăs şovăitoare pe butonul de pornire al computerului.

Să trecem la treabă!

Capitolul nouă
Zahra

Mai arunc un ochi pe prezentarea mea. După cuvintele frumoase ale lui Jenny, am crezut că am scăpat de îndoieli, dar s-au întors cu şi mai multă înverşunare.

Scot un geamăt când revăd desenul creat pentru Nebula Land. Deşi PowerPointul reflectă tot ce am creat eu şi Brady, schiţa mea dovedeşte de ce sunt specializată în literatură engleză. Dacă era să fiu artistă, mă mutam la New York cu toţi ceilalţi artişti talentaţi şi muritori de foame, ca să mănânc tăiţei în fiecare zi a săptămânii până obţin marea şansă.

Chiar pot să prezint ideea asta în faţa grupului? Abilităţile mele par egale cu cele ale unui copil de doi ani care învaţă cum să ţină un creion colorat pentru prima dată. Nu e ca şi cum Rowan se aşteaptă să fim perfecţi în orice, dar desenele mele sunt departe de asta. Şi cum am abilităţi zero în orice are legătură cu Adobe, trebuie să mă bazez pe propriile mâini, care sunt complet lipsite de talent.

Cu un oftat, adaug o fotografie cu desenul meu la ultimul slide din prezentare. Poate dacă depăşesc timpul alocat, pot să amân dezvăluirea acestei tragedii.

Asta e o idee bună! Îmi şterg fruntea asudată înainte de a-mi aduna lucrurile.

— Ce-o fi o fi!

Intru în sala de şedinţe cu capul sus. Toţi îmi zâmbesc înainte de a-şi relua lucrul, şi mă aşez mai în spate. În ciuda prânzurilor luate în grup şi a sesiunilor de brainstorming, încă mă simt ca o intrusă. Includerea mea în echipă nu a fost deloc tradiţională şi mă tem că oamenii cred că sunt

favorizată pentru că am obţinut postul mult prea repede.

Jenny intră în cameră şi deschide proiectorul.

— Cine vrea să înceapă?

Câteva mâini se ridică în aer. Nu mă deranjez să ridic mâna pentru că mă apasă teama ca o nicovală.

Jenny le dă cuvântul celor mai apropiaţi colaboratori. Aceştia se ridică şi îşi fac cu brio prezentarea despre o actualizare la Castelul prinţesei Cara. Deşi ideea e drăguţă în teorie, asta e tot. *Drăguţă.* Nu e fascinantă sau minunată şi nici măcar Jenny nu-şi poate reţine un căscat la jumătatea discuţiei.

Uşa sălii de şedinţe se deschide, moment în care toate capetele se întorc spre sunetul acela. Cel care are cuvântul se opreşte la jumătatea propoziţiei.

Nu! De parcă ziua asta nu era suficient de rea. Rowan intră în cameră, părând complet lipsit de griji. Astăzi poartă un costum cenuşiu de-mi lasă gura apă şi-i face coapsele să se unească strâns. Culoarea cărbunelui îi scoate în evidenţă asprimea privirii. Muşchii i se mişcă sub materialul fin în timp ce se aşază pe scaun, în faţă.

— Continuaţi, nu vă bateţi capul!

Aerul său autoritar n-ar trebui să mi se pară o trăsătură atrăgătoare, dar există ceva în felul în care domină încăperea care mă face să-mi doresc mai mult.

Restul echipei stă cu spatele drept pe scaune în timp ce tipul din faţă îşi termină discursul. Unul câte unul, colegii trec la pupitru. Ideile prezentate urmează un tipar asemănător – câteva noutăţi aici, câteva experienţe captivante colo. Încep să mă întreb dacă prezentarea mea e prea îndrăzneaţă pentru contextul acesta, mai ales cu Rowan de faţă.

Cu fiecare prezentare, căutătura încruntată a lui Rowan

e tot mai pronunţată. Reacţiile lui nu fac decât să-mi stârnească nervii întinşi. Sufăr de trac din copilărie, dar nu-mi amintesc să fi fost vreodată atât de rău. Mâinile îmi sunt umede permanent şi încep să respir din ce în ce mai greu de la o prezentare la alta.

— Zahra! E rândul tău! mă anunţă Jenny.

Mă ridic nesigură pe picioare. De parcă nu era suficientă presiunea pe care am pus-o singură asupra mea, acum totul a atins un nivel de neliniște de-a dreptul ameţitor, cu privirea lui Rowan aţintită asupra mea.

— Dă-i drumul! Am altă şedinţă peste douăzeci de minute.

Rowan bate cu degetul în ceasul de la mână cu un gest hotărât.

Sunt tentată să ies în fugă pe uşă, dar îmi controlez pornirea şi pregătesc prezentarea. Respir adânc şi încep să-mi explic ideea. Mă hrănesc cu semnalele nonverbale ale echipei, lăsând mişcările lor din cap şi zâmbetele să-mi sporească încrederea. Stima de sine creşte, şi închei fără să leşin. Iau întreaga experienţă ca pe o mare victorie.

Când ajung la ultimul slide, cel cu desenul, de care mă tem cel mai tare, dau clic atât de repede, încât ecranul negru apare după doar o secundă. În acelaşi timp, se aude cronometrul lui Jenny şi-i mulţumesc Domnului că m-a salvat.

— Se pare că timpul a expirat.

Oamenii aplaudă, iar Jenny se uită la mine cu un zâmbet larg, ridicând în sus degetele mari.

— Întoarce-te la ultimul slide!

Vocea lui Rowan mă loveşte ca o găleată cu gheaţă.

— Ah, nu e nimic important! Doar o machetă. Şi oricum ai întâlnirea aceea…

I se umflă nările.

— Nu era o rugăminte.

Normal că nu! Pentru asta ar fi nevoie de manierele care ţie îţi lipsesc în totalitate.

Maxilarul îi zvâcneşte.

— Acum, domnişoară Gulian!

Îl blestem în gând în engleză, spaniolă şi armeană, ca să fiu sigură.

— Nu e mare lucru!

Îmi ascund mâinile tremurânde după pupitru.

— Asta voi decide eu!

Strâng din dinţi şi deschid desenul. Nu l-aş fi inclus dacă nu era nevoie şi de un material vizual pentru propunerea noastră. Şi, bineînţeles, dacă mai aveam nevoie de un motiv ca să nu mă integrez, sunt singura din Departamentul de creaţie care nu e în stare să deseneze pentru nimic în lume.

Îndoiala revine, rozând din încrederea abia dobândită pe care mi-am construit-o de-a lungul prezentării.

Rowan îşi trece mâna peste bărbie.

— Desenele tale mai au nevoie de exerciţiu.

— O să mă ocup imediat de asta!

Vocea mea e încărcată de sarcasm.

În cameră se face linişte. Îmi vine să-mi acopăr gura cu palma şi să-mi cer scuze.

Rowan pare netulburat.

— Toată lumea să vină cu idei mai bune vinerea viitoare! Nu am fost copleşit, ca să nu spun mai mult.

Rahat! Feţele celor din echipă îmi oglindesc şocul. Nimeni nu îndrăzneşte să se mişte, toţi fiind probabil prea speriaţi ca să facă şi altceva decât să se holbeze la Rowan.

El înclină capul spre proiector.

— Folosiţi prezentarea domnişoarei Gulian ca ghid

pentru ce aştept de la voi de azi înainte! În afară de ultimul slide, fireşte.

Mi se aprind obrajii.

— Toţi pot pleca în afară de domnişoara Gulian.

Ceva îşi ia zborul în stomacul meu, auzindu-l pe Rowan cum îmi pronunţă numele. Când îmi dau seama cum stau, de fapt, lucrurile, sentimentul înălţător de mai devreme dispare. *Vrea să rămân singură cu el. Aici?*

Membrii echipei ies în şir indian din încăpere de parcă e lavă pe jos. Rowan nu se mişcă de pe scaunul lui până când nu se închide uşa după ultima persoană. Se apropie de pupitru, nelăsându-mi loc să scap de privirea lui fixă.

Mă lovesc cu spatele de cadrul de lemn când mă întorc cu faţa spre el. Nu vreau să-mi testez autocontrolul în preajma lui pentru că simt că aş pierde bătălia. După ce m-a făcut de râs în faţa tuturor, tentaţia de a-l apuca de gât şi a-l strânge puţin e prea puternică s-o ignor.

— Dacă mai vorbeşti aşa cu mine în faţa tuturor…

— Lasă-mă să ghicesc! O să mă concediezi… E puţin previzibil pentru gustul meu, dar o respect, pentru că tu eşti la conducere.

Se uită la mine de parcă nu-i vine să creadă că i-am vorbit aşa. Sincer, nici mie nu-mi vine să cred. Şi nu prea pot să dau vina pe sticla de vin pentru nivelul ăsta de curaj şi prostie. Are ceva care mă face să-mi doresc să-l enervez. Sunt curioasă să văd cine este cu adevărat Rowan sub straturile de gheaţă şi indiferenţă pe care le afişează.

Sprâncenele i se unesc a uimire.

— Sunt capabil de lucruri şi mai rele.

Mă trece un fior pe şira spinării.

— Cum ar fi?

— Nu cred că vrei să afli.

Mă prefac neatinsă de ameninţarea lui, deşi inima îmi bate mai repede.

— Ar fi bine să ai o sculă uriaşă care să-ţi susţină atitudinea, altfel oamenii vor fi foarte dezamăgiţi.

— Vrei să aduci o riglă să-ţi testezi teoria?

— Mi-am uitat lupa acasă, aşa că poate mâine.

Sunt destul de sigură că îngerul de pe umărul meu m-a părăsit.

Ceva se schimbă între noi. Ochii lui se întunecă în timp ce mă privesc. Nu sunt sigură dacă vrea să mă strângă de gât, să mă concedieze sau să mi-o tragă până mă supun.

— Întotdeauna eşti atât de imposibilă?

— Nu ştiu! Tu întotdeauna eşti atât de ticălos?

În secunda asta urlă la mine, iar în secunda următoare buzele lui le zdrobesc pe ale mele.

Stai, ce?

Creierul meu o ia razna, şi închid ochii în timp ce Rowan îmi devorează gura. Se sprijină cu ambele mâini de pupitrul din spatele meu, ţinându-mi corpul captiv cu antebraţele groase.

Mă sărută aşa cum face toate celelalte lucruri – cu o precizie exersată şi o putere reţinută. Sunt tentată să-l înnebunesc, pentru că toată furia aceea acumulată trebuie să ajungă *undeva.* Mă ofer bucuroasă ca tribut.

Sunt o cauză pierdută faţă de inhibiţiile mele când îl sărut la rândul meu. Îmi încleştez pumnii de materialul costumului său şi mă agăţ de el de parcă o să cad dacă-i dau drumul.

Nu e bine deloc. E ŞEFUL tău!

Rowan îmi alungă orice gând cu sărutările. Limbile noastre se biciuiesc una pe alta într-o luptă tăcută. E o experienţă cu totul nouă să-l sărut pe Rowan. Toxică, până în

punctul supradozei, şi destul de erotică încât să-mi doresc mai mult. Un sărut încărcat de atâta pasiune, încât simt că o să mor dacă se opreşte. La naiba, s-ar putea să mor şi dacă mai continuă.

Dar ce moarte ar fi!

Rowan îşi lipeşte corpul de mine. Simt un fior pe şira spinării când îşi împinge erecţia în mine. N-am nevoie de nicio unealtă să descopăr că e *mare.* Scot un geamăt, iar el absoarbe sunetul. Împinge mai tare şi-l simt *peste tot.*

Roţile pupitrului se învârt şi toată chestia se mişcă. Îmi pierd echilibrul. Rowan mă prinde de braţ înainte să aterizez în fund pe covor.

Îmi smulg braţul din mâna lui. El mă priveşte cu pupilele dilatate şi buzele umflate. Cobor ochii spre umflătura de care eram *foarte* interesată în urmă cu doar câteva secunde. Aproape mă împiedic văzând dimensiunea a ceea ce stă ascuns în pantalonii lui.

Nu-mi vine să cred că i-am făcut *asta şefului* meu. Ce-o fi fost în capul meu?!

Mă şterg la gură cu mâna de parcă pot şterge amintirea buzelor lui, dar e o cauză pierdută. Ar fi putut la fel de bine să-mi înfiereze buzele cu iniţialele lui.

— Rahat!

Dorinţa din ochii lui dispare cât ai clipi. Pieptul i se umflă cu fiecare respiraţie greoaie.

Îmi revin din transă. Sunt într-o misiune de salvare, grăbindu-mă să-mi iau geanta şi să ies din cameră, lăsându-l pe Rowan tăcut în urmă.

Nu sunt sigură ce naiba s-a întâmplat, dar bag sărutul nostru în dosarul cu lucruri „la care nu mă mai gândesc niciodată dacă ţin la viaţa mea”, în cel mai întunecat colţ al creierului. Chiar lângă „prostiile pe care le fac când sunt

beată” și „poze cu penisuri”.

Capitolul zece
Rowan

Futu-i! E tot ce pot să-mi spun când mă întorc în biroul meu. De câte ori cred că mi-am stăpânit pornirile, amintirea buzelor Zahrei pe buzele mele îmi face corpul să reacţioneze din nou.

A fost o idee proastă să-i cer să rămână după şedinţă. Lucrurile au escaladat când mi-a răspuns aşa cum nu mi-a răspuns nimeni până acum. Ar fi trebuit să-mi displacă enorm. N-am fost niciodată atras de un om care nu respectă autoritatea, aşa că nu sunt sigur ce anume mă fascinează la Zahra. Mai devreme, în loc să ascult vocea raţională din mintea mea, m-am lovit cu capul de cel mai mare semnal de alarmă fără să clipesc.

Nu ştiu ce are ea de mă împiedică să gândesc. Ameninţările nu o impresionează, iar privirile mele încruntate nu o fac decât să râdă şi mai tare. Şi după felul în care s-a purtat cu mine la şedinţă, nu eram sigur dacă voiam s-o dau afară de la Dreamland sau să i-o trag până îşi cerea scuze pentru cum mi-a vorbit.

Iar sunetele pe care le scotea când limba mea o atingea pe a ei… *Futu-i!* Scot un mârâit când îmi năvăleşte sângele în penis din nou.

Îmi trec mâinile prin păr şi trag. *Futu-i! Futu-i! Futu-i!*

Declan m-ar spânzura de boaşe de lancea steagului de pe Castel dacă ar afla că am sărutat o angajată. Mă gândesc la opţiunile pe care le am ca să contracarez furtuna de rahat de la Resurse umane, dar n-am nicio variantă. În cele din urmă, merit orice proces mi-ar intenta Zahra. Eu sunt cel care a sărutat-o. Indiferent cum a reacţionat când am atins-o, e

responsabilitatea mea să mă comport ca un profesionist şi să am standarde mai înalte.

În loc să mă întorc în birou, o iau spre casa mea, în colţul din spate al parcului. Scot telefonul şi sun pilotul, pentru că vreau să plec naibii de aici o vreme, până nu fac altceva care să-mi pericliteze şansa de a duce proiectul la bun sfârşit.

Sărutul cu Zahra mi-a arătat exact cât de periculoasă e atracţia dintre noi şi, în concluzie, trebuie să stau cât mai departe posibil de ea. E pur şi simplu periculoasă. Pentru planul meu. Pentru viitorul meu. Şi pentru vocea din mintea mea, care se întreabă cât de explozive ar fi fost toate celelalte lucruri dintre noi dacă nu ne-am fi oprit.

*

Primele 24 de ore înapoi în Chicago nu au fost deloc plăcute. Şoferul m-a făcut să întârzii după ce s-a chinuit să facă pana, iar un angajat oarecare a vărsat cafeaua pe cămaşa mea: în fine, toate au mers prost.

Şedinţele de luni nu fac decât să-mi sporească iritarea. Mă simt de parcă pierd vremea cu chestiunile astea procedurale, când mi-aş petrece timpul mai cu folos la Dreamland.

Învârt butonul cămăşii, răsucind metalul rece între degete. Declan ia cuvântul după prezentarea obişnuită a tatălui meu. Fratele meu vorbeşte despre cifre, în timp ce Iris se ocupă de prezentarea PowerPoint. Asistenta lui Declan e drăguţă într-un mod foarte discret. Părul ei negru şi ondulat e prins la spate cu un elastic colorat, care îi scoate în evidenţă tonurile calde ale pielii măslinii.

Ea şi Declan lucrează împreună fără efort. Deşi e mai

tânără, e al naibii de bună la ce face. El chiar o lasă să răspundă la unele întrebări, ceea ce e lucru rar pentru el.

Mă uit la Cal, întrebându-mă dacă observă şi el cum lucrează împreună, dar e concentrat la hârtia din faţa lui. Nimic nou aici. Cal s-a luptat mereu cu impulsivitatea şi cu problemele de atenţie, în ciuda inteligenţei cu care e înzestrat. Şedinţele care ţin câte o oră îl secătuiesc de orice urmă de autocontrol.

Astăzi e hotărât să rămână treaz, jucându-se singur X şi 0.

Iau stiloul şi îi stric jocul doar de dragul de-a o face.

— Tâmpitule! mormăie el pe înfundate.

Scriu *FII ATENT* pe foaia lui. El desenează un deget mijlociu strâmb, iar eu scriu dedesubt: *E un penis cam mic. E al tău?*

El râde încet.

Declan îşi drege glasul, moment în care ne uităm amândoi la el.

— Vreo noutate legată de progresele de la Dreamland, Rowan? întreabă tata.

Tonul lui e atât de neutru, încât mă enervează. Dacă nu surâde dispreţuitor, nu se încruntă sau se uită chiorâş, caut automat capcana pe care încearcă să mi-o întindă.

Îmi şterg un fir de praf invizibil de pe sacou.

— Departamentul de creaţie a fost alcătuită şi progresează rapid cu dezvoltarea unor idei.

Tata dă din cap.

— Bine! Cred c-ar fi util să fii prezent la următoarea noastră şedinţă despre rezultatele preliminare. Bugetul tău de zece miliarde de dolari e uriaş şi sunt sigur că restul consiliului e interesat să afle mai multe despre alocarea fondurilor.

Nenorocitul! Strâng din dinţi atât de tare, încât mă dor.

— Sigur că pot prezenta bugetul. Există ceva anume ce ai dori să vezi?

El clatină din cap.

— Sunt convins că toţi sunt la fel de interesaţi să afle mai multe despre procesul de design creativ din spatele unei operaţiuni de o asemenea amploare. Nu s-a mai făcut o renovare la o scară atât de mare de la evenimentul care a marcat împlinirea a 25 de ani.

Prostii! Mă uit în ochii lui, căutând ceva care să-l dea de gol, dar nu găsesc decât roşeaţa lor obişnuită. Ce bizar! Dacă mă gândesc mai bine, nu sunt sigur că l-am văzut vreodată pe tata arătând *atât* de treaz. E cel mai îngrozitor tip de alcoolic funcţional, singurul lucru care-l trădează fiind ochii roşii a doua zi.

Ignor întâmplarea, considerând-o o coincidenţă ciudată. Poate a rămas fără băutură aseară şi a fost prea leneş să se ducă la magazin.

— Aş fi nespus de fericit să împărtăşesc cu voi lucrurile la care am muncit până acum.

Tata mi-a aprins focul sub tălpi azi. E timpul să încep să pun presiune pe toată lumea pentru că pentru mine nu e de ajuns să dea ce au mai bun. Nu atunci când tata îmi răsuflă în ceafă, aşteptând să dau greş.

O să fac tot ce e nevoie, aşa încât cei din Departamentul de creaţie să aibă tot ce le trebuie ca să reuşească, mai ales Zahra. Ea e şansa mea să-mi ating scopul şi să scap naibii de Dreamland.

Capitolul unsprezece
Zahra

— Ai primit vreo veste de la Rowan de când te-a sărutat?

Claire ia o gură de vin din pahar.

Mă bucur că Ani nu a venit la seara săptămânală a fetelor pentru că a ieşit cu iubitul ei. N-aş suporta să am discuţia asta în faţa ei.

Mă las pe spate între pernele de pe canapea.

— Nu! Şi ai promis să nu mă mai baţi la cap cu asta.

După ce i-am povestit despre dezastrul cu sărutul, Claire a jurat să nu mai aducă vorba despre subiectul ăsta.

Cam atât s-a ţinut de cuvânt.

— Ştiu! Ştiu! Dar am o întrebare care nu-mi dă pace.

— Ce anume?

Claire rânjeşte.

— A fost mai bun decât Lance?

Pufnesc pe nas.

— E ca şi cum ai compara un uragan cu o ploicică.

Claire fluieră.

— La naiba! La ce crezi că mai e bună gura aia?

Simt fierbinţeala pe gât.

— La nimic.

Ea zâmbeşte.

— O, te înroşeşti! Recunoaşte! Te-ai gândit la el, cu siguranţă.

— *Nu!*

Roşeaţa mi se întinde de pe gât spre frunte.

— Trebuie să mai lucrăm la abilitatea ta de a minţi. Roşeaţa te dă de gol imediat.

A fost un blestem de când eram mică.

Ridic bărbia.

— De fapt, nu m-am gândit deloc la el. Ba chiar sunt recunoscătoare că a plecat o săptămână.

Plecarea lui mi-a dat timp să-mi consolidez poziţia printre ceilalţi membri ai echipei de creaţie în timp ce mi-am consolidat barierele psihice împotriva lui.

Deşi absenţa lui e binevenită, mă îngrijorează că a dispărut, pentru că i se pare că aş face o nebunie, cum ar fi să-l pârăsc la Resurse umane. M-am gândit doar două secunde la asta, după care am decis că nu e corect. Poate că el a început sărutul, dar eu am participat de bunăvoie. Cu *multă* bunăvoie, sinceră să fiu.

— Şi cum ai de gând să-ţi gestionezi atracţia faţă de el?

Oftez.

— N-am niciun plan.

— Aşa cum nu a existat niciun sărut? rânjeşte ea.

Îi fac cu ochiul.

— Exact!

Claire dă ochii peste cap.

— Dacă ar trebui să ghiceşti, cât de mare ziceai că o are?

Desfac încet mâinile, ca să estimez mărimea. O pernă mă loveşte drept în faţă, oprindu-mă.

— Nu-mi place să o spun, dar dacă îţi mai aminteşti cât de mare o are înseamnă că sigur te mai gândeşti la el.

Nu fac decât să gem.

*

— Cred că glumeşti naibii!

Rowan stă pe colţul biroului meu de parcă e dreptul lui să ocupe tot spaţiul. După o săptămână în care m-a lăsat

singură, am început să mă simt stânjenită de absenţa lui. Credeam că am situaţia sub control. Dar, în clipa în care se uită la mine, încep să-mi tremure picioarele şi îmi creşte temperatura.

Amintirea sărutului nostru îmi inundă creierul. Felul în care m-a dominat limba lui. Senzaţia pieptului său ferm şi puternic în palmele mele. Valul de căldură care îmi străbătea corpul spre partea de jos.

Da! Am pus-o!

— Ce faci aici?

Mă aşez ca să nu se vadă cum mi se ciocnesc genunchii unul de altul.

— Îi verific pe toţi.

Cu un gest exagerat, îmi duc mâna la ureche. Printre tavanele înalte nu răsună niciun zgomot, pentru că toţi au părăsit depozitul pentru masa de prânz. Eu aveam de gând să mai lucrez ceva, pentru că sunt deja în întârziere faţă de ceilalţi din echipă, dar se pare că Rowan vrea să-mi strice planul.

— Şi ai decis că biroul meu e un loc bun de unde să începi?

— Încep cu persoana care-mi dă cea mai mare bătaie de cap, iar de acolo trec mai departe.

— Sunt flatată că am câştigat o asemenea reputaţie.

El afişează un zâmbet atât de reţinut, încât trebuie să mijesc ochii să-l văd. Simt o presiune în piept şi nu pot să nu intru în panică din cauza valului de atracţie.

E Diavolul, Zahra!

Păi, aşa se explică de ce s-a lăsat Eva păcălită de el. Dacă Diavolul ar arăta măcar pe jumătate la fel de bine ca Rowan, şi eu aş mânca afurisitul ăla de măr. La naiba cu consecinţele!

Privirea lui apăsătoare mă loveşte, golindu-mi plămânii de aer. Fierbinţeala îmi pătrunde în vene şi trimite un nou fel de căldură în partea de jos a abdomenului.

— Când te îmbujorezi, îţi ies pistruii în evidenţă.

Îmi atinge rădăcina nasului cu vârful unui pix roşu. Îşi mută privirea de la faţa mea la mâna lui, de parcă nici lui nu-i vine să creadă ce face. *Nici mie.*

Îmi trec mâna peste nas, simţind încă arsura atingerii lui fantomatice.

Stăpâneşte-te odată!

El deschide gura să spună ceva, dar îi tai vorba, disperată să pun capăt conversaţiei:

— Am de lucru!

El se încruntă şi parcă se miră că-l alung. Îmi ignoră comentariul şi se duce la peretele opus al biroului, pe care l-am acoperit cu desene nu prea reuşite.

Mă înroşesc când îşi trece degetele peste desenul cu prinţesa Nyra.

— Şi asta ce-ar trebui să fie?

— O idee nouă de car alegoric.

Îmi aruncă o privire paralizantă.

— Aşa mă gândeam şi eu, pe baza formei. Dar ce ar trebui să sărbătorească?

— Iar râzi de desenele mele?

— Nu! Acum, răspunde la întrebare!

— Mori dacă spui „te rog” din când în când?

El clipeşte la mine.

Răsuflu greoi.

— E o nuntă hindusă clasică.

El îşi freacă fălcile şi se uită la desen.

— Interesant! Şi când prezinţi ideea în faţa echipei?

— Vineri.

— Hm…

Trasează cu degetul mandapul2 prost desenat. Tentativa mea jalnică de a crea un acoperiş floral râde parcă de mine în timp ce mâinile lui zăbovesc deasupra unei siluete care ar trebui să fie prinţul prinţesei Nyra. Măcar prezentarea compensează pentru materialele vizuale slabe. Am inclus chiar şi fotografii reale de la nunţi indiene, pentru că desenele mele nu sunt deloc profesionale.

Ceva în privirea lui Rowan mă calcă pe nervi.

— Ce e? Dacă e o idee proastă, spune-o odată! Aş prefera să nu mă fac de râs din nou în faţa colegilor.

El clatină din cap, alungând orice urmă de dorinţă de pe faţă.

— Ideea e în regulă.

În regulă. Cuvintele mi se repetă în gând, lovindu-mi-se de craniu ca nişte gloanţe. Lance spunea mereu că totul e în regulă. Viaţa noastră sexuală. Relaţia noastră. Viitorul nostru*. În regulă! În regulă! În regulă!*

Pentru mine nu mai este suficient şi în mod sigur nu e suficient de bun pentru echipă. Mă ridic şi dau să iau desenul de pe perete.

Mâna mare a lui Rowan o acoperă pe a mea, împiedicându-mă să smulg lipiciul. Valul de energie de săptămâna trecută s-a întors în forţă. Inspir brusc când degetul lui mare trece peste degetele mele.

Mâna îi dispare prea repede, luând cu ea şi fiorul atracţiei.

— Îţi cer scuze. Un gest nepotrivit.

Râd în sinea mea.

— Cred că ar fi ceva banal că mi-ai atins mâna prin

[2] Construcție înălțată pe stâlpi care servește drept acoperiș pentru miri în timpul ceremoniei hinduse de nuntă (n. tr.).

comparaţie cu alte lucruri.

I se încordează tot corpul.

— Care-i scopul tău aici?

— Scopul? Despre ce vorbeşti?

— Încerci să obţii bani de la mine?

— Poftim?! Bani?

Doamne! Asta crede el despre mine, de fapt? Poate nu mi-am rezolvat problemele financiare, dar n-aş face niciodată aşa ceva. Mai ales când eu l-am încurajat.

— N-ar fi prima dată când mi se întâmplă aşa ceva, mormăie el.

O, Doamne! Are mereu problema asta?

— Se întâmplă în mod repetat să-ţi săruţi angajatele?

Întrebarea de pe buzele mele e ca o şoaptă.

— Poftim? Nu!

Clipeşte de două ori, trădând uimirea.

Muşchii mi se relaxează.

Hm… Poate, de fapt, chiar sunt specială. Gândul mă face să zâmbesc în sinea mea.

— Dar aş prefera să-mi spui preţul în privat în loc să te duci la Resurse umane cu o plângere, însă nu te pot opri. *Nu te voi* opri, se corectează el.

Nu ştiu nici dacă mai respir în clipa asta.

— Nu mă duc la Resurse umane.

Felul în care mă priveşte mă face să mă simt ca în boxa martorilor, cu un avocat care-mi pândeşte orice slăbiciune.

— OK!

Se concentrează din nou asupra desenului.

— Ideea e bună! Chiar grozavă!

OK, intrăm într-o cu totul altă discuţie. Mă doare creierul de la loviturile astea emoţionale.

El afişează o expresie plictisită.

— Respiră! N-am chef să chem ambulanţa când leşini şi-ţi spargi capul.

— Cum aş putea îndrăzni să mă gândesc măcar o clipă că m-ai prinde dacă s-ar întâmpla aşa ceva?

— Asta ar însemna să-mi pese, iar eu chiar nu dau doi bani pe toate astea.

Scot un hohot greoi de râs, moment în care începe să se repete ciclul nostru obişnuit, când el se uită la mine cu o expresie stranie.

— Ar trebui să mă întorc la treabă.

El ia desenul de pe perete şi lasă lipiciul pe colţul biroului.

— Pe ăsta îl iau eu!

— *Poftim?* De ce?

Mă aşez pe scaun, pentru că nu ştiu dacă mă mai ţin picioarele.

— Pentru că desenul ăsta nu se repară singur.

— Şi tu o să-l repari?

Ceva îi scapără în ochi. Furie? Tristeţe? Teamă? Nu-mi dau seama ce înseamnă privirea lui stăruitoare, pentru că niciuna dintre etichetele pe care aş putea să i le pun nu i se potriveşte.

El strânge foaia în pumn.

— Nu! Eu nu desenez, dar ştiu pe cineva care o face.

— Serios? Ai prieteni?!

Clipeşte încet.

— Nu îi consider prieteni pe cei care lucrează pentru mine, mă pune la punct imediat.

OK! Să trecem mai departe…

— Crezi că o să mă ajute?

Privirea i se plimbă de la buzele mele la ochi.

— Măcar ca să nu mai fiu nevoit să văd ruşinea asta de

mâna a doua.

Încep să râd, de mi se zguduie tot pieptul.

— Sunt de acord!

Dar…

— Ai încredere că persoanele respective nu vor împărtăşi ideea şi altora?

El înclină uşor din cap.

— De ce?

Las ochii în jos.

— Vreau să mă asigur că rămâne secretă până o prezint. Atâta tot.

— Am încredere în oamenii ăştia.

Se uită la mine de parcă vrea să mă întrebe altceva. Îmi înfig picioarele în podea, ca să nu sar în sus şi-n jos.

— Mulţumesc!

Zâmbesc atât de larg, încât mă dor obrajii.

Rowan se uită lung la mine, făcându-mă să roşesc sub privirea lui. Se răsuceşte pe călcâie, luând cu el desenul şi sănătatea mea mintală.

Capitolul doisprezece
Rowan

N-am ezitat când am luat desenul nereuşit din biroul Zahrei şi nici n-am tresărit când am cumpărat un set de o sută de creioane colorate şi hârtie de la papetărie. De fapt, cea mai dificilă parte a fost să o forţez pe Martha să-şi ia liber restul zilei ca să am puţină intimitate.

Mâna în care ţin creionul cu mina de doi milimetri tremură. Cu braţul înţepenit, apăs vârful pe hârtie. Se rupe imediat şi se rostogoleşte, lăsându-mă doar cu o bucată inutilă de lemn între degete.

— Ce faci, omule? mormăi eu, lăsând creionul jos şi vârându-mi mâinile în păr. Din cine ştie ce motiv, eşti un tâmpit.

Desenele ei sunt de rahat şi o ştii. Aproape a plâns în timp prezentării când i-ai spus-o şi a fost dureros să vezi cât de stânjenită a fost din cauza asta.

Şi ţie îţi pasă pentru că…

Pentru că Zahra fericită este Zahra creativă, iar Zahra creativă te ajută să scapi naibii de aici cât mai repede posibil.

Neuronii mi se războiesc în timp ce scot desenul Zahrei de sub foaia albă şi-l privesc. Ideea ei e bine gândită. Alege să scoată în evidenţă personajele noastre atipice, care sunt lăsate deseori în urmă în favoarea prinţeselor mai populare.

Gândul ăsta mă ajută să iau ascuţitoarea şi să încerc din nou. Mă face să mă concentrez în ciuda bătăilor rapide ale inimii în timp ce reconstruiesc ideea pe care a avut-o Zahra.

Nu durează mult, şi palmele mi se umezesc. Emoţiile mele sunt turbulente şi aproape volatile. Îmi scot haina şi-mi suflec mânecile cămăşii, disperat să mă eliberez puţin de

temperatura tot mai mare a corpului. Parcă mi-aş elimina demonii prin transpiraţie, cu fiecare mişcare a creionului.

„Desenul e un hobby inutil. Bărbaţii adevăraţi nu desenează”, îmi şopteşte vocea tatălui meu. Strâng creionul mai tare, amintindu-mi cum mi-a rupt o schiţă pentru ora de desen.

Lemnul galben se crapă când creionul se rupe în două.

— Rahat!

Arunc bucăţile rupte la gunoi şi şterg praful rămas pe foaie.

Ce naiba a fost în capul meu când m-am prefăcut că ştiu pe cineva care s-o ajute pe Zahra? E imposibil să fac chestia asta!

Împing scaunul în spate, mă ridic şi-mi şterg fruntea cu mâna tremurândă. Iau hârtia şi o rup în bucăţi. Fragmentele albe plutesc spre coşul de gunoi ca nişte fulgi ai eşecului, căzând peste creionul rupt.

Mă aştept să mă simt uşurat, dar nu rămân decât cu o senzaţie apăsătoare în stomac şi bătăile inimii care încă n-au încetinit. Întorc privirea de la pumnii strânşi la coşul plin cu rămăşiţele zdrenţuite ale desenului meu.

Nu e nimeni aici care să ţipe la mine sau care să mă facă să mă simt inutil. Sunt un bărbat în toată firea care poate să înfrunte orice îmi apare în cale, inclusiv un desen tâmpit şi inofensiv.

Pot s-o fac! Dacă nu pentru mine, pentru viitorul la care am visat eu şi fraţii mei. În loc să mă concentrez pe trecut, îmi amintesc de viitor. Unul în care Declan devine director executiv, iar eu, director financiar. În care Cal îşi găseşte în sfârşit locul în companie după ce preluăm controlul.

Mă aşez pe scaun, iau o foaie nouă şi un creion, apoi trec la treabă.

*

Mă opresc la intrarea în biroul Zahrei şi o privesc o clipă. Ea dă din cap în ritmul muzicii din căştile albe în timp ce scrie pe tastatură. Insigna de azi sclipeşte sub luminile de deasupra capului. Alegerea ei înfăţişează două recipiente pentru sare şi piper sub care scrie *Sărbători condimentate!*

Cine se urăşte atât de mult, încât să poarte ceva atât de îngrozitor?

Îi măsor corpul din priviri, oprindu-mă la gâtul ei. Pielea aceea moale e menită să aţâţe. Să fie sărutată şi însemnată în timp ce i-o trag până uită de ea. Sunt multe lucruri pe care aş vrea să le fac cu gâtul acela drăguţ dacă aş avea ocazia.

Numai că e imposibil.

Momentul meu de slăbiciune nu se va mai repeta. Zahra susţine că nu mă va reclama la Resurse umane, dar n-am ajuns atât de departe în viaţă având încredere în alţii, ci doar în mine. Are opţiuni nenumărate şi destule ocazii să mă stoarcă de bani ca pe o cârpă udă. Numai presa o poate plăti destul cât să se retragă la vârsta uluitoare de 23 de ani. Gândul ăsta îmi lasă un gust amar în gură; îmi simt limba uscată şi mi se încordează gâtul.

Calc apăsat spre biroul ei şi trântesc desenul pe masă.

Ea sare de pe scaun, apoi se lasă la loc pe spătar.

— Bună! Poţi să-ţi anunţi prezenţa ca un om normal?

Nu răspund, pentru că mi-e frică să respir când sunt atât de aproape de ea. E de ajuns să-i simt parfumul, şi sângele schimbă traseul de la creier spre penis.

Din fericire, am destul control asupra propriilor impulsuri, încât să dau înapoi şi să fac un pas în spate.

Ea înclină capul spre mine.

— Ce-i cu tine?

Îmi aranjez cravata care stă deja perfect.

— Nimic!

— *Sigur!*

Se întoarce spre desen şi-l priveşte.

Îi place?

Sigur că-i place, tâmpit stângaci ce eşti! Cui nu i-ar plăcea?

Se uită la desen cu ochii holbaţi.

— E uimitor!

Răsuflu, dându-mi seama că-mi ţineam respiraţia. Măcar mai am ceva din talentul la desen, cum spunea bunicul. Trebuie să fiu de acord cu bătrânul. Avea dreptate, la urma urmei, când spunea că talentul nu dispare – doar pasiunea.

Mi se contractă gâtul. *Concentrează-te la ce ai de făcut!*

Deşi a fost nevoie de multe încercări şi 24 de ore ca să termin desenul, procesul recreării designului Zahrei a fost uşor. *Prea uşor!* Până să bag de seamă că am terminat produsul final acum o oră, mă copleşise o senzaţie ciudată de deşertăciune. Mă mâncau degetele să continui şi să alerg după sentimentul acela mistuitor în care lumea se opreşte în jurul meu.

Urăsc că-mi doresc să mai am parte de sentimentul ăsta. Mă face să mă simt slab, de parcă sunt pe punctul de a-mi pierde controlul.

— Ar fi bine să plec.

Păşesc spre intrarea în birou.

— Stai!

Ea sare de pe scaun.

— Ce e?

Oare ştie că eu l-am făcut?

Futu-i! Cum ar putea să ştie?

Ea dă din mână.

— Îi lipseşte semnătura.

— Cui?

— Desenului.

Încremenesc şi îmi aleg cuvintele cu mare grijă în această situaţie.

— Şi?

Grozav!

— Şi oricine l-a făcut merită laude pentru munca sa. Aşa e corect!

Ea lasă ochii în jos.

Interesant! E a doua oară când ies la suprafaţă problemele ei de încredere. E din cauza că Lance Baker a depus o propunere asemănătoare cu a ei? Sau mai e ceva care îi afectează abilitatea de a avea încredere în altcineva?

În loc să mă simt mulţumit de felul în care judec lucrurile, o senzaţie neplăcută îmi pătrunde în piept. Oi fi eu multe lucruri, dar nu sunt hoţ.

Ignor gândul.

— Artistul e o cunoştinţă de la Departamentul de animaţie. E o treabă de mântuială, făcută în grabă, aşa că nu-ţi bate capul cu laudele.

— Vrei să-mi dai numărul de telefon, ca să-i pot mulţumi?

Mă încrunt.

— Vrea să rămână anonim.

— OK, ce-ar fi să-i dai numărul meu? Dacă nu vrea să-mi scrie, nu-i obligatoriu. Fără resentimente!

Zahra răsuflă adânc.

O şuviţă de păr negru îi cade pe frunte. O dă după

urechea acoperită cu un șir de cercei unicat. Fac un pas în față să le văd mai bine forma, dar mă retrag când ea inspiră brusc.

Din fericire, geamătul mi se oprește în gât.

— Și tu ce obții din conversația asta?

Mă privește cu sprâncenele încruntate.

— Întotdeauna ești atât de cinic în privința intențiilor oamenilor?

— Da!

Zahra își dă ochii peste cap.

— Exprimarea recunoștinței nu e tocmai un program de schimb.

— Nu o să te cred pe cuvânt.

Ea râde și se apleacă peste birou, lăsându-mă să văd perfect fundul ferm, în timp ce scrie ceva pe un bilețel. Căldura mi se împrăștie din piept în locuri care nu trebuie să fie stârnite în momentul ăsta.

Nu știu din ce motiv afurisit, sufăr de o afecțiune fizică în prezența ei care mă face să mă comport ca un nebun obsedat de sex. Bat cu degetele în coapsă, ca să-mi țin mâinile acasă.

Ar trebui să fii atent la motivele, nu la corpul ei!

Ceva nu e în regulă cu ea. Poate amabilitatea ei e o fațadă pentru ce se ascunde mai în profunzime. Nu cred nicio secundă că nu s-a gândit să mă exploateze din cauza funcției mele după ce am sărutat-o. Oricine ar face-o dacă ar avea situația ei financiară.

Zahra se întoarce și-mi întinde un post-it de un roz-aprins.

— Poftim!

Nu-l înhăța! Refuz-o și pleacă înainte să faci o mare greșeală!

Întind mâna şi iau bileţelul înainte să mă gândesc mai bine.

Capitolul treisprezece
Rowan

Mă opresc în dreptul unui coş de gunoi de la intrarea în depozit. Am primit biletul stupid de la Zahra doar ca să o liniştesc şi să mă scutesc de stânjeneala de-a o refuza.

Sigur. Pentru că brusc te interesează foarte mult să-i faci fericiţi pe alţii.

Întârzii lângă coş, uitându-mă la biletul roz-aprins de parcă e soarta mea întreagă în el. *Uite cine crede acum în destin, nemernic ipocrit şi morocănos!*

Scrisul elegant de mână al Zahrei iese în evidenţă.

Mi-ar plăcea să-ţi mulţumesc dacă vrei să-mi scrii (asta numai dacă Rowan nu-i atât de enervant, încât să arunce biletul înainte să-l primeşti). – Zahra Gulian

Mototolesc biletul în pumn. De ce naiba e atât de greu să-l arunc? Până la urmă, n-ar afla niciodată. Mi-am acoperit urmele şi m-am asigurat că înţelege că desenatorul ţine la intimitatea lui şi că e ocupat, ceea ce *este* adevărat.

Ai putea să găseşti pe cineva să lucreze cu ea cât ai pocni din degete. O soluţie la fel de bună ca oricare alta, însă ideea îmi amărăşte gura dintr-un motiv necunoscut.

Pun bileţelul în buzunar şi mă îndepărtez de coşul de gunoi. Plimbarea prin catacombe e o experienţă plăcută. Tot mai puţini angajaţi trec pe lângă mine în timp ce mă apropii de poarta din tunelul subteran care duce la fosta casă a

bunicului. Când eram mic, credeam că explorarea tunelurilor noaptea, alături de fraţii mei, este cel mai grozav lucru din lume. Tata transforma totul într-un joc, iar el şi mama scoteau sunete înspăimântătoare. A fost încercarea lor eşuată de a ne speria ca să nu mai facem chestia asta, dar funcţiona doar până când vizitam Dreamland din nou.

Răsuflu cu greu, încercând să scap de presiunea din plămâni. Amintirile duc la un singur lucru, iar eu nu sunt deloc interesat de aşa ceva.

Introduc codul de la poartă, urc treptele şi merg spre casă. E o casă în stil colonial, cu verandă de jur-împrejur. Întorc privirea de la leagănul de pe terasă ca să scap de senzaţia neplăcută din piept. Ori de câte ori mi-am propus în weekenduri să iau bormaşina şi să dau jos nenorocirea aia, am găsit mereu un motiv să o mai las. Fie că e vorba de un teanc de hârtii de sortat, fie de o şedinţă ad-hoc cu un manager, niciodată nu reuşesc să înfrunt leagănul.

Dintre toate amintirile de la Dreamland, pe asta o urăsc cel mai mult.

„Eşti al dracului de slab!" Vocea nedesluşită a tatei îmi răsună în minte.

Bag cheia în broască şi deschid uşa, care se loveşte de perete cu o bubuitură, după care o trântesc. Paşii mei apăsaţi răsună prin casă când urc scările spre unul dintre dormitoarele mari, cel pe care l-am ocupat. Arunc portofelul pe noptieră şi biletul mototolit alături. Până să mă pot opri, iau telefonul şi adaug numărul Zahrei în agendă, în caz că fac o tâmpenie, cum ar fi să rup bucata de hârtie.

În creierul meu se dă o luptă, analizând părţile pozitive şi negative în cazul în care o contactez.

Ce rău aş face dacă i-aş trimite un mesaj?

Şi despre ce ai de gând să vorbeşti cu ea? Despre vreme?

Nu e ca şi cum nu am mai stat de vorbă cu femei. Sunt mai precaut din pricina dorinţei arzătoare pe care o simt faţă de Zahra prin comparaţie cu partenerele neinteresante pe care le-am avut de-a lungul anilor. Cu ele era simplu, pentru că aveam puţine aşteptări. Dar cu Zahra, ideea de a-i scrie un mesaj pare să însemne mult *mai mult.* Mai mult ce, nu ştiu sigur încă. Dar îmi e clar că trebuie să fiu precaut.

Poate m-a influenţat Declan în mai multe feluri. Fratele meu ne impune standarde foarte înalte, asigurându-se că nu arătăm niciodată prost în public. De când eram mici, ne-a băgat în cap că numele nostru are putere şi, odată cu puterea, vine şi responsabilitatea de-a nu o da în bară.

Şi, cu toate astea, ai sărutat o angajată pentru că ţi-a distrus căldura din Florida toţi neuronii funcţionali.

Dacă Zahra avea de gând să mă reclame, ar fi făcut-o deja, asta-i clar.

Ei bine, asta dacă nu cumva aşteaptă ca să scoată bani de la tine.

Ideea mă face să mă opresc. Oare aşa stau lucrurile? Sau poate vrea să fac o greşeală şi mai mare, ca să poată obţină o sumă mai substanţială la final.

„Întotdeauna eşti atât de cinic în privinţa intenţiilor oamenilor?" Vocea ei blândă îmi pătrunde în gând de parcă acolo îi este locul.

Prin comparaţie cu fraţii mei, am fost mereu cel mai reţinut şi mai lipsit de încredere în alţii, încă din copilărie. Situaţiile prin care am trecut n-au făcut decât să amplifice sentimentul, transformând un copil optimist într-un adult înverşunat.

Găuri făcute în prezervative. Încercări eşuate de şantaj. Oameni care voiau să-mi fie prieteni doar pentru de a culege beneficiile asociate cu numele meu de familie.

Lista e fără sfârşit şi vine la pachet cu o lecţie universală: „Să n-ai încredere în nimeni!”

Arunc telefonul pe pat. Sperând pentru o clipă să-mi adun gândurile şi să-mi consolidez motivaţia de-a nu o contacta pe Zahra, ies la o alergare de seară.

Mi se umezeşte pielea după câteva minute din cauza aerului cald de vară. Intru într-un ritm monoton şi mă concentrez pe sunetul pe care îl fac încălţările când se lovesc de asfalt. În ciuda eforturilor de a-mi opri gândurile, creierul meu nu primeşte comanda. Până să termin de alergat, am elaborat o listă cu argumente pro şi contra faţă de posibilitatea de a-i scrie Zahrei, fără să fi ajuns însă la o concluzie rezonabilă.

Ar trebui să-i scriu şi să aflu care îi sunt adevăratele intenţii. E imposibil să vrea să-mi scrie doar ca să-şi exprime recunoştinţa. Nimeni nu e atât de pur – nici măcar Micuţa Domnişoară Energică. Pot folosi discuţiile noastre ca pe o ocazie de a testa terenul şi a afla ce simte pentru mine.

Mă întorc acasă, fac un duş şi mă întind în pat. Deschid aplicaţia vocală din Google de pe telefon, pentru că vreau să folosesc un număr fals prin care să nu poată ajunge la mine.

Dvs.: Bună! Rowan mi-a dat numărul tău.

OK! Nu e prea rău! Simplu şi la obiect.

Telefonul scoate un sunet o secundă mai târziu. *Cum naiba scrie atât de repede?*

Zahra: Bună! Nu o să te mint. Nu mă aşteptam ca Rowan să ţi-l dea.

Dau ochii peste cap.

Dvs.: Păi, mi l-a dat.

Nu zău! Tu îi scrii. Îmi trec mâna peste faţă.

Zahra: Ei bine, mă bucur că mi-ai scris!!!

Cine naiba foloseşte atâtea semne de exclamare? Ar trebui să fie ilegal.

Zahra: Am vrut doar să spun… 1. Mulţumesc că m-ai ajutat, pentru că nu pot să desenez pentru nimic în lume! 2. Pot să mă revanşez în vreun fel?

Ea vrea să se revanşeze faţă de *mine?* Nu poate fi adevăratul motiv pentru care vrea să-mi scrie.

Zahra: Nu am bani adevăraţi, aşa că nu sunt sigură dacă accepţi bancnote Monopoly în schimb?

E oficial acum: trebuie să aflu ce zâne din pădure au crescut-o pe femeia asta, pentru că e imposibil să fie produsul lumii reale.

Zahra: Sau pot să te invit la cină? Fac cinste?

Dvs.: Trebuie să refuz. Nu mă interesează să fac intoxicaţie într-un loc care acceptă plata cu bancnote Monopoly.

O, Doamne! Recitesc gluma şi mă strâmb.

Ea răspunde cu trei emoticoane care râd, pentru că îi lipseşte subtilitatea.

Zahra: Nicio grijă!

Zahra: Aş putea să pregătesc eu cina, în semn de recunoştinţă.

Îmi ia două secunde să răspund.

Dvs.: Fără întâlniri.

Zahra: OK, atunci. Eşti timid. Înţeleg!

Nu mi-a mai spus nimeni că sunt timid de când eram mic.

Zahra: E în regulă. Poate într-o bună zi.

Dvs.: Mereu eşti atât de optimistă?

Zahra: Sigur. De ce nu?

Dvs.: Pentru că viaţa nu e făcută numai curcubeie şi raze de soare.

Zahra: Bineînţeles că nu. Dar cum putem aprecia soarele în fiecare dimineaţă dacă nu trăim şi în întuneric?

Ce fel de droguri ia?

Telefonul vibrează din nou, de parcă o sperie tăcerea.

Zahra: Cum te cheamă? Ştii, ca să pot asocia numele cu faţa.

Trec printr-un iad personal. Se dovedeşte că Zahra e genul care trimite mesaj după mesaj.

Dvs.: Numai că nu-mi cunoşti faţa.

Bună treabă, explici ceea ce e evident! Tentativa mea jalnică de a glumi eşuează şi-mi amintesc de ce nu-mi bat capul cu glumele în general.

Zahra: Zău! Dar deocamdată o să mi te imaginez ca pe un James Dean tânăr.

James Dean, pe bune? Ce fel de filme vechi urmăreşte Zahra? James Dean era un om despre care vorbea bunicul meu.

Degetele îmi zboară pe ecran înainte să mă gândesc la repercusiunile unei conversaţii care nu are nimic de-a face cu munca.

Dvs.: Scuze! Câţi ani ai?
Zahra: HAHA.

Ideea că am făcut-o să râdă mă umple de un soi de căldură. Senzaţia mă face să mă încrunt.

Zahra: Sinceră să fiu, părinţilor mei le plac lucrurile americane retro şi legendare. A fost visul lor să se mute aici când erau copii, aşa că mă tem că James Dean e doar începutul. Să nu încep să vorbesc despre magazinele de haine vintage şi Elvis Presley!

Ăsta e un lucru cu care pot să relaţionez. La fel era şi bunicul meu în privinţa culturii pop americane. A fost mereu obsedat, de când a emigrat aici din Irlanda doar cu o valiză şi visul de a desena.

Simt o împunsătură în piept şi alung amintirea din minte.

Zahra: Am şi învăţat să cânt la ukulele ca să-i impresionez pe părinţii mei.

Zahra: Dar sunt jalnică, spre marea dezamăgire a tatălui meu.

Îmi dau seama că-mi pun existenţa în mâinile unui om care pare să fie cea mai bizară persoană pe care am întâlnit-o vreodată. Zahra e un risc tot atât de mare pe cât este o investiţie. Ca şi cum ai băga un milion de dolari în acţiuni de un penny şi speri să nu te nenoroceşti la final.

Zahra:...şi ai de gând să-mi spui cum te cheamă acum sau vrei să ghicesc?

Zahra: Pot să intru pe un site cu nume de copii şi să mă apuc de treabă. Putem să-l transformăm într-un joc.

Doamne, nu! Cine ştie ce fel de mesaj risc să primesc?

Dvs.: Poţi să-mi spui Scott.

Scott? Ce dracu' faci?

Ies din conversaţie înainte să mai scriu ceva. A fost suficientă nebunie pentru mine. Nu sunt genul de om care face ceva atât de spontan şi de stupid cum ar fi să-mi creez un alter ego ca să vorbesc cu cineva. De-a dreptul jalnic.

Dar asta e tot ce-ai fost vreodată. O dezamăgire care nu merită de fapt numele de Kane.

Mă întorc pe o parte şi-mi acopăr capul cu perna de parcă asta ar şterge vocea din trecut.

Au trecut ani. Nu mai eşti acelaşi copil respins.

Dar, indiferent de câte ori îmi spun asta, nimic nu e

suficient de bun în ochii mei. De câte ori îndeplinesc o sarcină dificilă, caut deja următorul obstacol de depăşit. Ca să-i arăt tatei şi oricui s-a îndoit de mine că mi-am transformat slăbiciunile în puncte forte.

Timid? Îmi aleg cuvintele cu atenţie, transformându-le într-o armă de temut.

Slab? Am concediat mii de angajaţi nefolositori ca să creştem profitul.

Jalnic? Mi-am construit propria reputaţie în lumea corporatistă şi nu are legătură cu numele meu de familie. Poate nu e una drăguţă, dar e doar a mea şi nimic din ce spune sau face tata nu-mi poate lua chestia asta.

Nu mai sunt o dezamăgire. Nu azi şi cu siguranţă niciodată de acum înainte.

Există un singur lucru nerezolvat ca să mă asigur că timpul petrecut la Dreamland trece uşor şi fără scandal. Şi am de gând să stau cu ochii pe ea.

*

Dimineaţă, îmi verific mesajele. Mă aşteptam la un mesaj sau două de la Zahra, dar m-a surprins din nou cu vreo cinci.

Zahra: Scott. OK! Cam simplu, dar îmi place.

Următorul mesaj a fost trimis la zece minute după cel dinainte.

Zahra: Văd că probabil te-am speriat. E în regulă! Mama m-a învăţat că dacă le pui de mâncare pisicilor vagabonde, o să tot revină.

Zahra: Nu că te-aş considera o pisică de pripas!

Include şi un emoticon cu palma pe faţă.

Zahra: În fine, am cam demonstrat cât de ciudată sunt şi de ce nu am succes cu aplicaţiile de întâlniri online! Aşa că nu te învinovăţesc că ai fugit. Singurul lucru pozitiv din toată conversaţia asta e că n-am idee cum arăţi. Dacă din întâmplare o să cunoşti pe cineva cu numele meu, prefă-te, de dragul meu, că nu ştii cine sunt! OK, mersi!

Stânjeneala ei mi se pare ciudat de distractivă.

Ultimul ei mesaj a fost la paisprezece minute după celălalt.

E ca şi cum voia să termine totul într-un mod pozitiv pentru că e o afurisită de rază de soare care-mi strică ziua mohorâtă perfectă.

Zahra: Să ai o viaţă frumoasă!

Mă gândesc la situaţia mea. Soluţia facilă este să-i ignor toate mesajele şi s-o etichetez drept cea mai ciudată persoană cu care am vorbit vreodată. E dezgustător de prietenoasă şi de încrezătoare cu un om pe care nu l-a mai întâlnit niciodată.

Cine eşti tu să spui că e ciudată? Tu eşti de părere că zece cuvinte sau chiar mai puţine de atât înseamnă o conversaţie semnificativă.

Doar pentru că sunt omul care preferă să rămână în umbră şi să lase munca să vorbească de la sine.

Curiozitatea mea în privinţa laturii ascunse a Zahrei câştigă în faţa raţiunii. Scriu un răspuns înainte să mă retrag

şi să fac ceva care să merite efortul.

Dvs.: Mereu vorbeşti singură?

Bulele apar şi dispar de două ori înainte să primesc un mesaj nou. Nu că aşteptam şi mă holbam la telefon sau ceva asemănător.

Zahra: Păi, hai să ne prefacem că nimic din TOATE astea nu s-au întâmplat! OK? OK!

Pentru prima dată de multă vreme, îmi apare un zâmbet pe faţă înainte să apuc să-l şterg.

Capitolul paisprezece
Zahra

Mama m-a avertizat mereu în privinţa pericolului pe care îl pot reprezenta străinii. Dar m-a învăţat şi să fiu amabilă cu toată lumea, aşa că acum am de-a face cu sfaturi contradictorii.

Rowan ar fi dat numărul meu unui om periculos? În niciun caz!

OK, e posibil! Dar în mod sigur *sper* că n-ar face asta.

Iau decizia conştientă de a nu-i mai scrie lui Scott ca să văd încotro merge discuţia noastră. Nu e ca şi cum e mare bătaie de cap. Şi cu tot ce i-am scris aseară, mă aşteptam să o ia la sănătoasa pe dealuri. Şi asta înseamnă ceva, pentru că Florida e unul dintre statele cu cel mai nivelat teritoriu din Statele Unite.

Măcar s-a întors.

Până şi eu m-am mirat. Din ce spune mama, am subtilitatea unui fulger şi personalitatea unor artificii. Mi s-a dat de înţeles că ar fi nevoie de un om la fel de puternic pentru a aprecia genul acesta de forţă a naturii.

Încă mai aştept, mamă. Nu sunt sigură unde ar trebui să-l găsesc pe acest *bărbat puternic,* dar n-am avut niciun pic de noroc pe aplicaţiile de întâlniri pe care m-a înscris Claire. E vina mea. Sunt prea visătoare, încă mai cred în basme şi în posibilitatea ca un duce să-şi facă apariţia şi să mă ia de soţie.

Las capul în mâini şi oftez.

— Îţi dau prea mult de lucru?

Respir atât de brusc, încât mă înec. Rowan stă în dreptul intrării în birou. Arată… *ei bine, la naiba!* Vinerea relaxată

arată al dracului de bine pe el. Are aspectul acela de country club, cu tricou polo de designer şi pantaloni kaki. Mă întreb cum o fi să ai atâţia bani încât să duc un tricou cu guler la curăţătorie în loc să ţin un pix corector în fiecare poşetă. Oare aşa trăiesc bogaţii?

Mai scot un oftat.

— Nu! Nu prea am dormit azi-noapte!

— Te ţine ceva trează?

Colţul gurii i se ridică.

— Nu începe să mă întrebi lucruri personale! S-ar putea să fac o nebunie şi să presupun că-ţi pasă de mine.

— Păstrează-ţi basmele pentru propuneri!

Rânjesc.

— Vorbeşti vreodată şi despre altceva în afară de muncă?

— De ce aş face-o? Munca e viaţa mea.

Mă priveşte ca un savant prin microscop.

— E trist, Rowan! Chiar şi pentru tine.

— Nu văd de ce.

— Ce-ţi place să faci ca să te distrezi?

— Oamenii se mai distrează?

Asta a fost… o glumă? Dacă da, mai are de lucrat la ton.

Râd ca să-l încurajez să mai glumească.

— Trebuie să-ţi găseşti un hobby care să nu includă bursa de valori.

— Oamenii nu „urmăresc bursa de valori”, pur şi simplu.

Îmi dau ochii peste cap.

— Nu pot să cred că ai spus-o cu faţa aia serioasă. La cum te porţi, o să ajungi în mormânt înainte să-ţi iasă primul fir cărunt, pentru că eşti dependent de muncă.

Căutătura lui profundă trece prin falsa mea încredere.

— Nu ţi-am cerut părerea!

— Nu! Dar nu e ca şi cum mă poţi concedia fiindcă am făcut o observaţie.

— Cel puţin, nu atâta vreme cât eşti biletul meu de aur.

Bilet de aur? Nu cred că am mai fost descrisă drept un lucru atât de… special.

Mi se pleoştesc umerii. Cât de jalnic e? Am adoptat nişte standarde atât de joase după Lance, încât mă obsedează nişte complimente oarecare din partea şefului.

Un şef care te-a sărutat cum n-ai mai fost sărutată niciodată până acum.

Totuşi, e şeful meu.

Îmi şterg orice expresie aş avea pe faţă.

— Scuză-mă, există vreun motiv pentru care ai venit în biroul meu?

— Aşa se numesc în zilele noastre cabinele astea mari cât duşul meu?

Îi arăt degetul mijlociu pe sub masă.

— Faptul că ascunzi mâna anulează scopul unui asemenea gest.

De ce vorbeşte de parcă s-a născut bând lapte de la sân dintr-o ceaşcă de porţelan? Şi, mai ciudat de atât, de ce îmi face plăcere?

— Tata m-a învăţat că dacă nu am nimic frumos de spus mai bine să nu spun nimic.

— Regula asta nu ar trebui să cuprindă şi gesturile jignitoare? mă întreabă.

Ridic o sprânceană spre el.

— Pentru că acum eşti genul de persoană care poate fi jignită?

Strâmbătura lui nu se potriveşte cu strălucirea din ochi.

— În dosarul tău nu scria că ai o problemă cu

răspunsurile pe care le dai persoanelor cu autoritate.

Mă înveselesc.

— Ai citit despre mine.

— Tind să fac cercetări în privinţa investiţiilor.

Ştiu că nu avea de gând să-mi dea o senzaţie plăcută şi caldă în suflet, dar inima tot îmi bubuie în piept.

Noi nu suntem o investiţie! strigă creierul meu feminist.

Dar bărbatul ăsta mare şi ursuz îşi petrece timpul căutând informaţii despre mine! strigă la rândul ei romantica disperată din mine.

Rânjesc în sinea mea. Când ridic ochii, îl văd pe Rowan fixându-mă cu o privire iritată.

— Ce e?

El clatină din cap.

— Nimic!

Se întoarce şi iese din biroul meu mare cât o cabină de duş, lăsându-mă cu o senzaţie stranie care nu mă părăseşte tot restul zilei.

*

Adaug desenul lăsat ieri de Rowan la ultimul slide al prezentării. A surprins tot ce am visat eu, dar n-am avut talentul să execut.

Astăzi mă simt şi mai emoţionată în privinţa prezentării. În ciuda desenului uimitor cu mandapul făcut de Scott, încă sunt nesigură să dezvălui prima mea idee care nu are aprobarea lui Brady Kane. Aş fi putut să aleg o idee pe care am dezbătut-o împreună, dar am vrut să mă testez.

Acum nu mai sunt sigură că am fost aşa de inspirată. Dacă oamenilor nu le place?

Dar Rowan a spus că e grozavă.

Îmi îndrept umerii şi închid laptopul. Există un motiv pentru care Rowan mă vede ca pe o investiţie, aşa că poate e timpul să mă port ca atare. Cel mai rău lucru care mi se poate întâmpla este ca Jenny să mă refuze sau ca Rowan să decidă că nu e o idee atât de bună pe cât a crezut la început.

Aşa că intru în sala de şedinţe cu capul sus.

Scaunul lui Rowan e gol, deşi sala e plină de oameni care fac parte din Departamentul de creaţie. Mă îndrept spre locul meu obişnuit, în capătul din spate al mesei, unde iau notiţe departe de ochi iscoditori.

Jenny dă startul şedinţei, deşi Rowan e absent. Mă tot uit la ceas pe telefon în timp ce colegii discută pe rând despre ideile din săptămâna asta. Când mă strigă Jenny, mă ridic şi mă duc la pupitru.

Deschid PowerPointul şi ignor senzaţia ciudată din piept când văd scaunul gol al lui Rowan. De ce nu e aici? Nu e ca şi cum a spus ceva când a venit în biroul meu.

Clatin din cap şi intru în rolul de vorbitoare. Energia încântată din sală îmi liniştește emoţiile, iar încrederea mea e din ce în ce mai mare. Rămân fără aer când termin. M-am aprins la faţă, iar ritmul haotic al inimii mele încă nu a încetinit.

Aplauzele unei singure persoane se transformă în zâmbetele tuturor celor care mă felicită pentru o treabă bine făcută.

Nu pot decât să zâmbesc. Dacă aşa e să ai încredere în tine, mi-aş dori să o fi făcut mai devreme. Înainte ca ideile să-mi fi fost furate şi sufletul zdrobit.

Nu mai vreau să fiu femeia aceea. De acum înainte, refuz să mai las îndoiala de sine să-mi stea în cale. Acum sunt Zahra 2.0. Femeia care nu se mai gândeşte la trecut, pentru că are de înfruntat viitorul.

Poate că Lance mi-a furat prima idee, dar în mod sigur nu e ultima, iar reacţia celorlalţi îmi spune că sunt singura căreia trebuie să-i dovedesc ce pot.

*

Claire mă asaltează în clipa în care deschid uşa apartamentului.

— Zahra!

Mă prinde în braţe şi începe să ţopăie.

— Ce e?!

— Am primit o slujbă!

— Serios?! La Royal Chateau?

Doamne sfinte! Ştiu că e talentată, dar uau!

Sprâncenele ei negre se îmbină.

— Păi, nu!

— Sunt nedumerită.

— Să-ţi explic!

Claire mă conduce la canapea, unde ne aşteaptă deja o sticlă de vin ieftin.

— Am fost un dezastru total în timpul interviului.

Îmi dispare zâmbetul.

— O, nu!

Ea dă din mână.

— A mers prost tot ce putea să meargă prost. Am gătit puiul prea tare şi peştele prea puţin. Pe urmă, mi s-a lăsat sufleul înainte să-l pun pe farfurie şi m-am ars la mână cu o tigaie încinsă.

Îmi arată bandajul.

Mă strâmb.

— A fost atât de jenant! Asistenta bucătarului mi-a zis să plec în mijlocul interviului, după ce a ţipat la mine că i-am

irosit timpul. M-a făcut să mă simt atât de mică!

Claire îmi arată doi centimetri între arătător şi degetul mare.

Mi se încordează toţi muşchii din corp.

— Îmi pare foarte rău, Claire! Mă simt vinovată că te-am împins să faci chestia asta înainte să fii pregătită. Credeam…

— Nu! Datorită ţie, am obţinut un post şi mai bun!

— Cum aşa?

Îmi toarnă un pahar de vin şi mi-l întinde.

— Am dat peste bucătarul-şef în faţa restaurantului.

— De unde ai ştiut că el e?

— E o poveste nostimă. Vezi tu, nu ştiam cine e în momentul acela. El m-a luat drept un animal rănit.

— Nu-mi vine să cred!

Îmi acopăr gura cu palma ca să nu râd.

Ea dă din cap.

— Ba da! Nu cred că era pregătit pentru Cutia Pandorei pe care a deschis-o când m-a întrebat dacă mă simt bine. Au explodat toate emoţiile din mine. Trebuie să-l laud. A stat acolo tăcut în timp ce vorbeam fără oprire despre cum am dat greş la cel mai important interviu din cariera mea.

— *Şi?*

— Şi pe urmă mi-a pus câteva întrebări despre ce-mi place cel mai mult să gătesc, după care mi-a zis să pregătesc mâncarea lui preferată!

Rămân cu gura căscată.

— Fugi de-aici!

— A fost ca-n filme! Aşa că i-am gătit cea mai bună supă de roşii cu brânză topită pe care a mâncat-o el vreodată. Cuvintele lui, nu ale mele.

— Brânza topită e mâncarea preferată a unui bucătar-şef? Nu pare puţin… simplu?

— Aici nu e loc de târfe simple.

Claire mă ia de mână şi mă duce în bucătărie. Nu avem spaţiu aici de gătit feluri *gourmet,* dar prietena mea face ca spaţiul mic de lucru să fie în favoarea ei. Ia toate proviziile şi începe să prepare tot pe bufetul minuscul.

Stomacul meu ghiorăie instantaneu. Prânzul frugal de azi abia dacă m-a ţinut în picioare, mai ales că am lucrat până mai târziu decât de obicei. Eram pe val şi nu voiam să mă opresc.

Claire arată spre scaunul de bar, pe care iau loc.

— Pe urmă ce s-a întâmplat?

Îmi scot bentiţa vintage şi-mi masez tâmplele.

— Mi-a oferit încă un interviu după ce aproape a avut orgasm din cauza mâncării mele.

Chicotesc.

— Fugi d-aici!

— OK, a fost exagerat chiar şi pentru mine! Dar a dat puţin ochii peste cap, zice Claire şi rânjeşte.

— Şi care e noua ta slujbă?

— Bucătarul-şef va fi transferat la un restaurant nou conceput cu domnul Kane, aşa că nu va mai lucra la Royal Chateau. Iar eu o să fac parte din echipa lui! Încă nu are un nume, dar am un loc garantat în bucătărie.

— Claire! E grozav!

Se luminează toată la faţă când zâmbeşte.

— Nu-i aşa?!

— Avem nevoie de vin!

Mă întorc în living şi iau paharele pline. Le ciocnim şi ne urăm noroc reciproc.

— Dacă nu m-ai fi forţat să încerc, n-aş fi dat-o în bară la interviu. Şi dacă nu plângeam lângă un tomberon, n-aş fi dat peste cea mai bună şansă de până acum! Aşa că acum cred în

destin. Ai avut dreptate în toţi anii ăştia!

Îşi îndreaptă atenţia înapoi spre tigaia de pe aragaz.

— Deci întâlnirea noastră nu te-a convins că există soartă?

Claire îşi dă ochii peste cap.

— Nu! Credeam că eşti doar o persoană enervantă care mi-a lovit maşina pentru că voiai să-mi furi locul de parcare.

— Accidentul cuiva e soarta altuia.

— Spune-le chestia asta şi celor de la compania de asigurare!

Râdem amândouă până la lacrimi, după care îmi sun părinţii să le dau veştile bune.

Claire ne serveşte cu cea mai grozavă brânză topită pe care am mâncat-o vreodată, nu că nu ar fi uluitor de talentată, ci pentru ceea ce reprezintă sandviciul acela simplu.

Capitolul cincisprezece
Rowan

Plănuisem să zbor înapoi la Chicago sâmbătă pentru şedinţa de consiliu de luni. Dar, după momentul meu de slăbiciune în preajma Zahrei, l-am sunat pe pilot şi l-am rugat să fie pregătit după ce am ieşit din biroul ei. N-ar fi trebuit să mă opresc pe la Zahra. Nu era ca şi cum aveam nevoie de ceva de la ea, dar nu m-am putut abţine după întâlnirea mea cu Jenny şi Sam. A fost ca un strigăt de sirenă, chemându-mă spre propria distrugere.

Tipa este o anomalie pe care nu o pot include încă într-o categorie, ceea ce nu face decât să-mi stârnească şi mai mult interesul. Totul la ea e ciudat. De la ţinutele vintage la insigne, nimic nu se încadrează în categoria obişnuită şi ordonată a afaceriştilor cu care sunt obişnuit.

Urăsc faptul că mă interesează la fel de mult pe cât îmi displace felul în care mă comport ca un neghiob în preajma ei. Între două zbateri privind pseudonimul pe care mi l-am ales şi felul în care Zahra îmi intră pe sub piele, simt nevoia să mă îndepărtez de tot ce mă abate de la gândirea obiectivă.

O senzaţie de uşurare mă cuprinde de cum intru în apartamentul meu de lux cu vedere spre râul Chicago. Aici, sus, e lumea mea tăcută, departe de femeile care-mi distrag atenţia cu insignele emailate şi angajaţii care nu înţeleg semnalul nonverbal universal pentru „du-te dracului”. Oamenii spun că eşti acasă acolo unde ţi-e inima, dar nu pot decât să-i contrazic. Acasă e locul unde nu mă deranjează nimeni. Asta înseamnă pentru mine liniştea adevărată.

Fac duş, mănânc ceva ce am comandat acasă şi deschid o bere, în timp ce mă uit la un meci de fotbal vineri seara.

Telefonul vibrează şi-l iau de pe măsuţa de cafea.

Zahra: Ştiu că nu-ţi plac manifestările de recunoştinţă, pentru că eşti timid, dar desenul acela e INCREDIBIL. Tocmai am plecat de la şedinţă după ce am primit aplauze în picioare.

Gata cu planul meu de a nu mă mai gândi la Dreamland câteva zile. Dau să pun telefonul la loc pe masă, dar mai apare un mesaj înainte.

Zahra: OK, a fost o exagerare. Dar CHIAR au aplaudat toţi.

Mă muşc de obraz de parcă aşa o să-mi dispară dorinţa de a zâmbi.

Dvs.: Îţi mai spun şi alţii că eşti ridicolă?
Zahra: Bineînţeles! Din întâmplare, Ridicol de Uimitoare e al doilea prenume al meu.
Dvs.: Sunt pe jumătate convins că eşti nebună.

Apare următorul mesaj înainte să apuc să respir.

Zahra: Pe jumătate convins? Trebuie să mă străduiesc mai mult, pentru că eu nu fac nimic pe jumătate.

Nu-mi pot opri râsul care-mi scapă. E un sunet aspru, pe care nu sunt obişnuit să-l aud.

Dvs.: Înţeleg de ce te-a angajat Rowan.

Chiar o să mă prefac aşa că sunt altcineva?

Zahra: Şi eu înţeleg de ce te-a angajat.

Da, asta fac.

Zahra: Sunt deosebit de abilă, dacă pot să spun aşa.

Rânjesc. Asta aşteptam, pentru că ştiam că e prea bună să fie adevărată.

Zahra: În caz că n-ai înţeles aluzia mea subtilă, acesta e momentul în care îţi fac o propunere!

Dvs.: Nu cred că ţi-ai dat seama cum a sunat.

Mesajul meu primeşte un GIF cu cineva care râde cu nasul în cana de cafea. Sunt atât de obişnuit ca oamenii să râdă fals, încât am uitat cum e să amuzi pe cineva cu adevărat.

Telefonul îmi vibrează în palmă.

Zahra: Ce părere ai dacă formăm un fel de parteneriat?

Răspund instantaneu.

Dvs.: Nu!

Zahra: Haide! Nici măcar nu ai aflat care e propunerea mea.

Dvs.: Scuze! Banca mea nu acceptă bani Monopoly.

Mă ciupesc de rădăcina nasului. Cât de jalnic e?

Comentariul meu reuşeşte cumva să atragă un trio de

emoticoane râzând.

Zahra: Eşti cam amuzant!
Dvs.: Nu cred că am fost descris aşa vreodată în viaţa mea.

Scot un geamăt când citesc mesajul a doua oară. Alter egoul meu e un adevărat ratat, cam cum sunt şi în realitate.

Zahra: E destul de ciudat, Scott. Poate ai nevoie de prieteni noi care să aprecieze genul tău de umor.

Prieteni? Care prieteni? Cu cât urci mai sus pe scara succesului, cu atât e mai greu să mai relaţionezi cu cineva de jos. Poate acesta e motivul pentru care-mi place să vorbesc cu Zahra. Nu neapărat datorită ei, ci mai degrabă datorită ideii de a mă relaxa şi de a fi eu însumi.

Zahra: Aşa că uită de ideea cu banii Monopoly! O să vin cu ceva mai bun! Sunt dispusă să plătesc cu mâncare, băutură sau orice îţi place ţie.

Nu apuc să mă gândesc la alt răspuns, căci următorul mesaj luminează ecranul telefonului:

Zahra: Creioanele colorate de calitate sunt considerate o monedă valoroasă în departamentul vostru? Am un cupon la un magazin cu accesorii pentru decoraţiuni pe care l-am împrumutat de la mama.

Simt o împunsătură în piept şi, cu toate că nu e tocmai inconfortabilă, e un semnal de alarmă. Dar nu iau

avertismentul în seamă şi trimit alt mesaj.

Dvs.: Cum poţi să împrumuţi un cupon?
Zahra: Păi, când o iei aşa, consideră că e o donaţie.

Vorbeşte serios? Şi, mai important, de ce zâmbesc la telefon? Îmi şterg rânjetul de pe faţă şi strâng din dinţi.

Dvs.: Nu te pot ajuta. Sunt ocupat cu munca.

Bine! Ieşi din chestia asta până nu e prea târziu.

Zahra: Ah! Bine! Am priceput. Rowan a spus că desenatorii muncesc din greu la nişte filme noi. Faci parte din treaba asta?

Am o senzaţie stranie în stomac care nu are legătură cu ce am mâncat. Nu sunt sigur de ce, dar totul îmi spune să o evit.

Dvs.: Trebuie să plec! Roagă-l pe Rowan să te ajute altcineva!

Cuvintele mele au un scop care sper să se transmită prin mesaj. Cresc volumul televizorului ca să-mi amuţesc gândurile.
Telefonul vibrează din nou după câteva minute.

Zahra: O să revin mâine cu o ofertă mai bună, după ce lămuresc lucrurile!
Dvs.: Nu te apuca să-ţi vinzi rinichii!

Futu-i! E ca şi cum nu mă pot controla cu ea.

Zahra: Sigur că nu! E planul E. Mai am trei opţiuni mai bune la care să apelez.

Înjur înspre tavan, întrebându-mă cum naiba am ajuns aici, glumind cu o persoană care nici măcar nu ştie cine naiba sunt.

Şi, mai rău de atât, de ce începe să-mi placă?

*

Prezentarea mea din timpul şedinţei de consiliu decurge fără probleme. Nici măcar tata nu are nimic de comentat, în afară de întrebările logistice de bază despre program. Mă aşteptam la mai mult de la el, aşa că expresia lui calmă mă face se mă pregătesc pentru ce-i mai rău.

Pune el ceva la cale, dar nu ştiu ce.

— Ceva nu e în regulă cu tata.

Declan se aşază la birou.

— Am remarcat acelaşi lucru. Azi a fost altfel decât eram pregătit să văd.

Mă aşez în diagonală faţă de el. Am rămas să mă întâlnesc singur cu Declan, întrucât Cal a şters-o din nou.

— E prea tăcut în privinţa testamentului, ceea ce-mi spune că ne ascunde ceva. Nu sunt sigur ce-o fi, dar sunt cu ochii pe el. E doar o chestiune de timp până o să-şi dea arama pe faţă.

Declan îşi freacă buza de jos cu degetul.

Iris deschide uşa cu un cot, jonglând cu două cafele şi o pungă de mâncare cu micul-dejun.

— Chiar trebuie să mâncaţi atât de mult, domnule

Kane? Doctorul a spus să aveţi grijă la colesterol, pentru că îmbătrâniţi.

Poate că Declan se apropie de 36 de ani, dar nu e deloc bătrân.

El mijeşte ochii.

— Ce ţi-am spus eu să nu-mi mai citeşti dosarul personal?

Iris îmi dă cafeaua şi un sandvici.

— Păi, cum să pregătesc un pachet de informaţii pentru toate posibilele pretendente fără informaţii personale?

— Uşor! Nu o faci! îi răspunde el sec.

— Cum merge căutarea unei soţii? îl întreb.

Iris rânjeşte în timp ce aşază micul-dejun în faţa lui Declan. În ciuda eforturilor fratelui meu de a se purta profesionist, ochii îi fug de la mine la fusta lui Iris.

Aceasta însă nici măcar nu observă.

— Pot să-ţi spun că am fost la mai multe întâlniri cu femei în ultima lună decât a fost fratele tău de când lucrez pentru el.

Ochii lui Declan rămân la secretara lui, în timp ce ea îi aşază în faţă tacâmurile învelite în plastic. *Şi eu care mă simţeam prost că am sărutat-o pe Zahra.*

Tuşesc, iar Declan îşi revine din transa care l-a cuprins.

— Iris verifică femeile înainte să mă întâlnesc cu ele.

— Şi oamenii spun că romantismul e mort.

— Ce-ai vrea să fac? Să mă îndrăgostesc ca pe vremuri? mârâie Declan.

Ideea e ridicolă. După tot ce-am trăit cu tata după moartea mamei, niciunul dintre noi nu are de gând să se îndrăgostească. Pentru că, dacă am învăţat ceva, atunci e faptul că iubirea e un sentiment inutil care îi face pe oameni slabi şi lipsiţi de putere. Întunecă judecata şi are ocazia de a

strica totul.

Tatăl meu îndrăgostit a fost cel mai bun om. Dar tata cu inima frântă? Dezgustător! Jalnic! Atât de pierdut în nefericirea lui, încât şi-a distrus copiii pentru că nu suporta să-i vadă mai fericiţi decât el!

Nu, mersi! Prefer să rămân însurat cu slujba. Rata divorţurilor e mult mai iertătoare.

Iris se aşază pe scaunul de lângă mine.

— Domnul Kane nu are timp de pierdut, aşa că eu sunt opţiunea preferabilă.

— Îl cunoşti cel mai bine după atâţia ani.

Ridic din umeri.

Declan ia punga de hârtie din mijlocul mesei şi scoate cutia cu mâncare pentru Iris. O aşază în faţa ei.

Dintre toate lucrurile ciudate pe care le-am văzut azi, acesta e de departe pe prima poziţie a topului.

— Aşa că termină cu prostiile şi spune-mi ce se întâmplă de fapt la Dreamland! se răsteşte Declan.

Mă întorc de la Iris la fratele meu şi observ ce umeri încordaţi are pe sub costum. Ce anume îl tulbura atât de mult la Dreamland?

Probabil acelaşi lucru care te tulbură şi pe tine.

Încep să vorbesc, povestindu-i despre raportul de săptămâna trecută şi omiţând cu bună ştiinţă să îi suflu vreo vorbă despre atracţia tot mai mare faţă de angajata mea.

Capitolul şaisprezece
Rowan

Telefonul vibrează pe colţul biroului. Îl iau şi deschid mesajul fără să mă uit de la cine e. O singură persoană îmi trimite mesaje în timpul programului şi în mod sigur nu e vreunul dintre fraţii mei.

Mă mir că Zahra reuşeşte să lucreze cu atâtea întreruperi. Aş fi tentat să pun la îndoială cum se descurcă la locul de muncă, dar, date fiind orele la care scrie, stă trează mult după ce eu mă duc la culcare.

Zahra: Ajutor!

Zahra: Mai am o şedinţă vineri, iar schiţele mele arată ca o expoziţie la grădiniţă.

Dvs.: Acordă mai mult credit copiilor de grădiniţă! Desenele lor nu sunt chiar atât de proaste.

Mă las pe spate în scaun şi aştept cu un zâmbet încrezut.

Zahra: Mai ştii când ai spus că nu ţi-a zis nimeni că eşti amuzant?

Dvs.: Da!

Zahra: Se pare că aveau dreptate. Eşti îngrozitor!

Dvs.: Aşa le faci tu propuneri celor de la care ai nevoie de favoruri?

Zahra: Mă bucur că m-ai întrebat, pentru că sunt pregătită cu următoarea ofertă.

Normal că e! Nici nu mă aşteptam la mai puţin de la ea.

Zahra: O să-ţi fac cinste cu o pizza şi un bax de bere cu marca ta preferată dacă mă ajuţi. Te IMPLOR!

Nu mă întreabă nimic înainte de a-mi trimite o fotografie. Are dreptate. Nu ştiu ce machetă a creat, dar e absolut hidoasă. Abia înţeleg care a fost ideea originală.

Dvs.: E o pisică pe moarte? E cam morbid pentru un parc de distracţii pentru copii, nu crezi?

Zahra: Ha! Ha! Ha! Ar trebui să fie un dragon ameninţător, ca să ştie şi artistul de tine.

Dvs.: Măcar ţi-a ieşit partea înfricoşătoare.

Îmi răspunde la mesaj cu un emoticon cu un cuţit.

Dvs.: Îmi ameninţi viaţa? Resursele umane nu ar vedea asta cu ochi buni.

Acum o ameninţ în glumă cu Resursele umane? Sunt terminat! De-a dreptul terminat.

Zahra: Mi-a alunecat degetul. Am vrut să trimit asta.

Urmează o serie de mâini împreunate în rugăciune. Îmi trec degetul peste zâmbetul de pe buze.

Dvs.: Mincinoaso!

Zahra: În regulă, te laşi greu convins, aşa că iată planul C!

Dvs.: Mai ai două până îţi vinzi rinichiul.

Zahra: Chiar eşti atent!

Zahra: Dar cred că nu o să poţi refuza, aşa că organul

meu vital ar putea fi în siguranţă dacă eşti de acord.

Zahra: Ce zici de pizza, bere şi un an de acces nelimitat la toate conturile mele TV online. Nici măcar nu o să schimb parola peste câteva luni ca să-ţi fac în ciudă.

Îmi scapă o umbră de râset. Oferta ei e ridicolă, mai ales că eu sunt cel care a achiziţionat serviciile de streaming care merită plătite. E mândria mea.

Cu toate astea, sunt impresionat de perseverenţa de care dă dovadă în ciuda refuzurilor mele.

Zahra: Accepţi provocarea?

Dvs.: Mai spune-mi despre ideea ta şi o să mă gândesc!

Toate sirenele din mintea mea pornesc la unison, avertizându-mă să stau departe de ea. Totuşi, nu am voinţa de a mai trimite un mesaj prin care să-mi retrag oferta.

Îmi trimite o mulţime de mesaje în care îmi explică ideea ei pentru un roller-coaster nou cu prinţesa Cara. Mesajele ei sunt pline de o pasiune interesantă, aşa că mă trezesc pierdut în lumea ei pentru o vreme.

Zahra are un mod de a visa care mi se pare cuceritor. Mă face să-mi doresc să creez alături de ea şi să concep ceva care să-i aducă la viaţă viziunea. Lucrul acesta e înfiorător în sinea lui.

Ar trebui să o resping definitiv, dar îmi place că i se pare că sunt doar un tip care desenează chestii la întâmplare. Pseudonimul meu devine o dependenţă, în ciuda riscurilor de a mă apropia de ea. Totuşi, nu găsesc puterea de a trimite un desenator să lucreze cu ea, oricât de mult ar trebui s-o fac. Există ceva în felul în care vorbeşte cu mine care mă face să uit de numele meu de familie pentru scurt timp.

Pentru că habar nu are că eşti şeful ei.

Un sentiment neplăcut mi se cuibăreşte în stomac, dar nu am tăria să schimb situaţia şi să recunosc cine sunt. Nu mă simt chiar *atât* de vinovat.

*

Profesionalismul îmi zboară pe geam când predau desenul lui *Scott.* Există un singur motiv pentru controlul pierdut, iar fundul rotund al Zahrei e vinovat de toate astea.

Ar trebui să-mi dreg glasul şi să-i atrag atenţia. La naiba, ar trebui să mă întorc cu spatele şi să vin mai târziu, când nu e întinsă pe podea, tastând la laptop, cu fundul spre tavan de parcă trebuie binecuvântat chiar de Dumnezeu.

Căldura din piept se răspândeşte mai jos de catarama de la curea. Îmi aranjez sacoul ca să mă asigur că nu se observă nimic alarmant, dar asta nu alungă şi sentimentul ciudat care îmi străbate corpul.

O strig pe nume, dar ea continuă să dea din cap, ascultând ceva în căştile de plastic din ureche.

Mă las pe vine de parcă nu port pantaloni care costă cât chiria pe o lună. Ochii Zahrei rămân închişi, iar buzele i se mişcă odată cu piesa pe care o ascultă. Nu sunt sigur ce mă face să scot o cască şi s-o duc la ureche. În micul difuzor se aude ABBA.

Hm… Nu la asta mă aşteptam.

Ea deschide ochii, iar privirea mea coboară la buzele ei întredeschise. Sunt atras spre Zahra ca un fluture spre flacără. Se potriveşte, dat fiind că mă port în preajma ei ca un adevărat cretin dispus să rişte totul pentru o clipă petrecută în lumina ei.

Felul în care se uită la mine mă tentează să o sărut din

nou. Ar fi o greşeală să verific dacă primul nostru sărut fierbinte a fost o simplă întâmplare? Poate a fost rezultatul acumulării de adrenalină şi al dorinţei arzătoare de a încerca neapărat ceva interzis.

Mă aplec în faţă. E doar un centimetru, dar mi se pare că înaintez prin ciment ca să mă apropii de ea.

De când îţi pasă ţie de ceva interzis?

Cobor ochii spre buzele ei.

Mă holbez la motiv chiar acum.

— Rowan?

Ea închide laptopul, anulându-mi momentul.

Mă scutur de dorinţă, ridicându-mă şi întinzând o mână spre Zahra. Ea o strânge; aceeaşi energie scapără între noi. Felul în care trage aer în piept umple tot spaţiul. Strâng mâna în jurul mâinii ei înainte de a-i da drumul.

Ea se uită la dosarul de piele din mâinile mele.

— Ce-i acolo?

Îl deschid şi scot desenul.

— Poftim! Mi s-a spus să-ţi dau ăsta!

Ea mi-l smulge cu degete lacome. Toată faţa i se transformă în altceva în timp ce analizează desenul. Zâmbetul pe care-l arată mă face să simt că mă uit direct în soare – frumos, dar orbitor. O fierbinţeală mi se răspândeşte în corp, începând de la gât şi întinzându-se spre penis.

Cum se poate ca o singură privire a ei să mă facă să simt *toate astea?*

Mă încrunt. Ideea de a-mi pierde iar controlul mă face să mă îndepărtez mai mult de Zahra.

Ea îşi ia telefonul de pe birou şi tastează pe ecran.

— E totul în regulă? o întreb tăios.

Zâmbetul ei de mai devreme slăbeşte.

— Da. Eşti prieten cu Scott sau ceva?

Încordez spatele.

— De ce?

— Pentru că nu pari genul de om care are timp să aducă documente care n-au nicio legătură cu tine. N-ar trebui să fii ocupat sau altceva?

— Sau altceva.

Zâmbesc sarcastic.

Ea îşi dă ochii peste cap, surâzând.

— Ce supărăcios eşti!

Insulta mă face să încleştez pumnii pe lângă corp.

— Ai dreptate. Am lucruri mai bune de făcut decât să fiu curierul tău personal. Dacă Scott nu are curajul de a da ochii cu tine, atunci e problema lui, nu a mea.

Minciuna îmi iese de pe buze cu uşurinţă.

— O, sigur! Nicio problemă. O să-i scriu eu însămi.

Deşi zâmbetul ei e mai palid ca înainte, tot îmi face pieptul să se contracte.

Trebuie neapărat să plec naibii de aici. Rămân cu ochii la ieşire, lăsând-o pe Zahra în urmă în compania unui şir de minciuni.

Capitolul şaptesprezece
Zahra

Scott nu a răspuns încă la mesajul meu de mulţumire şi a trecut o oră întreagă de când Rowan a trecut pe aici şi aproape m-a sărutat.

Şi *tu aproape l-ai lăsat.* Poate a fost felul în care i s-a oprit privirea asupra buzelor mele. Sau felul în care tot corpul mi se înfierbântă nepotrivit când se apropie prea tare de mine.

Încerc să-mi distrag atenţia lucrând la prezentare, dar gândurile îmi rătăcesc aiurea. Mi se pare ciudat că n-am vorbit cu Scott o zi întreagă şi nu sunt sigură ce să înţeleg din asta. Devine repede prima persoană căreia îi scriu dimineaţa şi ultima cu care vorbesc înainte de a adormi.

Poate că nu ştiu cum arată, dar ştiu că are un suflet bun. Am încredere mereu în sentimentele mele şi este ceva la Scott care-mi spune să mai încerc, indiferent cât de timid este.

Îi trimit un mesaj cu parolele mele de streaming, sperând să-i atrag atenţia.

Dvs.: Dacă vei comenta la serialele Urmărite recent, jur că te omor în somn!

Dvs.: După ce-ţi găsesc adresa HP, desigur.

Număr secundele care trec odată cu bătăile inimii mele.

Nimic.

Opresc soneria şi arunc telefonul într-un sertar de birou, sperând să-l înghită cu totul colţurile acelea întunecoase.

În timpul pauzei de prânz, scot telefonul şi găsesc câteva mesaje de la Scott.

Scott: Dacă încerci să mă găseşti, îţi sugerez să încerci cu o adresă IP.

Scott: Şi nu o să te judec prea tare.

Zâmbesc prosteşte la telefon.

Dvs.: Ba mă judeci!

Scott: Eu? Niciodată.

Scott: Dar îmi recomanzi Ducele care m-a sedus?

Dvs.: Mai taci!

Scott: Nu e frumos.

Dvs.: E în scopuri de cercetare.

Printre altele. Doar nu o să-i spun despre obsesia mea pentru Juliana De La Rosa şi ecranizările după cărţile ei.

Telefonul vibrează.

Scott: Bineînţeles. Pari o angajată sârguincioasă de la Dreamland.

Ceva din mesajul lui îmi face obrajii să ardă.

Scott: Vrei să-mi spui de ce ai 17 versiuni de la Mândrie şi prejudecată salvate în lista filmelor Urmărite recent?

Dvs.: Ia-le ca pe o păturică virtuală!

Scott: Dar cine are nevoie de 17 versiuni după filmul ăla?

Dvs.: Aceeaşi persoană care s-ar bucura să aibă 18.

Scott: Eşti unică.

Dvs.: Unică e al doilea prenume al meu.
Scott: Ce s-a întâmplat cu Ridicol de uimitoare?

Simt o strângere de inimă de parcă mi-o strânge Scott în pumn.

Dvs.: Ai fost atent!
Scott: E uşor, când eşti o carte deschisă.
Dvs.: Poate ar trebui să mă las mai greu.

După ce trec câteva minute fără răspuns, las capul pe birou. L-am speriat la primul semn de interes.

Telefonul bâzâie.

Scott: Dă-i drumul! Am o latură a naibii de competitivă.
Scott: Dar să ştii că eu câştig de fiecare dată.

Fluturi minusculi încep să-mi zboare prin stomac. Scott nu a mai flirtat niciodată aşa, pe faţă.

Dvs.: Pari foarte încrezător în abilităţile tale pentru un om care se ascunde după un ecran.

Mesajul trebuia să aibă un ton de flirt, dar eşuează. Trec minutele fără un răspuns, aşa că încep să mă neliniştesc.

L-am împins prea departe, prea repede? Trebuia să fie doar o glumă.

Răspunsul e evident, pe măsură ce trece timpul. Scott nu răspunde tot restul zilei şi rămân cu o senzaţie de goliciune.

Poate l-am făcut să se simtă prost din cauza unui lucru care îl stânjeneşte. Poate are probleme legate de felul în care

arată sau suferă de anxietate socială pe care eu doar o agravez, pentru că sunt mult prea curioasă. Şi adevărul este că încep să mă bucur de prietenia noastră. N-aş vrea să-l sperii, mai ales că mă face atât de fericită cu un singur mesaj în care flirtează.

Din acest moment, jur să nu-l mai sâcâi cu identitatea lui. Nu are importanţă. În plus, sunt convinsă că se va deschide încet dacă îi dau timp să se relaxeze faţă de mine. Dacă îl pot face pe Ralph, care îi urăşte pe toţi, să zâmbească, atunci pot să fac orice.

*

Rahat! Am întârziat! Bag telefonul şi laptopul în geantă şi ies din birou.

Depozitul e gol când alerg spre sala de şedinţe. Respir cu dificultate când deschid uşa şi o întrerup pe Jenny. Toţi întorc capul spre mine şi mă înroşesc din cap până în picioare.

— Întârzierile nu sunt tolerate. Dacă se mai întâmplă, va trebui să rămâi câteva ore peste program ca să recuperezi.

Rowan nu se deranjează să ridice ochii din telefon.

Mustrarea mă face să mă simt măruntă.

O privire rapidă prin încăpere îmi arată că nu sunt locuri libere în afară de cel de lângă Rowan. Asta e pedeapsa pe care o merit pentru că flirtez în loc să muncesc.

Grozav! Fabulos! Ziua de azi nici nu poate fi mai bună!

— Ia loc sau ieşi afară!

Tonul lui autoritar mă calcă pe nervi.

Ţin capul sus şi mă aşez pe scaunul neocupat de lângă Rowan. Prima dată mă loveşte mirosul lui, ca o briză de pe

ocean la care m-aş aştepta când sunt în vacanţă prin Fiji. Îmi îndepărtez scaunul de el cât pot fără să-l deranjez pe colegul de lângă mine.

— Acum, că toată lumea a venit, să începem!

Rowan îi face semn lui Jenny să continue.

Mi se strânge stomacul.

Jenny îmi zâmbeşte blând, pe urmă îşi îndreaptă atenţia la restul sălii.

— Cine vrea să înceapă?

Grupul rămâne tăcut. Nimeni nu se ridică de pe scaun când Jenny aruncă o privire prin încăpere. E un contrast puternic cu şedinţa de vinerea trecută, şi cred că are legătură cu bărbatul încruntat de lângă mine.

— Haideţi, oameni buni!

Ea râde stingherită.

— Trebuie să aleg numele din pălărie?

Musca. Nimeni nu mişcă măcar.

— Încep eu.

Mă ridic pe picioarele nesigure, care ar putea ceda în orice clipă. Rowan mă priveşte cu expresia lui neutră obişnuită, după care dă din cap. Ochii lui întunecaţi îmi amintesc de spaţiu – infinit, periculos şi un loc în care mă pot rătăci.

Pornesc PowerPointul cu mâinile tremurând. Tracul s-a mai domolit după prima prezentare, dar emoţiile încă mă cuprind, mai ales la început. Privirea lui Rowan îmi trimite un fel de înţepături pe şira spinării. Ajung să dau clic pe fişierul greşit de două ori până reuşesc să mă stăpânesc. Am nevoie de câteva respiraţii adânci ca să-mi încetinesc bătăile inimii.

Îl ignor pe Rowan cât ţin prezentarea. Asta primeşte pentru că mă tratează aşa în faţa tuturor.

Colegii din Departamentul de creaţie aplaudă când închei ultima propoziţie şi mă simt ceva mai bine după ce s-a întâmplat mai devreme.

— Se putea şi mai şi! strigă Rowan.

— Cum aşa?

Strâng din pumnii lipiţi de rochie.

— Simplu. Dacă am schimba întreaga configuraţie a roller-coasterului.

— *Întreaga* configuraţie?

Respiră adânc, Zahra!

— În loc să avem vagoane de roller-coaster create, astfel încât să alcătuiască un dragon în zbor, să avem un dragon ca parte din roller-coaster. Păstrăm ideea ta cu muntele, dar vreau ca traseul să coboare în peşterile întunecate ca şi cum oamenii fug de dragon. Vreau să văd foc, efecte speciale, roboţi animatronici şi traşee în revers.

Nu sunt sigură ce mă descumpăneşte mai tare: faptul că ideea lui Rowan o face pe a mea să pălească sau explozia de pasiune din vocea lui pe care nu am mai auzit-o până acum. E ca şi cum l-a băgat cineva în priză şi i-a pornit conştiinţa. Privirea mânioasă i-a dispărut, înlocuită de un rânjet minuscul în timp ce se uită la proiector. Strălucirea din ochii lui scoate la iveală o nuanţă de căprui-arămiu pe care o văd pentru prima oară.

— În revers? Niciodată n-am avut un asemenea roller-coaster.

— Evident! spune el pe un ton sec, care îmi dă senzaţia că am IQ-ul unui bob de mazăre. Ideea ta e un bun punct de plecare, dar trebuie să mărim miza. Următorul!

Mă trimite la loc cu o simplă mişcare din mână.

Vreau să fiu supărată pe Rowan că mi-a ciopârţit ideea până a devenit un concept complet diferit, dar nu găsesc

puterea de a fi altceva în afară de entuziasmată. Nici prin cap nu mi-a trecut un roller-coaster în revers.

Vrea să măresc miza? Bine! Dar s-ar putea să aibă nevoie de scară până la nivelurile unde sunt dispusă să urc.

Ridic bărbia şi mă aşez la loc lângă Rowan. Rămân mai aproape de el decât înainte şi nu pot să dau vina decât pe colegul de lângă mine, pentru că mi-a împins scaunul departe de al lui. Nu e ca şi cum eşecul prezentării mele e contagios.

Strâng pixul ca într-o menghină ucigaşă de-a lungul întregii şedinţe. Ori de câte ori Rowan îşi mişcă piciorul, îmi trec scântei prin corp direct în inimă. Sunt tentată să ocup locul altcuiva în timpul pauzei de toaletă, dar ar fi îngrozitor de imatur din partea mea. La urma urmei, e doar piciorul lui.

Atunci de ce roşeşti ori de câte ori corpul lui se atinge de al tău?

Înfig pixul în mai multe pagini din caiet.

Ceilalţi colegi merg în faţă pe rând, discutând o gamă largă de subiecte de la câteva roller-coastere noi la un hotel nou, bazat pe un film Dreamland. Sunt recunoscătoare că am fost prima, pentru că încruntarea lui Rowan se adânceşte cu fiecare prezentare. Îşi ia notiţe frenetic şi îl tratează pe fiecare vorbitor de parcă e la interogatoriu.

Reacţia pe care a avut-o la prezentarea mea pare paşnică prin comparaţie cu celelalte comentarii severe.

Toată lumea oftează uşurată când ultima persoană termină şi ultima propoziţie.

— Prezentările au fost sub medie, în cel mai bun caz.

Vocea lui Rowan e mai aspră ca de obicei. Se ridică şi îşi încheie nasturii sacoului.

— Vreau să nu-mi mai irosiţi timpul şi să veniţi pregătiţi cu idei inovatoare care să mă uimească. Dacă

propunerile voastre îmi vor părea insuficiente în continuare, voi fi nevoit să găsesc oameni dispuşi să facă lucrurile cum trebuie de prima dată. Consideraţi că e primul şi ultimul vostru avertisment!

Colegul de lângă mine înghite zgomotos în sec. Mă uit spre el şi-l văd acoperit de un strat de sudoare care-i picură de pe frunte. Sunt bucuroasă că stau mai departe de el, dat fiind mirosul pe care îl degajă.

— Până la noi ordine, angajaţii vor lucra douăsprezece ore pe zi ca să creştem productivitatea şi creativitatea.

— Vom primi o mărire de salariu? întreabă cineva din spate.

Privirea goală a lui Rowan îmi trimite fiori pe şira spinării.

— Ar trebui să vă răsplătesc pentru că sunteţi mediocri?

O, Doamne sfinte! Chiar a spus asta?

Frustrarea lui Rowan, deşi oarecum de înţeles, e nejustificată. Cei din Departamentul de creaţie nu sunt obişnuiţi să vină cu idei într-un ritm atât de rapid. Să prezinţi un nou concept în fiecare vineri e greu. Şi mie mi-e greu, nu că aş recunoaşte asta în faţa cuiva.

— Măririle trebuie meritate, nu primite.

Rowan iese din sala de şedinţe fără să spună la revedere.

Ne prăbuşim toţi pe scaune.

Jenny îşi drege glasul.

— Avem multe de discutat. Aveţi întrebări?

O persoană geme, iar eu ridic pumnul în gând în semn de solidaritate.

Capitolul optsprezece
Rowan

După ce am stricat şedinţa cu echipa Zahrei, am făcut la fel cu echipa Alpha a lui Sam. Nu-mi permit luxul de a-mi irosi timpul cu idei mediocre şi ocazii ratate.

Dar ai timp de pierdut desenând.

Desenatul mă revigorează într-un fel pe care nu l-am mai simţit – de parcă pot ţine lumea la distanţă şi pot bloca solicitările tuturor preţ de o oră. Nu sunt atât de prost, încât să cred că ar putea fi o activitate pe termen lung. E doar un mijloc prin care să-mi îndeplinesc scopul.

Mă las pe pat şi iau telefonul de pe noptieră. Am evitat-o pe Zahra de când mi-a scris că mă ascund după un ecran. M-a enervat mai tare decât eram dispus să recunosc. Nu mă ascund după nimic, cu atât mai puţin după o bucată stupidă de sticlă. Eu doar observ.

Dvs.: Nu mă ascund după un ecran centru că mi-e frică.

Nu răspunde imediat, ca de obicei. Adaug contul Zahrei de streaming la televizorul smart. *Dacă ar şti ea cine a ajutat la producţia filmului ei preferat cu ducele!*

Aleg un serial la întâmplare, ca să treacă timpul mai uşor. De la un episod ajung la trei şi, până să-mi dau seama, Zahra tot nu mi-a răspuns.

Dvs.: Rowan te ţine trează toată noaptea?

Mă strâmb când recitesc mesajul, dându-mi seama cum sună.

Mă aştept la o stânjeneală din partea ei, dar comentariul meu obţine un GIF care râde.

Zahra: Nu! Dar eram ocupată să lucrez la o idee nouă.

Grozav! Exact de asta am nevoie de la ea. Dar poate nu la miezul nopţii, când ar trebui să doarmă.

Nu la asta te aştepţi? Tu eşti cel care a adăugat patru ore la ziua de lucru de opt ore doar pentru că erai nervos.

Zahra: De ce? Ţi-a fost dor de mine?

Răspund instantaneu.

Dvs.: Nu!
Zahra: La naiba!
Zahra: Tu ai vreun pic de inimă?
Dvs.: Nu sufăr de boala asta.
Zahra: Cine te-a făcut să suferi?

Întrebarea ei e sub formă de glumă, dar scoate la suprafaţă un val de amintiri urâte. Strâng cu putere telefonul în mână. Îmi ia cinci minute să-mi revin şi să mă gândesc la un răspuns suficient de vag.

Dvs.: Cine altcineva?
Zahra: O fostă iubită nasoală?
Dvs.: Vorbeşti din experienţă?

Întrebarea îmi lasă o senzaţie de greaţă în stomac. Nu m-am gândit niciodată că Zahra a avut un iubit înainte, dar ideea mă face să vreau să arunc telefonul prin cameră.

Ideea că ar fi cu altcineva… e tulburătoare. Aşa cum se simte cineva când roller-coasterul coboară.

Zahra: Nu sunt destule cuvinte în dicţionarul uman ca să explice povestea aceea.

Dvs.: Atât de rău?

Ce-ţi pasă ţie?

Zahra: Nu pot să spun decât că atunci când se închide o uşă, de obicei e pentru că cineva ţi-o trânteşte în faţă.

Dvs.: Nu cred că aşa era zicala aia.

Zahra: Îmi place să am propria versiune asupra lucrurilor.

Dvs.: Am remarcat!

Aşa cum am remarcat multe lucruri la ea pe care probabil nu ar fi trebuit.

Mă opreşte chestia asta să mai continui discuţia? Ar trebui, dar nu!

Mă forţează să închid telefonul şi să mă culc? Câtuşi de puţin!

În schimb, în timp ce Zahra lucrează la o idee, îi ţin companie prin mesaje ca prostul în care m-a transformat.

*

— Ai primit un pachet!

Martha deschide uşa de la biroul meu cu un braţ. Celălalt tremură ţinând o cutie. Mă ridic şi iau cutia de la ea, temându-mă să nu-i cedeze glezna slabă şi să spargă conţinutul înainte de a-l putea folosi.

Martha iese din birou fără să-mi dea cine ştie ce atenţie. O apreciez tot mai mult cu fiecare zi pentru că îşi face treaba şi se asigură că nu mă deranjează decât persoanele cu programare.

Pun cutia pe birou înainte de a o deschide cu o foarfecă. Îmi ia câteva secunde să scot un pachet mai mic din oceanul de bobiţe de spumă.

Dau cu mâna peste imaginea cu tableta grafică Wacom de pe faţa cutiei. Dacă m-ar vedea bunicul folosind aşa ceva, m-ar certa că am renunţat la metodele clasice. Motivul iniţial pentru care am cumpărat tableta a fost ca să trimit copii digitale pentru Zahra fără să mă mai duc în biroul ei.

Tableta mi-a atras privirea în timp ce făceam cumpărături online. Are toate aplicaţiile şi elementele pe care vor să le aibă designerii grafici. Deschid cutia ca un copil în dimineaţa de Crăciun, rupând cartonul în grabă ca să scot tableta.

Îmi bubuie inima în piept când apăs butonul de pornire. Zâmbesc în sinea mea când se aprind luminile ecranului şi apare logoul companiei. Strâng documentele la care lucram mai devreme şi deschid mesajele pe care mi le-a trimis Zahra aseară.

E un mijloc prin care să-mi îndeplinesc scopul.

Continuă să-ţi spui chestia asta! Poate o să şi crezi până la urmă.

*

Dau cu mâna peste ţepii din barbă, după ce am creat un cont fals de e-mail şi i-am trimis Zahrei o copie a celui mai recent desen. Mă ustură ochii după ce am petrecut ore întregi uitându-mă la tutoriale pe YouTube ca să învăţ să

folosesc o bucată de plastic. Aproape am cedat pe la jumătate şi am trimis un desenator să o ajute pe Zahra, dar ideea m-a descurajat. Nu sunt genul de persoană care dă înapoi şi nu aveam de gând să las o tabletă să mă învingă.

Caut răspunsul ei două ore mai târziu, după o altă serie de şedinţe cu directorii străini de la Dreamland.

Zahra: Văd că ţi-ai îmbunătăţit metoda.
Zahra: E incredibil! Serios!
Dvs.: Îţi place modificarea faţă de designul original?

Ar fi trebuit s-o întreb înainte să-i schimb planul iniţial. Ea voia să folosească un castel nou pentru una dintre prinţesele originale, dar mi-a plăcut ideea de a-l elimina pe cel tipic pentru a o pune în valoare pe prinţesa Marianna. Am schimbat designul clasic în ceva care să meargă cu cultura mexicană.

Zahra: Îmi place! S-ar putea să-l impresioneze pe Rowan.
Zahra: OK, să vorbim serios! Nimic din ce fac eu nu o să-l impresioneze, dar m-am simţit bine s-o spun!

De obicei, îmi place să împing oamenii la limită, dar felul în care vorbeşte Zahra despre ea însăşi mă face să ezit. *Chiar asta gândeşte?*
Nu-mi dă timp să mă gândesc la altceva.

Zahra: Stai!!!
Zahra: OMG! Cred că mi-ai dat cea mai bună idee. Opreşte tot ce faci şi ajută-mă!

Îmi trec mâna peste zâmbetul care apare doar datorită Zahrei.

Zahra: Ce părere ai despre un roller-coaster care duce invitaţii prin viaţa de apoi de Ziua Morţilor?

Zahra: Poţi să minţi şi să-mi spui că e grozav, chiar dacă nu e asta părerea ta.

Bineînţeles că mi se pare o idee decentă. Niciodată nu m-am gândit că un castel ar putea duce la un roller-coaster complet nou despre o prinţesă care poate vorbi cu morţii.

Petrec următoarele treizeci de minute făcându-i pe plac, pentru că mă interesează să văd încotro o duce creativitatea. Nu are nimic de-a face cu felul în care pasiunea ei stârneşte ceva cald în pieptul meu. Aşa cum faptul că vorbesc cu ea nu are legătură cu valul subit de energie pe care îl simt când scot tableta aia stupidă care nu mi-a dat decât bătăi de cap toată după-amiaza.

Absolut nicio legătură!

Capitolul nouăsprezece
Rowan

Precum pisica de pripas descrisă de Zahra, trec pe lângă biroul ei după întâlnirile cu Jenny şi Sam. Dacă Zahra e suspicioasă din cauza interesului meu tot mai mare, nu a arătat-o deloc.

Mă opresc în dreptul peretelui de lângă biroului ei. O coală albă acoperită de litere îngroşate iese în evidenţă pe fundalul de material cenuşiu, cu nişte fâşii de hârtie tăiată pe jumătate care atârnă în aer. Toate sunt atribuite, în afară de una.

> *Alătură-te echipei noastre de Amici şi fii mentor azi! Dacă ai întrebări, poţi să mă suni. Ne-ar plăcea să vii cu noi.*

Restul informaţiilor din document sunt vagi, menţionând doar oportunitatea de a intra într-un program de mentorat pentru adulţi adresat angajaţilor Dreamland. Cred că am auzit-o pe Martha vorbind despre asta în timpul discuţiei despre programul de azi, dar adevărul e că o ascultam doar pe jumătate după ce a folosit cuvântul *voluntar.* Am prea puţin timp într-o zi, iar discuţiile despre o întâlnire oarecare cu angajaţii legată de serviciul comunitar nu mă interesează.

Fiecare fâşie include o adresă pentru întâlnire şi un număr de contact pe care îl cunosc bine. Mi se încinge pielea văzând că toată lumea are acces la informaţiile Zahrei.

O fâşie din zece lipseşte. Aş putea verifica imaginile de pe camerele de supraveghere ca să aflu cine a luat-o, dar e

un pic prea mult chiar şi pentru mine.

Cine ar fi putut lua numărul? Nu sunt prea mulţi tineri în Departamentul de creaţie care ar putea fi interesaţi să stea pe lângă Zahra. Am remarcat un blond din echipa Beta care s-a uitat la fundul Zahrei de vreo două ori. Când a văzut că l-am surprins, mi-a aruncat un zâmbet înfumurat care m-a făcut să încleştez pumnii. Am sfârşit prin a-l distruge în timpul prezentării.

Îmi încleştez pumnii pe lângă corp. Mă uit pe hol înainte de a rupe restul numerelor. Le bag în buzunarul pantalonilor înainte să apuc să mă ocărăsc singur pentru un gest atât de ridicol.

Mă port ca un maniac afurisit.

Cui îi pasă cine îi scrie mesaje?

Mie! Mie îmi pasă!

Dar de ce?

Îmi trec mâna peste faţă şi gem.

Zahra scoate capul afară din birou. Zâmbetul îi dispare când dă cu ochii de mine.

— Ah! Tu erai!

— Aşteptai pe altcineva?

Să nu-mi spui că-l aştepta pe Chad. Sau era Brad? Oricum l-o chema, e un tâmpit blond.

Parcă ai fi un idiot gelos.

Ea se încruntă.

— Hm? Nu! Mă uitam doar dacă are cineva întrebări despre…

Face ochii mari văzând hârtia din faţa mea.

— Uau! Nu credeam că sunt atâţia oameni interesaţi!

I se luminează faţa ca o explozie solară. Străluceşte atât de tare, încât totul păleşte prin comparaţie. Mă simt neajutorat şi prins în câmpul ei magnetic, şi atât de aproape

de soare, că aş putea să iau foc.

O moarte potrivită, dată fiind minciuna care-mi iese.

— Mai era doar una când am ajuns aici.

Ar trebui să mă simt vinovat că o mint, dar nu poate să-mi pese atât de mult.

Zâmbetul Zahrei i se oglindeşte şi în privire.

— Asta înseamnă că tu ai luat-o pe ultima?

Futu-i! De ce trebuie să fie mereu atât de isteaţă?

— Da! murmur pe înfundate.

Mi se întoarce stomacul şi am senzaţia că o mână invizibilă m-a apucat de gât.

— Grozav! Să fii aici diseară la ora opt *fix!*

Ochii îi sticlesc, părând amuzată de ideea de a râde de nevoia mea de punctualitate.

Mă încrunt.

— N-ar trebui să munceşti la ora aia?

— Şi dacă ţi-aş spune că face parte din ideea la care lucrez?

Smulg foaia de pe perete şi recitesc titlul.

— Mă îndoiesc! Nu cred că aş fi de acord cu ceva care are legătură cu brioşele şi şaradele. Nu ştiu cui vrei să-i fii mentor, dar nu ne interesează să angajăm copii mici.

Zâmbetul ei dispare.

— Ştii ce, uită că ai citit chestia asta şi fă pierdut numărul meu!

Îmi ia foaia din mână şi se întoarce în birou fără să se mai uite la mine.

Niciodată n-am văzut-o atât de supărată. Ce anume a stârnit-o, de fapt?

Cui îi pasă? Acum ai un motiv să nu te duci.

Dar ce anume ascunde?

Ies din depozit şi mă opresc la cel mai apropiat coş de

gunoi, unde arunc restul hârtiilor în afară de una.

*

Ochii Zahrei îi întâlnesc pe-ai mei când intru pe uşa camerei mici de şedinţe. Spaţiul rezervat ales de Zahra se află în spatele parcului, în complexul de apartamente pentru angajaţi. N-am vizitat niciodată zona asta decât ca să arunc o privire în grabă pentru lista mea cu lucruri de verificat.

Zâmbetul ei şovăie când îmi deschei nasturii de la sacou şi mă aşez de parcă e locul meu dintotdeauna. Felul în care îmi urmăreşte mişcările când iau o brioşă de pe tavă îmi încinge pielea.

Mâinile ei mici se încleştează în pumni pe lângă corp. Nici măcar nu-mi plac dulciurile, dar mă prefac că e cea mai bună brioşă.

Haide! Arată-mi ce anume ascunzi pe sub zâmbetele acelea false şi insignele inocente. Apropo, doza ofensatoare de serotonină de azi e o fantomă ridicolă care poartă un sombrero pe care scrie *Ami-Fantoma.* Unde găseşte chestiile astea şi de ce le poartă?

Ochii Zahrei sticlesc.

— Ce cauţi aici?

Mă uit la încăperea aproape goală de parcă răspunsul e evident. Lipsa oamenilor îmi dă o senzaţie de împlinire.

— Am venit pentru şedinţă. Dă-i drumul!

Ea se apleacă spre masă, încercând fără succes să mă intimideze.

— Nu-mi spune ce să fac! Nu mai eşti şeful meu după program.

— Dacă te afli pe proprietatea companiei, atunci eşti tot angajata mea.

— Tot ce e aici e proprietatea companiei.

— Isteaţă ca întotdeauna.

Zahra mijeşte ochii, iar obrajii ei capătă o nuanţă interesantă de roşu pe care n-am mai văzut-o. Sunt puţin interesat să aflu mai multe despre versiunea asta a ei. E un adevărat contrast faţă de varianta ei degajată, care iubeşte insignele, pe care o arată lumii.

O brunetă mai tânără intră în cameră cu o sticlă de suc, urmată de un bărbat blond. Amândoi au trăsături blânde, ceea ce trădează diagnosticul de sindrom Down.

Rahat! Nu trebuie să depun vreun efort ca să îmi dau seama ce fel de program de mentorat este acesta.

Pentru prima dată de Dumnezeu ştie când, simt un regret intens. Nu e de mirare că Zahra a fost supărată pe comentariul meu. O reacţie îndreptăţită, dat fiind ce fel de program încearcă să creeze aici.

Futu-i! Câteodată eşti atât de nemernic!

Zahra rânjeşte.

— Ai ocazia să pleci până nu e prea târziu.

— Aş vrea să stau până la capăt.

Sunt foarte serios când vine vorba despre provocări. Cu cât va încerca Zahra să mă respingă mai mult, cu atât mă voi împotrivi mai tare.

Bruneta mai scundă îi dă un ghiont Zahrei.

— Poartă-te frumos! E simpatic!

Ochii ei căprui şi migdalaţi strălucesc şi îi scot în evidenţă blândeţea chipului.

În mod oficial, devine noua mea persoană preferată.

Zahra se uită urât la ea.

— Mă port frumos.

Ridic o sprânceană.

— De ce eşti aici, de fapt?

Zahra se uită roată prin camera în care nu suntem decât noi patru.

Aş putea să spun ceva despre faptul că nu a venit nimeni, dar e numai vina mea.

— Mă interesează programul de mentorat.

Zahra pufneşte dispreţuitor.

— Parcă spuneai că nu te interesează să angajezi copii mici…

— M-am înşelat.

Ea ridică din sprâncene.

— Tu… Păi… Uau! OK! Nu credeam că eşti în stare să recunoşti că ai făcut o greşeală.

— Nu te aştepta să se mai întâmple prea curând.

Comentariul meu îi aduce un zâmbet discret pe buze.

— Deci ai de gând să începi şedinţa sau vrei să te holbezi la mine toată seara?

Bruneta de lângă Zahra râde.

Zahra se uită de la femeia mai scundă la mine.

— Ştii ceva, Rowan? Am amica perfectă pentru tine.

Amica? N-am acceptat să devin amicul nimănui. Sunt aici doar ca să privesc de la distanţă, nu să devin *mentor.* Nu cred că am fost mentorul nimănui în viaţa mea. E nevoie de prea multă vorbărie şi prea puţină muncă, iar eu sfârşesc prin a face totul în locul persoanelor pe care trebuie să le îndrum.

Felul în care îmi zâmbeşte Zahra îmi dă furnicături pe piele.

— Ani, eşti partenera lui Rowan!

Bruneta de lângă Zahra râde.

— Da!

Păi, rahat! Râsul acela ar trebui să mă îngrijoreze.

*

— Sora mea mi-a povestit despre tine.

Eu şi Ani ne aşezăm pe o bancă în apropiere de complexul de apartamente. Zahra a plecat cu bărbatul, dându-ne timp şi intimitate să stabilim prima ieşire oficială de mentorat.

— Cine e sora ta?

Se uită la mine de parcă sunt cel mai prost om din lume.

— Zahra.

Înclin capul.

— Nu ştiam că are o soră.

— Surpriză! zâmbeşte ea.

— Păi, e prea târziu să anulăm calitatea ei de soră?

Ani mă priveşte încruntată.

— De ce?

— Pentru că o soră care te iubeşte nu ne-ar pune în pereche.

— O, te rog! Mă îndoiesc că eşti atât de rău.

— Şi ai aflat asta în cele două secunde de când mă cunoşti?

Ani clatină din cap.

— Pentru că nu mulţi oameni ar veni la o întâlnire ca asta. Lance nu a vrut niciodată.

— Cine e Lance?

— Fostul iubit al Zahrei.

— Pare să fie un tâmpit.

Ea îmi dă un ghiont cu cotul.

— Fără cuvinte urâte.

Ridic mâinile, capitulând.

Se joacă cu elasticul de păr de pe încheietura mâinii.

— Nu mi-a plăcut niciodată de el.

— Pentru că?

— Pentru că se uita ciudat la mine. Şi uneori, când se presupunea că nu ascult, îl auzeam spunând la telefon diverse lucruri…

Îşi întoarce privirea. Expresia ei mă face să mă întreb ce fel de lucruri îngrozitoare o fi auzit.

— Cum ar fi?

Ea scutură capul înverşunată.

— Nimic!

— De ce îl aperi?

— Nu-l apăr! E o poveste veche şi nu vreau să o mai întristez pe Zahra.

Buza de jos îi zvâcneşte.

Uau! Ani chiar ţine la sora ei. Fraţii mei mă iubesc, dar mă îndoiesc că ar lăsa ceva să-i distrugă ca să mă apere.

Ani mă împinge cu umărul.

— Şi de ce ai venit în seara asta?

— Eram curios.

— În legătură cu sora mea?

Zâmbetul îi devine mai larg.

— În legătură cu întâlnirea. Nu eram sigur dacă nu cumva plănuieşte o lovitură de stat împotriva mea.

Ani râde.

— Nu-ţi face griji! O să-ţi păstrez secretul!

— Care secret?

— Voiai s-o vezi pe sora mea.

O spune cu o voce cântată.

Îi fur brioşa.

— O să iau asta drept plată!

Am uitat cum e să te bucuri de zahăr, dar indiferent ce a pus Zahra în brioşele astea mă face să-mi doresc mai mult.

— Stai aşa! Plată pentru ce?

Încearcă să-mi ia brioşa din mână.

— Pentru chinul emoţional prin care o să mă faci să trec până terminăm aici.

— E abia prima zi. Mai ai luni bune înainte.

— Atunci ar fi bine să aduci mai multe brioşe.

Mă pregătesc să fiu amicul lui Ani. Nu pentru că aşa mi-a zis Zahra, ci pentru că îmi place puţin de ea.

Poate că Ani te poate ajuta să înţelegi mai bine cine e Zahra cu adevărat.

Strâng din dinţi.

Dar dacă Zahra chiar este un om bun, iar tu eşti prea încăcrit să accepţi lucrul ăsta?

Gândul ăsta mă neliniştește. Pentru că, dacă Zahra chiar este un om bun, asta mi-ar schimba complet mentalitatea.

Clatin din cap. Aş fi un prost să am încredere în cineva doar pe baza câtorva interacţiuni.

Capitolul douăzeci
Zahra

Eu şi Scott intrăm într-un tipar confortabil pe măsură ce trece timpul. Îmi trimite desene în fiecare săptămână, iar eu sunt la fel de demnă de încredere, scriindu-i lui primul aproape în fiecare zi.

Dar în rarele ocazii când îmi scrie el primul mă loveşte un val de fericire. Şi astăzi în mod special îmi dă peste cap indicatorul de bucurie cu un singur mesaj.

Scott: Am văzut asta şi m-am gândit la tine.

Inima mea o ia la goană, trădând ceea ce simt când aflu că Scott *s-a gândit la mine.* Deschid linkul pe care mi l-a trimis pentru un test pe *BuzzFeed.*

Un test care se numeşte *Cu ce personaj din Mândrie şi prejudecată te asemeni cel mai mult?*

Jur că aproape cad de pe scaun, atât sunt de încântată!

E imposibil să fi dat singur peste chestia asta. Probabil a stat să caute un subiect cu care să deschidă discuţia şi s-a gândit că asta e o opţiune bună.

Zâmbesc şi-i trimit un răspuns.

Dvs.: L-ai făcut?
Scott: Poate.
Dvs.: CU CINE SEMENI?
Scott: Vrei adevărul sau o minciună?
Dvs.: Întotdeauna adevărul.

Mesajul lui se lasă aşteptat vreo zece minute. Mă tem că

l-am speriat cu răspunsul meu, dar revine cu un mesaj la care nu mă aşteptam:

Scott: Elizabeth Bennet.

Mă chircesc de râs şi hohotesc până răguşesc.

Dvs.: Sincer, e cel mai bun personaj.
Scott: E femeie!
Dvs.: E mai mult DECÂT o femeie.
Scott: Evident, altfel n-ar exista şaptesprezece versiuni ale poveştii ei.
Scott: Deşi o prefer pe Lizzy din 2005.

Mă dor obrajii, atât de larg zâmbesc.

Dvs.: Te-ai uitat la filme?!
Scott: Da!
Scott: Dacă spui cuiva, o să-ţi găsesc adresa HP.

Rânjesc la tentativa lui de glumă.

Dvs.: Asta a fost o glumă?
Scott: Dacă simţi nevoia să întrebi înseamnă că am dat greş.

Râd cu poftă.

Dvs.: Doar te tachinam.

Vreau să scot mai multe de la el. Niciun bărbat normal nu se uită la *Mândrie şi prejudecată* fără vreun motiv ascuns

şi cred că ştiu de ce.

Dvs.: De ce te-ai uitat la film?

Punctele apar şi dispar iar şi iar până să vină următorul lui mesaj.

Scott: Voiam să-l analizez dintr-un punct de vedere strict ştiinţific.
Dvs.: Ce tocilar eşti!

Serios, pe baza celor câteva lucruri împărtăşite de Scott, am ajuns să mi-l imaginez sexy. Adică, omul are încă abonament la revista *Naţional Geographic* şi se uită cu sfinţenie la *Jeopardy!* înainte de culcare. Dacă n-ar fi făcut referire la câteva aspecte din cultura pop şi n-ar avea aceleaşi gusturi muzicale ca mine, aş crede că am fost păcălită de un pensionar. Sunt destul de conştientă că este o posibilitate, dar aştept momentul potrivit pentru a insista să se întâlnească cu mine. Şi conversaţia de azi e începutul ideal.

Dvs.: Ai ajuns la vreo concluzie?

Răspunsul lui vine instantaneu:

Scott: Da! Eşti la fel de nebună pe cât credeam.
Scott: Dar este şi aproape adorabil.

Cu alte cuvinte, e practic un compliment din partea lui. Căldura din piept mi se răspândeşte prin corp ca un incendiu.

Îmi petrec restul zilei gândindu-mă la discuţia cu Scott. E greu să nu trag concluzii despre povestea asta, dar ce alt motiv ar avea să se uite la filmele mele preferate? La toate cele *şaptesprezece* versiuni?

Cred că Scott mă place. Numai de-ar avea destul de mult curaj, ca Lizzy, să dea ochii cu mine!

Poate într-o bună zi.

*

Dacă există un lucru în care nimeni nu ar trebui să arate bine, aceia sunt pantofii de bowling. Dar evident că bărbatul care poartă costume de mii de dolari poate să facă inclusiv încălţările de clovn să pară de designer. Când Ani a sugerat să mergem la bowling pentru prima activitate de mentorat cu grupul, am acceptat din toată inima. Credeam că o pistă de bowling o să-l stânjenească atât de mult pe Rowan, încât o să renunţe la program.

Presupunerile mele s-au dovedit a fi greşite în clipa în care Rowan a apărut cu o oră în urmă cu o bilă şi pantofi la comandă. Sunt nouăzeci la sută sigură că probabil le-a cumpărat de la magazinul sălii de bowling pentru că nu a suportat să împartă ceva cu restul populaţiei.

Am petrecut un ceas sperând să greşească şi să am ocazia să demonstrez că am presupus corect. E imposibil să fie cu adevărat interesat să participe la programul meu pilot. *Nu-i aşa?*

Nu! Am greşit o sută zece la sută.

Rowan e complet diferit de cum mă aşteptam. Deşi probabil e tot absolventul care poartă tricouri Burberry, e amabil cu sora mea şi cu iubitul ei. Şi asta mă face să simt *tot* felul de lucruri.

Ani se aşază pe scaunul de plastic de lângă mine.

— Rowan e simpatic.

Îi arunc o privire ucigătoare.

— *Încetează!*

Am o senzaţie ciudată în stomac la gândul că l-aş putea considera pe Rowan simpatic. Mi se pare greşit să fiu interesată de el în timp ce mă simt atrasă de Scott – de parcă mi-aş face de cap. Starea de greaţă mi se amplifică de fiecare dată când mă trezesc urmărindu-l pe Rowan în seara asta.

E greşit să fiu atrasă de şeful meu, dar e dezgustător să mă intereseze doi bărbaţi în acelaşi timp. N-aş vrea să rănesc cu bună ştiinţă pe nimeni după experienţa prin care am trecut.

— Dar uită-te la el cum îl învaţă pe JP să joace!

Mi-i arată pe amândoi stând unul lângă altul.

Crede-mă, Ani! Asta e tot *ce am făcut.*

Rowan îi arată cum să arunce bila corect, iar JP îi copiază mişcarea. Mă uit la ei de o oră şi încă nu m-am plictisit.

Clatin din cap.

— Nu se întâmplă aşa ceva, în concluzie, orice ai plănui, încetează!

— Nu plănuiesc *nimic.*

— Aduci vorba de el ori de câte ori discutăm.

Ani zâmbeşte.

— Îmi place de el!

— Nu înseamnă că trebuie să-l plac şi eu.

— Dar tu placi pe toată lumea!

Mă strâmb.

— Nu şi pe el!

— Da, sigur! Te înroşeşti de fiecare dată când se uită la tine.

— Ba nu!

Ea mă împinge în umăr.

— Ba da!

— De ce te holbezi la mine ca o ciudată?

— Pentru că e amuzant. Şi Rowan se emoţionează.

— O, serios?

Dau vina pe mama că a învăţat-o pe Ani să creadă în praf fermecat şi în basme de la o vârstă fragedă.

Şi pe tine te-a învăţat la fel.

— Ce altceva ai mai observat?

— Credeam că nu-ţi place de el.

Ea ridică o sprânceană obraznică la mine.

Încep să râd, văzându-i expresia. Ochii lui Rowan îi găsesc pe ai mei, şi mi se face pielea de găină. Îşi îndreaptă din nou atenţia spre JP chiar înainte ca acesta să-i scape bila pe picior. Cu ajutorul lui Rowan, JP lansează bila pe pistă.

Popicele cad în faţa noastră. Ani sare în picioare şi bate din palme, iar JP dansează pe loc. O umbră de zâmbet apare pe buzele lui Rowan, după care dispare. JP o ia în braţe pe Ani şi o sărută pe obraz. Mă topesc de tot pe linoleumul lipicios.

Simt furnicături pe ceafă şi îl văd pe Rowan uitându-se lung la mine.

— Ce e?

El se încruntă.

— Nimic!

— E rândul tău, Zahra! mă strigă Ani. Grăbeşte-te! Mai avem doar treizeci de minute şi se termină timpul.

Iau bila roz de bowling de pe suport şi o arunc. Se rostogoleşte înainte, după care alunecă în şanţ, aşa că dobor zero popice.

— Răsuceşti încheietura spre dreapta înainte să arunci.

Rowan apare în spatele meu.

Mă întorc pe loc.

— Şi deodată eşti expert în bowling?

El ridică din umeri.

— Am jucat în echipa universităţii.

Seriozitatea din vocea lui mă face să mă aplec şi să râd. Până să mă opresc, observ că faţa lui Rowan e la fel de reţinută ca întotdeauna.

— Ce e? mă încrunt eu.

— Uită că m-am oferit să te ajut!

Se întoarce şi se aşază lângă JP.

O, Doamne! Era serios? Nici nu ştiam că există echipe de bowling. Mi se strânge stomacul, intrând pe un teritoriu periculos, iar obrajii îmi ard la gândul că l-am stânjenit.

Şi dacă încerca într-adevăr să mă ajute?

Dacă e aşa, tocmai ai luat ramura de măslin pe care ţi-a întins-o şi ai rupt-o în două chiar în nasul lui.

Încerc să mişc încheietura aşa cum mi-a sugerat Rowan, dar bila ajunge tot în şanţ. Ani râde când se ridică să lovească. JP o urmează ca întotdeauna, lăsându-mă singură cu Rowan.

— La universitate, zici? încerc eu să sparg gheaţa când mă aşez lângă el.

Braţele lui încrucişate se încordează.

— Pot să-ţi garantez că glumele tale nu sunt nimic nou pentru mine.

Îl împing în joacă în umăr, dar corpul lui nu se mişcă.

— Îţi cer scuze! A fost o prostie să râd de asta.

— A fost!

— Nu râdeam de tine!

El se uită urât la mine, iar eu izbucnesc în râs din nou. Sunetul îl face să se încrunte şi mai tare.

Ridic mâinile în semn de capitulare.

— OK, râdeam de situaţie, dar, ca să fim corecţi, nici măcar nu ştiam că se joacă bowling la universitate.

— Nu-ţi bate capul cu asta! Am avut parte şi de chestii mai rele.

Cum ar fi?! Vreau să aflu totul despre tipul morocănos care a jucat bowling la universitate şi a intrat într-un program de mentorat pentru persoane cu dizabilităţi, deşi e incredibil de ocupat. Rowan ascunde mai multe lucruri decât pare la prima vedere, iar eu abia aştept să descopăr latura asta nouă a lui despre care nu ştiam că există.

O parte ciudată, deşi microscopică, din mine vrea să-l protejeze de chestiile mai rele, orice ar însemna asta.

Hei, de unde a venit gândul ăsta ciudat?

Anulaţi misiunea!

— E destul de tare. Femeile iubesc gecile sport.

— Îmi preţuiam reputaţia prea mult ca să port geaca aia la şcoală.

— De ce?

— Pentru că am intrat în echipă doar ca să-i fac în ciudă tatălui meu. Nu a specificat niciodată în ce echipă să intru, aşa că mi-a plăcut să-l bat la propriul joc.

Clipesc, uimită de mărturisirea personală.

El continuă fără să respire, de parcă s-ar opri din vorbit dacă s-ar mai gândi la asta o secundă în plus.

— Era supărat că nu am trecut de probe ca să intru în echipe de „sporturi adevărate”, ca fraţii mei. În timp ce Declan era fundaşul principal la şcoală, iar Cal era căpitanul echipei de hochei, eu nu eram… destul de bun. Îşi drege glasul când adaugă: Adică, după părerea tatei.

Simt o strângere de inimă, gândindu-mă la băiatul care s-a străduit să se ridice la standardele tatălui său. Poate că

Rowan e bogat, dar se confruntă cu acelaşi gen de probleme ca toată lumea. Cu aşteptările părinţilor. Cu eşecurile personale.

Vreau să-l scap de povara care îl apasă.

— Vrei să spui că n-ai reuşit să-ţi cumperi locul pe bancă?

Mă prefac şocată.

— Începi să te prinzi cum funcţionează lucrurile.

Colţurile gurii i se ridică.

— Dimpotrivă. I-am plătit pe antrenori să nu mă bage în echipe.

— De ce? N-am mai auzit să încerce cineva aşa ceva.

— Nu mă interesa să fiu considerat jucător de rezervă.

— Erai atât de slab?

— Da!

O nuanţă aproape invizibilă de roz îi inundă obrajii, iar asta mi se pare incredibil de drăguţ.

Drăguţ? Îhh, Zahra! Nu!

— Îmi place faptul că nu eşti cel mai bun la *toate.*

El clatină din cap.

— Un lucru, Zahra! *Unul.*

— Şi ai câştigat un campionat de bowling? rânjesc eu. Umerii încordaţi ai lui Rowan se relaxează un pic.

— Eu nu pierd! Niciodată!

— Infatuarea ta nu cunoaşte limite.

Rowan nu spune nimic, dar zâmbetul vorbeşte pentru el. E rigid, de parcă nu a mai exersat mişcarea de ceva timp. Sunt tentată să-l ating ca să mă asigur că nu halucinez, dar îmi ţin mâinile acasă.

N-ar trebui să mi se pară atât de adorabil. Şi în mod sigur n-ar trebui să-mi doresc să văd mai des zâmbetul acela timid, stupid.

Când îmi vine rândul, îl strig pe Rowan.

— Vrei să mă ajuți, te rog? Mi-a spus un expert că-mi răsucesc încheietura.

Zâmbetul lui reținut se ivește din nou. Vreau să fac tot ce pot ca să-l ajut să zâmbească așa. Acum, că știu câte ceva despre genul de om care se ascunde sub armura pe care o scoate la înaintare, vreau să descopăr cât mai multe despre el. Indiferent de consecințe.

Merge cu o siguranță de sine care strigă „Am penisul mare și știu cum să-l folosesc".

Nu te mai gândi la penisul lui!

Rowan își ia bila de pe suport și lasă atâta loc între noi să încapă și Iisus. Sunt dezamăgită că nu e ca în filme.

— Așa arunci tu bila!

Își trage brațul în spate, făcându-l să se răsucească într-un unghi ciudat.

— Ceea ce te face să-l curbezi apoi în lateral, iar bila să se ducă direct spre șanț.

Îmi arată cum se mișcă brațul meu ca un pendul în direcția opusă. Încerc să nu mă concentrez la venele lui în timp ce-mi arată poziția corectă, dar sunt o cauză pierdută văzând cum i se mișcă trupul.

— Încearcă și tu!

Cuvintele lui mă fac să revin cu picioarele pe pământ.

Încerc mișcarea pe care a făcut-o el și dau greș din cauza felului în care îi strălucesc ochii.

— Nu! Lasă-mă să te ajut!

Pune bila jos și vine în spatele meu. Căldura pe care o emană îmi încălzește tot spatele.

Ei, despre asta vorbeam!

Mâna lui îmi atinge brațul, după care se înfășoară pe încheietura mea ca o cătușă. O ține cu o delicatețe care-mi

face inima să bubuie în piept şi respiraţia să iasă sacadat.

Serios, te ţine de încheietură! Haide!

Vocea lui gravă e doar o şoaptă în ureche, dar o simt în adâncul meu.

— Încearcă din nou!

Dau braţul în spate. Degetele lui Rowan îmi rămân pe încheietură, ghidându-mă în mişcarea corectă. Repetă totul de câteva ori.

— Acum încearcă singură!

Îşi trage degetele pe braţul meu în sus, după care dispar.

Mă strâmb când nu le mai simt, fiindcă nu mă vede, şi ratez mişcarea intenţionat fiindcă sunt meschină.

— Tot nu e grozav, dar ai fost mai bună de data asta.

El clatină din cap şi râde pe înfundate.

Sunt răsplătită cu revenirea mâinii lui pe încheietură când îmi arată totul din nou. De data asta, când îmi dă drumul, încerc cu adevărat. Pentru efortul depus, primesc unul dintre zâmbetele lui reţinute.

— Perfect! Exact aşa! OK, acum mai încearcă o dată!

Îmi face semn spre pistă.

Păşesc în faţă şi reiau mişcarea învăţată de la el. Bila de bowling îmi zboară din mână şi se învârte pe podeaua ceruită, urmând traseul indicat de săgeata micuţă.

Îmi ţin respiraţia când bila loveşte popicele din faţă, făcând câteva să zboare, iar pe celelalte să se învârtă în direcţii opuse. Toate popicele cad, iar un X roşu se aprinde deasupra spaţiului gol.

Strig şi alerg înapoi la Rowan, care se uită lung la popicele căzute.

— Am reuşit! Am reuşit!

El încremeneşte când îl prind de talie. Bătăile rapide ale

inimii lui sunt greu de ratat, în ciuda muzicii care bubuie în difuzoare şi a zgomotului de popice.

Braţele îi rămân pe lângă corp, de parcă nu ştie să îmbrăţişeze pe cineva. Mă face să râd lipită de pieptul lui.

— Haideţi, voi doi! Aproape a expirat timpul! strigă sora mea.

Mă trezesc din bucuria de moment şi mă desprind de Rowan. Faţa lui rămâne inexpresivă, dar ştiu cum reacţionează corpul lui când îl ating.

Şi e foarte plăcut să fac un om ca el să fie neliniştit.

Capitolul douăzeci şi unu
Rowan

— Şi ce-ţi place să faci în weekenduri?

Ani fură o bucată de vată de zahăr de pe conul meu înainte de a se retrage pe partea ei de bancă.

De la o vreme, banca asta dintr-un colţ al parcului Dreamland a devenit locul pentru întâlnirea noastră săptămânală. Deşi intenţia de a mă alătura programului de mentorat nu a fost una altruistă la început, a început să-mi placă pauza de o oră din programul meu aglomerat, pentru că Ani e o companie plăcută. În timpul în care am ajuns să o cunosc, mi-am dat seama că împărtăşeşte unele dintre cele mai bune trăsături ale Zahrei. Ani acoperă mai toată conversaţia, dându-mi şansa să nu fac nimic şi să ascult. Datorită ei, pot să petrec o oră fără să mă gândesc la Dreamland sau la cerinţele angajaţilor.

— Nu fac mare lucru în afară de muncă.

Ea se preface că sforăie.

— Plictisitor!

— Dar *tu* ce faci în weekenduri?

Ea zâmbeşte.

— Stau cu JP. Mă uit la filme. Mă duc la mall la cumpărături!

— Sună distractiv! spun eu sec.

Ea chicoteşte.

— Ţie nu-ţi plac lucrurile astea?

— Nu! Ideea de a merge la mall îmi dă fiori.

— Nici Zahrei nu-i place la mall.

Ani zâmbeşte.

— Nu mai spune!

Strâng din buze ca să-mi ascund zâmbetul. Ani găseşte mereu un mod de a aduce vorba de Zahra în timpul discuţiilor noastre. La început, am crezut că e din cauză că o idolatrizează pe sora ei mai mare, ceea ce e adevărat. Dar adevăratele ei intenţii au devenit clare după câteva întâlniri. Mi se pregăteşte o capcană. Ani încearcă să fie vicleană, dar numai un orb nu ar vedea cum i se luminează ochii de câte ori pun şi eu câte o întrebare sau două despre Zahra. Îmi hrăneşte curiozitatea în timp ce eu îi fac pe plac în micuţa ei misiune.

Ani se înveseleşte.

— De fapt, tu şi Zahra aveţi multe în comun.

Puţin probabil! Zahra e opusul meu în toate privinţele importante. Nu mă pot compara cu o femeie care poate să lumineze o cameră întreagă numai cu zâmbetul ei. E ca soarele, toţi orbitează în jurul ei şi se scaldă în căldura ei. Spre deosebire de mine, care ţin oamenii la distanţă cu o căutătură încruntată.

— Mereu găseşti o cale de a aduce vorba de sora ta.

Ani îşi dă un cârlionţ castaniu după ureche.

— Pentru că vă simpatizaţi unul pe celălalt.

— Şi de unde ştii tu asta?

Păstrez un ton neutru, deşi sunt tot mai interesat.

— Se uită la tine de parcă ar vrea să fie mama copiilor tăi.

Mă înec când respir brusc. Dau de câteva ori cu pumnul în piept, inspirând adânc.

— Nu cred că e adevărat.

— Ai dreptate! Voiam să-ţi văd reacţia.

Ani ridică din umeri.

Incredibil!

— Eşti o femeie fără milă!

Îi fur o bucată de covrig ca să mă răzbun.

— Dar sora mea *ţie* îţi zâmbeşte.

O spune în cel mai dulce şi mai inocent mod.

— Ea le zâmbeşte tuturor, bolborosesc încet.

— De unde ştii?

Rahat! Întrebarea lui Ani pare inocentă, dar scoate în evidenţă câtă atenţie îi acord Zahrei. Zâmbetul fetei sugerează că probabil a observat şi ea acelaşi lucru.

— E greu să nu vezi.

— Ce drăguţ! ţipă ea. Ştiam eu!

— Ce să ştii?

— *Chiar* îţi place de sora mea.

— N-am spus asta!

— Nu, dar ai *zâmbit!*

Ei, rahat! N-am observat chestia asta. *Stăpâneşte-te!*

— Oamenii zâmbesc.

Ani doar râde şi clatină din cap.

— Nu e şi cazul tău!

— Să ne prefacem că discuţia asta nu a avut loc.

— Sigur, Rowan! Sigur!

Îmi mai ia o mână de vată de zahăr drept plată pentru discreţia ei.

Totuşi, ceva din zâmbetul ei îmi spune că nu sunt deloc în siguranţă.

*

Sting lumina din birou şi scot telefonul.

Dvs.: Bună! Ţi-am terminat desenul. Ţi-l trimit mâine!

Nu am de ce să-i trimit mesaj Zahrei, dar mi se pare

ciudat să las o zi întreagă să treacă fără să vorbim. Cu programul meu încărcat şi lipsa mesajelor ei, am devenit agitat în ultima vreme. E un avertisment că devin dependent de compania ei. Însă nu am puterea să mă opresc.

Telefonul îmi vibrează în mână. Zahra mi-a trimis o poză cu biroul ei, unde are o sută de bileţele adezive împrăştiate pe perete.

Dvs.: Încă mai munceşti? E ora 10 seara.

Zahra: Da, bunicule! Am avut o idee amuzantă şi am vrut să o termin înainte de a pleca acasă.

Dvs.: Ce ar putea fi mai plăcut decât să dormi?

Zahra: Cina.

Mă încrunt în timp ce scriu următorul mesaj:

Dvs.: Nu ai mâncat nimic?

Zahra: Nu! Am terminat toate gustările acum câteva ore.

Dvs.: Mi-e milă de tine!

Dvs.: Stilul tău de lucru îmi aminteşte de Rowan.

Sunt un dobitoc că fac referire la mine însumi, dar sunt oarecum interesat de părerea ei sinceră despre mine.

Zahra: Da, sigur! Aş vrea eu!

Zahra: Cred că omul ăla funcţionează cu energie solară pentru că e imposibil să fie uman.

Râd pe înfundate. Ar fi convenabil şi mult mai eficient ca timp decât somnul.

Dvs.: Sună plauzibil. Aşa s-ar explica nevoia lui de a se plimba în timpul pauzei de prânz.

Zahra: De unde ştii lucrurile astea?!

Rahat! Da, Scott, de unde ştii tu lucrurile astea?

Dvs.: Toţi ştiu că trebuie să evite curtea din spate la prânz.

Zahra îmi trimite câteva emoticoane râzând şi încă un mesaj:

Zahra: Ah. Nu ştiam!

Dvs.: Asta pentru că trăieşti într-un depozit. Du-te acasă!

Zahra: O să mă duc. Poate peste o oră.

Clatin din cap şi bag telefonul în buzunar. Deşi mă bucur că unii dintre membrii Departamentului de creaţie, cum ar fi Zahra, îşi iau munca în serios, nu sunt deloc fericit să aflu că stă atât de târziu cu burta goală.

Intrarea în catacombe nu e departe de biroul meu. În timp ce merg prin tunel, mă trezesc încetinind în apropiere de intrarea în depozitul Departamentului de creaţie.

Ai putea să intri şi s-o forţezi pe Zahra să se ducă acasă şi să se întoarcă mâine cu burta plină, după o noapte de odihnă!

Urc treptele şi deschid uşa fără să mai stau pe gânduri. Drumul spre biroul Zahrei e unul pe care l-am memorat, aşa că mă trezesc oprindu-mă la intrare ca s-o privesc muncind. E genul meu de distracţie, o văd muşcându-şi buza de jos în timp ce ia un bileţel şi-l îndoaie într-un pătrăţel ordonat. Se întoarce şi încearcă să-l arunce într-un borcan. Mişcarea e

prea scurtă şi hârtia cade pe jos.

— Frumoasă aruncare!

Zahra tresare.

— M-ai speriat!

Se întoarce pe loc şi mă măsoară din priviri.

— Ce mai cauţi aici?

Rămân fără cuvinte. *Ce caut aici?*

— Am trecut să văd dacă mai lucrează cineva.

Măcar atâta lucru e adevărat.

— De ce?

Ea ridică din sprâncene.

— Voiam părerea cuiva despre o chestie.

Fir-ar al dracului! Du-te acasă cât mai ai o şansă!

— OK! Spune!

Ea zâmbeşte şi se sprijină de masă.

Pentru ce naiba i-aş putea cere părerea?

— Rowan, ce e?

— Nu eram sigur dacă cel mai vechi roller-coaster mai merită păstrat.

Se aprinde la faţă.

— O, nu! Nu scăpa de el! Îmi place…

Ghiorăitul stomacului ei îi taie vorba, făcându-i culoarea feţei să se schimbe din măslinie în roşu-aprins.

Mă încrunt.

— Nu ai luat cina.

— Hm… De unde ştiai?

Culoarea din obrajii ei se intensifică.

Da, Rowan, chiar aşa! De unde ştiai? Futu-i! O tot dau în bară în seara asta. Cine ar fi crezut că e atât de greu să ai două personalităţi?

— Eşti încă aici şi munceşti.

— Da, dar o să închei în curând şi o să…

Stomacul îi ghiorăie şi mai tare, iar sângele meu se transformă în lavă, pompând furios în ritmul inimii.

Îmi scot telefonul.

— Ce zici de mâncare chinezească?

Ea rămâne cu gura căscată.

— Hmmm… Delicios?

Sun la un restaurant din zonă la care apelez după numeroasele nopţi petrecute la muncă. Nu sunt sigur ce-i place Zahrei, aşa că cer o porţie din tot ce au. Probabil exagerez, dar aş prefera să mănânce ceva ce-i place.

Închid telefonul şi o văd pe Zahra încă uitându-se fix la mine.

— Ce e?

Ea scutură din cap.

— Nu mă aşteptam să-mi faci cinste cu cina.

— Mi-e foame! Poţi să mănânci resturile, răspund eu de parcă aşa rezolv tot.

— Dar sunt destul de sigură că ai comandat tot meniul.

Rămân în picioare, tăcut.

Ea se încruntă, pe urmă îşi şterge expresia de pe faţă.

— *În regulă!* De ce te gândeşti să scapi de cel mai vechi roller-coaster?

Se aşază pe jos, unde are o serie întreagă de bileţele, bucăţi de hârtie, markere şi altele.

Exact! Părerea de care aveam nevoie.

Îi urmez exemplul şi mă sprijin de partiţia din spate a biroului.

Zahra râde în sinea ei când îmi scot sacoul şi-l arunc lângă picioare.

— Ce-i atât de nostim?

Arată spre mine de parcă îmi răspunde la întrebare.

— Stai pe jos.

Mă uit la mine însumi.

— Şi?

— E ciudat…

Ea îşi încrucişează picioarele.

O ignor.

— E un roller-coaster vechi. Nu sunt sigur dacă merită să-l păstrăm.

Ea respiră brusc.

— Sigur glumeşti! Dacă merită păstrat?

Dau din cap, ştiind că genul ăsta de întrebare ar putea duce la o discuţie de o oră. Şi exact asta se întâmplă. În timp ce aşteptăm mâncarea, Zahra îşi petrece timpul explicându-mi povestea primului roller-coaster făcut de bunicul meu, de parcă eu n-aş cunoaşte-o. Intră în detalii, vorbind despre toate motivele pentru care nu ar trebui să îndrăznim să schimbăm ceva. Mă trezesc zâmbind mai mult decât de obicei, pentru că entuziasmul şi pasiunea ei sunt contagioase.

Sunt puţin dezamăgit când vine mâncarea pentru că îi taie vorba.

— Chiar trebuia să comanzi tot meniul?

Ridic din umeri.

— Nu eram sigur ce-ţi place.

Se uită la mine cu o expresie iritată.

— Şi de ce nu m-ai întrebat?

Scoate două cutii din pungă şi le lipeşte de piept, oftând.

Rămân tăcut şi scot o cutie cu orez prăjit din pungă. Zahra îmi întinde o furculiţă ambalată în plastic şi ne apucăm de mâncat.

Scoate un geamăt minuscul când ia prima gură de mâncare. Simt că sunetul acela îmi ajunge direct la penis, iar sângele începe să curgă într-o direcţie în care nu are ce să

caute.

Respir adânc.

— De ce erai aici atât de târziu? Pe bune?

Ea arată peste umăr la borcanul plin cu bileţele.

— Lucram la o idee nouă.

— Şi?

— Şi am pierdut noţiunea timpului.

— Ţi se întâmplă des?

Ea ridică din umeri.

— Nu prea am alte chestii de făcut.

— Ce-ţi place să faci ca să te distrezi?

Întrebarea pare firească, de parcă îmi pasă de alte lucruri în afară de muncă. Poate că mă influenţează Ani cu întrebările ei personale.

Zahra zâmbeşte.

— Îmi place să citesc.

— Ca să te distrezi?

Ea dă capul pe spate şi râde. Simt un val de căldură în piept, văzând că o fac să râdă aşa, şi în sufletul meu se naşte un sâmbure de mândrie.

— Da! Unii citesc şi pentru altceva decât pentru muncă.

Vorbeşte fără să respire.

— *Ţie* ce-ţi place să faci când nu munceşti?

Să-ţi scriu mesaje.

— Să alerg.

— Normal!

Îşi dă ochii peste cap.

Mi se ridică părul pe ceafă.

— Ce înseamnă asta?

Îşi drege glasul de parcă poate să ascundă felul în care obrajii i se colorează uşor în roz.

— Nimic. Ai trup de atlet.

Ochii ei se uită oriunde, în afară de faţa mea.

Hm… Deci s-a uitat după mine!

— Nu că mă uit după tine sau aşa ceva, se bâlbâie ea şi se înroşeşte şi mai tare.

Stau ceva mai drept, mulţumit de noutatea asta.

— Bine!

— Numai un masochist aleargă de distracţie.

— Îmi limpezeşte gândurile.

— Te cred pe cuvânt.

Încep să râd în hohote, iar plămânii îmi ard de la asaltul de oxigen.

Zahra rânjeşte.

— E păcat că nu râzi mai des.

Pentru că nu am multe motive de râs.

Trag de cravată, lărgind-o în jurul gâtului.

— Nu te obişnui cu chestia asta!

— N-aş îndrăzni. Îmi place faptul că e un lucru rar, pentru că e cu atât mai special.

Zâmbetul ei e contagios, făcându-mi colţurile gurii să se ridice la rândul lor.

Nimeni nu mi-a mai spus că am un râs special. La naiba, nu cred că mi-a spus nimeni că sunt special în alt sens decât peiorativ. Mă face să mă simt… *bine.* Apreciat. Preţuit într-un fel care nu are legătură cu câţi bani câştig sau cu ce fel de slujbă am.

Vreau să mă văd şi eu cum mă vede ea. Pentru că în ochii ei nu mă simt ca un om care cară în spate un munte întreg de aşteptări. Sunt doar Rowan, genul de om care stă pe jos într-o pereche de pantaloni scumpi, mâncând ceva dintr-o cutie şi bucurându-se de fiecare secundă.

Şi atunci îmi dau seama, în timp ce Zahra îmi zâmbeşte, că-mi doresc să petrec mai mult timp cu ea aşa. Trebuie să

găsesc un mod să se întâmple fără să atrag atenţia asupra faptului că sunt două persoane diferite în viaţa ei.

Numai de-aş şti cum.

Capitolul douăzeci şi doi
Zahra

Sora mea pune ceva la cale. E singurul motiv posibil pentru evenimentul inopinat organizat pentru noi patru în cadrul programului de mentorat. O fi Rowan ocupat, dar sunt destul de sigură că sora mea îl joacă pe degete. Ani crede că e isteaţă, dar m-am prins ce face.

Dar cum aş putea s-o refuz? Toată ideea proiectului este să-i ajut pe protejaţii mei să devină mai independenţi, aşa că aş fi cea mai mare ipocrită dacă i-aş spune lui Ani că nu am nevoie de ajutorul ei.

Mi s-a părut un pariu sigur, dar astăzi îl regret nespus, mai ales de când a intrat în apartamentul meu cu doi dovleci şi un zâmbet viclean.

— Nu e mare lucru! Oamenii uită lucruri tot timpul.

Zâmbeşte, dezvăluind o sclipire în ochi care mă face să înclin capul. Am văzut privirea aceea la sora mea de doar două ori şi am sfârşit prin a fi pedepsite.

— Cum ai uitat doi dintre cei patru dovleci?

Gesticulez către dovlecii imenşi care îmi fac bucătăria să pară şi mai mică decât este în realitate.

Ani ridică din umeri.

— S-a terminat stocul de dovleci.

— E o minciună care se destramă repede.

Pun mâinile în şold ca mama.

— Nu mint!

Caută cu privirea prin bucătărie, într-o încercare de a evita să se uite la mine.

— Au terminat dovlecii la început de octombrie? o întreb pe cel mai sec ton posibil.

— Ce ciudat! Poate că e vreo criză sau aşa ceva…

Ce mincinoasă mică! N-aş fi crezut vreodată că o să trăiesc ziua în care sora mea o să încerce să facă pe peţitoarea cu *mine.*

Mă uit la Rowan, întrebându-mă la ce se gândeşte. Nu se deranjează să se uite la noi, pentru că e prea ocupat cu telefonul.

Grozav! Tare mult mă mai ajută!

Ani ia un dovleac de pe bufet.

— Eu şi JP vrem să facem unul împreună.

— Nu mai spune? comentez eu sarcastic.

Sora mea îndrăgostită e de obicei adorabilă şi drăgălaşă. Dar acum? E foarte neplăcut pentru mine.

JP alege exact acest moment să o cuprindă cu braţul şi s-o sărute pe frunte.

Îhh. Pe cine păcălesc? Tot simpatici sunt!

— Hai să trecem la treabă!

JP ia dovleacul din braţele lui Ani şi îl duce în sufragerie, unde trebuia să lucrez *eu* cu el.

Oftez şi mă întorc cu spatele.

Îmi rearanjez ustensilele în şir.

— Nu trebuie să participi la chestia asta dacă ai ceva mai bun de făcut.

Rowan ridică ochii de la telefon cu sprâncenele împreunate.

— N-aş fi venit dacă nu voiam s-o fac.

— De ce eşti aici?

Mă uit lung la el.

Faţa lui rămâne inexpresivă.

— Pentru că m-a rugat sora ta.

Mi se strânge stomacul, iar dispoziţia mi se strică brusc. *Proasto, credeai că a venit să petreacă timpul cu tine! Sigur că*

e aici pentru Ani. E mentorul ei!

— N-ar trebui să lucrezi încă? îl testez.

Poate dacă-i amintesc de responsabilităţile lui, o să iasă în fugă pe uşă cu gândul la un e-mail pe care a uitat să-l trimită.

— E sâmbătă.

Nu pot decât să mă uit la el.

— Credeam că munceşti în fiecare zi.

— Aşa e!

— Trebuie neapărat să vorbim despre echilibrul dintre viaţă şi muncă.

— E uşor când munca e viaţa mea. Nu e nevoie de măsurători.

Mă sprijin de bufet şi râd.

— E cel mai trist lucru pe care te-am auzit spunându-l.

Se uită la mine încruntat.

— De ce?

— Păi la ce bun atâţia bani când nu ai niciodată ocazia să te bucuri de ei?

El clipeşte la mine. Nu s-a gândit niciodată la asta? O fi inteligent, dar i-ar prinde bine o cură de dezintoxicare pentru dependenţa de muncă.

Clatină din cap de parcă trebuie să-şi şteargă din minte lucrul la care se gândea.

— Dacă banii nu ar fi o problemă, ce-ai face tu?

Zâmbesc.

— Am opţiuni nelimitate.

El ridică o sprânceană.

— E un sentiment destul de înspăimântător, venind din partea ta.

— Păi, pentru început, aş face donaţii.

El se încruntă.

— Şi noi susţinem organizaţii de caritate.

— Numai pentru că sunt deductibile. Ai participat la vreun eveniment caritabil care să nu includă şampanie şi caviar?

— Nu fi ridicolă! Caviarul e dezgustător.

Strâmbă din nas, iar asta mi se pare adorabil.

Adorabil? Gem pe dinăuntru.

— Păi, poate ar trebui să-ţi petreci ziua lucrând la un centru pentru oameni fără adăpost. Poate ar trebui să te gândeşti mai bine înainte să te plimbi în pantofi care costă mai mult decât chiria cuiva.

— Nu credeam că întrebarea mea o să se transforme într-o anchetă a Inchiziţiei.

Ridic din umeri.

— M-ai întrebat, am răspuns.

— Asta e tot ce-ai face cu fondurile tale nelimitate? Le-ai dona?

Râd în sinea mea.

— Nu pe toate. Aş păstra o parte pentru mine şi aş cumpăra toate ediţiile princeps ale cărţilor mele preferate.

— Cărţi…

Se uită în tavan de parcă ar aştepta intervenţia lui Dumnezeu.

— Şi insignele tale? N-ai vrea să-ţi cumperi mai multe?

Încremenesc.

— Ce vrei să spui?

El se încruntă.

— Nu ţi-ai cumpăra mai multe insigne?

— Nu!

— De ce nu?

— Pentru că nu aşa funcţionează.

Oftez.

— E o poveste lungă.

El aruncă o privire prin bucătăria goală.

— Şi? Avem timp.

Mă încordez toată.

— Nu e ceva ce vreau să-ţi împărtăşesc! mă răstesc la el.

Rahat! Fac ochii mari şi casc gura, dar mă abţin să-mi cer scuze.

Fruntea lui se încreţeşte.

— Nu ştiam că e un subiect delicat.

Nu sunt sigură dacă e vorba de mine sau de imaginaţia mea, dar aerul dintre noi se îngreunează, până când îmi întorc privirea.

— E doar… Nu e ceva despre care să vorbesc cu mulţi oameni.

Sau cu alţii în afară de familia mea şi de Claire.

— Am înţeles!

Nu! Nu înţelege, dar nici nu o să-i spun despre ce e vorba. E imposibil ca o persoană ca el să înţeleagă o persoană ca mine. El e pus la punct, iar eu sunt… eram… distrusă.

Dar nu mai e aşa! Acum eşti mai bine! Mai puternică.

Scot capacul unui marker permanent şi mă apropii de codiţa dovleacului.

— Pune arma jos!

Rowan întinde mâna şi îmi opreşte mişcarea, făcându-mă să simt un soi de curent electric în braţ.

Gluma lui alungă tensiunea dintre noi.

— Din tot ce e pe bufet, asta e o armă?

Arăt la cuţitul aflat la câţiva centimetri de el.

— Este, atunci când nu ştii ce faci.

— Pardon? Anul trecut am câştigat concursul de cioplit dovleci din bloc.

El ridică o sprânceană.

— Bine, am exagerat un pic, dar am primit o menţiune de onoare. Mi-au oferit şi o panglică, şi tot tacâmul.

El îşi dă capul pe spate şi râde. E cel mai frumos râs – aspru, puţin fără suflu. De parcă nu are destul oxigen să susţină un eveniment atât de rar. Las sunetul să mă învăluie şi nu mă pot gândi decât la cum să-l fac să repete.

El deschide ochii şi tresare.

— Ce e?

— Cine eşti tu şi ce-ai făcut cu Rowan cel adevărat?

El se încruntă.

— Despre ce vorbeşti?

Caut telefonul.

— Poţi să mai faci o dată chestia aia?

— Să râd?

— Da! De data asta, trebuie să-l surprind pe cameră.

El pierde lupta cu zâmbetul ascuns.

— Pentru ce?

— Pentru că aici se scrie istoria.

— Eşti ridicolă!

Rowan întoarce dovleacul cu fundul în sus.

— Ridicol de uimitoare! termin în locul lui.

Zâmbetul lui dispare de parcă nici n-a fost.

Am spus ceva greşit?

Poate nu-i place când oamenii îşi fac complimente singuri.

Mă uit la cercul lui perfect simetric.

— Ce faci?

El ia cuţitul şi taie *fundul* dovleacului.

— Nu pune întrebări stupide!

— Hei! Cum rămâne cu „Nu există întrebări stupide”?

— Vrei să ghiceşti cine a inventat vorba asta? răspunde

el sec.

Îi arăt degetul mijlociu pe la spate.

Zâmbetul lui reapare şi îl iau drept o mică victorie.

— Reformulez întrebarea. De ce alegi să ciopleşti capacul de jos?

El taie şi ultima bucată înainte de a pune cuţitul jos.

— Pentru că aşa spun experţii.

— Experţii?

— Da! Articolele pe care le-am citit spuneau că, dacă tai de la fund, asta împiedică dovleacul să se prăbuşească spre interior.

— Ei bine, uau! Asta nu ştiam.

Ce fel de persoană face cercetări despre cum să ciopleşti dovleci?

Rowan Încă-nu-ştiu-de-la-ce-vine-G-ul Kane, genul ăsta de persoană. Bărbatul care e meticulos în tot ce face.

— Sora ta mi-a trimis o poză cu dovleacul tău, cel care a primit menţiunea de onoare. M-am gândit că o să le fac tuturor un deserviciu dacă nu vin pregătit.

— Cum ai ştiut că o să facem pereche?

El se încruntă.

— Mi-a spus ea.

— Şi totuşi ai decis să vii?

Mă ţin de bufet ca să-mi păstrez echilibrul.

El ridică din umeri. Cum poate să fie atât de calm într-un asemenea moment?

— De ce ai venit?

— Pentru că aveam chef să vin.

Înclin capul spre el. Nu sunt sigură ce să înţeleg din dezvăluirea asta. Dintr-un motiv ciudat, Rowan vrea să stea cu mine. Ba chiar e dispus să-şi ia timp liber.

Dar de ce? Ce s-a schimbat? Chiar dacă există reacţia

asta chimică stranie între noi, nu s-au schimbat multe lucruri în afară de cina luată în depozit.

Dar a venit aici să-şi petreacă timpul cu tine!

— E rândul tău!

Împinge dovleacul spre mine.

— Greţos! Ani se ocupă de partea asta.

Strâmb din nas, văzând măruntaiele dovleacului.

El oftează şi ia dovleacul înapoi.

— Eşti cel mai bun!

Zâmbesc, trecând pe lângă el cu punga de gunoi.

El încearcă să-şi ascundă zâmbetul uitându-se în jos, dar tot îl surprind. Încă un val de căldură îmi străbate tot corpul.

Împreună, eu şi Rowan ne ocupăm de dovleac. Până să terminăm, trag concluzia că îmi face cu adevărat plăcere compania lui.

Capitolul douăzeci şi trei
Rowan

Trimit mesajul înainte să mă pot opri.

Dvs.: Ce faci?

Aranjez pernele după cap şi mă întind în pat pentru noapte. Acum e rutina mea obişnuită: ajung acasă târziu şi-i scriu Zahrei un mesaj, după ce mănânc şi fac duş. Sunt la Dreamland de numai câteva luni şi deja am un ritual confortabil care nu poate duce decât la un lucru: dependenţă.

Pe ecran apare o poză cu tema unui copil.

Dvs.: În sfârşit înveţi alfabetul? Drăguţ!

Zahra: Nu! Fac meditaţii cu copiii.

Dvs.: La ora 10 seara? Nu au oră de culcare?

Zahra: Ba da, dar nu pot să mă văd cu clienţii la orele obişnuite din cauza programului nou.

Clienţii? Nu ştiam că mai dă şi meditaţii pe lângă tot ce face în rest. Când are timp să aibă grijă de ea dacă e al naibii de ocupată, ajutându-i pe ceilalţi?

Îmi cade un soi de bolovan în stomac. *Vinovăţie?*

Nu! Poate indigestie.

Dvs.: Nu te plătesc destul pentru munca în echipa de creaţie?

Zahra: E o favoare pentru o mamă singură care mi-a fost colegă la salon. E doar o dată pe săptămână, nu e mare

lucru.

Dvs.: De ce?

Zahra: Pentru că mai are un loc de muncă şi nu-şi permite să angajeze un meditator, aşa că m-am oferit s-o ajut.

Dvs.: Gratis?

Ideea nu are logică pentru mine. Cine munceşte până seara târziu pe lângă o slujbă cu normă întreagă ca să ajute pe altcineva?

Zahra: Evident! Are nevoie de bani mai mult decât mine, iar mie îmi place să ajut.

Dvs.: Dar de ce are nevoie de două locuri de muncă? Compania ne oferă prânzul gratis şi locuinţe ieftine.

Credeam că genul acesta de măsuri erau implementate ca să uşureze costurile vieţii.

Zahra: Nu poate toată lumea să supravieţuiască doar cu salariile mici de la Dreamland.

Iar apare arsura puternică în stomac, pătrunzându-mi în piept.

Înseamnă că începe să-mi pese? Îmi înăbuş neliniştea.

Zahra: Dar ne descurcăm.

Scriu un răspuns până nu-mi pierd curajul:

Dvs.: Oamenii nu şi-ar da demisia dacă ar fi nemulţumiţi de salarii?

Zahra: Probabil. Nu i-aş putea învinui.

Hm… Serios? Sondajele noastre anuale raportează mereu niveluri de satisfacţie foarte ridicate ale angajaţilor.

Zahra: Dar mulţi îşi iubesc slujba. Unii lucrează aici de mai multe generaţii.

Dvs.: Cum se întâmplă în cazul tău.

Zahra: Exact!

Adaugă o inimă la mesajul ei, ceea ce e nou pentru ea. Mă face să zâmbesc.

Eşti ridicol că te gândeşti la un detaliu atât de nesemnificativ.

Dvs.: E greu să uit de familia care-l iubeşte pe Elvis, cântă la ukulele şi din întâmplare lucrează aici.

Zahra: E destul de drăguţ că dai atenţie unor lucruri mărunte.

Dvs.: Nu-ţi stabili standarde atât de joase!

Zahra: Crede-mă! Standardele mele au fost spulberate cu ceva vreme în urmă.

Arsura din piept creşte în intensitate. Vreau să fac ceva, dar nu ştiu ce, aşa că mă opresc la ceva ce ştiu că ar ajuta-o să se simtă mai bine.

Dvs.: Pe tine cine te-a rănit? Trebuie să găsim o adresă HP?

Zahra: Haha, ce nostim! Îţi extinzi talentele până la spargerea computerelor?

Dvs.: Pentru tine, m-aş gândi la asta.

Şi cred în fiecare cuvânt spus.

*

Mereu m-am mândrit cu capacitatea de a elimina sentimentele din orice fel de hotărâre legată de afaceri. A fost nevoie de mult efort ca să-mi dezvolt abilitatea asta, dar am perfectat-o de-a lungul anilor. Am fost primul care a sugerat să concediem zece la sută din angajaţii companiei Kane când am pierdut milioane după două filme proaste la rând. Se ştie că sunt pretenţios şi rece, de la forţarea angajaţilor să lucreze în Ajunul Crăciunului la schimbarea poliţelor de asigurări de sănătate ca să creştem profitul. Oricât s-au plâns, au jelit sau au ţipat angajaţii, nu m-au putut face să mă răzgândesc.

În ciuda acestei instruiri, Zahra mi-a pătruns cumva pe sub piele. Conversaţia ei calmă şi sigură despre finanţele angajaţilor chiar m-a influenţat. Gândul nu-mi dă pace în timpul interacţiunilor pe care le am cu angajaţii parcului.

Martha e ultima picătură.

Mă încrunt la ea.

— De ce trebuie să lucrezi la bar? Nu te plătim destul? Zâmbetul îi şovăie în acelaşi timp cu glezna afectată care are nevoie disperată de operaţie.

— Ba da!

— Nu mă minţi, Martha! Credeam că avem o legătură apropiată.

Chiar am lăsat-o să plece mai devreme acasă săptămâna trecută, ce mama dracului!

— Domnule, legătura noastră e mai slabă decât internetul dial-up de la biblioteca de cartier.

Iisuse! Mai există internet dial-up? E aproape la fel de trist ca adidaşii uzaţi pe care îi schimbă pentru pantofii de serviciu.

Mă dezgustă degetul ei mare care-i iese printr-o gaură din tenişi.

— De ce ai încă un loc de muncă?

Ea îşi muşcă buza fragilă.

— Nu mă face să repet întrebarea!

— Pentru că soţul meu e bolnav de inimă, iar medicamentele costă mai mult decât ipoteca lunară.

Martha strânge din buze din nou.

— De ce nu îţi acoperă costurile asigurarea de sănătate?

Privirea pe care mi-o aruncă îmi îngheaţă sângele în vene. Întotdeauna a fost respectuoasă şi modestă în prezenţa mea, dar focul din ochii ei ar putea jupui de viu un om mai slab.

— Cu poliţa de asigurare de sănătate a companiei, co-plăţile ies drastic din buget.

— Şi consideri că salariul tău e insuficient.

Martha încuviinţează cu o mişcare din cap.

— Unele luni sunt mai dificile decât altele. Cum vin şi sărbătorile…

I se frânge vocea.

Îmi imaginez mica dalta de spart gheaţa a Zahrei înfigându-se în inima mea de piatră cu forţa unui ciocan pneumatic. Apăs cu mâna pe locul unde mă arde în piept.

— Vino cu mine!

Mă întorc în birou, în timp ce Martha îşi târşâieşte picioarele în urma mea din cauza şchiopătatului.

— Ia loc!

Ocolesc biroul şi mă aşez pe scaun.

Ea se aşază în faţa mea. Se uită când la mine, când la

ceasul cu pendulă din colţul camerei.

— Nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar nu pot să întârzii la muncă. Fiecare oră contează pentru cineva ca mine, pentru că nu câştig la fel de mult precum cei mai tineri.

Sunt destul de sigur că afirmaţia asta a îmbătrânit-o cu încă zece ani.

Răsuflarea mea zgomotoasă o face să se strâmbe.

— Acordă-mi un pic din timpul tău! De câtă vreme e bolnav soţul tău?

— A fost diagnosticat la 45 de ani, după ce nepotul nostru a murit subit.

Iisuse Hristoase! Un nepot?

Ea vorbeşte mai departe.

— L-a afectat stresul. În loc să participe la înmormântarea nepoţelului, se recupera în spital. Nu şi-a mai revenit nici până în ziua de azi.

Ochii i se umezesc, dar nu curge nicio lacrimă.

Mă ciupesc de nas. Ceva la faptul că Martha munceşte până târziu în noapte cu glezna bolnavă, pentru că eu nu o plătesc destul, nu-mi convine. E vina mea că nu-şi permite aceste lucruri.

Nu mai e la fel de plăcut acum, că ai crescut profitul, nu-i aşa?

Mi se încinge pielea pe sub costum şi îmi creşte temperatura. În clipa asta, nu mă pot gândi decât la o soluţie temporară.

Scriu un e-mail directorului financiar de la Dreamland pentru un bonus.

— Ce faci?

Vocea ei e aproape o şoaptă.

Întorc monitorul spre ea ca să citească e-mailul.

— Consideră că e prima ta de Crăciun.

— Dar suntem în octombrie.

Îşi pune ochelarii şi icneşte. Ochii i se duc în fundul capului şi leşină.

Futu-i! De asta nu fac fapte bune.

*

Discuţiile cu Zahra şi Martha m-au stârnit să aflu mai multe despre problemele ascunse ale parcului. Ceva nu-mi dă pace, nu mă lasă să dorm în timp ce mă gândesc la necazurile zilnice ale angajaţilor. Asigurări medicale. Fonduri de pensii. Conturi de economii. Totul mă loveşte în valuri şi mă lupt cu un sentiment tot mai mare de vinovăţie.

Pare un lucru pe care bunicul l-ar fi considerat important şi demn de explorat. Lui îi păsa de angajaţi de parcă erau familia lui şi, cu toate că nu mă regăsesc în treaba asta, mă pot preface pentru vot.

Aşa că în dimineaţa asta am decis să-mi ascult instinctul şi să vorbesc cu Zahra. E timpul să discut despre grijile ei ca Rowan, bărbatul care poate să rezolve probleme, nu Scott, nemernicul singur care nu are nici influenţă, nici vreo însemnătate în ierarhia Dreamland. Dacă e vreo persoană care să fie sinceră cu mine în ce priveşte problemele angajaţilor, ea e aceea.

Găsesc biroul ei gol şi scot un oftat greoi. După doar câţiva paşi, mă opresc la biroul lui Jenny.

— Unde e Zahra?

Jenny ridică ochii de la computer.

— Face nişte muncă de cercetare. Ştii, mentalitatea aia de „trupe la sol”.

— Ne-am înrolat în vreun război de care n-am aflat încă?

Ea afişează un zâmbet rar.

— Mi-a cerut o zi de muncă specială şi sunt curioasă cu ce se întoarce.

— Ce vrei să spui?

— Vrea să exploreze parcul ca simplu vizitator şi să ia notiţe.

— Simplu vizitator, repet eu.

Ea se înroşeşte, uitându-se la mine ca să-mi pândească reacţia.

— Cred că e o idee genială şi am de gând să fac la fel cu toată echipa. Dar unii ezită să renunţe la una dintre zilele de concediu neplătit.

Interesant... De ce nu m-am gândit la asta? Poate o perspectivă nouă asupra parcului sporeşte creativitatea.

Îmi dreg glasul.

— Consideră că-i o zi de concediu plătit, din partea casei!

Ea face ochii mari.

— Serios? N-am mai avut aşa ceva de ani de zile.

Chiar eşti un ticălos fără inimă! Încă un lucru pentru care eşti vinovat!

Ies din biroul lui Jenny şi-i trimit Zahrei un mesaj de pe telefonul personal. Îmi spun că e vorba de muncă. Că încerc să mă întâlnesc cu ea doar pentru că vreau să discutăm despre salarii, asigurări de sănătate şi problemele angajaţilor pe care n-am făcut decât să la exacerbez de-a lungul anilor.

Numai că vocea mică din mintea mea îmi spune că totul e o prostie şi că tot ce fac e să mint.

Capitolul douăzeci şi patru
Zahra

Păşesc în faţă când rândul înaintează câţiva metri. Telefonul îmi vibrează în rucsac şi-l scot.

Număr necunoscut: Unde eşti?

Verific dacă există mesaje mai vechi, dar nu găsesc nimic. Telefonul vibrează iar înainte să-l bag înapoi în rucsac.

Număr necunoscut: Sunt Rowan.

Serios? Ce vrea?

Am stat departe de el în ultimele săptămâni, de când a venit Ani cu şmecheria aceea ca să ne aducă împreună. Mă tem că o să ajung să fac ceva regretabil. Între cina pe care nu era nevoit să mi-o ofere şi cioplitul dovlecilor, pierd lupta cu menţinerea distanţei faţă de el. În plus, mă simt vinovată că-l duc cu vorba pe Scott, deşi sunt tot mai interesată de Rowan.

În cele din urmă, va trebui să alegi.

Gândul îmi dă fiori în stomac. Strâng din dinţi şi scriu un răspuns:

Dvs.: De ce anume ai nevoie?

Îi salvez numărul în timp ce aştept răspunsul.

Lucifer: Unde eşti?

Îmi dau ochii peste cap, văzând că îmi ignoră întrebarea.

Dvs.: Fac turul parcului.
Lucifer: Încearcă să fii ceva mai specifică!

Cineva tuşeşte în spatele meu şi face un semn spre spaţiul enorm pe care l-am lăsat în rând. Mă scuz şi înaintez grăbită.

Lucifer: Îmi pierd răbdarea!
Dvs.: Atunci du-te şi cumpără-ţi.
Lucifer: Amuzant!

Râd în sinea mea. Faptul că recunoaşte că e amuzant îmi face inima să bată într-un ritm neregulat.

Lucifer: Te rog, spune-mi unde eşti!
Dvs.: Ia te uită, foloseşti cuvintele „te rog". Şi oamenii spun că un cal bătrân nu se-nvaţă în buiestru.

Bine, Zahra! Adu-i aminte de diferența de vârstă. Asta ar trebui să-l îndepărteze, dat fiind că e cu șapte ani mai mare decât tine.

Lucifer: Calul ăsta bătrân ar putea să te înveţe multe.

A făcut cumva o glumă cu tentă sexuală? Mă înfierbânt toată după răspunsul lui şi nu înţeleg schimbarea pe care a suferit-o.
Rowan scrie din nou înainte să-mi revin din şoc.

Lucifer: A fost complet nepotrivit.

Dvs.: Cred că cineva ţi-a spart telefonul.

Lucifer: Pot să te asigur că nu, dar creierul meu cred că a luat-o razna. Tind să fac prostii în preajma ta.

Râd cu capul pe spate, mult prea amuzată de mărturisirea lui. Dată fiind sinceritatea de care dă dovadă, îi ofer ceva la schimb.

Dvs.: Stau la rând pentru roller-coasterul „Castelul bântuit".

Lucifer: La rând?

Dvs.: Dă-mi voie să te învăţ! Un rând e un lucru la care aşteaptă oamenii răbdători când nu-şi permit să cumpere biletele de acces rapid pe care compania ta le vinde la preţul unui ficat.

O privire către culoarul gol pentru acces rapid îmi spune că şi alţi clienţi sunt de acord cu mine.

Lucifer: Dacă cineva îţi oferă un ficat pentru două sute de dolari, ia-o la goană!

Bag telefonul în rucsac, râzând. Un cuplu care stă în faţa mea intră în vorbă cu mine. Sunt doi oameni de treabă din Kansas care au venit până aici să-şi sărbătorească luna de miere. Le pun câteva întrebări, inclusiv ce le place cel mai mult şi cel mai puţin în parc. Îmi spun ce părere au, iar eu notez în caiet.

— Hei! Nu poţi sări peste rând! strigă o persoană din spatele meu.

Mă întorc şi-l văd pe Rowan înaintând, fără să dea

oamenilor vreo atenţie.

Cum a ajuns aici atât de repede?

Se opreşte lângă mine, fără să gâfâie vreun pic.

— Hm… Ce cauţi aici?

Mă uit la el, observând cât de ridicol arată costumul şi pantofii Gucci prin comparaţie cu noi ceilalţi, îmbrăcaţi normal.

— Nu erai la depozit.

— Da, mi-am luat o zi liberă.

— Mi-a zis Jenny.

— De ce mă căutai?

Încerc să păstrez un ton neutru, dar nu reuşesc.

Rowan rânjeşte la mine.

Bărbatul din spatele nostru îl bate pe umăr.

— Scuză-mă! Nu poţi să sari peste rând. Aşteptăm aici de patruzeci de minute deja.

El aruncă o căutătură urâtă peste umăr.

— Eu sunt proprietarul.

— Da, sigur! Şi eu sunt Moş Crăciun.

Bărbatul se trage de barba albă.

— Caută pe Google numele Rowan Kane. O să aştept! zice Rowan şi bate cu pantoful în pământ.

Ceva din vocea lui Rowan îi face pe toţi să-l asculte. E ciudat de fascinant să văd cum bărbatul îşi scoate telefonul şi apasă pe ecran.

Încruntarea lui dispare, în timp ce păleşte.

— Vă cer scuze, domnule Kane! N-am vrut să ţip la dumneavoastră! Doar că nu ne plac oamenii care sar peste rând.

— Sunt sigur că aşa e cu oricine nu-şi permite un bilet de acces direct, spune el pe cel mai sec ton.

Rămân cu gura căscată.

— N-ar trebui să vorbeşti aşa cu oamenii!

Mă întorc, arătându-i spatele lui Rowan. Nu e de mirare că toţi îl evită. Are maturitatea emoţională a unui robot şi farmecul traficului la oră de vârf.

Cei doi tineri din Kansas reiau discuţia cu mine, aşa că mă concentrez asupra lor. Rowan bate cu pantoful în pământ în timp ce stă cu faţa la spatele meu. Nu-mi pasă dacă face o criză de nervi. Nu are decât să aştepte tăcut la rând.

Curând oftează atât de gălăgios, încât îmi zguduie oasele. Nu ştiu ce fel de privire le aruncă celor doi, dar îi bagă în sperieţi. Se întorc şi încep să vorbească între ei, ignorându-mă complet.

Mă uit peste umăr şi-l văd cu ochii la mine.

— Da?

— O să-mi explici până la urmă de ce aştepţi la rând când poţi să treci în faţa tuturor?

— Vreau să trăiesc experienţa din perspectiva unui vizitator, ca să pot veni cu idei tocmai pentru oamenii pe care încerci să-i atragi.

— Ce nobil din partea ta!

Rowan strâmbă din nas. Sunt gata să jur că a încercat din răsputeri să nu spună ceva jignitor de data asta.

— Dacă îţi displace ideea atât de mult, atunci întoarce-te în biroul tău elegant! Nu te-a chemat nimeni aici. De fapt, stai! De ce *eşti* aici?

— Eu…

Se opreşte.

— Nu ştiu!

Sprâncenele i se împreunează.

Nu ştiu ce se întâmplă în creierul lui, dar îl face să tacă. Ne cufundăm în linişte, aşteptând la rând, fiecare cu gândurile lui.

De ce e aici şi de ce mă bucur să ştiu că a decis să aştepte la rând, cu toate că urăşte ideea?

După vreo zece minute, ajungem la capătul rândului. Roller-coasterul „Castelul bântuit" e una dintre atracţiile clasice de la Dreamland şi are la bază un castel bântuit de undeva din Europa, care apare într-un film al companiei Kane. Vagoanele au formă de semilună şi sunt prevăzute cu banchete negre suficient de mari să încapă trei persoane.

Un bărbat într-un costum clasic la două rânduri ne strigă.

— Câte persoane în grup?

— Una! răspund eu în clipa în care Rowan spune „Două".

Însoţitorul îşi mută greutatea de pe un picior pe altul.

— Hm, vă rog să vă grăbiţi! Vagonul pleacă.

Mă grăbesc să mă aşez pe bancheta mică şi neagră. Îmi zvâcneşte tâmpla în timp ce Rowan se strecoară şi trage bara, blocându-ne pe amândoi în vagon.

— De ce nu mă laşi în pace? spun eu răguşită.

— Asta aş vrea să ştiu şi eu.

Rosteşte cuvintele atât de încet, încât mă întreb dacă nu mi le-am imaginat doar.

Cu toate astea, ideea că Rowan vrea să petreacă mai mult timp cu mine mă face să zâmbesc, chiar dacă nu ştie de ce.

Îşi întinde picioarele ca să stea confortabil. O coapsă musculoasă o atinge pe a mea, moment în care inspir brusc. Nu sunt sigură ce mă sperie mai tare: vagonul care se mişcă prin întunericul înspăimântător sau valul de căldură din abdomen stârnit de apropierea lui Rowan.

Cu siguranţă, Rowan. Mă mişc, apropiindu-mă de marginea banchetei.

— Dacă te duci mai aproape de margine, o să cazi din vagon şi o să te răneşti! spune el peste sunetele înfricoşătoare.

— Credeam că nu dai doi bani pe viaţa mea!

— Hm… Poate că totuşi dau.

Cu o împunsătură în piept, mă străduiesc să nu zâmbesc.

Vagonul ne poartă către un coridor cu râsete malefice şi gemetele fantomelor care răsună printre pereţi. Clanţele uşilor zăngăne în timp ce alte uşi se deschid scârţâind în timp ce înaintăm încet.

Rowan întoarce ochii în toate direcţiile când trecem prin diverse încăperi din castel. Face ochii mari la spaţiul din pod, unde o mireasă gotică cântă deasupra unui sicriu.

— E mai înfiorător decât îmi aminteam.

Ridic o sprânceană.

— Oo, ţi-e frică? Vrei să te ţin de mână?

El îşi dă ochii peste cap. Mi se pare un gest atât de uman din partea lui, încât râd în sinea mea. Colţul gurii lui zvâcneşte din nou când se chinuie să nu zâmbească, iar eu dansez în gând de bucurie.

— Când ai fost ultima dată aici? îl întreb.

Rowan îşi încleştează mâinile pe bara din faţa noastră.

— Când aveam zece ani.

— Zece?! Acum o veşnicie!

— Ce bătrân mă faci să mă simt!

Mi se zguduie tot corpul de râs.

— Scuze!

— Ţin minte şi acum cum plângea Cal de fiecare dată. Reacţia lui o făcea mereu pe mama să râdă, aşa că îl tachinam ca să meargă cu noi de fiecare dată.

Inspir brusc. Nu l-am auzit niciodată vorbind aşa despre

mama lui.

— E drăguţ că făceaţi asta pentru mama voastră.

El tuşeşte.

— Mă îndoiesc că ar fi şi Cal de acord.

— Care era roller-coasterul ei preferat?

— Toate.

Zâmbeşte, dar parcă zâmbetul nu i se citeşte şi în privire. Întind mâna şi îi cuprind pumnul încleştat. Nu sunt sigură ce credeam că o să reuşesc. Să-l liniştesc? Să-l consolez? Ce idee ridicolă! Nu are nevoie de asta. Iau mâna, dar Rowan se agaţă de ea şi o ţine lipită de bară. Atingerea degetului său mare pe degetele mele îmi trimite scântei în sus, pe braţ.

Icnesc. El se trage înapoi şi-mi dă drumul la mână.

Vagonul îşi continuă coborârea lentă spre cimitirul morbid. Statui vorbitoare şi stafii zboară în jur. O fantomă iese dintr-un mormânt, iar Rowan sare pe scaun, lovindu-se cu pieptul de bara de siguranţă din faţa noastră. Bara scârţâie împinsă de greutatea lui, dar rămâne pe loc.

Scot un hohot exploziv de râs. Îmi apar lacrimi în ochi şi nu pot să clipesc suficient de repede să le alung.

— O, Doamne! Reacţia asta a meritat să urc în roller-coaster cu tine.

El se întoarce pe banchetă. Fantomele care zboară proiectate deasupra noastră îi luminează ochii.

— Eşti malefică!

Un păianjen imens coboară în faţa vagonului, iar Rowan se trage înapoi.

— Futu-i!

Alt hohot de râs îmi iese din gât. Nu l-am mai auzit înjurând până acum, pentru că asta ar dezvălui prea multe despre starea lui.

Ţine buzele strânse într-o linie fermă, dar ochii îi strălucesc.

— Ar fi trebuit să-ţi vezi faţa. Nepreţuită!

El clatină din cap.

— Cred că am făcut pipi de la cât am râs.

— Fermecătoare ca întotdeauna, Zahra!

Ceva în felul în care o spune mă face să rânjesc ca o proastă.

— N-am mai văzut un adult să reacţioneze aşa într-un roller-coaster pentru copii.

Mă şterg discret la coada ochilor.

— Nu eşti atât de drăguţă pe cât crede toată lumea. Numai o femeie rea ar râde de un om că se sperie aşa.

— Crezi că au surprins momentul pe camere? Aş cumpăra fotografia aia exagerat de scumpă într-o clipită.

Simt că o să mi se despice faţa în două, atât de larg zâmbesc.

El se uită câteva secunde la mine, pe urmă se întoarce în faţă.

Traseul roller-coasterului se termină prea curând. Vagonul înaintează spre ieşire, iar bara se ridică, eliberându-ne. Rowan coboară înainte, apoi îmi oferă mâna.

Mă uit la ea, clipind să văd dacă nu mă înşală ochii. El îşi dă iar ochii peste cap şi mă apucă de braţ, trăgându-mă afară înainte să dispară vagonul înapoi la rând. Mă aştept să-mi dea drumul, dar mă ţine strâns în timp ce traseul ne aduce în faţa unui magazin care vinde suvenire cu „Castelul bântuit”.

— Stai! strig eu când Rowan intră pe uşă.

El îmi dă drumul la mână, şi mă apropii de vitrina cu fotografii. Vânzătorul mă ajută să găsesc ceea ce caut.

Când scoate fotografia, îmi pierd controlul. Încep să răguşesc de la cât am râs.

— Șterge-o!

Rowan vorbește din spatele meu. Căldura pieptului său îmi încălzește spatele.

Ridic o mână să-l opresc pe vânzător.

— Nu! Te rog, lasă-mă s-o cumpăr mai întâi!

Mă uit cu dor la fotografie. Eu sunt întruchiparea grației, în timp ce Rowan e cu două nuanțe mai palid, iar ochii amenință să-i iasă din orbite. Și cel mai ciudat lucru e că ține brațul lipit de burta mea, de parcă mă protejează. E o idee simpatică și vreau să păstrez o fotografie care să nu mă lase să uit momentul.

Scot portofelul în grabă din geantă. Nu apuc să număr banii, că Rowan îi întinde angajatului o bancnotă nouă peste umărul meu. Angajatul parcului tipărește și ambalează fotografia pentru mine.

Mă întorc și mă uit la fața inexpresivă a lui Rowan.

— De ce ai plătit-o tu?

— Pentru că așa am avut chef.

Răspunsul lui e menit să-mi distragă atenția, dar m-am prins ce face. Cred că Rowan mă place mai mult decât e dispus să arate, chiar și față de el însuși.

Capitolul douăzeci şi cinci
Zahra

Ieşim din magazin cu noul meu cadou în braţe.

Zâmbesc spre cer şi inspir mirosul proaspăt de fursecuri.

Rowan scoate un pachet de Tums din buzunar. Vâră o tabletă în gură şi-şi freacă pieptul.

— Ai arsuri?

Îmi pun ochelarii de soare pe nas.

— Da!

— Interesant! Mereu m-am întrebat dacă nu cumva ţi-au scos inima chirurgical ca să te scutească de o problemă.

— Am încercat! Se pare că doctorului nu i-a convenit rata scăzută de supravieţuire.

— Ce laş!

Rowan scoate un hohot de râs. Genul acela care e atât de jos, încât e greu de auzit peste copiii care ţipă şi râd în jurul nostru. Sunetul îmi împrăştie un val de căldură în corp pe care e imposibil să-l ignor.

Trebuie neapărat să scap naibii de Rowan înainte să fac o prostie, cum ar fi să-l sărut din nou.

— Păi, mi-a făcut plăcere să te văd! Ar trebui să plec – ştii, am locuri de vizitat, roller-coastere de încercat şi tot restul.

Mă întorc spre următorul roller-coaster de pe listă.

Umbra lui vine după mine. Mă prinde de cot şi mă întoarce cu o blândeţe pe care un om ca el nu ar trebui să o aibă. De ce de fiecare dată când mă atinge mi se pare că toată lumea se opreşte în loc să ne privească?

Îmi dă drumul la cot cu viteza unui melc, iar degetele lui

îmi mângâie pielea când lasă mâna în jos.

— De ce faci chestia asta?

Mă uit în jos la încălţări.

— Am un blocaj creativ.

— Şi asta e soluţia ta?

Se uită în jur la parc cu o căutătură dispreţuitoare.

— De ce ai acceptat să devii director dacă urăşti atât de mult locul ăsta?

— Nu-l urăsc.

Strâmbă din nas.

— Atunci explică-mi expresia pe care o ai.

— Nu trebuie să-ţi dau socoteală!

— Dacă te porţi ca un copil, o să fii tratat ca atare! La revedere!

Îi fac cu mâna peste umăr şi mă îndepărtez în grabă de el.

Mă urmează fără să respire.

— Vin cu tine.

— De ce? gem eu.

— Pentru că te consider interesantă.

Rowan e singura persoană care ar spune că sunt interesantă şi mi-ar face inima să tresalte drept răspuns. Cedez rugăminţii lui, pentru că sunt neajutorată când e vorba de el.

Ne continuăm drumul spre roller-coasterul „Kanaloa”, bazat pe unul dintre zeii din Hawai. Mă îndrept spre intrarea principală, dar el mă conduce spre cea cu acces rapid.

— Pentru asta nu avem bilete de acces rapid.

Încerc să mă opresc, dar mâna lui îmi găseşte spatele şi mă împinge în faţă. Căldura se răspândeşte din locul atins de el.

Îmi arată ceva în faţă.

— Îl ai în faţa ochilor.

Pufnesc pe nas.

— Doamne, ce siropos a fost! Nici nu-mi vine să cred că ţi-au ieşit vorbele astea pe gură.

El tace, dar sunt destul de sigură că mâna lipită de spatele meu tremură de râs.

— Ştii, în felul ăsta nu pot trăi experienţa Dreamland ca un om obişnuit. Îmi place să vorbesc cu oamenii şi să le aflu părerea în timp ce aşteptăm.

El mă ignoră în timp ce trecem pe coridoarele lungi şi goale.

— De ce vrei să petreci atâta timp cu mine, de fapt? îl întreb.

Buzunarul îi zornăie din nou când ia sticluţa de Tums şi mai ia o tabletă.

— Nu ar trebui să de dai în roller-coaster dacă ai probleme cu inima, îl tachinez eu.

El îmi aruncă o privire care ar îngheţa şi Arctica.

— *Nu* am probleme cu inima. E indigestie.

— Sau un efect secundar cronic pentru că eşti enervant tot timpul.

Îi fac cu ochiul.

El mormăie ceva neinteligibil pe înfundate.

Ne înghesuim în zona de aşteptare pentru roller-coaster. La cererea lui Rowan, un însoţitor ne conduce în faţa rândului, unde sunt primele locuri.

Clatin din cap şi arăt în spate.

— Acolo vrem să stăm.

Rowan ridică o sprânceană, dar mă urmează. Ne aşezăm în spatele vagonului. Braţele noastre se ating când este tras în jos echipamentul de siguranţă, blocându-ne pe scaune.

Mă uit drept în faţă când vagonul începe să urce. Faţada

pitorească a unui vulcan din Hawaii ne înconjoară, iar un abur cald pluteşte în aer, blocându-ne vederea intenţionat.

E partea mea preferată. Ţăcănitul devine tot mai puternic, iar inima îmi bate tot mai tare în timp ce urcăm pe versantul vulcanului. Cu o ultimă împingere, vagonul trece dincolo de margine, căzând direct spre lava artificială.

Scot un strigăt, iar stomacul îmi ajunge direct în gât în timp ce roller-coasterul se învârte şi se răsuceşte. Aspectul dur al lui Rowan dispare în timp ce râde, uitându-se mai mult la mine decât la peisaj. Nu sunt sigură ce să înţeleg din asta. Dată fiind senzaţia din piept, poate trebuie să iau şi eu o tabletă de Tums.

Următoarea coborâre îmi distrage atenţia şi ţip în timp ce suntem răsturnaţi şi răsuciţi în spirală. E una dintre cele mai spectaculoase atracţii din tot parcul Dreamland.

Inima continuă să-mi bată cu putere până la oprirea vagonului în dreptul staţiei de debarcare.

Mă întorc cu faţa spre Rowan, întrebându-mă cum i s-a părut.

— Ce părere ai?

— Cred că mi-ai spart timpanul.

Ochii îi sunt aţintiţi asupra mea şi se întunecă în timp ce-şi linge buza de jos. Întinde mâna şi-mi întinde şuviţele încâlcite.

Inima mea, cândva calmă, o ia la goană din nou, bătând încă şi mai tare decât în urmă cu un minut.

— Aş putea să mă dau în roller-coasterul ăsta iar şi iar, şi tot nu m-aş sătura.

El ridică o sprânceană.

— Iar şi iar?

— Da! Nu te face să simţi că trăieşti?

Vagonul se opreşte încet în staţie. Rowan face o mişcare

elegantă cu mâna, iar echipamentul de protecţie rămâne în loc.

— Hm… Ce se întâmplă?

Pasagerii coboară din vagoane, dar noi rămânem pe loc. Rowan mai face un semn cu mâna, iar roller-coasterul porneşte din nou, avându-ne pasageri doar pe noi doi.

— De ce facem asta din nou? strig pe deasupra zgomotului.

El se uită la mine inexpresiv.

— Ai spus că vrei să o faci din nou.

— Da, dar nu mă aşteptam să fie aşa!

— Păi, iată-ne aici!

Roller-coasterul înaintează, urcând din nou pe vulcan.

— Serios, de ce petreci atât de mult timp cu mine? Nu ai alte lucruri de făcut şi alţi oameni de chinuit?

El ridică nonşalant din umeri.

— Poate îmi place să te aud ţipând.

— Ciudatule!

Mă mir că Rowan nu-mi provoacă stop cardiac când îmi face *cu ochiul.* Inima îmi bate cu putere şi simt furnicături pe piele.

Capitolul douăzeci şi şase
Rowan

Nu ştiu ce naiba aveam de gând să fac după ce am găsit-o pe Zahra în parc, dar să stau cu ea în ziua asta bizară era ultimul lucru pe care-l aveam în minte. Şi totuşi iată-mă aici, un observator neajutorat, disperat să fie în preajma ei în orice fel!

Astăzi am fost mai mult decât dispus să aştept la cozi lungi cu Zahra, pentru că a spus că trebuie să trăiesc experienţa aşa cum o trăieşte restul lumii. Am renunţat complet la dietă, mâncând jumătate din Dreamland împreună cu ea. Ba chiar am fost de acord să ne plimbăm prin Casa Preşedinţilor, cunoscută şi drept cea mai plictisitoare atracţie a parcului, numai pentru că asta a vrut Zahra.

Tot ce fac astăzi este pentru zâmbetele frumoase ale Zahrei şi râsetele ei blânde. Are magnetismul Triunghiului Bermudelor, iar eu sunt un biet avion rătăcit, disperat să aterizeze.

Soarele coboară, iar ziua petrecută împreună se apropie de sfârşit. Ideea de a mă întoarce în biroul meu mă umple de groază.

— Grăbeşte-te! strigă Zahra la mine.

O porneşte spre satul de Crăciun, de inspiraţie germană, instalat într-un colţ al parcului pentru sărbătorile de iarnă. Dreamland profită de iubitorii de Crăciun de cum trece Halloweenul. Poate că e doar prima zi din noiembrie, dar parcul nu ratează nicio ocazie de a profita de spiritul sărbătorilor.

Cu pomii masivi de Crăciun în jurul piaţetei, e ca şi cum

vizitatorii sunt transportaţi în altă ţară.

— Haide!

Se uită la ceas pe telefon.

— O să-l ratăm dacă nu mergem mai repede!

Ne conduce prin piaţa oraşului. Iau două cești de ciocolată caldă de la o tarabă şi îi întind una Zahrei.

Ea zâmbeşte, văzând bezelele micuţe înotând în ceaşcă.

— De unde ştiai că-mi place ciocolata caldă?

— Pentru că tuturor le place.

— N-ar trebui s-o beau. Practic, am mâncat tot ce se vinde la Dreamland.

— Dacă te plângi că te îngraşi, o să-mi scot ochii cu lingura asta.

Ochii îmi rătăcesc pe corpul ei, observând cât de frumos i se mulează hainele pe ea. Are rotunjimi pe care mi-ar plăcea să le memorez cu vârful limbii şi atingerea buzelor. Sângele o ia în direcţia penisului la imaginea Zahrei în patul meu, acoperită doar cu un cearşaf de mătase.

Se îmbujorează când vede că o privesc.

— Fostul meu iubit spunea că sunt grasă.

Strâng din fălci atât de tare, încât mă dor. E prima dată când Zahra îmi pomeneşte de fostul ei iubit şi mi-aş dori să nu fi auzit nimic despre el.

— Înţeleg că de-asta e fostul.

— Nu! Din păcate, nu, deşi ar fi trebuit să o iau ca pe un semn.

— Că-şi pierdea vederea?

Ea râde într-un chip jalnic şi-mi dau seama că nu vreau să o mai aud râzând aşa. Un sentiment ciudat îmi răsare în piept: vreau s-o fac să se simtă mai bine.

— Serios, ce fel de idiot se plânge că o femeie are rotunjimi? Între noi fie vorba, ai un corp al dracului de sexy.

Obrajii ei se transformă în două pete roşii.

— Te rog, prefă-te că n-am spus nimic!

— De ce?

— Pentru că nu ar trebui să avem discuţia asta. Eşti şeful meu, şopteşte ea de parcă ne-ar auzi cineva.

Strâng din dinţi.

— Practic, nu sunt şeful *tău.*

— Contractul meu spune altceva.

— Îi raportezi lui Jenny, care îmi raportează mie.

— Păi, eşti şeful şefei mele, ceea ce înseamnă că *în mod sigur* nu ar trebui să vorbesc despre fostul meu cu tine. Aşa că fii un gentilom şi taci din gură. OK, mersi!

Râd pe înfundate când mă aplec şi-i şoptesc la ureche.

— Numai gentil nu vreau să fiu în preajma ta.

I se face pielea de găină.

— Ce faci?

— Mă distrez.

— Am ratat cumva începutul apocalipsei?

Schiţez un zâmbet. Ochii ei se măresc, privindu-mă în faţă.

Îşi drege glasul, îmi ia ciocolata caldă pe jumătate terminată şi aruncă ceştile. Până se întoarce, obrajii ei şi-au pierdut culoarea.

— Eşti drăguţă când te fâstâceşti. Dacă era…

Sunt întrerupt de o mulţime care numără într-un glas în ordine descrescătoare de la zece.

— De ce numără?

Ea mă priveşte zâmbind.

— O să vezi!

Mulţimea strigă *unu,* şi se dezlănţuie haosul. Copiii ţipă în jur în timp ce fulgi de spumă coboară peste noi. Canistrele ascunse în piaţa pătrată suflă spre noi şi acoperă părul şi

hainele tuturor cu zăpadă artificială. Muzica de Crăciun se aude din difuzoare, scăldând toată zona în veselia sărbătorilor.

Zahra râde în timp ce mă şterg pe umăr şi privesc uimit spuma.

— Ce naiba e asta? Nu-mi amintesc să fi fost aici când eram mic.

Părinţii ne duceau în acest sat în fiecare an, dar nu-mi amintesc ca zăpada să fi făcut parte din program.

— Au adăugat-o anul trecut!

— Ar fi bine să nu păteze!

Un fulg jalnic îmi aterizează pe nas.

Zâmbetul ei se lărgeşte când se ridică pe vârfuri ca să-l îndepărteze.

— Nu mai fi atât de scorţos!

Spuma zboară în jurul nostru, căzând pe părul ei brunet şi pe haine. Copiii strigă şi aleargă peste tot, făcând îngeri de zăpadă pe iarbă.

— Oamenii ăştia se poartă de parcă n-au mai văzut zăpadă.

— Pentru că unii dintre noi chiar n-au mai făcut-o!

Ea râde cu faţa spre cer.

— Serios?

— Da! Poate într-o bună zi.

Întinde mâna ca să mai adune nişte spumă.

Un copil se loveşte de Zahra, făcând-o să-şi piardă echilibrul. Întind mâna şi o prind de braţe înainte să cadă. Un alt demon micuţ aleargă în viteză spre ea, dar o trag spre mine înainte s-o culce la pământ. Mâinile i se proptesc în pieptul meu, iar ochii ei îi iau ostatici pe ai mei. Pare să-mi încapă perfect în braţe şi sunt tentat să o ţin lipită de mine, unde o pot proteja de tot întunericul din lume, inclusiv de cel

care mă învăluie.

Nu sunt sigur ce se întâmplă cu mine, dar tot ce ştiu este că sunt fascinat de Zahra.

O şuviţă din părul bogat îi flutură în vânt, trecându-i peste faţă. Fără să mă gândesc, iau şuviţa şi i-o dau după ureche. Contactul îmi face pielea să vibreze, şi îi cuprind obrazul în palmă ca să prelungesc momentul. Ochii ei căprui strălucesc în ciuda soarelui la apus.

Totul încetineşte în jurul nostru când las capul în jos. Mă întâmpină la jumătatea drumului, iar buzele ni se unesc. Asta tânjeam de când ne-am sărutat prima oară. Trupurile noastre se potrivesc unul cu celălalt de parcă sunt piesele aceluiaşi puzzle.

Energia scapără când ni se ating buzele, şi mă hrănesc cu ea ca un dependent disperat. Zahra trage aer în plămâni. Profit de ocazie şi trec cu limba pe buza ei de jos. Corpul îi tremură când îşi înfige degetele în materialul costumului meu.

Mintea mi se înceţoşează, iar zgomotul din jurul nostru se estompează în timp ce Zahra adânceşte sărutul. Limba ei se joacă cu a mea şi mă prinde cu braţele pe după gât. Are gust de ciocolată cu mentă, şi sunt disperat să obţin mai mult. E ca şi cum toate simţurile au luat-o razna, am furnicături pe şira spinării şi buzele cer mai mult. Mai mult din chestia asta. Mai mult din ea. Din noi.

Să o sărut pe Zahra e ca şi cum aş ajunge în rai după o veşnicie petrecută în purgatoriu. Ca şi cum mi-am petrecut aproape toată viaţa rătăcind, aşteptând ca ea să-mi arate drumul înapoi spre lumină. E divină şi cu destulă viclenie, încât să facă un păcătos ca mine să se roage plin de evlavie.

Se lipeşte de mine, iar asta mă face să gem. Erecţia mea în creştere abia mai încape în pantaloni. Zahra icneşte.

Un alt copil ţipă în timp ce se loveşte de noi şi ne desparte. Zahra se clatină, dar îşi recapătă singură echilibrul de data asta.

Se depărtează de mine şi mă priveşte cu buzele deschise şi umflate.

— Deci…

— Ieşi la o întâlnire cu mine!

Fac un pas spre ea.

— Poftim?!

Îşi acoperă gura cu mâna de parcă gestul mă poate împiedica să o sărut din nou.

Sunt eu singurul afectat de legătura noastră? *Imposibil!*

— Să repet?

— Nu! La ambele întrebări.

— De ce?

Mă apropii de ea şi îi simţind mirosul de citrice amestecat cu aroma de săpun a fulgilor de spumă.

— Ai nevoie de un motiv mai bun decât faptul că eşti *şeful* meu?

— Asta nu te-a oprit să faci ce-ai vrut mai devreme.

Ea pleacă ochii.

— Nu contează. Eşti ultimul om pe care ar trebui să-l doresc.

Cuvintele ei mă aruncă înapoi în trecut – către băiatul care a fost respins până a învăţat să nu-i mai pese.

Vena de pe frunte îmi zvâcneşte.

— Da, păi, nici eu n-ar trebui să fiu atras de o femeie nesuferită care mă aduce în pragul nebuniei, dar asta e situaţia. Reprezinţi tot ce nu-mi place la o persoană.

Ea tresare.

— Asta simţi de fapt în ce mă priveşte?

Futu-i! Mi-a ieşit complet pe dos. Cumva, l-am văzut pe

domnul Darcy dând-o în bară de şaptesprezece ori şi tot am reuşit să cad în aceeaşi capcană.

Ochii ei lucesc, ceea ce mă face să mă simt imediat şi mai prost.

— Rahat! Nu asta voiam să spun!

O prind de cot, dar ea îşi smulge braţul din mâna mea.

— Ştii ceva? Las-o baltă! Am tot căutat să găsesc scuze pentru comportamentul tău, pentru că speram că undeva, sub toată furia asta, e un tip de treabă. Dar în realitate nu eşti decât un nemernic căruia îi place să facă pe toată lumea să fie la fel de nefericită ca tine.

Buza ei de jos tremură.

Nu! Nu poate fi adevărat! Asta e ceea ce face tata, nu eu. Adică eu sunt practic şi direct. Există o diferenţă între asta şi a fi un ticălos nenorocit ca tata.

Totuşi, felul în care se uită la mine mă face să iau varianta în calcul pentru o secundă.

Mi se încordează pieptul.

— Zahra, îmi pare rău! Ascultă-mă…

— Nu vreau scuzele tale! Nu înseamnă nimic venind de la cineva care habar n-are ce înseamnă să ai remuşcări.

Mă simt la fel de neghiob ca nenorocitul de Darcy.

Acum te compari cu personajele fictive pe care le iubeşte? Eşti distrus! Absolut distrus!

Mi se întoarce stomacul pe dos. Sunt tentat să spun ceva răutăcios, dar mă abţin. Nu vreau să mai fiu tipul *acela.* Cel care pierde fata înainte de a fi avut o şansă. Cel care se ascunde sub un pseudonim şi îi aşteaptă mesajele pentru că urăşte singurătatea înfiorătoare care îl aşteaptă când intră în casa lui pustie.

Nu! De acum înainte, aleg să mă comport mai bine cu ea. Chiar dacă am făcut greşeala asta, pot să mai încerc.

— Uită sărutul ăsta! Dumnezeu ştie că eu asta voi face.

Se întoarce şi pleacă fără să se uite în urmă.

Ceva la plecarea ei îmi strânge pieptul atât de tare, încât mi-e greu să respir. Dau să iau sticla de Tums din buzunarul sacoului, dar observ că afurisita e goală. E imaginea perfectă pentru ce simt acum, când Zahra a plecat.

Nimic în afară de goliciune.

*

A fost o nesăbuinţă să o rog pe Zahra în felul acela să iasă cu mine. M-am lăsat dus de val şi a fost primul lucru la care m-am gândit. A fost o prostie, mai ales când ea mă vede într-un fel, iar eu o văd în cu totul altă lumină.

M-am gândit să mă prefac din nou că sunt Scott, dar, după ce am sărutat-o, nu pot. Mi se pare… greşit. Ca şi cum nu mă mai potrivesc cu personajul acela, fiindcă interesul meu faţă de Zahra a evoluat. Nu vreau să mă prefac că sunt acelaşi ratat care nu intră în contact cu oamenii. Nu mai vreau să mă prefac deloc. Punct!

Aşa că încep o nouă conversaţie ca Rowan. De azi înainte, asta e tot ce va primi de la mine.

Dvs.: Vreau să vii în biroul meu mâine la 8 seara.

Eliberez aerul pe care-l ţineam în plămâni când răspunde, în sfârşit, după o oră:

Zahra: OK.

Răspunsul ei simplu mă face să mă foiesc toată noaptea. Nu e genul de persoană care să facă lucrurile într-un mod

simplu, iar mie nu-mi place să primesc mesaje monosilabice de la ea. Cu Scott nu ar face asta, dar cu mine nici măcar nu încearcă.

Pari gelos pe tine însuți, la naiba!

Mă gândesc să anulez întâlnirea de două ori înainte de a băga telefonul într-un sertar şi a ignora orice mesaje ar fi primit Scott de la Zahra. Trebuie s-o fac. O să înţeleagă de ce m-am prefăcut. Nu e ca şi cum puteam să recunosc cine sunt când e greu să am încredere în cineva în afară de mine însumi şi fraţii mei.

Și dacă nu te iartă?

O să mă ierte. Nu am făcut nimic greşit. Nu mă îndoiesc că, dacă ar fi fost crescută la fel ca mine, ar face la fel fără să clipească.

Exact!

Capitolul douăzeci şi şapte
Zahra

Îndrept umerii şi bat la uşa biroului lui Rowan. Sunt pregătită pentru orice mi-ar pregăti după mica noastră ceartă, deşi, având în vedere mesajul lui de ieri, am inima la gât.

— Intră!

Deschid uşa şi-l găsesc pe Rowan aşezat în partea opusă a biroului. Cămaşa lui încheiată până sus e şifonată, iar mânecile sunt suflecate, dezvăluindu-i antebraţele puternice. O imagine aproape pornografică şi care îmi lasă gura apă, şi mă simt tentată să-i urmăresc venele cu buzele.

Încremenesc când mă uit la faţa lui.

Rowan poartă ochelari. Ochelari cu ramă groasă, neagră, potriviţi pentru un supererou care o face pe reporterul. Înfăţişarea lui mă ia prin surprindere. *E... Doamne... Uau!* Faţa lui pare şi mai severă, scoţând în evidenţă fiecare unghi ascuţit. Îmi vine să întind mâna şi să-i ating ţepii care-i acoperă fălcile.

Îi sporesc aspectul neîngrijit, de după program. Rowan cel pus la punct e atrăgător, dar versiunea asta neglijentă îmi face sângele să pompeze în ritmul bătăilor haotice ale inimii.

— Ia loc!

Îmi arată un scaun liber în faţa biroului.

Fac cum spune şi mă prăbuşesc pe scaun. E greu să rămân graţioasă când îmi vine să salivez.

Rowan scoate un dosar şi-l aşază pe birou în faţa lui. Se concentrează asupra pumnilor încleştaţi de o parte şi de alta a dosarului, şi sunt destul de sigură că o să-mi explodeze inima din pricina liniştii enervante.

— Ce-i asta? îl întreb şi arăt spre dosar. Te rog, spune-mi că nu e un contract de confidenţialitate sau ceva abject!

El îşi scoate ochelarii. Regret dispariţia lor când alunecă pe birou.

— Nu! Nimic de genul ăsta!

— OK…

Nici nu se uită în ochii mei.

— Te-am chemat aici, folosind un pretext.

— Pardon! Poftim?

— Ascultă-mă înainte să faci ceva!

Se uită la mine cu precauţie.

— Hm… OK?

Ţine dosarul în mână, făcându-l să se îndoaie.

— Acum câteva luni, am luat o decizie care a avut un impact mai de durată decât intenţionam. Deşi la acea vreme intenţia nu a fost favorabilă, a devenit în scurtă vreme un lucru care să-mi facă plăcere.

— Nu te înţeleg…

El se ciupeşte de nas.

— Nu ştiu cum s-o spun fără să te supăr.

O senzaţie rece îmi pătrunde în vene. Dacă Rowan se teme să nu mă supere, nu poate fi de bine.

— Păi, încearcă!

Strâng din dinţi. Sângele care-mi zvâcneşte în urechi aproape că mă împiedică să mă concentrez.

El dă drumul dosarului şi-l întinde spre mine.

— Deschide-l!

Deschid dosarul cu degetul tremurând. Prima pagină e o schiţă a mandapului meu de la nunta hindusă. Ca în transă, întorc paginile cu schiţele pe care l-am rugat pe Scott să le facă pentru mine. Sunt chiar şi câteva desene care n-au ajuns în prezentarea mea, pentru că eu şi Scott am decis să nu le

folosim.

— Ţi le-a trimis Scott?

Îmi tremură vocea. Cum altfel ar fi avut Rowan acces la imaginile astea?

El clatină din cap.

— Am dat de belea? Am crezut că e în regulă dacă lucrez cu el.

— Nu! Nu ai dat de belea.

— Şi atunci de unde le ai?

El respiră greoi.

— Pentru că Scott nu există.

Pieptul mi se contractă aproape dureros.

— Ce vrei să spui?

El îşi încleştează fălcile.

— Eu sunt cel care a vorbit cu tine în tot acest timp.

După toate orele în care m-am simţit vinovată din cauza sentimentelor tot mai intense pentru Rowan şi Scott, se dovedeşte erau una şi aceeaşi persoană?

— Râzi de mine?

Clatin din cap, de parcă asta poate să şteargă adevărul.

— Nu!

Mi se ridică acidul în gât. Înghit, încercând să alung nodul, dar nimic nu mă ajută.

Cum a putut Rowan să mă mintă aşa? Într-un fel ciudat, credeam că sunt în siguranţă cu el. Că inteligenţa lui şi cuvintele hotărâte însemnau că e un om sincer şi direct, care nu are timp de prostii.

O, Doamne! Acum e cât se poate de logic de ce Rowan îşi alegea momentele impecabil. Ca atunci când a apărut în biroul meu, oferindu-se să-mi comande de mâncare, după ce i-am spus lui Scott că n-am luat cina. Mi-ar lua ore întregi să caut prin amintiri şi să fac legăturile, dar nu e cazul să-mi bat

capul. Există o singură concluzie.

M-am înşelat în privinţa lui Rowan. E cel mai rău soi de mincinos şi genul de om care m-a făcut să cred o minciună luni în şir, din cauza unui joc bolnav pe care voia să-l joace cu mine.

Mi se umezesc ochii, dar clipesc, hotărâtă să alung lacrimile. Nu am dreptul să mă supăr pe cineva în afară de mine însămi. E vina mea că i-am scris unui străin, crezând că pot scăpa cu asta. Am avut încredere în Scott, în ciuda semnelor pe care le-am ignorat din prostie.

„Distrează-te!" mi-a zis Claire de nenumărate ori.

„Fii curajoasă!" scanda Ani ca un strigăt de război.

Şi pentru ce atunci senzaţia din piept, la gândul că pierd ceva ce n-am avut niciodată? La naiba cu asta!

Închid ochii, de parcă pot bloca astfel tot ce se petrece.

— De ce?

De ce ai face aşa ceva?

De ce să mă minţi luni întregi?

De ce să te prefaci că-ţi pasă de mine?

Atâtea întrebări îmi frământă creierul, dar nu găsesc cuvintele să-l atac.

El pleacă ochii, uitându-se la pumnii încleştaţi.

— La început, nu eram sigur ce motive ai. Mesajele aveau scopul de a mă asigura că nu complotai în secret după primul nostru sărut.

Vorbeşte serios?!

— Voiai să mă spionezi?

— Nu! Nu să te spionez. Voiam să văd dacă eşti sinceră.

Conversaţia asta mă bulversează. Nu-mi vine să cred că a vorbit cu mine doar pentru că nu ştia dacă voi face scandal din pricina celor întâmplate. Gândul ăsta mă doare.

Rowan continuă:

— Dar mi-am dat seama că am fost un neghiob, pentru că eşti cu adevărat un om bun la suflet, care voia să amuze un tip singuratic pe care nici nu l-a întâlnit vreodată.

— Un tip care nici măcar nu există! mă răstesc eu.

— Eu sunt el. Jur că nu te-am minţit niciodată când eram Scott, în afară de ce e evident. Şi după ce mi-am dat seama că am făcut o greşeală, nu m-am putut opri. Am început să aştept cu nerăbdare discuţiile noastre şi ştiam că o să te superi…

Ridic mâna şi închid ochii.

— Opreşte-te!

Nu mă ascultă:

— Niciodată n-am vrut ca totul să… scape de sub control. Au fost multe dăţi când m-am gândit să-ţi spun adevărul, pentru că voiam să te uiţi la mine aşa cum te uitai la afurisitul acela de telefon.

Nici măcar nu ştiu ce înseamnă asta, dar nu am de gând să întreb.

— Consideră că sentimentul acela a dispărut de mult!

El se încruntă.

— Nu vorbeşti serios.

— Serios? Ce anume simţi pentru mine?

El îşi freacă buza de jos cu degetul mare.

— Vreau să petrec mai mult timp cu tine.

Împing dosarul spre el.

— Sentimentele tale sunt irelevante. Nu-mi pasă ce vrei, pentru că nu sunt deschisă pentru nimic. Totul a fost o greşeală.

Tot corpul lui se încordează sub cămaşă, făcându-i venele de pe braţ să iasă în evidenţă.

— Am avut intenţia de a nu-ţi mai trimite mesaje, dar n-am găsit curajul să mă opresc.

Declaraţia îmi slăbeşte înverşunarea.

Respir adânc de câteva ori ca să mă liniştesc şi mă gândesc la trădarea lui.

Nu! Se pricepe să mintă şi spune orice ca să mă ţină agăţată. Gata cu asta!

— Nu pot să am încredere în tine când nu faci decât să minţi.

Vocea mi se gâtuie.

Privirea i se îmblânzeşte.

— Îţi jur că toate conversaţiile pe care le-am avut au fost reale. Omul care sunt cu tine… Acela sunt eu. Probabil mă cunoşti mai bine decât oricine.

Se împiedică de propriile cuvinte.

— Nu-mi pasă!

Clatin din cap. Cum se poate aştepta să cred ceva din ce-i iese pe gură?

— Jur că am vrut să-ţi spun.

— Dar lasă-mă să ghicesc: niciodată nu a fost momentul potrivit.

El încuviinţează cu o mişcare din cap.

Scot un râset strident.

— Voi, mincinoşii, sunteţi toţi la fel! E uimitor cum, indiferent de circumstanţe, oamenii ca tine găsesc mereu un mod de a se justifica, folosind aceleaşi motive tipice.

Şi Lance mi-a ţinut un discurs similar după ce l-am prins cu Tammy, iar acum Rowan procedează la fel. Adevărul este că nu e niciodată momentul potrivit să-i frângi inima cuiva.

El clipeşte la mine.

— Înţeleg că eşti supărată…

Un zgomot ciudat îmi iese din gât.

— Supărată nici nu se apropie de ce simt acum.

Credeam că am o şansă cu Rowan. Poate pare stupid acum, dar părea că avem o… legătură. Şi cu Scott… am petrecut prea multe ore, simţindu-mă vinovată că l-am sărutat pe Rowan în timp ce îi scriam mesaje.

Măcar acum ştii adevărul. Înainte să-ţi implici inima într-o luptă fără sorţi de izbândă.

Mă ridic şovăind şi iau rucsacul de jos.

— Ce faci?

Se ridică deasupra mea.

— Plec. Am terminat discuţia.

— Asta e tot? Merit şansa să-ţi explic şi să mă revanşez.

Clatin din cap.

— Tu vorbeşti serios? Nu meriţi decât un salut politicos când trecem unul pe lângă altul pe hol.

— Dai cu piciorul la luni de prietenie din cauza asta? Îţi spun adevărul acum, când nu eram nevoit s-o fac. Nu contează deloc?

Chiar crede că e o mare realizare că a fost sincer? Mă holbez la el, neştiind cum naiba se aşteaptă la vreun fel de apreciere.

E un om care obţine tot ce vrea. Probabil eşti primul om care îndrăzneşte să-i spună nu.

— N-am fost prieteni niciodată. Ai avut grijă să nu se întâmple asta când ai decis să mă minţi, dându-te drept Scott şi manipulându-mi atracţia faţă de Rowan.

Râd cu amărăciune.

— Poate că motivul pentru care nu ai prieteni nu are nimic de-a face cu faptul că eşti stângaci sau că vrei să te aperi de oameni, ci cu acela că eşti al naibii de cinic cu toată lumea şi în legătură cu orice. Cine ar vrea să îşi deschidă sufletul în faţa unui om de felul acesta? La naiba, eu, una, sigur nu.

Se trage înapoi şi mă simt prost instantaneu. Asta nu sunt eu. Nu sunt omul care-i răneşte pe alţii intenţionat.

Oftez, încercând să-mi controlez temperamentul.

— Poate într-o zi o să fii deschis la ideea de a arăta lumii cine eşti cu adevărat, în loc să te ascunzi sub masca indiferenţei. Viaţa e prea scurtă să ascunzi cine eşti pentru că te temi să nu suferi. Aşa cum e prea scurtă şi ca să dau o nouă şansă unui om ca tine.

Nu l-am mai văzut pe Rowan tresărind aşa şi mi se strânge stomacul, văzându-l atât de abătut. Nu vreau să-l rănesc, în ciuda faptelor lui, dar nu mai pot să tac. Am petrecut prea mult timp ţinându-mi gândurile doar pentru mine, pentru că mi-era frică să-mi impun punctul de vedere. Am făcut-o cu Lance când mi-a furat ideea şi apoi când Regina m-a tratat urât, pentru că aşa voia ea.

Nu mai e cazul!

Plec fără să îi mai arunc nicio privire.

*

Trântesc uşa dormitorului şi mă întind în pat, oftând.

Claire se iţeşte imediat. Pe o parte a capului, părul îi e cârlionţat, pe cealaltă, drept ca o scândură.

— Ce s-a întâmplat?

Mă ridic în capul oaselor.

— Îl mai ştii pe Scott?

— Cine ar putea să-l uite pe *Scott?*

Îi spune numele pe o voce cântată.

— Păi, poţi să-l uiţi! Vreau să mă prefac că nu a existat niciodată, având în vedere că nici nu a făcut-o.

Mi se frânge vocea.

— Despre ce vorbeşti? Era un bunic, până la urmă? Am

avut impresia asta, după ce a citat atunci din *Casablanca.*

— Nu! Aş vrea să fie asta problema. Ar fi o alternativă mult mai uşoară.

Claire sare pe pat şi îşi încrucişează picioarele.

— Ce s-a întâmplat?

Îmi tremură buza de jos.

— Se pare că *Scott* e de fapt Rowan.

Ea deschide gura şi o închide la loc.

— Oh! Uau! Nu mă aşteptam la asta.

Îmi las capul în mâini.

— Nici eu.

— Cum ai aflat?

Îi dau detaliile pe care le cunosc până în acest moment. Claire ascultă cu atenţie, întrerupându-mă doar ca să ceară lămuriri când nu înţelege.

Apoi bate din palme.

— Păi, nu e cea mai rea veste.

— Cum poţi să spui aşa ceva? M-a minţit!

Iau o pernă şi o strâng la piept.

— Sigur! Nu-i găsesc scuze. Dar măcar acum nu trebuie să te simţi vinovată că eşti atrasă de amândoi.

— Asta pentru că nu mă mai atrage niciunul din doi.

— Ei, prostii! Sigur că nu! A dat-o în bară rău de tot.

— Credeam… Părea… Adică…

Nu-mi găsesc cuvintele ca să descriu ce simt. Cu o zi în urmă mă întrebam dacă Rowan ar putea fi genul de bărbat de care m-aş îndrăgosti. Dar acum nu ştiu cum se aşteaptă să-l iert. Pentru că, dacă m-a minţit în faţă atâtea luni, cine poate garanta că nu o să mă mintă de câte ori îi convine? Am fost destul de proastă să nu mă îndoiesc de el de la bun început.

Mincinosul mincinos rămâne, indiferent ce scuză

inventează. Şi, sincer, nu-mi imaginez ceva care să merite să mă amăgească atâta vreme.

Capitolul douăzeci şi opt
Rowan

Sunt cinic? Da!

Dar speriat? Absolut deloc!

O să-i dovedesc asta Zahrei. Sunt dispus să-mi pun sufletul pe tavă şi să fiu respins dacă asta o să-i demonstreze că nu am nevoie să mă ascund după o mască. Omul care eram în preajma ei e acelaşi om care sunt azi şi o să mă asigur că nu are motive să se îndoiască de mine. E prima persoană pentru care am dărâmat o parte din zidurile care mă protejează. Nici măcar fraţii mei nu mă cunosc ca ea, aşa că nu o să renunţ doar pentru că m-a provocat.

Oftez. Seara asta nu a mers deloc conform planului. Felul în care a reacţionat când mi-a aflat identitatea secretă nu a fost ideal. Poate am fost prea optimist în privinţa potenţialului rezultat, aşteptându-mă să mă ierte doar pentru că îmi înţelege motivele. N-am avut însă o şansă reală să-i explic trecutul meu şi de ce am ezitat din capul locului. Sincer să fiu, există o parte din mine care se întreabă dacă merită să mă expun aşa, având în vedere că risc să nu mă ierte.

Trebuie să mă adun şi să plănuiesc ce voi face mai departe. În loc să lucrez până târziu, închei totul pe azi şi mă duc acasă să alerg, fac un duş şi iau o cină rapidă. Până mă întind în pat, trece un sfert de oră după miezul nopţii.

Scot telefonul şi verific e-mailurile. Tiparul cu care m-am obişnuit pare mai pustiu în seara asta decât de obicei. M-am obişnuit cu mesajele constante ale Zahrei şi cu discuţiile noastre înainte de culcare despre absolut orice subiect.

Pun telefonul pe noptieră şi deschid televizorul la ştiri,

sperând să adorm de plictiseală.

Telefonul vibrează, făcându-mi inima să bată mai repede. I-a părut rău Zahrei de ce a spus în biroul meu?

Iau telefonul de pe noptieră. O greutate îmi apasă pieptul când citesc mesajul de pe grupul pe care îl împart cu fraţii mei.

Declan: A primit şi tata scrisoare. E oficial.

Cal răspunde cu câteva înjurături.

Rahat! Aveam senzaţia că a primit ceva, aşa că vestea nu mă surprinde atât cât ar trebui. Sunt mai curios de ce scrie în scrisoare, pentru că, de la moartea mamei, relaţia tatei cu bunicul a fost tensionată. Singurul motiv pentru care tata a fost numit director executiv după accidentul bunicului a fost că Declan era prea tânăr, conform testamentului lăsat de bunicul.

Dvs.: Ai aflat ce scrie?

Declan: Deocamdată nu am nimic. Ar trebui să urmărim tot ce face şi ni se pare neobişnuit pentru el.

Cal: Vrei lista lungă sau cea scurtă?

Declan: Ai vorbit cu el?

Cal: M-a sunat săptămâna trecută din senin.

Dvs.: Ce a spus?

Cal: M-a întrebat dacă am nevoie de ajutor. EU.

Cal: Mă întreb cui ar trebui să-i mulţumesc pentru discuţia asta jenantă? Lui Jim, Jack sau Johnnie?

Declan: Te-am avertizat ce-o să se întâmple dacă-ţi pierzi controlul din nou.

Nu începe iar! Declan l-a forţat deja pe Cal să intre la

dezintoxicare după facultate. E momentul de cotitură care a împins la limită relaţia şi aşa tensionată dintre ei. Poate că Declan a făcut-o din dragoste pentru fratele nostru, dar Cal nu a uitat niciodată.

Dvs.: Te-a întrebat ceva despre scrisoarea ta?

Poate încerca să-l vâneze pe Cal pentru că a crezut că de la el poate scoate cele mai bune răspunsuri. Mereu a avut o relaţie mai apropiată cu el decât cu noi.

Cal: Nu! Nu cred că ştie de scrisorile noastre.
Declan: Aşa să rămână.

Bine! Un obstacol înlăturat. Ideea de a mă întoarce la Chicago mă linişteşte de obicei, dar acum îmi stârneşte stomacul deja agitat. Pentru prima dată, nu mi se mai pare o alegere uşoară şi nu sunt sigur ce să înţeleg din asta.

*

Prima mea idee pentru a-i atrage atenţia Zahrei este să recurg la dragostea ei pentru mâncare. A funcţionat în trecut, aşa că aş putea să mă folosesc de teoria asta.

O găsesc exact unde vreau – în biroul ei, fără alţi colegi în jur.

Se uită la computer, după care tastează într-un document gol.

Las punga de hârtie pe birou.

— Vin cu scuze sub formă de cină.

Ea împinge punga în colţul biroului, fără să-şi ia ochii de la ecran.

— Nu mă interesează!

Continuă să dea clicuri la computer. Strâng din dinţi, neştiind cum să-i atrag atenţia dacă nici nu vrea să se uite la mine. Mâncarea ar trebui să aibă efect asupra ei, mai ales dacă îi este foame. Însă pare să meargă numai dacă îşi doreşte compania mea cu adevărat.

— Ce zici de scuze în formă de brioşe făcute de mine? Ani mi-a dat reţeta ei.

Iau recipientul din plastic din pungă şi-l aşez mai aproape de ea.

OK, bine! Ani le-a făcut sub atenta mea supraveghere, dar în fine.

Zahra se uită la mine. Ochii ei mă fixează.

— Ai venit pentru ceva legat de muncă?

Mă încrunt, auzindu-i tonul glacial.

— Nu!

— Atunci ieşi! Nu vreau să vorbesc cu tine.

Rahat! Versiunea asta a Zahrei e nouă. Cred că e mai rău decât felul în care a reacţionat după ce am făcut comentariile acelea prosteşti despre programul ei de mentorat.

— Măcar dă-mi şansa să-ţi explic! Nu am procedat cum trebuie prima dată, dar am un motiv.

— Niciun motiv din lume nu e suficient de bun.

Se ridică, ia punga cu mâncare şi mi-o împinge în braţe. Pune cutia cu brioşe peste mâncarea chinezească, asigurându-se că nu strigă glazura. Nu merit atâta amabilitate, dar ea tot mi-o oferă, pentru că e al naibii de bună la suflet.

Eu nu sunt decât pe dos – şi în fapte, şi în modul de gândire.

Urăsc privirea încruntată pe care mi-o aruncă. Sunt mai interesat să o fac să zâmbească şi mă simt şi mai nasol că am

înfuriat-o.

Numai de-ai fi mărturisit mai devreme…

— Zahra, n-ar fi trebuit să te mint în legătură cu Scott. L-am folosit ca să…

Îmi întrerupe vorbele, strângându-şi rucsacul şi închizând computerul.

— Unde te duci?

Nici nu se uită la mine.

— Mă duc acasă. Poate că ar trebui să faci şi tu la fel!

Vreau să-i spun că acasă e doar un loc trist, care mă face nefericit. Dar nu am ocazia să mai spun nimic, căci iese din birou, lăsându-mă cu o pungă plină de mâncare neatinsă şi un gol în piept.

*

— Să presupunem că cineva a supărat-o pe sora ta.

— O, nu!

Ani îşi duce mâna la cap.

Îmi schimb poziţia pe bancă ca să o văd mai bine.

— Ce e?

— *Tu* eşti cel care a supărat-o?

— Nu!

Ba da! Dar de unde ştie?

— Ştiam eu că e supărată!

Ani sare de pe bancă şi începe să se plimbe agitată.

Intru în panică.

— Ce vrei să spui?

— Pentru că nu a venit cu noi la cină. Nu ratează timpul petrecut cu familia decât când e tristă sau bolnavă.

Futu-i! E ultimul lucru pe care mi-l doream.

— Am stricat totul!

Ani îşi dă ochii peste cap.

— Înţeleg.

— Cum pot să repar lucrurile?

— Depinde de ce ai făcut.

Chiar o să-i mărturisesc problemele mele lui Ani ca să o înţeleg mai bine pe sora ei?

Da, cred că asta fac!

— Păi, a început cu o idee proastă…

Şi îi povestesc, explicându-i toate deciziile pe care le-am luat până în acest punct în privinţa Zahrei. Cu cât îmi amintesc mai multe, cu atât mă simt mai prost. Expresia lui Ani nu mă ajută deloc.

— Ce e? Spune ceva!

Ea ridică din umeri.

— Îl plăcea foarte mult pe Scott. Am auzit-o vorbind cu Claire despre el.

Mă strâmb.

— Ajută-mă, te rog, să vin cu o idee cum să o împac şi îţi rămân dator!

— Cu orice?

Dau din cap.

Ani îşi dă părul după ureche.

— Nu ştiu. Dacă i se pare că eşti ca Lance, e posibil să nu-ţi mai dea niciodată o şansă.

Nici măcar nu o să mă gândesc la ideea asta.

— OK! E corect. Dar dacă ai fi în locul meu, ce-ai face?

— Simplu! I-aş da un motiv să aibă încredere în tine. Unul foarte bun.

Ani îmi răspunde de parcă ar fi cea mai simplă idee din lume.

Numai că habar nu am cum să fac pe cineva să aibă încredere în mine. Niciodată n-am fost nevoit s-o fac.

— Cum să fac asta? Nu crede nimic din ce spun.

— Eşti un tip deştept. Găseşte o soluţie!

*

Mă uit în biroul Zahrei. Dacă simte că o privesc, mă ignoră. Singurul mod în care îmi dau seama că prezenţa mea o deranjează e privirea încruntată.

Păşesc în zona interzisă şi iau loc pe colţul biroului. Ea mijeşte ochii pe foaie. Insigna de azi arată ca un lucru pe care l-au vomat anii ’70, cu mesajul *flower power* înconjurat de flori. Se potriveşte cu tricoul ei vintage şi blugii evazaţi. N-am mai văzut-o pe Zahra să-şi asorteze insigna până acum, dar e simpatic.

— Trebuie să vorbim!

Singurul ei răspuns este mototolitul foilor sub degetele tensionate. Tăcerea creşte între noi până la un nivel inconfortabil.

— Este un lucru nepoliticos să-ţi ignori şeful.

Ea îşi încleştează fălcile.

Mă uit pe foaia din mâinile ei şi citesc şocat titlul. *În niciun caz!*

Îi smulg cererea din mâini. Ea se răsuceşte pe scaun şi mă priveşte în faţă.

— Dă-mi-o înapoi!

— Nu!

I se umflă nările.

— Te porţi ca un copil.

Serios? Am ajuns prea departe ca să-mi pese în timp ce rup foaia în patru. Ea mă priveşte de parcă am înnebunit. Şi, sincer, poate aşa e, dar cu siguranţă nu poate lua în calcul alternativa asta. Nu permit lucrul ăsta.

— Nu-ţi dai demisia.

Arunc cererea de demisie în coşul de gunoi de sub masă. Pentru că sunt un ticălos, mă asigur şi că îi ating corpul cu degetele. Deşi pielea îi e acoperită cu o pereche de blugi, respiraţia ei îmi spun tot ce vreau să ştiu.

Indiferent de moment, de loc sau de împrejurare, Zahra e atrasă de mine. Nimic din ce face sau spune nu mă poate determina să mă răzgândesc. Deşi am greşit, m-am săturat să-i las timp să se mai gândească.

Ea îşi încrucişează braţele.

— Nu mă poţi forţa să rămân aici!

— Ba aş putea.

Ea se holbează la mine.

— Nu! Lucrurile sunt prea complicate.

— Atunci fă-le necomplicate!

— Nu pot să-mi anulez sentimentele şi să merg mai departe de parcă nu s-a întâmplat nimic din toate astea.

Arată către noi doi, puţin încruntată.

— N-am vrut să te rănesc.

Gândul ăsta îmi dă o strângere neplăcută de inimă.

— Ai minţit *luni* întregi despre cine eşti. Mă simţeam vinovată că sunt atrasă de doi bărbaţi diferiţi, deşi tu ai ştiut mereu cine sunt eu. A fost o cruzime!

Vocea i se frânge.

Tot corpul meu reacţionează la felul în care îi strălucesc ochii de lacrimi nevărsate. Nu sunt pregătit pentru reacţia ei. Nu ştiu nimic despre ce înseamnă să lămureşti sentimentele altcuiva, cu atât mai puţin când eu sunt motivul acestei dureri.

Întind mâna spre Zahra, vrând să trec dincolo de exteriorul ei rece. Respiră brusc şi-şi împinge scaunul cât mai departe de mine.

Respingerea ei mă doare mai mult decât vreau să recunosc. Urăsc distanţa dintre noi. N-am petrecut luni întregi cunoscându-ne mai bine doar ca să se retragă acum.

— Dă-mi o şansă să-ţi explic! Dacă nu eşti convinsă că-mi pare rău – cobor vocea din obicei –, atunci nu te mai deranjez niciodată! Te las să-ţi dai demisia!

— Serios?

I se luminează faţa.

Bucuria ei mă îndeamnă să-i dovedesc că se înşală.

— *Serios!*

Ea dă aprobator din cap.

— OK! O singură încercare. Vorbesc serios!

Entuziasmul ei e aproape jignitor. Când i-am spus că am o latură competitivă, am vorbit serios. Nu are să-mi scape. Trebuie doar să aflu cum s-o păstrez.

— Perfect!

Întind braţul să dau mâna cu ea.

Zahra îmi ia mâna întinsă. Am aceeaşi senzaţie pe piele ori de câte ori mă atinge. Îi mângâi degetele delicate cu degetul mare înainte să-i dau drumul. Încearcă să-şi ascundă fiorul, dar nu reuşeşte.

— Ne vedem diseară!

Nu o pot lăsa să-şi clădească ziduri şi mai înalte de atât. Dacă-i acord mai mult timp, o să devină şi mai sceptică în privinţa intenţiilor mele. Mie îmi plac provocările, dar nu sunt nesăbuit.

— Diseară?! întreabă ea pe o voce ascuţită.

Bag mâinile în buzunare, ca să nu fac vreo prostie şi s-o ating.

— Prima regulă în afaceri – întotdeauna se discută condiţiile înainte de a se ajunge la un acord.

Capitolul douăzeci şi nouă
Zahra

Casa arată exact aşa cum mi-am imaginat, ţinând cont că a fost construită de Brady Kane. Veranda drăguţă de jur-împrejur pare goală, dar îngrijită, cu un leagăn şi câteva balansoare care se mişcă încet în bătaia vântului. E o casă gândită să adăpostească o familie, şi îmi imaginez că şi-a petrecut mulţi ani aici, cu ai lui.

Urc treptele. Duc mâna la sonerie, dar ezit să apăs pe buton.

Ar trebuit să mă grăbesc şi să termin odată cu seara asta! Apăs pe sonerie şi aştept. Uşa de lemn se deschide scârţâind după un minut, iar în faţa mea apare o versiune a lui Rowan pe care nu am mai văzut-o. Clipesc de două ori ca să mă asigur că poartă pantaloni de trening şi un tricou. Are o pereche nouă de ochelari, de data asta cu ramă de baga.

Ochii mei întârzie pe contururile trupului său înainte de a ajunge la tălpile goale. Toată ţinuta lui pare o tactică de război cu totul nedreaptă împotriva inimii mele tulburate. *Este… El e… Îhh!*

Mă încrunt.

— Bună!

Mă măsoară din priviri în mod exagerat. Reuşeşte, cumva, să mă facă să cred că blugii mei evazaţi şi tricoul vechi sunt nepotriviţi.

Deschide uşa mai larg, făcându-mi loc să intru. Dar nu suficient, pentru că trupul lui rămâne în mijlocul cadrului, forţându-mă să-mi ating pielea de a lui.

Mă conduce către un living slab luminat, în care încape o familie de cincizeci de oameni. Canapeaua masivă îmi

amintește de un nor în care vreau să mă arunc, iar covorul e atât de moale, încât pot să tragi un pui de somn pe el.

Îmi arată o pernă de pe podea.

— Seamănă foarte mult cu o întâlnire romantică, murmur în barbă.

— Nu fi dificilă! Știu că ți-e foame.

Mă uit urât la el, urând faptul că are dreptate. Mă las pe pernă și încrucișez picioarele. El ia punga, scoate cutiile și mă servește cu o porție din pad thaiul meu preferat. Inima mea neghioabă mă trădează, strângându-se infinitezimal la atenția lui Rowan la detalii.

Stăpânește-te! E doar o cină.

Îmi îndrept spatele.

— Ei bine… să auzim scuzele!

— Mănâncă mai întâi!

Îmi dau ochii peste cap, auzind ordinul lui, și-mi țin mâinile în poală.

El oftează.

— Te rog să mănânci! Nu vreau să se răcească.

O umbră de zâmbet îmi apare pe buze la rugămintea lui. Pot doar să mă supun, pentru că mor de foame. Rowan ia o înghițitură de mâncare cu toată eleganța pe care m-aș aștepta să o văd într-o familie regală americană. De-aș arăta și eu măcar pe jumătate la fel de bine când mănânc!

Mâncăm amândoi în tăcere. Îmi displace suficient, încât să vorbesc, pentru că altfel nu mai suport.

— Și îți place să desenezi?

Furculița îi cade pe farfurie cu zgomot.

Ei, nu-i așa că sunt regina conversațiilor relaxate? Zâmbesc în farfurie, pentru că noul meu joc preferat în seara asta e să-l fac pe Rowan să se simtă stânjenit.

El ia furculița și învârte niște tăieței.

— Îmi plăcea la nebunie să desenez.

— De ce te-ai oprit?

Umerii lui Rowan se încordează când răsuflă greoi.

— De ce se opresc oamenii din a face lucrurile pe care le iubesc?

Îi înţeleg întrebarea. După tot ce a făcut Lance, n-am mai vrut să creez nimic. Mi-am făcut visurile să aştepte, pentru că părea mai uşor decât să înfrunt durerea trădării lui. Cea mai uşoară cale însemna să nu mai fac lucrurile care-mi plăceau deoarece îmi era prea teamă de repercusiuni.

Cel puţin, Rowan m-a făcut să ies din zona mea de confort. Şi pentru asta îi sunt îndatorată. Nu înseamnă că alegerile lui sunt corecte, dar mă face să fiu mai iertătoare. Pentru că, dacă el nu îi dădea o şansă propunerii mele făcute la beţie, n-aş fi renunţat în sfârşit la ultima fărâmă de suferinţă care mă ţinea din drum.

Singurul om care are putere asupra mea sunt eu însămi. Nu Lance. Nu greşelile mele din trecut. Şi, în mod cert, nu frica.

Trag de un fir de la blugi.

— Nu despre oameni întreb. Întreb despre tine.

— Nu o să faci să-mi fie uşor, nu-i aşa?

— Dacă ar fi uşor să-ţi ceri scuze, toată lumea ar face-o.

El îşi aranjează ochelarii într-un fel care mă face să strâng coapsele ca să opresc tremurul acela surd. Jur că îi poartă doar ca să mă convingă.

— Bunicul m-a atras spre desen când eram foarte mic.

Rămân tăcută şi aştept; nu vreau să-l sperii.

— Mereu a avut o relaţie specială cu mine şi cu fraţii mei, iar desenul a fost, din întâmplare, ceva special pentru noi doi. Sunt singurul cu abilităţi artistice din familie în afară de el, deci cred că i-a plăcut să avem genul ăsta de legătură.

— Ce drăguţ!

El strânge din buze, care formează acum linie subţire.

— Legătura pe care o aveam cu bunicul a fost diferită de cea cu tatăl meu. Şi cred că asta îl frustra pe tata. El nu era genul artistic, iar eu doar asta voiam să fac în copilărie. Era ca şi cum nu ştia cum să stabilească o relaţie cu mine într-un fel care nu implica jocul cu mingea.

Privirea lui pare pierdută, de parcă îşi imaginează viaţa de altădată.

— Nu-mi amintesc ca părinţii mei să se fi certat prea mult, dar când se certau era, de obicei, din cauza mea.

Se strâmbă.

— Tata se enerva pentru că nu ştia cum să se poarte cu mine, iar mama plângea. Lucrurile s-au înrăutăţit şi mai tare când mama s-a îmbolnăvit. Cred că era îngrijorată că eu şi tata nu aveam să fim niciodată apropiaţi, iar ea nu putea fi acolo să ne ajute.

Mă doare sufletul când văd expresia lui Rowan.

— Cancer, nu?

El îşi înghite nodul din gât.

— Îmi pare rău!

Îl iau de mână, pe care o strâng uşor, vrând să-l încurajez.

El îşi drege glasul şi se uită în farfurie.

— Acesta a fost începutul relaţiei mele dificile cu tata. În cele din urmă, am renunţat la desen şi am trecut la activităţi mai potrivite, care erau aşteptate din partea mea.

Vreau să-l implor să-mi spună toate poveştile astea, pentru că sunt disperată să aflu mai multe despre bărbatul din faţa mea. Probabil că Rowan şi-a petrecut ani întregi reprimându-şi emoţiile. Felul în care vorbeşte despre mama lui, felul în care durerea pătrunde prin faţada lui

inexpresivă, îmi sfâşie inima.

— Ce te-a făcut să-ţi doreşti să te opreşti?

— E ceva… complex. Cred că se va reţine, dar continuă: Poate nu mi-a spus intenţionat să încetez, dar s-a asigurat că-mi fură toată bucuria de-a desena. De câte ori aveam o expoziţie, nu venea, aşa că mă uitam cum părinţii celorlalţi copii sărbătoreau în timp ce eu stăteam de unul singur. Am ajuns în punctul în care am refuzat să mai particip, deşi bunicul încerca. Pe urmă, tata a găsit toate felicitările pe care le-am desenat pentru mama când era în spital…

Vocea îi tremură.

— Le-a stricat pentru că aşa a avut chef. Erau ultimele amintiri pe care le aveam de la ea şi au dispărut după o criză de furie la beţie.

— Criză de furie la beţie?

O venă de pe falca lui zvâcneşte.

— Uită că am spus asta!

Dar nu pot. Vreau să mă întorc în timp şi să-l protejez pe Rowan.

— E OK dacă nu poţi vorbi despre asta.

Întind mâna şi o aşez peste pumnul lui încleştat.

— Ţi-o datorez, după tot ce se s-a întâmplat.

El desface pumnul, lăsând degetele noastre să se împletească.

Îi mai strâng mâna o dată înainte de-a o retrage.

— Nu o să mă folosesc de faptul că-ţi ceri scuze ca să scot informaţii de la tine. E alegerea ta să-ţi împărtăşeşti trecutul.

El mă priveşte. De parcă îmi sondează sufletul cu ochii, vrând să ştie dacă-l amăgesc.

— Vorbeşti serios?

— Bineînţeles. Dar vrei să-mi spui ce te-a făcut să-ţi

dorești să începi iar? Dacă e în regulă.

El dă din cap.

— Pentru că desenele tale erau groaznice și aveam o dorință grozavă să te ajut.

— Ai început să desenezi din nou datorită *mie?*

— Da, șoptește el încet.

Zâmbesc și dau din cap.

— O, uau! De ce?

— Aproape ai plâns la prima ta prezentare.

— *Și?*

E același om care mi-a spus că nu dă doi bani pe viața mea. Dorința lui de a mă ajuta fără să mă cunoască… nu are logică.

— La început, am vrut să te ajut doar pentru că mi s-a părut a fi în beneficiul meu. Ai genul de talent pe care îl căutam ca să renovez parcul și să mă asigur…

Clipește de două ori, oprindu-se la mijlocul frazei.

— Să te asiguri de ce?

— Să mă asigur că îl fac fericit pe bunicul meu.

Se încruntă din nou. Nu-i place ideea de a se sprijini pe umărul cuiva?

— Înțeleg. E multă presiune pe proiectul ăsta.

— Habar n-ai! mormăie el în barbă.

— De ce n-ai angajat pe altcineva să mă ajute?

— M-am gândit la asta, dar n-am vrut.

— De ce?

— Pentru că nu m-a ajutat judecata.

— Sau pentru că mă plăceai.

Mă străduiesc din răsputeri să nu zâmbesc, dar eșuez lamentabil.

— Nu, cu siguranță! Mi-ai părut ciudat de enervantă și mult prea amabilă în același timp.

Mă aplec peste măsuţa de cafea şi-i dau un ghiont în umăr.

— Hei! E imposibil să fii prea amabil.

— E posibil, acolo de unde vin eu…

— Şi anume?

Ochii lui reflectă atâta dezgust, încât îmi stârnesc greaţa.

— Un loc unde oamenii zâmbesc prea strălucitor şi vorbesc prea frumos, pentru că au de gând să folosească aceste lucruri împotriva mea. Ăsta e motivul afurisit pentru care sunt cinic în privinţa acestui loc.

— Sună îngrozitor!

— Sunt sigur că ai fi îngrozită să afli ce fel de oameni pândesc dincolo de porţile sidefii ale parcului. Dreamland este, de fapt, o fantezie. E ca şi cum tot locul ăsta e neatins de lumea reală.

— Spune-mi, atunci, cu ce te confruntai! Ajută-mă să înţeleg de ce eşti aşa!

El încleştează pumnii, împingând în măsuţa de cafea.

— Chiar vrei să ştii?

Dau din cap.

— Bine, dar nu e plăcut!

— Adevărul nu e plăcut defel.

Rowan clipeşte. Îşi întoarce ochii de la mine la pumnii încleştaţi, deschizându-i şi închizându-i în mod repetat.

După câteva clipe de tăcere, scoate un oftat.

— Prima dată când am simţit gustul mizeriei de pe lume a fost la facultate, când o fată oarecare m-a invitat în camera ei după o petrecere.

Pofta de mâncare mi se schimbă în greaţă, auzind că a fost cu altcineva.

— Înainte, avusesem de-a face doar cu lucruri tipice de

adolescenţi – oamenii mă foloseau pentru avionul privat sau o excursie în Cabo.

— O, da, lucruri *tipice…*

El afişează un zâmbet nespus de trist, care dispare repede.

— Păi, acolo de unde vin eu, oamenii m-au folosit toată viaţa, dar niciodată lucrurile nu au luat o turnură ilegală până să devin adult. Facultatea mi-a deschis ochii. Mi-am pierdut virginitatea fără să ştiu că eram filmat cu o cameră ascunsă. L-a costat pe tata foarte mulţi bani ca să muşamalizeze tot înainte ca fata să se ducă la presă cu filmarea.

Mâncarea de mai devreme nu tolerează bine mărturisirea asta.

— Vorbeşti serios? Ce dezgustător! De ce ai plătit-o? Ea era cea care greşea.

— Pentru că nu eram dispus să risc. O filmare ca asta putea fi devastatoare dacă devenea publică, aşa că am plătit-o să tacă şi să o predea.

Nu pot face nimic, doar să mă holbez la el.

El râde cu amărăciune. Nu l-am mai auzit râzând aşa şi sper nici să nu-l mai aud, pentru că îmi dă fiori reci în tot corpul.

— A fost doar prima mea experienţă. Facultatea a fost plină de mizerii, dar, chiar şi aşa, a fost nimic prin comparaţie cu viaţa de adult.

— O, Doamne! Există lucruri mai rele decât şantajul?

Serios, credeam că banii înseamnă siguranţă, dar în realitate nu fac decât să complice viaţa.

El încuviinţează, dând din cap.

— Am avut de-a face cu toate. Femeile care înţepau prezervativele sigilate cu ace de siguranţă când credeau că

nu le văd. Cineva a încercat să-mi pună droguri în pahar la un bar. A fost o dată când…

Flutur din mână.

— Cum poţi vorbi despre asta ca şi cum nu te deranjează?

El se încruntă.

— Pentru că am ajuns într-un punct în care am învăţat să mă aştept la aşa ceva de la oameni. Nu te poate deranja ceva ce anticipezi deja.

— Credeam că lucrurile astea se întâmplă numai în filme.

Nu ştiu ce mă tulbură mai mult – ideea că Rowan a fost cu altă femeie sau că o femeie a încercat să-l prindă în capcană cu un copil.

— Nu-ţi dau decât câteva detalii. Fiecare situaţie a fost o lecţie pentru mine – un mod de a dovedi că fraţii mei aveau dreptate despre cât de mizerabili sunt oamenii.

Deschid buzele.

— Cum ai supravieţuit crescând într-un loc ca acela?

— Pentru că ori te pliezi pe voinţa monştrilor, ori devii prada lor cu uşurinţă.

Clipesc de două ori, aşteptând sfârşitul glumei, însă fălcile lui Rowan rămân încleştate.

— De asta ai minţit? Pentru că eşti obişnuit ca oamenii să facă la fel cu tine?

Şi iată-l! Adevărul e chiar în faţa noastră, aşteptând confirmarea.

— Am făcut-o pentru că mi s-a părut că sunt îndreptăţit. Nu aveam niciun motiv să am încredere în tine şi nici nu mi-am imaginat că voi simţi aşa ceva.

— Ce să simţi?

El îşi scoate ochelarii şi se freacă la ochi.

— Sunt pe cale de-a o da în bară.

Răsuflu întretăiat.

— OK, păi, încearcă din răsputeri să nu o faci!

El împinge farfuria la o parte.

— Motivul iniţial pentru care am intrat în vorbă cu tine a fost egoist şi crud. Mă interesa să scot la iveală ce fel de persoană erai. Credeam sincer că eşti o mincinoasă şi voiam să dovedesc că am dreptate.

Cuvintele lui *mă dor.* Credeam că avea intenţii eronate, dar sincere, însă alternativa reprezintă cel mai urât scenariu.

— Compătimesc un om ca tine, care a crescut înconjurat de atâţia oameni plini de răutate. Serios!

Buza lui de sus se arcuieşte.

— Există un motiv pentru care trăim cu mottoul „banii mai presus de morală”.

— Există două moduri de a fi bogat în viaţă, iar unul din ele nu are nicio legătură cu contul bancar.

— Acum înţeleg asta. Văd asta în *tine.*

Inima mea bate mai repede, lovindu-se tare de stern, de parcă ar vrea să-i spună lui Rowan că şi ea îl ascultă.

Ochii lui rămân la mine.

— Credeam că o să mă storci de bani după sărutul acela. O parte din mine anticipa totul, numai ca să-ţi demonstreze că eşti la fel de egoistă ca noi, ceilalţi. Cum puteai să nu profiţi de mine pentru bani după ce te-am hărţuit în felul acela? Au fost momente când m-am întrebat dacă nu vei încerca altceva doar ca să agravezi situaţia.

— E trist, Rowan. Ţi-am spus că n-aş face asta.

— Nu am o experienţă prea plăcută cu încrederea.

— Da, înţeleg!

Şi mă întristează al naibii de mult.

Am venit aici aşteptându-mă să nu cred nimic din ce

spune Rowan pentru că în mintea mea credeam că nimic nu va fi suficient destul de bun. Dar realitatea asta… e tragică. Viaţa pe care a dus-o până în acest punct stârneşte anxietatea. Aş prefera oricând să fiu săracă şi fericită decât bogată şi nefericită.

— Îmi arătai că mă înşel de fiecare dată când vorbeai cu mine. Nu ştiai nici cine sunt şi erai dispusă să mă faci să simt că sunt important pentru cineva.

Toată hotărârea mea se prăbuşeşte ca un castel din cărţi de joc.

— Eram mândru să fac desenele pentru tine. Mă bucuram să te fac fericită.

Vocea lui se frânge, şi simt că sunetul acela îmi străpunge inima.

Ochii lui îi găsesc pe ai mei.

— Când am petrecut timp împreună şi am ajuns să te cunosc mai bine, mi s-a confirmat cea mai mare bănuială într-un mod cu totul diferit. Eşti mult mai mult decât dai de înţeles, dar într-un fel care te face nepreţuită.

Nepreţuită? Să nu îndrăzneşti să plângi, Zahra!

— Eşti altruistă, grijulie şi dispusă să te dai peste cap ca să-i ajuţi pe cei din jur. Le predai copiilor gratuit şi îi aduci unui bătrân morocănos pâine şi fursecuri. Iar partea egoistă din mine voia să fure o parte din tine pentru mine. Mi-ai amintit cum e să nu te simţi al naibii de singur tot timpul şi nu voiam să pierd chestia asta.

Cum pot să reacţionez la lucrul ăsta? N-am nicio şansă, pentru că Rowan vorbeşte mai departe.

— Am luat amabilitatea ta de bună şi am abuzat de încrederea ta. Pentru asta, îmi pare rău!

Clipesc să-mi alung lacrimile.

— Ce te-a făcut să mărturiseşti?

— Nu mai puteam să mă prefac după ziua petrecută de noi la Dreamland. Am devenit dependent de felul în care mă făceai să mă simt, atât de mult, încât nu găseam un mod de a-ţi spune cine eram cu adevărat. Mi-era teamă şi nu voiam să se termine. Aşa că, în loc să mă dau de gol, găseam moduri în care să petrec timp cu tine ca Rowan, în timp ce-ţi atrăgeam restul atenţiei ca Scott. A fost o idee prostească. A fost incorect din partea mea, dar nu regret nimic, în afară de faptul că te rănesc.

Ochii mi se umezesc, iar canalele lacrimale sunt pline. Nu l-am auzit niciodată pe Rowan vorbind atât de mult şi-mi dau seama că e păcat. Felul în care vorbeşte… e frumos. Mă face să mă simt frumoasă. Nu în felul acela superficial, ci într-un fel care mă face să fiu mândră de cine sunt. Într-un fel care mă face să mă gândesc că-i pasă de sufletul meu cel mai mult.

Poate că a minţit, dar intenţiile care l-au făcut să continue fantezia sunt atât de triste, că îmi vine să plâng pentru el. Ce fel de om e atât de singur, încât ar scrie cuiva un mesaj, folosind un pseudonim?

Genul de om disperat să fie iubit la rândul lui.

Mi se gâtuie vocea.

— Şi programul de mentorat?

El geme.

— Doamne! O să pară că-s nebun.

Colţurile gurii mi se ridică.

— Poate că îmi place genul tău de nebunie.

Şi vorbesc serios! Orice e mai bine decât exteriorul acela îngheţat pe care îl afişează Rowan în faţa lumii.

— Eu sunt cel care a furat toate hârtiile în afară de ultima, pentru că nu voiam să aibă nimeni numărul tău.

Rămân cu gura căscată.

— Ce-ai făcut?

Doamne sfinte! Cât de departe merg toate astea?

El îşi scoate ochelarii şi îşi trece mâna peste faţă.

— Când m-ai surprins, eram furios pe mine însumi că mă simţeam atât de prost şi mi-am vărsat nervii pe tine. Pe urmă însă, când am venit la şedinţă, mi-am dat seama ce încercai să faci pentru oamenii ca sora ta. Am participat la prima din motive pur egoiste, dar am rămas pentru că îmi place de Ani. Mă face să râd şi e drăguţă, la fel ca tine.

Mi se umezesc genele de lacrimi nevărsate. Niciun om normal nu ar fura toate hârtiile cu numărul meu de telefon dacă nu i-ar păsa. Şi felul în care vorbeşte despre Ani… Atât de simplu, însă înseamnă enorm pentru mine! E tot ce mi-am dorit de la Lance, dar n-am primit.

Inima mea bate atât de tare, încât simt că o să-mi iasă din piept.

Rowan mă place!

Iar el detestă lucrul ăsta.

Zâmbetul meu reţinut se lărgeşte.

— De ce zâmbeşti? N-ai auzit nimic din ce am spus?

— Îţi place de mine! îmi scapă.

— Nu! Te tolerez mai mult decât pe majoritatea oamenilor. De asta voiam să ies cu tine.

Râsul care explodează din mine îl face pe Rowan să se tragă înapoi.

— Ţi se pare amuzant?

— Puţin. Dar e drăguţ.

El oftează.

Atunci îmi dau seama un lucru:

— Nu-ţi place ideea că mă placi.

— Nu pot să-ţi promit că nu o să stric totul din nou. Învăţ din mers, dar e ceva la tine care mă face fericit într-un

mod pe care nu l-am mai simţit până acum. Deci, dacă vrei să demisionezi, înţeleg, dar pleacă ştiind că n-am vrut niciodată să-ţi fac rău sau să te fac să te simţi prost.

El se uită lung la mine, făcându-mă să mă simt vulnerabilă într-un mod nou.

Ţine la tine. Ţine cu adevărat.

— Cred că o parte din mine vrea să nu te placă pentru că eşti lipsit de încredere, dar altă parte din mine înţelege lucrul ăsta.

El nici nu se mişcă, nici nu respiră.

— Ce vrei să spui? Tu ai cea mai mare încredere în oameni dintre toţi.

Râd întristată. După tot ce a mărturisit, corect ar fi să-i spun şi povestea mea.

— Ultimul meu iubit mi-a sfâşiat inima şi încrederea în ziua în care l-am găsit cu altă femeie. Ea… Doamne! E un lucru pe care nu pot să nu-l mai văd.

Am încercat să-mi şterg amintirea asta din minte, dar unele părţi tot reuşesc să pătrundă.

— Şi, de parcă o lovitură în viaţă nu e suficientă, Lance – fostul meu – mi-a distrus o parte din inimă pe care nu o voi mai recupera niciodată.

— Ce-a făcut?

Vocea îi e joasă, letală, la fel ca privirea lui.

Întorc privirea, neputând să o înfrunt pe a lui.

— Mi-a furat propunerea pentru Nebula, i-a impresionat pe cei din Departamentul de creaţie şi a folosit bonusul ca să-i cumpere iubitei lui un inel de logodnă.

Cuvintele îmi ies din gură în grabă, părând stângace şi neexersate.

El se apleacă peste masă, îmi cuprinde bărbia în palmă şi-mi întoarce faţa spre el.

— Deşi îmi pare rău că te-a rănit, nu-mi pare rău că a renunţat la tine.

Îi zâmbesc pieziş.

— Întotdeauna eşti atât de egoist?

Ochii lui sticlesc.

— Când vine vorba de tine, da!

Clatin din cap.

El îmi dă o şuviţă de păr după ureche, atingând cerceii cu degetul. Mă cutremur şi mi se face pielea de găină.

— Poate că sunt în multe lucruri, dar nu înşel. Şi, cu toate că te-am minţit înainte, nu o voi mai face. De asta, pot să te asigur.

Înghit în sec, simţind cum mi se contractă gâtul.

— Deci asta e tot? Trebuie să te cred pe cuvânt şi să sper că totul va fi bine?

— Nu, ştiu din experienţă că vorbele nu înseamnă nimic.

— Atunci, cum rămâne?

El se apleacă şi mă sărută uşor de tot pe buze.

— O să-ţi dovedesc.

— Cum?

Ochii lui se luminează într-un fel pe care nu l-am mai văzut până acum.

— Ai prefera să-ţi arăt sau să-ţi spun?

Tonul lui grav îmi face obrajii să se înroşească.

Şi zâmbetul lui? Categoric, absolut viclean.

Dar felul în care se târăşte spre mine în genunchi?

Aş fi de acord cu orice numai după acest simplu gest.

Capitolul treizeci
Rowan

Parfumul Zahrei mă învăluie ca un afrodiziac. Mă aşez în faţa ei, după care o ridic în poală. O lipesc de pieptul meu pe o parte, lăsându-i spaţiu să plece dacă vrea asta.

— Ce alegi? Îi dau părul după ureche, apoi mă aplec şi-i şoptesc: Îţi arăt sau îţi spun?

Am o experienţă extracorporală, în care vreau să fac ceva pentru mine, ceva care sfidează logica mea obişnuită. Nu e nevoie de o listă, de analiza riscurilor sau de gândire în exces. Vreau să fiu liber, măcar pentru cele câteva luni cât voi fi aici.

Scot limba printre buze, gustându-i pielea înainte de a mă retrage.

Ea inspiră brusc şi se lasă spre mine.

— Arată-mi! Întotdeauna arată-mi!

Chicotesc pe înfundate. Îmi lipesc din nou buzele de gâtul ei, ca să nu se vadă cum îmi ard obrajii.

— După asta, nu mai putem da înapoi.

— Cred că nu există un moment mai bun decât cel prezent.

Ea se întoarce spre mine şi mă sărută uşor pe buze. Limba îi iese şi trasează marginea buzelor mele. Ceva în interiorul meu se rupe. Lunile de aşteptare se descătuşează şi îmi dau frâu liber. Buzele ni se unesc într-un sărut ca niciunul de până acum.

Creierul meu e în război cu restul corpului, avertizându-mă să mă feresc de valul de sentimente care se stârnesc în mine. Sărutările Zahrei sunt ca şi cum aş gusta cea mai dulce otravă.

Zahra se răsuceşte şi îşi înfăşoară picioarele în jurul taliei mele, împingându-se în penisul meu în erecţie. Felul în care corpul i se atinge de pantalonii mei mă face să gâfâi în timp ce o sărut.

Lumea întreagă se estompează în timp ce ne tachinăm, ronţăind şi sărutându-ne buzele. Două limbi se duelează pentru supremaţie. Zahra mă trage de părul de pe ceafă, adăugând o urmă de durere. O iau drept permisiunea să-mi aşez palmele pe rotunjimile fundului ei şi să strâng, făcând-o să icnească cu gura lipită de a mea. Îmi forţează gâtul într-o parte, oferindu-i unghiul perfect pentru săruturi.

Încep să o explorez cu mâinile, iar ea prinde curaj să facă ce-şi doreşte cu corpul meu. Îmi gustă pielea sensibilă. Las capul pe spate şi gem, ceea ce o face şi mai îndrăzneaţă. Zahra se freacă de penisul meu întărit. Nu mă pot abţine să nu dau ochii peste cap.

Zahra sărută cu o sălbăticie pe care vreau s-o egalez. De parcă simte ce fel de bărbat am ţinut în frâu atâţia ani şi vrea să-l elibereze. În loc să cedez în faţa fricii şi să mă retrag, îi lipesc buzele de ale mele şi dezlănţui o parte din mine pe care am ascuns-o de lume.

Căldura îmi explodează pe şira spinării când se lipeşte de penisul meu în cel mai grozav ritm. Gem, iar ea absoarbe sunetul de parcă nici n-a existat.

Mă retrag, respirând întretăiat.

— Dacă vrei să te opreşti, acum e momentul.

Ea clipeşte, nedumerită.

— Poftim?

— Dacă nu vrei să continuăm…

Buzele i se izbesc de ale mele, alungându-mi orice îndoială. Cu picioarele ei în jurul meu, mă ridic, tremurând. Ea râde şi mă ţine mai strâns, făcându-mi penisul să

zvâcnească în timp ce urc treptele spre camera mea. Fiecare pas spre dormitor e o luptă în timp ce buzele ei îmi fac tot felul de lucruri pe gât.

O las pe Zahra pe pat. Ea răsuflă zgomotos, transformând sunetul într-un geamăt în timp mă las în genunchi şi îi scot blugii în grabă.

Privirea ei arde când se sprijină în coate.

O sărut uşor pe interiorul coapsei, după care îi trag chiloţii în jos.

— Îţi place spectacolul?

— Îmi place cum arăţi în patru labe, de parcă implori.

— Eu nu implor.

— Repetiţia a mama învăţăturii.

Iau provocarea ei ca atare. Îi desfac picioarele şi o sărut, înainte de-a o devora ca un om înfometat. Excitaţia ei îmi acoperă limba, iar ochii mi se duc în fundul capului. Geamătul ei îl egalează pe al meu. Dau cu vârful limbii în linie dreaptă dinspre vagin spre clitoris. Mă răsplăteşte cu un strigăt când spatele i se arcuieşte pe pat.

Nicio parte a Zahrei nu rămâne nelinsă sau nepătrunsă. Limba mea îi marchează vaginul, arătându-i exact cine o controlează. Picioarele îi tremură, sprijinite de umerii mei. O împing la limită doar pentru a-i refuza orgasmul înainte să aibă şansa să explodeze. Ea geme şi mă prinde de păr cu o strânsoare mortală. Zâmbesc doar, după care trec cu limba de la deschizătura ei spre clitoris, sugând cu putere.

Credeam că râsetele Zahrei dau dependenţă, dar gemetele cu răsuflarea tăiată pe care le scoate sunt al dracului de ameţitoare. E ceva ce aş putea să aud tot restul vieţii fără să mă plictisesc sau să mă satur. Introduc un deget şi gem, simţind cât de umedă e pentru mine. Spatele i se arcuieşte, iar eu mă opresc şi o privesc. Devine tot mai

agitată sub privirea mea şi îi răsplătesc obscenitatea şoptită cu încă un deget.

Mă cuprinde o satisfacţie grozavă să ştiu că versiunea asta a Zahrei e doar a mea. Nici banii, nici celebritatea sau puterea nu ar putea să mi-o răpească. Eu sunt cel pe care şi-l doreşte cu disperare între picioare. Numele meu e cel pe care îl strigă înspre tavan când introduc şi al treilea deget în ea.

E doar a mea.

Deocamdată.

Alung sentimentul şi schimb ritmul, pompând mai repede cu degetele, în timp ce îmi înfăşor buzele pe clitorisul ei şi sug.

Fierbinţeala îmi cuprinde şira spinării, în timp ce Zahra se prăbuşeşte sub mine. Nu opresc asaltul până când gemetele ei nu se transformă în gâfâieli greoaie. O sărut apăsat pe coapsă, după care mă ridic, clătinându-mă pe picioare.

— Am fost pe măsura aşteptărilor?

— Nici n-aş putea scrie corect *aşteptări,* darămite să explic care sunt acestea acum.

Râd şi mă aplec peste ea, sprijinindu-mă în coate.

— Ai cel mai grozav râs!

Îşi trece mâna pe spinarea mea, trimiţându-mi încă un fior prin corp. Buzele ei se lipesc de ale mele. Mă cutremur când îşi trece limba peste buzele mele, gustându-şi excitaţia.

Apuc de marginea tricoului ei şi-l scot. Sutienul nu rezistă mult, după ce stă între limba mea şi sânii ei. Trasez o cale cu buzele de la un sân la altul, sugând atât cât să las semn. Mă transformă într-un animal nenorocit.

Nu vreau decât să-i produc plăcere. Să o fac să se agaţe de cearşafuri pentru că nu se poate sătura.

Îşi întinde degetele şi le trece pe conturul penisului meu. O apuc de ambele încheieturi şi le fixez deasupra capului.

— În seara asta nu e vorba de mine.

Şi vorbesc serios. N-am invitat-o aici pentru sex, dar faptul că e în patul meu e un bonus.

Se bosumflă.

— Nu vrei să te ajut cu problema aia?

— Mai întâi, invită şi tu bărbatul la cină.

— Vaginul meu se pune?

— *Futu-i!*

Mă cuprinde iar cu picioarele şi îmi trage şoldurile spre ea, astfel că erecţia mea protejată apasă pe căldura ei. Profită de şocul meu şi-şi smulge mâinile din strânsoare.

— Nu mai fi nobil! Nu ţi se potriveşte.

Palma ei găseşte elasticul pantalonilor mei. Îi trage în jos odată cu boxerii. Tricoul meu îşi găseşte şi el drumul spre podea.

— Nu pot să-ţi ofer nimic în afară de ceva fără obligaţii.

Se opreşte, înclinând capul.

— E în regulă!

Serios? Mă aşteptam să ezite, cel puţin.

— Vorbesc serios.

Îşi dă ochii peste cap.

— Sunt convinsă! Acum nu mai vorbi în clişee şi continuă spectacolul!

Expresia mea devine prădătoare.

Mâinile Zahrei îmi mângâie pieptul, trasând liniile muşchilor.

— E nedrept.

— Nu o să te mai plângi după câteva minute.

Mă întins spre noptieră şi iau un prezervativ din

pachetul de urgenţă pe care l-am şterpelit din avionul privat al familiei săptămâna trecută. Ea îmi ia pachetul auriu din mână, după care atinge cu arătătorul vena de sub penisul meu. Îmi înfig unghiile în palme.

Mă mai tachinează puţin, după care îmi pune prezervativul. Cumva, tot ce face ea e senzual, şi sunt disperat să experimentez mai mult.

— Ca să fie clar, să strig numele tău sau al lui Scott când mi-o tragi?

O împing la loc pe pat, iar ea râde, rămânând fără aer.

— Te provoc!

Degetele ei de la picioare se chircesc în faţa mea. *Diavoliţă mică!*

— Te avertizez – dacă o faci, s-ar putea să nu mai poţi merge mâine până acasă.

Îi ating vaginul cu degetul mare. Înfig două degete în ea şi le scot, găsind-o la fel de umedă.

— Mersul pe jos e supraestimat.

Ochii ei rămân la degetele mele lucioase, în timp ce le duc la gură şi le curăţ cu limba.

I se taie respiraţia şi face ochii mari. Vreau să recreez privirea ei când i-o trag de i se golesc plămânii de aer.

Ochii Zahrei rămân captivaţi în timp ce îmi aşez penisul în poziţie şi împing încet în ea. Îmi cuprinde şoldurile cu picioarele, ţinându-mă pe loc.

De parcă aş părăsi vreodată paradisul acesta, acum, când l-am găsit!

Ea se cutremură şi mă retrag încet, după care împing încă puţin. I se arcuieşte spatele când repet mişcarea, numai că de data asta mai câştig un centimetru. Vaginul ei se contractă în jurul penisului meu. Îşi apasă călcâiele în fesele mele, lipindu-mă de ea.

— Fute-mă odată aşa cum trebuie! spune ea răguşită.

Ordinul ei îmi dă fiori pe spate, aşa că împing încă o dată până la capăt. Spatele ei se arcuieşte, arătându-mi sânii plini. Mă aplec şi-i acopăr sfârcul cu limba.

Gemetele Zahrei sunt o armonie extrem de plăcută în urechile mele.

Zâmbesc, lipit de pielea ei.

— Am o ultimă întrebare!

Ea mârâie la mine şi mi se pare al naibii de sexy.

Mă ridic, trasând curbura trupului ei, înainte de-a o strânge de fund. Mă retrag câţiva centimetri, apoi izbesc în ea cu putere. Aerul care-i iese din plămâni mă face să rânjesc.

— Mai vrei ruleta aceea? Pot să mă duc să o găsesc ca să lămurim lucrurile.

— E în regulă. Sunt aproape sigură că te simt până în gât.

Pielea îmi ia foc în timp ce măresc ritmul. Transpiraţia se agaţă de corpurile noastre când păstrăm un ritm constant. Suntem doi oameni pierduţi în armonia răsuflării, sclavi ai atingerilor noastre erotice.

Intru în ea iar şi iar. Ea tremură cu fiecare mişcare şi privesc cu plăcere cum îi zvâcnesc sânii de fiecare dată. N-am văzut niciodată ceva atât de frumos ca ea când e copleşită de pasiune. Senzaţia aceea de încordare care apare doar în preajma ei devine aproape dureroasă. Intru şi ies din ea de parcă mi-am pierdut naibii minţile, ceea ce nu e departe de adevăr. Mă cufund în ea şi mă agăţ de fiecare sunet pe care îl scoate.

Nicio porţiune de pe pielea mea nu rămâne neatinsă. Îşi înfige unghiile în spatele meu şi mă muşcă de cel mai sensibil loc de pe gât. E mai sălbatică decât mi-aş fi imaginat

vreodată, şi vreau să-i testez limitele.

Se pare că am avut dreptate. Micuţa Domnişoară Energică are o latură ascunsă. Doar că nu mă aşteptam la asta… Femeia asta din dormitorul meu e tot ce mi-aş fi dorit şi mai mult decât atât.

Dacă aşa este să fii alături de un om alcătuit doar din raze pure de soare, o să accept arsura bucuros! De. Fiecare. Dată.

Al doilea orgasm pe care îl are mă împinge şi pe mine dincolo de limită şi, înainte să-mi dau seama, sunt în cădere liberă alături de ea, direct în beznă.

Capitolul treizeci şi unu
Zahra

Am trecut, în mod oficial, de punctul fără întoarcere.

OK, am trecut de el în clipa în care Rowan mi-a provocat primul orgasm din seara asta. Dar realitatea mă loveşte cu adevărat când îşi retrage penisul înmuiat din mine şi scoate prezervativul.

Sunt complet inutilă după ce Rowan mi-a tras-o aproape cât să-mi pierd cunoştinţa. Orice credeam eu că ascunde Rowan sub exteriorul acela glacial nici nu se compară cu seara asta.

Nu! Ar fi putut la fel de bine să-mi dea foc cu kerosen. A fost… *uau!* Cred că am pierdut câteva celule cerebrale preţioase din cauza lipsei de oxigen.

Să rămân? Să plec? Sunt la răscruce de drumuri şi nu ştiu ce să fac mai departe.

Pleacă! Fără obligaţii, aşa cum ai promis.

Mă ridic de pe pat cu un geamăt şi-mi iau tricoul de pe podea. *Unde e sutienul meu?*

— Ce faci? strigă vocea lui.

— Mă îmbrac? răspund eu piţigăiat, ascunzându-mi trupul de el de parcă nu a văzut totul deja.

Îmi ard obrajii în timp ce ochii lui alunecă de la faţa mea până la unghiile roz de la picioare.

În lumina slabă din baie, reuşesc să disting rotunjimile şi contururile celei mai bune opere de artă ale lui Dumnezeu. Rowan îşi drege glasul, acoperindu-şi vizibil râsul:

— Deci…

Nu te lipi de el! Fii tare!

Cum poţi să te ţii tare când habar n-ai ce se întâmplă?

Mă întorc la misiunea de a-mi găsi hainele lipsă. Sutienul meu atârnă aiurea de veioză, aşa că mă întind să-l iau.

— Pleci?

Se încruntă. Cumva, a reuşit să pună mâna pe chiloţii mei. Sunt dispusă să mă despart de ei dacă asta îi place. Sincer, sunt dispusă la absolut orice care mă scuteşte de ruşinea asta.

— Hm… Nu asta vrei?

— De unde ţi-a venit ideea asta?

— Păi… hm… Vezi tu…

Ideea mea grozavă se stinge când văd cum încleştează fălcile.

— Vrei să pleci.

E mai curând o afirmaţie decât o întrebare.

E cumva… tristeţe în glasul lui?

Nu! Nu poate fi adevărat!

Sau este?

Îhh! Cred că Rowan mi-a tras-o în seara asta până m-a lăsat fără judecată.

— Vrei să rămân?

Îi ia douăzeci de secunde să răspundă. *Da! Am numărat!* Ori asta, ori mă topesc toată sub privirea reţinută a lui Rowan.

— *Nu* m-ar nemulţumi dacă ai rămâne.

Pufnesc în râs.

— O, Doamne! Foloseşti o negaţie dublă. A fost o ratare din start.

Zâmbetul pe care mi-l arată e preferatul meu – acel zâmbet atât de discret, încât nu vreau să clipesc şi să-l ratez.

— Am făcut-o intenţionat.

— Sigur că da!

Îmi dau ochii peste cap.

El îmi smulge tricoul din mâini şi-mi aruncă sutienul pe umărul lui.

Ei bine… Cred că s-a încheiat dezbaterea.

Mă aruncă înapoi pe pat, după care ne acoperă trupurile goale cu pătura. Am mai stat în braţele cuiva, dar cu Rowan pare ceva mai intim. Mai ales când mă cuprinde cu braţele, pentru că se pare că tipul chiar se lipeşte de oameni.

Şocurile nu se mai termină în seara asta. Nu sunt sigură că inima mea rezistă la atâta efort.

Rowan ia telecomanda şi alege o aplicaţie de streaming.

— Ce versiune de la *Mândrie şi prejudecată* ai chef să vezi în seara asta?

— Poate am chef de un film de groază.

— Filmele de dragoste nu sunt o subcategorie a acestora?

Îl ciupesc de coastă, făcându-l să râdă.

— Acum încerci doar să fii amuzant.

— Încerc? Parcă îmi amintesc că mă considerai destul de amuzant.

Se înveseleşte ca un lăudăros, arătându-şi dinţii albi, care ameninţă să mă orbească.

— Am descoperit secretul ca să te fac să zâmbeşti!

— Care era?

— Orgasmele! De ce nu m-am gândit mai devreme?!

Râsul care-i scapă nu seamănă cu nimic din ce am auzit până acum. Îşi lasă capul pe pernă şi tot pieptul i se zdruncină din pricina sunetului.

Îmi place foarte, *foarte* mult!

Şi ştiu că e foarte, *foarte* rău!

Dar sfârşesc prin a mă gândi la toate felurile în care-l pot face să râdă din nou.

Îmi flutură telecomanda prin faţa ochilor.

— Alege sau aleg eu pentru tine!

Decid că e un test bun ca să văd dacă *Scott* chiar vorbea serios. La urma urmei, poate a minţit că s-a uitat la toate cele şaptesprezece ecranizări de la *Mândrie şi prejudecată* în scopuri ştiinţifice.

— Parcă am chef de filmul cu Matthew MacFayden în seara asta.

În stilul lui tipic, îl alege pe cel corect, dovedindu-mi că a fost destul de nebun încât să le vadă pe toate. Singurul lucru de care nu sunt sigură e din ce motiv a făcut-o.

O voce mică şi iraţională din mintea mea vrea să citească printre rânduri, dar pierde în faţa vocii care spune să mă bucur de moment şi să renunţ la toate aşteptările.

*

Drumul ruşinii se prelungeşte pentru că reşedinţa Kane se află la zece minute de mers pe jos de apartamentul meu. Rowan s-a oferit să mă ducă cu maşina, dar mi-am dat ochii peste cap şi mi-am luat la revedere cu un sărut.

Aş fi putut să-l las. Sinceră să fiu, o parte din mine tânjea după acest fel de atenţie. Dar aveam nevoie de puţină distanţă ca să-mi limpezesc gândurile după o noapte de sex uluitor şi, mai rău, de conversaţie plăcută. Urăsc să recunosc, dar încă ezit în privinţa intenţiilor lui Rowan. Pare un joc periculos să mă întâlnesc cu cineva ca el.

La urma urmei, am văzut un film întreg înainte de a intra într-o dezbatere aprinsă despre clasicism şi prăpastia dintre bogaţi şi săraci. Rowan a încercat să-mi dea lecţii despre problemele aristocraţiei, iar eu am încercat să-i fac cunoştinţă pumnului meu cu faţa lui.

OK, glumeam doar! Violenţa nu e niciodată răspunsul

potrivit. Deşi am ameninţat că-i fac rău fizic refuzând să facem sex, ceea ce l-a determinat să-mi refuze orgasmul până nu i-am cerut scuze.

Rowan joacă murdar. E un lucru pe care l-am aflat odată cu dimensiunea penisului.

Aşadar, practic habar n-am ce fac cu Rowan, dar poate că ăsta e un lucru bun. Am fost mereu genul de fată care pune *etichete* şi nu prea a mers în favoarea mea.

În timpul celor zece minute cât durează drumul până acasă, îmi consolidez atitudinea pozitivă. Deocamdată, sunt de acord să fie fără obligaţii. După o relaţie îndelungată care a ajuns de la zero la o sută, sunt dispusă să nu mă grăbesc şi să las lucrurile să evolueze de la sine. Deşi e riscant, ştiu că lui Rowan îi pasă, aşa că nu e cazul să-mi fac griji.

Folosesc cheia şi descui uşa.

— Claire?

E linişte în apartament, în afară de nişte sunete care vin din camera lui Claire. Sunt destul de deşteaptă să nu deschid uşa ei când se aude John Legend cântând. Îmi preţuiesc vederea prea mult ca să orbesc.

Intru în dormitorul meu, fac un duş şi mă întind pe pat, zâmbind. Vocea dulce a lui John Legend se topeşte în fundal când aţipesc.

*

Mă trezesc în mirosul de şuncă friptă şi vocea lui Claire cântând fals o piesă a trupei Journey. Îmi ghiorăie stomacul, cerând să fie hrănit după noaptea lungă.

O găsesc pe Claire în bucătărie, gătind şi cântând la spatulă.

— Cine ţi-a creat dispoziţia asta bună?

Claire tresare. Apoi reduce volumul boxei micuţe.

— Zahra! Eşti acasă! N-am auzit când ai venit.

— Asta pentru că erai puţin ocupată.

Claire se îmbujorează.

— Am ceva să-ţi spun!

— Şi eu la fel!

Zâmbesc.

— Mai întâi tu! zicem amândouă în acelaşi timp şi izbucnim în râs.

Zâmbetul ei e contagios.

— Am cunoscut pe cineva!

— Vreau detalii! îi cer eu.

— Păi, mai ţii minte că ţi-am povestit de asistenta bucătarului de la Royal Chateau?

— Cum pot să uit de Irascibilitatea Sa Regală?

Ea pufneşte pe nas şi aşază două farfurii cu micul-dejun în loc de prânz.

— Păi, şi-a cerut scuze!

— Poftim?! Cum?

— Ne-am întâlnit la magazin. A fost ca în filme.

— Cum aşa?

— Păi, am văzut-o şi am intrat în panică. Am dat fără să vreau cu căruciorul într-o tarabă plină cu portocale, care s-au rostogolit. A fost, de departe, cel mai jenant lucru care mi s-a întâmplat vreodată în public.

— Nu poate fi adevărat. Mai ţii minte când eram la meciul de fotbal…

Claire se strâmbă.

— Mai rău de atât. Ea a alunecat pe o portocală şi a căzut.

— Şi pe urmă?

— A început să râdă când am făcut o glumă slabă cu

„eşti portocalie de bucurie că mă vezi”.

Dau capul pe spate şi hohotesc de râs. Claire continuă, spunându-mi restul poveştii, care include un manager furios de la magazin, o ambulanţă inutilă şi o întâlnire romantică.

Sincer, n-am idee cum de mai stă în picioare după ultimele 24 de ore.

Mă ofer să spăl vasele în timp ce Claire se aşază la bufet.

— Spune-mi tot!

Încep să-i povestesc, explicându-i tot ce mi-a dezvăluit Rowan aseară şi cum am ajuns împreună în pat.

— Aşadar, te rog, spune-mi că înfăţişarea lui Rowan nu e doar de ochii lumii!

— E mai degrabă genul căruia îi plac faptele.

Rânjesc în sinea mea.

Claire râde.

— Grozav! Mă bucur că acum ştim că îşi poate folosi limba în slujba binelui, nu a răului. E un pas în direcţia potrivită.

Râd pe înfundate.

— Şi acum ce sunteţi? Amici care şi-o trag?

Tresar auzind cuvintele ei.

— OK! Nu!

Ea face o pauză.

— Dar prieteni cu avantaje?

Clatin din cap.

— N-am discutat despre etichete.

— Ce aiurită sunt! Cum ai fi putut s-o faci cu penisul lui în gât?

Buretele cade în apa cu detergent când îmi pierd controlul.

— Claire!

Ea ridică din mâini.

— Ce?! Ai intrat singură în capcană.

— N-am stabilit ce suntem, pentru că nu suntem nimic. Cel puţin, nu în sensul acela al cuvântului. Suntem doar Zahra şi Rowan. Doi oameni care se distrează.

Ea se încruntă, iar faţa ei capătă o expresie serioasă pe care o văd doar rareori.

— Nu vreau să suferi! Relaţiile fără obligaţii nu sunt pe stilul tău.

— Poate asta e problema mea. Cu Lance, m-am aruncat cu capul înainte. Acum încerc să iau lucrurile mai încet.

— Păi, nu-mi place să-ţi spun asta, dar ai trecut pe lângă semaforul roşu cu trei sute de kilometri la oră.

Îmi scapă un hohot de râs.

— E doar sex.

— Da, iar el e *doar* tipul cu care schimbai mesaje în fiecare seară înainte de culcare!

Oftez.

— E greşit să mă las dusă de val şi să nu ne încadrez într-o categorie prea curând?

Ea clatină din cap.

— Sigur că nu! Vreau doar să ai grijă şi să nu-ţi dăruieşti inima cuiva care nu are de gând să facă la fel.

— Deocamdată, nu e nimic serios.

Planul pare solid şi sigur – modul perfect de a-mi proteja inima în timp ce mă distrez puţin.

Cel puţin, aşa sper.

Capitolul treizeci şi doi
Zahra

Luni, merg spre birou aproape aşteptându-mă să strige cineva în gura mare că am făcut sex cu Rowan. E ridicol felul în care mă port, de parcă aş avea un abţibild galben pe frunte care anunţă că am făcut chestia asta cu şeful meu. Nici măcar nu ar conta dacă ar şti. La Dreamland nu există o politică împotriva fraternizării. Deşi se descurajează în cazul oamenilor care lucrează în acelaşi spaţiu, nu e ceva interzis.

Fără a mai pune la socoteală faptul că Rowan nu ar lăsa faptul că ne culcăm împreună să-l influenţeze în luarea deciziilor. Totuşi, ideea de a-mi acorda un tratament preferenţial mă face să-mi doresc să muncesc şi mai mult, ca să-i arăt de ce sunt în stare. Ca să-mi arăt mie însămi şi altora că nu contează cine sunt când ideile mele vorbesc de la sine. Cel puţin, aşa sper.

Totuşi, chiar după ce am făcut un plan de bătaie, ziua de luni e o adevărată bombă din cauza nervilor mei întinşi. Rowan nu a binevoit să apară la depozit încă, şi deja simt că mă prăbuşesc. În dimineaţa asta, am spart cafetiera când m-a întrebat cineva ce am făcut în weekend. Pe urmă, când cineva a menţionat numele lui Rowan la baie, mi-am scăpat telefonul în toaletă.

Aici nu a fost tocmai vina mea. Două membre ale echipei Alpha vorbeau despre Rowan într-un mod total nepotrivit în timp ce se spălau pe mâini. Telefonul mi-a alunecat din mână şi a ajuns în mormântul acvatic.

Se poate spune că sunt complet distrusă până când Rowan apare în biroul meu proaspăt ca o zi de primăvară. Sunt cu totul epuizată pe ziua de azi.

— Nu mi-ai răspuns la mesaje, mă ceartă el.

— Bună şi ţie!

Ridic ochii de la ecran.

— Nu mi-ai răspuns la mesaje.

Vocea lui e mai tensionată, aşa că sunt tentată să întreţin ideea că se îngrijorează pentru că nu i-am răspuns.

— Ţi-a fost dor de mine?

Flutur din gene.

— Nu!

Răspunde mult prea repede.

Îi zâmbesc.

— E OK să recunoşti ce simţi! O să aştept!

Mă întorc cu scaunul şi faţa spre el.

— Aşa cum m-ai făcut să aştept toată ziua o confirmare din partea ta? mă întreabă.

Hm?

— O confirmare?

— Da! Mâine te scot în oraş la o întâlnire.

Râd pe înfundate.

— Nu crezi că ar trebui să mă întrebi mai întâi?

— Nu pun întrebări la care cunosc răspunsul.

— Trebuie să mai lucrăm la manierele tale! Sunt deficitare.

El îmi invadează spaţiul şi se apleacă să-mi şoptească la ureche.

— Azi-noapte nu te plângeai din cauza politeţii.

— Sigur că nu! Orice femeie vrea un gentleman în public şi o fiară în pat, şoptesc destul de încet, încât să nu mă audă colegii de birou.

Ochii lui sclipesc când se înclină puţin.

— Atunci, iartă-mi greşeala. Îmi faci cinstea de a mă onora cu prezenţa mâine-seară la cină şi cocktailuri?

— Cu accent pe *cock*[3]*?*

Ridic o sprânceană.

Rowan dă capul pe spate şi râde până încep şi eu să râd. Mă încălzesc din creştet până-n tălpi când îi văd ochii cum se luminează şi buzele permanent arcuite.

Ceea ce face ca următorul meu comentariu să fie cu atât mai greu.

— Nu pot ieşi mâine cu tine. Avem o şedinţă târzie cu echipa ca să discutăm câteva lucruri nerezolvate despre propunerile anterioare.

— Noroc că te ai bine cu şeful!

— În niciun caz! Se cheamă abuz de putere.

— Ce rost are să am atâta putere dacă nu o pot folosi?

Clipesc la el.

— O să mă prefac că n-ai spus asta.

— Prefă-te cât vrei! Rezultatul e acelaşi.

— Dar…

El ridică dintr-o sprânceană.

— Ori îi trimiţi tu mesaj lui Jenny, ori îi trimit eu!

Mă uit urât la el.

— Atitudinea asta autoritară îşi pierde farmecul.

El se apleacă, sărutându-mă foarte uşor pe obraz.

— Atunci, va trebui să testăm teoria asta de câteva ori. Ca să fim siguri.

— Întotdeauna eşti atât de meticulos în tot ce faci!

El *râneşte.*

— Ne vedem mâine-seară.

Se îndepărtează, luând cu el parfumul şi feromonii aceia care dau dependenţă.

— Şi de acum înainte să-mi răspunzi la mesaje!

---

[3] Joc de cuvinte pornind de la *cocktail* şi *cock,* sinonim în limba engleză pentru „penis” (n. tr.).

— O să răspund, după ce primesc un telefon de schimb.

Îi arăt un castron cu orez.

— Oare vreau să știu?

Îi zâmbesc.

— Probabil că nu!

Chiar şi după ce iese din clădire, nu pot să nu zâmbesc în sinea mea.

Pentru că mâine mă duc la o întâlnire cu Rowan Nu-ştiu-de-la-ce-vine-G-ul Kane.

*

Puterea are multe feţe. În seara asta, îmi trag puterea din expresia lui Rowan când ies din apartament.

— Arăţi ca o… prinţesă!

Îşi freacă obrazul.

Zâmbesc în timp ce dau cu mâna pe poalele rochiei mele galbene, netezind tulul bufant. Mama a făcut-o pentru mine după ce mi-a plăcut o rochie asemănătoare a unei celebrităţi. Pe pielea mea măslinie, materialul îmi aminteşte de razele soarelui dimineaţa devreme.

Privirea lui Rowan devine letală. Ochii îi alunecă de la corset la fusta înfoiată.

În timp ce se uită la mine, îl privesc şi eu. Dintre toate costumele lui, acesta e preferatul meu, de departe. Nu sunt sigură că ştie asta. Felul în care materialul albastru-regal se lipeşte de pielea lui mă face să-l invit în apartament şi să uit de planurile noastre de a lua cina.

Ochii noştri se întâlnesc. Scoate o înjurătură, văzându-mi expresia. Nu apuc să spun nimic, pentru că mă ia de mână şi mă trage după el, bombănind în barbă tot timpul.

*

— Garfield.

Mâna lui Rowan pe coapsa mea se încordează.

— Doamne, nu!

Nu a încetat să mă atingă de când am urcat în Rolls Royce-ul lui. Se pare că oamenii ca familia Kane ating un nivel de bogăţie care presupune că nici nu mai sunt nevoiţi să-şi conducă propriile maşini. La început, mi s-a părut ridicol, însă libertatea asta îi oferă lui Rowan şansa de a-şi trece plimba mâna pe coapsa mea. În ciuda straturilor obscene ale fustei de tul, degetele lui îmi stârnesc flăcări pe coapsă cu fiecare atingere aţâţătoare.

Mă uit la lista cu nume pe care le-am salvat, întrebându-mă care e al doilea nume al lui Rowan. După ce am căutat pe internet şi pe nişte website-uri dubioase care îmi cereau mulţi bani ca să-l verifice, m-am oprit la o listă cu nume pentru copii de pe un website.

Numai că, după douăzeci de nume, sunt silită să accept faptul că am dat greş de fiecare dată.

— Gary.

I se zguduie pieptul de la râsul acela potolit.

— Nu!

— Gertrude.

— Ăsta e nume de femeie.

Ridic din umeri.

— Poate mama ta a fost progresistă.

Fir-ar! Nu voiam să aduc vorba de ea. Familia Kane e ca un seif când e vorba de tot ce se leagă de mama lui Rowan. Singurul lucru care se ştie este că a murit după o luptă lungă şi cumplită cu cancerul.

El mă strânge de coapsă ca şi cum vrea să mă

liniştească.

— Mama a fost în multe feluri, dar nici măcar ea nu a fost *atât* de progresistă. Slavă Domnului!

— Hm… OK! Dar Glen?

— Nu o să ghiceşti niciodată, aşa că ai putea să abandonezi acum.

Îl privesc în ochi şi îmi împing înainte buza de jos.

— Nu abandonez!

El îmi atinge buza cu degetul mare, trimiţându-mi fiori pe şira spinării drept răspuns.

— De-asta o să te răsplătesc cu povestea despre cum am primit al doilea nume! Dar trebuie să juri că vei păstra secretul.

Ridic degetul mic spre el.

El îl dă la o parte, după care se apleacă în faţă şi îmi prinde obrazul în palma bătătorită.

— Un sărut pentru un secret.

— N-am mai auzit de jocul ăsta!

Rânjesc.

— Asta pentru că e numai al nostru.

Mi se împrăştie căldura în piept la ideea că avem ceva numai al nostru.

— Deja îmi place jocul ăsta.

Îmi pune mâna pe ceafă şi mă trage spre el. Buzele lui se lipesc de ale mele, delicat la început, cedând apoi unei dorinţe arzătoare. Mi se înfierbântă pielea în timp ce limba lui Rowan îmi marchează buzele, desenând un tipar pe care îl simt până în inimă.

Mă sărută până rămân fără aer şi gâfâi. Ochii lui îşi pierd strălucirea când alunecă de pe faţa mea spre geamul din spatele meu.

Nu-mi place să-l văd aşa.

— Pot să încetez cu ghicitul. Nu e nevoie să-mi spui!

El clatină din cap.

— Am făcut o înţelegere.

Oftatul resemnat pe care îl scapă nu reuşeşte să-mi alunge tensiunea din corp.

— Nu vorbesc prea mult despre mama.

Întind braţul şi-l iau de mână. El o prinde ca pe un colac de salvare, abia ascunzându-şi tremurul mâinii în timp ce mă strânge de-mi taie circulaţia.

— Unele amintiri sunt neclare pentru că eram foarte mic, dar un lucru pe care mi-l amintesc foarte bine despre mama este că-i plăcea regele Arthur.

— Nu pot să cred! Era pasionată de istorie?

Se uită cu subînţeles la mine. Oftez şi-l sărut uşor pe obraz pentru următorul secret. Mă îndepărtez, dar el mă trage la pieptul lui şi adânceşte sărutul. De parcă are nevoie de mai mult curaj ca să vorbească despre tot ce are legătură cu mama lui.

Poate că nu caută iubirea, dar e posibil să încerce să se vindece.

Cu asta pot să-l ajut. Am trecut prin aşa ceva la rândul meu.

Îmi dă drumul, apoi respiră adânc de câteva ori.

— Mama era obsedată de istorie şi poveştile aproape fantastice. De fapt, aşa s-au cunoscut ea şi tata.

Se opreşte, de parcă nu ştie dacă ar trebui să continue.

— Mai spune-mi! Te rog?

Îl sărut pe obraz.

— Ea lucra la un centru de consiliere de la universitatea la care erau înscrişi amândoi. Tata a intrat în clădire să ia un prieten care avea maşina la reparat. Mama lucra la ghişeu şi l-a întrebat dacă are nevoie de ajutor.

— Şi?

— Tata era un student cu zece pe linie care a participat la meditaţii un semestru întreg pentru un curs la care nici măcar nu era înscris.

— *Nu!*

Râd până răguşesc. Povestea părinţilor lui ar putea fi mai bună decât a mea – nu că aş recunoaşte aşa ceva.

— E adevărat. Mama chiar i-a verificat eseurile şi temele false despre regele Arthur şi cavalerii lui.

— Văd că minciunea e o trăsătură comună a familiei Kane.

El rânjeşte.

— Facem orice ca să obţinem ce vrem.

— Nemiloşi. Cu toţii, îl tachinez eu.

El râde pe înfundate.

— Şi ce-a spus tatăl tău despre toate astea? Şi cum a făcut-o să accepte o întâlnire după ce s-a prefăcut atâta vreme?

Vreau să aflu mai multe măcar pentru romantica disperată din mine.

— Nu-mi amintesc.

Rowan strânge buzele într-o linie subţire, iar mâna care o ţine pe a mea se încordează.

Temperatura din maşină scade, odată cu energia degajată de Rowan. Simt o strânsoare în piept pentru tatăl lui Rowan. Deşi am auzit despre deciziile lui îndoielnice în afaceri, pot empatiza cu un om care şi-a pierdut soţia. Mai ales cu unul care era dispus să participe la meditaţii fără alt motiv decât că voia să-şi petreacă timpul cu femeia care-i plăcea.

Şi simt o empatie şi mai mare pentru copiii care au trecut prin aceeaşi suferinţă.

Îl strâng uşor de mână.

— Şi care e legătura dintre povestea asta şi al doilea tău nume?

— Mama ne-a pus numele mie şi fraţilor mei după Cavalerii Mesei Rotunde a Regelui Arthur.

— Sunt modele greu de urmat. N-au găsit Sfântul Graal sau aşa ceva?

— Aşa ceva.

Colţurile gurii lui se ridică din nou, iar tensiunea îl părăseşte ca o rafală de vânt.

— Pentru mine a fost uşor. Declan e cel care trebuie să se prezinte drept Declan Lancelot Kane tot restul vieţii lui.

Un hohot nestăpânit îmi scapă, auzind că fratele cel mai mare al lui Rowan trebuie să poarte asemenea cruce toată viaţa. *Lancelot? Serios?*

— Şi tu? Domnul R.G. Kane?

— Galahad, mormăie el în barbă, moment în care îi observ o vagă nuanţă de roz în obraji.

— Ooo! Ce drăguţ!

— Aici e loc pentru un singur mincinos, iar acela nu eşti tu.

Îl împing uşor în umăr.

— Vorbesc serios! Povestea de la baza acestui nume face ca totul să fie special.

El se încordează.

— Dacă spui cuiva, va trebui să…

— Da, da! Să mă concediezi. Am înţeles deja.

— Va trebui să *ţi-o trag.* Dar dacă te interesează să jucăm celălalt scenariu, mă conformez cu bucurie.

— Tocmai ai făcut o glumă despre sex?! Sunt absolut scandalizată.

Vorbesc cu accent sudist, făcându-mi vânt cu mâna.

El clatină din cap de parcă sunt cea mai nebună și uluitoare femeie pe care a cunoscut-o vreodată. OK, doar presupun, dar pare o presupunere plauzibilă.

Întind mâna spre el.

— Să batem palma!

Capitolul treizeci şi trei
Rowan

— Nu e prea târziu să mă duc acasă.

Zahra îşi foloseşte meniul drept paravan ca să-şi ascundă toată partea stângă a feţei.

Când am făcut rezervare la cel mai bun restaurant din Orlando, nu mă aşteptam să protesteze imediat ce ne-am aşezat. De când chelneriţa ne-a condus la masa din spatele restaurantului acum zece minute, Zahra a fost îmbujorată şi incapabilă să stea locului. Credeam că vinul o va ajuta cu emoţiile primei întâlniri, dar a turnat deja pe gât un pahar întreg.

Se teme să apară în public cu mine? Mă îndoiesc că vreun paparazzo cât de cât bun ar pândi pe străzile din centrul Floridei aşteptând o celebritate.

Mă încrunt, trăgând în jos de meniu.

— E prea elegant?

— Nu… Adică da! Adică, uită-te la meniul ăsta!

Îl ridică la loc, fluturându-l spre mine şi acoperindu-ne feţele amândurora.

— Orice loc fără preţuri şi cu multe cuvinte franţuzeşti e un semn rău pentru contul meu bancar.

— Nu plăteşti tu?

Vorbesc pe un ton sec.

— Da, păi, ar fi impertinent din partea mea să nu presupun că plătim jumătate-jumătate.

— Jumătate! mă înec eu. Ce te-a apucat?

— Nimic.

Îşi muşcă buza. Pielea ei se schimbă din roz în roşu, trădându-i neputinţa de a minţi despre orice.

— Întotdeauna eşti atât de emoţionată la prima întâlnire?

Ea se încruntă.

— Nu sunt emoţionată.

— Ai băut un pahar de două sute de dolari în zece minute.

Păleşte.

— Două. Sute. De. Dolari?! şopteşte şi strigă totodată. De ce ai cheltui atât de mult pe nişte struguri vechi?

Nu pot să-mi reţin râsul. Abia se aude din pricina oamenilor din jurul nostru.

Ea întoarce privirea de la mine spre altă masă, vizavi de noi, unde stau un bărbat blond şi o femeie.

— Îi cunoşti pe oamenii aceia? o întreb.

Ea tresare pe scaun.

— Pe cine?

Clipesc la ea.

Ea lasă umerii în jos, alunecând câţiva centimetri mai jos pe scaun.

— Da!

— Cine sunt?

— Tipul blond cu mâini minuscule şi frunte imensă e Lance.

Cred că glumeşti naibii. Dintre toate locurile posibile? Aici? Aşa ceva nu s-ar întâmpla în Chicago. Sunt prea mulţi oameni ca să dai peste unul pe care-l urăşti.

Dau vina pe lipsa de restaurante disponibile în zonă.

Poate aş putea să construiesc unul pe proprietatea Dreamland ca să evit asemenea lucruri.

Din nou? Dar nu mai rămâi aici după votul final.

Iau paharul de vin şi beau îndelung ca să scap de senzaţia de greaţă din stomac.

Ea întoarce ochii de la mine la masa aia afurisită din mijlocul sălii.

Mă încrunt.

— Îl vrei înapoi?

De unde dracu' ai mai scos-o şi pe asta?

— Poftim?!

Vocea ei atrage atenţia vecinilor.

— Doamne, nu!

— Atunci uită de el!

— E mai uşor de zis decât de făcut. E chiar acolo cu *ea.* Urăsc să-i văd pentru că îmi aminteşte…

Vocea ei se stinge.

Cum i-a frânt inima, termin în gând.

Urăsc să o văd pe Zahra atât de supărată. De obicei, e mai pozitivă într-un singur deget decât o echipă întreagă de majorete la Super Bowl. Supărarea ei mă nelinişteşte. Îmi doresc să rezolv lucrurile, dar nu ştiu cum, mai ales când habar n-am cum să mă descurc cu un fost iubit.

— Să jucăm un joc.

Ce mama dracului faci?

Ea se înveseleşte, lăsând meniul deoparte şi acordându-mi toată atenţia ei.

— În seara eşti pus pe jocuri.

— Ai prefera să faci baie în ocean în pielea goală sau să alergi goală prin parcul Dreamland în toiul nopţii?

— Nu-mi place să alerg, dar urăsc rechinii şi mai mult, aşa că aş alege să alerg goală prin Dreamland.

Zâmbesc.

— Ce obraznică eşti! Cineva te-ar putea prinde.

— Ce bine că îl cunosc pe şeful! mă tachinează ea.

Felul în care îmi zâmbeşte îmi face inima să se oprească o clipă. E ciudat – parcă tot corpul meu o ia razna când sunt

lângă ea. Fie că mă mănâncă pielea, fie că mă strânge pieptul, fie dorinţa bizară de-a o săruta, mă lupt cu o tonă de senzaţii. Uneori, cu toate deodată.

— E rândul tău!

O iau de mână, mângâindu-i încheieturile cu degetul. Mereu respiră brusc când fac asta, aşa că devine modul meu preferat de-a o atinge în public.

— Ai prefera să nu mai citeşti niciodată o carte bună sau să nu mai poţi verifica bursa de valori?

— Mă loveşti unde mă doare, îi răspund.

Îmi frec inima cu mâna liberă.

Ea zâmbeşte.

— Faptul că trebuie să stai pe gânduri îmi frânge inima.

Îi ofer un zâmbet cu subînţeles.

— Ar trebui să renunţ să mai citesc cărţi. Îmi pare rău!

— Păi, a fost distractiv cât a ţinut.

Îşi retrage mâna în glumă, înainte s-o prind din nou.

— Ai spus că nu aş mai putea *citi* cărţi, da? Cărţile audio nu se pun.

Ea rămâne cu gura căscată.

— Tu… ce… Nu poţi să trişezi aşa!

— În viaţă, totul ţine de semantică.

— E nasol să ieşi cu un afacerist.

Îmi vine să-i sărut gura bosumflată.

— Înţeleg că e o schimbare faţă de compania grozavă pe care ai avut-o pe aplicaţiile matrimoniale. Cum rămâne cu electricianul cu mama?

Ea mă arată cu degetul.

— Să ştii de la mine că Chip era un om foarte de treabă.

— Care a venit cu mama la întâlnire.

— Mi s-a părut drăguţ.

— Ea te-a întrebat dacă foloseşti un calculator pentru

fertilitate.

Iau o gură de vin.

Zahra dă capul pe spate şi râde cu poftă. Faptul că o pot face să râdă îmi dă o senzaţie profundă de satisfacţie, ştiind că îi pot însenina ziua cumva.

Brusc, îmi dau seama de ceva. Pentru prima dată la o întâlnire, mă distrez. Nu există vreun plan prestabilit sau conversaţii seci despre muncă şi afaceri. Chiar sunt interesat să aflu tot ce îi iese Zahrei din gură, şi totul e amplificat când o fac să râdă.

O parte din mine şi-ar dori să fiu ca ea, să pot trăi fără abandon şi să trec peste problemele din trecut care apar în cele mai nepotrivite momente. E imposibil pentru cineva ca mine. Viaţa m-a făcut să mă blazez, aşa că e revigorant să fiu în preajma Zahrei.

Sunt conştient că joc un joc periculos cu Zahra şi limita dintre întâlniri. Nu pot să caut mai mult decât termenul meu limită şi scopurile finale. Cel puţin, nu când viitorul meu e în Chicago, iar al ei e cimentat în însăşi fundaţia parcului Dreamland.

Dar putem să ne bucurăm de prezent şi să trăim pentru ziua de azi. Măcar atât pot promite.

Zahra dă din mână prin faţa mea.

— E rândul tău!

Clatin din cap şi revin la discuţie. Eu şi Zahra facem cu rândul, ea punându-mă să aleg dintre cele mai scandaloase lucruri posibile. Nu sunt sigur de unde îi vin ideile, cum ar fi să schiezi în chiloţi sau să străbaţi oceanul călare pe un Jet Ski, dar imaginaţia ei e nelimitată.

De asta ai angajat-o.

Ne petrecem toată cina jucându-ne, lansându-ne în diferite conversaţii în funcţie de ce răspuns dăm.

Zahra se gândeşte la următoarele opţiuni nebuneşti când Lance se apropie de noi. Cască ochii la noi, uitându-se când la Zahra, când la mine. Ea nu l-a remarcat încă, căci e prea cufundată în gânduri.

Cu ochii la el, duc mâna Zahrei la buze şi îi sărut degetele uşor. Lance inspiră brusc, iar obrajii lui capătă cea mai drăgălaşă nuanţă de roz. Tipul încleştează fălcile, iar asta îl face să semene cu o roşie zdrobită sub o claie de păr blond pe cap. E absolut mediocru în toate sensurile cuvântului – de la cămaşa Brooks Brothers până la pantalonii kaki prost călcaţi. Sunt sigur că aş găsi o duzină ca el la mallul din zonă.

Pun mâna Zahrei la loc pe masă şi mă ridic cât sunt de înalt. Lance trebuie să încline capul ca să se uite în sus la mine.

Îmi închei sacoul înainte de a spune:

— Lance Barker! Am auzit de tine.

El se îndreaptă ca un păun.

— Domnule Kane! Voiam să mă opresc şi să vă salut. Eu şi Zahra ne cunoaştem de mult.

Îmi clocoteşte sângele, pulsând cu fiecare respiraţie. Lance întinde mâna, iar eu doar o privesc cu tot dezgustul pe care îl simt faţă de el.

— Mi-a povestit despre propunerea ta privind Nebula Land.

El lasă mâna pe lângă corp ca un animal vagabond respins.

— A, da! Am fost deosebit de şocat că propunerea mea a fost acceptată.

Pumnul meu abia aşteaptă să se lipească de faţa lui. Nemernicul ăsta crede că poate scăpa basma curată după ce i-a furat ideea Zahrei? Îmi dau seama că-şi imaginează că

Zahra a păstrat secretul. Ce ticălos! Probabil crede că e prea drăguță ca să-l dea de gol și, cum nu a fost prins până acum, nu are motive să se îngrijoreze.

La dracu' cu el! O să mă răzbun eu în numele ei!

— O, Lance! Bună! Ce ciudat să te văd aici!

Vocea Zahrei e rigidă.

— Sărbătoresc aniversarea, răspunde el.

Păstrez o figură inexpresivă în ciuda dorinței de a-i spune să se ducă dracului.

Zahra se încordează din tot corpul.

— Nu e de prost gust să sărbătorești momentul când ai început să ai o aventură?

Lui Lance îi ies ochii din cap. Obrajii lui roșii încep să se facă vinețiii.

Căldura mi se împrăștie în piept, văzând spatele drept al Zahrei și privirea ei de oțel. Mă face să fiu… mândru de ea. De felul în care le poate ține piept celorlalți, așa cum a făcut cu mine.

O trag spre mine. Sunt tentat să o ascund pentru tot restul vieții ei, protejând-o de idioții ca Lance, care au abuzat de darul ei.

Valul de posesivitate mă lovește de nicăieri. Ar trebui să mă mir, dar nu sunt șocat. Mereu am fost posesiv cu orice. Jucăriile. Banii. Afacerile. Și acum… o femeie. Deși ideea e nouă, sentimentul nu e.

Lance își îndreaptă atenția spre mine.

— Domnule Kane, îmi pare rău că v-am întrerupt! Nu mi-am dat seama că dumneavoastră și Zahra aveți o întâlnire de afaceri în seara asta.

— Nu avem! explic eu pe un ton sec.

Zahra tremură când îi mângâi brațul cu degetul. Ochii lui Lance urmăresc mișcarea înainte ca mâna mea să se

lipească de talia ei cu un gest intim.

— Păi, îmi pare rău că v-am deranjat… ieşirea asta.

— Atunci, de ce ai făcut-o? îl întreb cu vocea monotonă.

El deschide gura şi o închide la loc. Nu-mi bat capul să aştept ca neuronii lui limitaţi să vină cu o scuză penibilă.

Îi fac semn chelneriţei. Aceasta se aşază între mine şi Lance.

— Domnule Kane! Vă pot ajuta cu ceva?

Vorbeşte pe un ton senin şi profesionist.

— Aş dori să trimiteţi la masa acestui domn o sticlă de Dom Perignon, în contul meu.

Ea zâmbeşte.

— Desigur. Ce anume sărbătorim?

— Promovarea lui.

Chelneriţa dispare cu un zâmbet imens pe faţă.

Corpul Zahrei devine rigid lângă mine. Îi mângâi şoldul, jucându-mă cu bareta de dantelă prin materialul rochiei. Corpul ei se topeşte în mine, deşi Lance ne priveşte atent.

— Promovare? croncăne el.

— Mi s-a adus la cunoştinţă că eşti un angajat devotat la Dreamland de ani buni.

El dă din cap, zâmbind. Se uită de la mine la Zahra, şi sunt tentat să o apăr de privirea lui. Felul în care se uită la ea îmi sugerează că are impresia că ea l-a lăudat în faţa mea.

E o adevărată risipă de oxigen!

Sunt complet scârbit de el.

— Eşti transferat oficial la Dreamland Shanghai ca să lucrezi cu Departamentul de creaţie de acolo. Chiar din acest moment.

El se face alb ca varul.

— Shanghai? *China?*

— Se pare că ai două motive să sărbătoreşti în seara

asta. Felicitări!

El mai bolboroseşte ceva. Disconfortul lui mă face să zâmbesc, dar mă abţin. O singură persoană merită rezerva mea limitată şi în mod sigur nu e vorba de degeneratul ăsta.

Mă uit la Zahra, care mă aţinteşte cu privirea. Un zâmbet minuscul îi apare pe buze, dar ochii ei îmi spun tot. Se ridică pe vârfuri şi mă sărută uşor pe obraz.

Buzele ei ajung la urechea mea.

— O să ţi-o tragi diseară, nu glumă!

Răsuflarea ei îmi încinge ceafa, şi brusc abia aştept să plec naibii de aici.

La naiba cu întâlnirile la restaurant! Sunt supraestimate şi foarte restrictive. Nu sunt sigur ce-am gândit când am adus-o aici pe Zahra, când ea e genul de persoană căreia îi place să stea pe podea şi să mâncăm împreună mâncare la pachet.

O strâng de şold, să-i arăt că înţeleg.

— Felicitări pentru Shanghai! Ar trebui să fii mândru de realizările tale, Lance!

Îi mai face o dată un semn cu mâna peste umăr, după care se aşază la masă.

O mică parte din mine se bucură de faptul că nu-i zâmbeşte. Zâmbetele sunt doar ale mele, la dracu' cu el!

Lance o priveşte cu gura căscată. Felul în care o face mă stârneşte să-l pocnesc în nasul ăla strâmb.

Îl bat pe umărul încordat şi mă aplec spre el, gestul părând prietenos pentru orice altcineva.

— Există un motiv pentru care bărbaţilor ca tine le place să rănească femei ca Zahra. Nu are nimic de-a face cu ea, ci cu faptul că tu eşti complet insuficient.

Îl privesc o clipă, fără să-mi ascund dezgustul din ochi.

Tot sângele îi dispare de pe faţă, iar corpul i se

chircește. Îmi dă o senzaţie complet diferită de satisfacţie când văd că cele întâmplate îl marchează în asemenea măsură. Sunt sigur că e doar o mică parte din disconfortul pe care îl simte Zahra în prezenţa lui, dar mă bucur să-l provoc.

Îl mai bat o dată pe umăr şi mă întorc cu spatele.

Zahra s-a aşezat deja pe scaun. Se uită când la mine, când la Lance, care se îndepărtează.

— Chiar îl trimiţi la Shanghai?

— Depinde de el.

Îmi trag scaunul şi iau loc.

— Cum aşa?

— Poate ori să plece la Shanghai, ori să-şi dea demisia. Nu contează pentru mine, atât timp cât dispare naibii de pe proprietatea mea.

Ea mă strânge de mână.

— De ce ai face aşa ceva?

Ridic din mână.

— Chiar îţi place de mine.

Flutură din genele lungi.

— Ţi-am spus asta mai devreme.

Îi zâmbesc blând, ceea ce o face să zâmbească la rândul ei ca un soare.

Ia meniul pentru desert din mijlocul mesei.

— Fapte, nu vorbe.

— Şi faptele mele ce spun?

Mă aplec şi o prind de vârful părului, trăgând-o spre mine, astfel încât gurile noastre sunt la doar câţiva centimetri distanţă.

— Că îţi pasă mai mult decât arăţi.

Elimin distanţa dintre noi şi o sărut.

— Să nu-ţi doreşti lucruri care nu se pot întâmpla.

Ochii i se îmblânzesc, reflectând o emoţie pe care n-am

mai văzut-o la ea.

— E OK! O să am eu visuri destul de mari pentru amândoi.

Căldura ciudată care-mi pătrunde în vene e stinsă repede de un fior. E cea mai mare temere a mea într-o singură propoziţie.

Capitolul treizeci şi patru
Zahra

Lance se mută în China. Numai pentru că Rowan a vrut să mă facă fericită şi să mă ajute să trec mai departe. Deşi nu a spus-o în cuvinte, faptele lui o dovedesc.

Dacă Rowan încearcă să nu ia lucrurile în serios, nu se pricepe deloc. Serios, oare *încearcă* să mă facă să mă îndrăgostesc de el? Pentru că dacă mai continuă cu asemenea dovezi de afecţiune, nu o să-i pot supravieţui. Alunec deja pe un teritoriu periculos.

În clipa în care şoferul închide portiera maşinii, sar pe Rowan. Cu geamul despărţitor ridicat, mă simt îndrăzneaţă. Nesăbuită. Puţin îmbătată de putere şi de ideea că Rowan l-a înfruntat pe Lance.

E sexy. El e sexy. Toată situaţia asta afurisită e sexy.

Ridic rochia şi mă aşez în poala lui Rowan. Mâinile lui îmi găsesc şoldurile, apăsându-mă pe şliţul lui. Buzele lui îmi răpesc icnetul.

Sărutările îi sunt ca o euforie care nu vreau să-mi treacă. De parcă lumea e mai strălucitoare cu el în ea, şi vreau să am sentimentul ăsta toată viaţa. Limbile noastre se ating, mângâind, încercând, împingând.

— Nu e sigur, murmură el printre sărutări.

Iau centura de siguranţă şi o prind în jurul lui, ceea ce-l face să râdă.

— Aşa da!

Mă trage mai tare spre el.

— Nu pentru mine îmi fac griji.

— Analizezi lucrurile prea mult.

Ating marginea şliţului, simţindu-l cum se întăreşte sub

mâna mea. Mă strânge mai tare de şolduri.

Îşi desface centura cu un geamăt, după care îşi scoate cureaua şi pantalonii. Credeam că Rowan în dormitor e sexy, dar el stând cu pantalonii traşi până la jumătatea coapselor, cu penisul rigid la vedere pe bancheta unei maşini, e devastator. Pentru că sub costumele acelea scumpe e un bărbat care arată *aşa.* Pentru *mine.*

Ating podeaua cu genunchii. Privirea lui Rowan mă urmăreşte în timp ce mângâi vena groasă de pe penisul lui. Începe să respire mai greoi când înlocuiesc mâna cu limba. La început ezit, gustând aroma vagă de excitaţie şi un fel de săpun ameţitor.

Îi prind testiculele cu mâna liberă şi le strâng. El împinge şoldurile înainte. Excitaţia îmi acoperă limba şi o lipăi, ori sugând adânc, ori lingându-l prelung.

Rowan îşi înfige degetele în părul meu, disperarea lui crescând odată cu schimbarea mea de ritm. Sunt dependentă de omul care devine Rowan în privat alături de mine, atât de diferit de el, cel tăcut şi retras. Pentru că atunci când zidurile se prăbuşesc, e vorace. Lacom. La fel de egoist în timpul sexului ca într-o sală de consiliu.

N-ar trebui să mă stârnească atât de mult, pentru că sunt o cauză pierdută când e vorba de el. Rowan devine repede drogul meu preferat. Respiraţia lui greoaie. Lupta noastră pentru control. Felul în care îmi spune numele cu un geamăt e o binecuvântare şi un blestem.

Tot corpul i se cutremură când mai trag o dată de el cu gura. Şuieră prelung când îl eliberez şi mă urc în poala lui.

El clipeşte spre tavan cu o privire înceţoşată.

— E extrem de nepotrivit pentru o maşină.

— Nici măcar n-am ajuns la cea mai bună parte.

O umbră de zâmbet îi apare pe buze.

— O să-mi arăţi sau o să-mi spui?

— Îţi arăt. Mereu îţi arăt.

Îl sărut de la buze până la gât.

Mâinile lui alunecă sub rochie, dispărând sub straturile de material.

— Eşti atât de uluitoare, încât e dureros să te privesc prea multă vreme.

Se apleacă şi sărută locul acela de pe gâtul meu care-mi taie răsuflarea.

Tot corpul mi se încălzeşte, auzindu-i mărturisirea. Poate pentru că ştiu că Rowan nu e genul de om care oferă complimente fără rost sau cuvinte exagerate. Tot ce spune are însemnătate şi tocmai a spus că sunt *uluitoare.*

Mi se umezesc ochii de la emoţiile care îmi străbat pieptul. Rowan îmi face gândurile să dispară, trăgându-mi chiloţii în jos pe coapse. Totul cu el pare intensificat, de la senzaţia degetelor lui aspre pe piele la răsuflarea caldă, care-mi face pielea de găină.

Mă ridic în genunchi, făcându-i loc să-mi scoată chiloţii. Îi aruncă pe banchetă în timp ce trage de cupa corsetului în jos, eliberându-mi sânul. Buzele lui se lipesc, iar senzaţia mă face să dau capul pe spate. Felul în care mă tachinează limba lui mă înnebuneşte.

Geme când îmi lipesc mijlocul dezgolit de penisul lui gol şi rigid. Tot corpul meu pulsează de dorinţă, iar căldura îmi încinge abdomenul, simţindu-l catifelat lângă mine. Mai alunec o dată înainte şi înapoi, scoţând încă un geamăt de la Rowan. Mă strigă pe nume, dar nu e decât o şoaptă aspră printre răsuflările întretăiate.

Am transformat un zeu bogat într-un cerşetor. Un fior de putere mă străbate, împingându-mă la limita nebuniei. Îi mângâi vârful şi îl fac să inspire brusc. Degetele lui mi se

înfig în şolduri cu destulă forţă, încât să-mi lase vânătăi.

Ne privim în ochi. Întunericul care arde în privirea lui stârneşte căldura ce se împrăştie în partea de jos a corpului meu, transformând o scânteie într-o vâlvătaie.

— Vaginul tău frumos nu merită încă penisul meu.

Mă ridică atât cât să-şi strecoare mâna între noi.

Mi se aprind obrajii. Mâna lui pătrunde în mine, anulându-mi controlul asupra situaţiei. Tot corpul mi se încleştează în jurul degetului său, şi tresar când mai adaugă unul. Mâna lui liberă mă prinde de păr şi trage, lăsându-mi gâtul expus pentru buzele lui şi corpul arcuit ca să-l posede.

— Am avut dreptate de la început.

Chicotitul lui grav nu face decât să-mi trimită încă un val de energie pe şira spinării.

— Tu, Zahra Gulian, nu eşti decât o escroacă. O ispită care se ascunde după zâmbete dulci şi cuvinte blânde, în timp ce în interiorul tău zace monstrul ăsta.

Vocea lui aspră face ceva ciudat cu jumătatea mea inferioară. Îşi trece limba de la gât la sfârcul meu, după care agaţă pielea sensibilă cu dinţii.

Un fior îmi străbate tot corpul, lăsând pielea de găină în urma lui.

— Dar eu te văd.

Atingerea lui e necruţătoare. Parcă ar dansa pe sârmă între furie şi dorinţă. Îmi dă dependenţă să ştiu că pot să-l înnebunesc atât de mult, încât să-şi piardă controlul de tot. Nimeni nu are habar ce fel de animal îi pândeşte sub piele în afară de mine, iar secretul ăsta mi se pare îmbătător.

Corpul meu tremură, mistuit de dorinţă.

Îmi suge pielea de pe gât, lăsând în urmă semne vineţii. Limba lui trasează curbura gâtului, făcându-mă să strig.

— Şi te doresc.

Două degete devin trei, înfigându-se adânc, în timp ce limba lui posedă fiecare centimetru de piele expusă. Presiunea din corpul meu creşte până devine insuportabilă. Îi zgârii cămaşa, incapabilă să-i însemn pielea cu unghiile.

— Mă scoţi din minţi, murmură el pe pielea de găină de pe gâtul meu.

Îşi retrage degetele, apoi le înfige brusc înăuntru.

— Mă înnebuneşti.

Scot un icnet.

— Mă fac să îmi pierd controlul.

Încă un asalt nemilos cu degetele.

— Suficient de nesăbuit, încât să ţi-o trag pe bancheta din spate în timp ce şoferul meu e la doar un metru şi jumătate distanţă, având între noi doar de un separator de plastic care nu-i făcut pentru strigătele tale.

Nevoia disperată de a avea orgasm mă copleşeşte. Îmi răsucesc şoldurile şi-i călăresc degetele, alergând după focul nestăpânit care creşte la baza şirei spinării.

— Cred că-ţi place ideea ca alţi oameni să audă cum ţi-o trag până rămâi fără voce.

Îşi retrage mâna.

Sufăr după pierderea ei, iar freamătul din corpul meu devine doar un zumzet surd.

— Poate că îmi place să audă cum ţi-o trag *eu ţie.*

El rânjeşte într-un fel care îl face să pară cu zece ani mai tânăr. Îi ating zâmbetul, ca să confirm că nu am halucinaţii.

Îşi ia portofelul şi scoate un prezervativ. I-aş spune că e un clişeu, dar îmi imaginez că e important pentru el să simtă că deţine controlul asupra lucrurilor mărunte, după toate cele prin care a trecut. Foşnetul ambalajului ne echilibrează gâfâielile. Mişcările lui bruşte îmi zdruncină corpul moale, făcându-mă maleabilă în mâinile lui.

Mă ridică, dezvăluind penisul înfăşurat în prezervativ. Cu o mână mă ţine, cu cealaltă îmi găseşte deschizătura. Mişcarea e delicată şi reţinută, dar pe urmă mă trânteşte peste penisul lui. Senzaţia subită că sunt plină mă face să icnesc. Tot corpul îmi încremeneşte din cauza arsurii, şi dau capul pe spate. Mă sărută încet pe gât, ca o scuză nerostită. Degetul lui mare îmi găseşte clitorisul, făcându-mi corpul încordat să se relaxeze.

— Arată-mi cât de mult ţi-o doreşti!

Mă plesneşte o dată peste fund, apoi se retrage. Îşi freacă buza de jos, urmărind umbra unui zâmbet.

Ce nemernic! O să mă facă să muncesc.

Mă sprijin în umerii lui şi mă ridic, trăgându-mi şi poalele în acelaşi timp. El se uită la corpurile noastre unite, la penisul lui care e încă pe jumătate înăuntrul meu. Nu-şi mută privirea, îşi linge buzele şi se holbează.

Mă las în jos, făcându-l să tremure în timp ce corpul meu se încleştează în jurul penisului său.

— Poate că sunt escroacă, dar tu nu eşti decât un mincinos frumos. Un bărbat dispus să facă orice ca să obţină ce vrea. Egoist.

Mă ridic şi apăs din nou, crescând ritmul pe potriva răsuflării noastre greoaie.

— Obsedat de control.

Îmi răsucesc şoldurile, iar ochii mi se duc în fundul capului.

— Un bărbat furios, cu zâmbete secrete, râsete blânde şi o inimă de aur pe care o ţine ascunsă de lume.

Buzele mele îi găsesc gâtul şi îi ronţăie pielea.

El e norul meu negru de furtună în mijlocul secetei – o frumuseţe subapreciată care mă face la fel de vie ca soarele sau stelele.

Degetele lui tremură pe şoldurile mele şi scoate încă un geamăt.

— Cred că urăşti cât de mult mă doreşti. Ţii la mine, iar asta înseamnă să recunoşti că ai şi tu inimă.

Îl sărut delicat pe buze.

— Aşa că spune-ţi mai departe toate acele minciuni frumoase! O să-ţi păstrez secretul!

Îl călăresc, smulgând gemete de pe buzele lui. Sunt disperată să-l tachinez. De câte ori mă ridic, mă retrag până la vârf, făcându-l să respire adânc înainte de a mă trânti la loc.

Ochii lui Rowan se întunecă de tot, iar mâinile de pe şoldurile mele strâng mai tare. Ceva în interiorul lui răbufneşte. Preia controlul, braţele i se încordează pe sub materialul cămăşii, şi mă ridică, apăsându-mă apoi în jos.

Mi se taie respiraţia cu fiecare mişcare necruţătoare. Plăcerea mi se răspândeşte pe şira spinării. Ard toată de fiecare dată când pielea lui Rowan se atinge de a mea. Ca şi cum cineva îmi atinge pielea cu o flacără la fiecare mângâiere.

Mişcările lui Rowan devin mai neglijente în timp ce-şi pierde controlul. Văd puncte negre în faţa ochilor, apoi apar stele, scăpărând după pleoapele închise. Corpul meu tremură, străbătut de plăcere.

Tot corpul lui Rowan se zguduie când are orgasm. Nu încetez să-mi mişc şoldurile până nu rămânem amândoi molatici şi cu răsuflarea tăiată. Îmi las capul pe umărul lui, iar epuizarea îmi goleşte şi ultimele rămăşiţe de adrenalină din organism.

Rowan îşi trece mâna în sus şi-n jos pe şira spinării. Închid ochii şi încerc să-mi reglez respiraţia şi bătăile inimii. Mişcarea liniştitoare a mâinii lui mă face aproape să-mi

pierd cunoştinţa, în ciuda penisului care se înmoaie în mine.

Probabil am halucinaţii de la orgasm, pentru că Rowan şopteşte ceva ca pentru sine, ceva ce probabil doar mi-am imaginat:

— Dacă aş avea o inimă de dat, ar fi doar a ta! Gratuit.

Am fiori pe spate şi nu au nicio legătură cu felul în care mă mângâie el. Vreau să-i spun că are o inimă, dar cuvintele mi se blochează în gât. În schimb, absorb orice urmă de afecţiune pe care Rowan e dispus să o împărtăşească.

Capitolul treizeci şi cinci
Zahra

Rowan apare după şedinţa săptămânală de vineri cu un zâmbet aproape enervant de încrezut pe faţă.

— Poţi să revii la a nu zâmbi deloc? Nu e drept!

Închid computerul de pe birou.

El rânjeşte mai larg.

— Dar îmi place cum te frământi.

Îmi pun laptopul în rucsac.

— Nemernicule!

El se sprijină de perete şi îşi vâră mâinile în buzunare.

— Dacă încerci să-mi alungi cheful, nu procedezi cum trebuie.

Mă gândesc la primul nostru sărut şi la cât de mult mi-a plăcut şi atunci să-l fac nemernic.

— Ce cauţi aici? întreb iritată.

— Voiam să-ţi spun că mâine ieşim la o întâlnire.

— OK…

Mă prefac calmă, dar pe dinăuntru leşin. Rowan îşi arată intenţiile pe faţă şi sunt absolut pregătită. E revigorant să nu alerg după el pentru o întâlnire.

— După ce luăm cina cu familia ta, spune el hotărât.

— Pardon?!

— Poate mai târziu.

Îmi face cu ochiul.

Mă ţin de marginea biroului ca să nu cad de pe scaun.

— Nu-mi face cu ochiul.

— De ce?

— Pentru că ovarele mele ar putea face implozie şi ar fi mare păcat.

Rowan râde în sinea lui.

— Ani m-a invitat după ultima noastră întâlnire.

— Şireata aia mică…

Nu sunt deloc pregătită să-l prezint pe Rowan familiei mele.

— E drăguţ cât de frumos vorbeşte despre tine. Îhh… Cum pot să mă supăr pe Ani pentru asta?

Oftez.

— Nu sunt sigură că eşti pregătit pentru familia mea.

— Te rog! Vreau să aflu cum s-au căsătorit părinţii tăi în Vegas. Dragostea lor pentru Elvis e profundă.

— Nu-i încuraja! O să scoată un album vechi şi o să te copleşească cu poveştile lor.

— Ani a spus că au o filmare cu tine cântând la ukulele în living. Poţi să consideri că sunt foarte interesat să văd filmarea aceea de familie.

Îmi las capul pe birou cu un geamăt şi ridic degetul mijlociu în aer.

*

— Ce drăguţ eşti! se extaziază mama în faţa lui Rowan în clipa în care intră pe uşă cu o sticlă de vin scump.

El rămâne complet încremenit în uşă.

— Bine ai venit!

Tata îi întinde mâna.

Rowan dă mâna cu el şi salută pe toată lumea, inclusiv pe Claire, care îl măsoară din priviri, după care ridică din umeri de parcă nu e impresionată.

— Ai venit!

Ani aproape îl culcă la pământ cu o îmbrăţişare generoasă.

Toţi se holbează la ei. Ochii mamei se umezesc şi-şi duce mâinile la piept.

Tata întoarce capul spre mine şi îmi face un semn aprobator.

— Deja îmi place mai mult decât Lance.

— Tată! gem eu.

Dacă Rowan l-a auzit, se preface că nu a fost aşa.

— Să mâncăm! ne îndeamnă mama.

Claire se oferă să îi servească pe toţi cu mâncarea preferată a tatei.

Rowan se aşază lângă mine, iar masa părinţilor mei pare imediat că e menită pentru o casă de păpuşi.

— Ai mai încercat până acum mâncare armeană?

Rowan clatină din cap.

— Eşti mofturos la mâncare?

El îşi dă ochii peste cap.

— Mănânc orice, în afară de caviar.

Râd în sinea mea.

— Grozav! Atunci, pregăteşte-te să fii uimit! Poate că mama e din Europa, dar a învăţat să facă toate reţetele preferate armeneşti ale tatei.

Iau o furculiţă şi mă înfig în mâncarea mamei. Claire mai face reţeta câteodată, dar nimic nu se compară cu felul în care găteşte mama.

— Aşadar, domnule Kane, ce părere ţi-ai făcut până acum despre Dreamland?

Tata ia o gură de vin adus de Rowan.

Acesta din urmă se uită la mine.

— Începe să-mi placă.

Mă înroşesc toată sub privirea lui Rowan.

El mă strânge de coapsă, apoi se uită la tata.

— Şi vă rog să-mi spuneţi Rowan.

Mama zâmbeşte.

— Zahra ne-a povestit despre proiectul la care lucraţi. E foarte frumos că vrei să sărbătoreşti aniversarea parcului.

Rowan strânge pumnul în poală.

— Asta şi-a dorit bunicul meu.

— A fost un om minunat, spune tata.

Rowan încuviinţează cu o mişcare din cap.

— Mă bucur că oamenii de aici l-au apreciat.

Are o ezitare uşoară în glas.

Îl apuc de pumn şi-i desfac degetele, apoi le împletesc cu ale mele.

— Nu ai de ce să fii emoţionat! îi şoptesc.

— Nu mă pricep la discuţii banale, îmi răspunde.

Nu pot decât să râd şi să mă bucur de spectacol. Rowan cel timid e o schimbare extrem de plăcută faţă de felul în care se poartă cu lumea la birou.

— Cum ţi se pare Florida prin comparaţie cu Chicago? îl întreabă mama.

— E… cald.

Toată lumea de la masă râde, iar corpul lui Rowan se detensionează.

— Trebuie să fie o schimbare faţă de Chicago. Mereu ne-am dorit să mergem în vizită.

Tata dă din cap.

— Dar n-am mai avut o vacanţă de ani întregi, spune Ani în cele din urmă.

— De ce nu?

Rowan o priveşte încruntat pe sora mea.

— O!

Zâmbetul ei se evaporă.

Ei, la naiba! Nimeni nu vrea să-i dea vestea!

Temperatura din cameră scade semnificativ. Rowan mă

strânge mai tare de mână, de parcă îi este teamă să-mi dea drumul.

— Pentru că nu ne permitem să mergem în vacanţă nici dacă am vrea, explică Claire pe un ton neutru.

— Înţeleg…

Vocea lui Rowan îmi pare încordată.

Mama, draga de ea, schimbă subiectul şi reuşeşte cumva să salveze cina. Rowan pare mai retras ca de obicei, ceea ce e mare lucru. Nu cred că părinţii mei observă, pentru că au auzit doar poveşti despre Rowan, dar eu observ. Rămân cu o senzaţie de greaţă tot restul cinei, ceea ce mă împiedică să mănânc.

Rowan se încruntă văzând că mă joc cu mâncarea în farfurie ca un copil. Spre deosebire de mine, el devorează tot şi mai cere o porţie, ceea ce o face pe mama şi mai fericită.

După cină, tata îl bate pe umăr pe Rowan şi-l îmbrăţişează. Aş râde dacă n-aş fi deja agitată, văzând că Rowan stă ţeapăn ca o scândură.

Împreună, mergem mână în mână până în parcare. Rowan descuie maşina şi îmi deschide portiera. Încremenesc, neputând să urc până nu lămurim lucrurile.

— Îmi pare rău pentru mai devreme! o trântesc eu.

Mâna lui pe portieră se încordează.

— De ce să-ţi pară rău?

— Pentru că erai deja neliniştit din cauza discuţiei şi pe urmă a început conversaţia aia…

El încleştează fălcile.

— Nu e vina ta că sunt un nemernic, Zahra.

Tresar.

— Nu vorbi aşa despre tine însuţi!

— Credeam că adevărul e important pentru tine.

Casc ochii la el.

— Aşa stau lucrurile în realitate. Iau decizii în afaceri care afectează vieţile oamenilor în bine sau în rău. Asta e situaţia!

Se uită în sus la cerul negru, fără stele.

— Dar ai putea să te schimbi. Nimeni nu te forţează să alegi o tabără în defavoarea celeilalte.

El râde cu amărăciune.

— E greu să conduci o afacere.

— La fel e şi să fii om!

El oftează şi mă ia din nou de mână, împletindu-ne degetele.

— Nu ştiu nimic despre ce înseamnă să fii om.

— E OK! O să te învăţ tot ce ştiu.

Zâmbesc şi mă aşez pe locul pasagerului.

— Exact de asta mi-e frică! mormăie el în barbă.

Provocare acceptată.

Capitolul treizeci şi şase
Zahra

Cel care ciocăne la uşa apartamentului nostru bate de trei ori.

— A venit!

Ani nu pune pauză emisiunii de la televizor, însă îmi ia poşeta şi mi-o aruncă direct în braţe.

— Cine?

— Rowan!

Inima mea începe să bată mai repede, trecând de la un ritm regulat la unul haotic.

— O, scuze! Tu *de unde* ştii?

— A vrut să-ţi facă o surpriză pentru întâlnirea voastră.

Ani intră în dormitorul meu.

Întâlnire?! Port o pereche veche de blugi Levi's pătaţi şi o bluză cu Chicago Bulls din anii '90. Ţinuta mea de-abia se potriveşte pentru mersul la magazin, darămite o *întâlnire.*

— La ce te referi când spui întâlnire? îi strig eu.

— Genul în care Rowan te ia pe sus ca să-ţi arate surpriza.

Strigătul lui Ani se aude înăbuşit din pricina distanţei.

Păi… uau, OK! Acum îmi plac surprizele!

— Grăbeşte-te! Te mişti atât de încet!

Ani iese din camera mea cu cea mai mare valiză pe care o am.

— Mă mut undeva?

Ea chicoteşte.

— Nu, prostuţo! Rowan m-a rugat să-ţi împachetez câteva ţinute.

— Ţinute? Pentru ce?

Ea zâmbeşte.

— Conform contractului, nu pot să spun nimic altceva.

— Cum ai intrat în apartamentul meu ca să-mi faci valiza?

— Claire!

Zâmbetul ei e contagios.

— Cât de departe ajunge surpriza asta?

Îmi suflu o şuviţă de păr de pe faţă şi apuc mânerul valizei.

Ani râde.

— Merită!

Mi se umezesc palmele când încerc să ţin bagajul. Nu sunt sigură ce a plănuit Rowan, dar o valiză de mărimea asta pare exagerată.

— Să n-ai nicio grijă. Ţi-am pus chiar şi haine sexy.

Ani îmi face cu ochiul.

Mă îmbujorez.

— O, Doamne! N-ai făcut asta! Cum le-ai găsit?

— O soră nu-şi dezvăluie secretele niciodată. Distracţie plăcută!

Ani fuge la baie şi se încuie pe dinăuntru.

— O să vină Claire în curând ca să pregătească cina.

— Pa, mamă! Nu-ţi mai face griji pentru mine!

Deschid uşa şi-l găsesc pe Rowan sprijinindu-se de tocul uşii cu mâinile în buzunar.

— Ce surpriză să te văd aici!

— Bună!

Îmi zâmbeşte reţinut.

Aproape mă topesc pe preş când se apleacă şi mă sărută nespus de uşor pe frunte. Un fior mă străbate din cap până-n picioare.

Rowan se retrage, luând cu el mirosul acela care dă

dependenţă. Pune mâna pe mânerul valizei mele.

— Ar fi bine să mergem. Trebuie să prindem avionul.

— Avionul?

Ah, rahat!

*

Viaţa mea s-a transformat în mai puţin de o oră în cea a unei prinţese de la Dreamland. Dar în loc de prinţul călare pe cal, sunt alături de Rowan, genul ideal de erou cu moralitate îndoielnică despre care îmi place să citesc.

— Am ajuns!

Mă strânge de coapsă cu mâna lui mare.

— Ne oprim undeva înainte de zbor?

Privesc pe geam la o zonă care nu seamănă deloc cu aeroportul Orlando.

O umbră de zâmbet apare pe buzele lui Rowan, de parcă am spus ceva drăguţ. Cineva deschide o poartă, iar şoferul întoarce maşina Rolls-Royce Ghost *pe* pistă.

Clipesc, văzând avionul negru şi lucios parcat pe asfalt de parcă e o ieşire oarecare într-o zi de vineri.

— Glumeşti cumva?

— Nu am acest obicei.

— Mincinosule!

Mă răsplăteşte cu încă un zâmbet.

Arăt spre avion.

— Când ai spus că trebuie să prindem avionul, credeam că te referi la unul de linie.

— Doamne, nu!

— O, da! Deoarece covrigeii şi copiii care plâng sunt de-a dreptul nocivi.

El încuviinţează cu o mişcare din cap şi mă mai strânge

o dată de coapsă să mă încurajeze.

— Bine! Ai înţeles!

Cu cât petrec mai mult timp cu Rowan, cu atât îmi dau seama nu numai că nu face parte din liga mea, dar nu face parte nici măcar din atmosfera mea.

— Chiar o să zburăm cu un avion privat?

— Da!

Reuşesc să spun un mulţumesc bâlbâit şoferului când deschide portiera. Rămân cu ochii la covorul roşu de sub mine.

Rowan coboară din maşină şi o ocoleşte.

— Ţi-e teamă să nu devii dependentă de stilul ăsta de viaţă?

— E ultimul lucru la care mă gândesc.

Fac un pas şovăielnic spre covorul roşu. Nu cred că am văzut aşa ceva decât la televizor. Adidaşii mei par nepotriviţi când calc pe materialul pluşat, iar blugii pătaţi de vopsea arată absolut ridicol.

Rowan îşi încheie sacoul şi se uită peste umăr. Se încruntă când mă priveşte mai atent.

— Ce s-a întâmplat?

Arăt la noi doi.

— Tu arăţi de parcă ai ieşit dintr-un catalog Tom Ford, iar eu semăn cu cineva care a scotocit în coşul BOGO[4] de la Donaţii.

Arăt la bluza spălăcită.

— Asta nu e nici măcar o bluză cu Michael Jordan pentru că nu exista opţiunea asta la magazinul de haine la mâna a doua.

Colţurile buzelor lui se ridică.

[4] Promoție în cadrul căreia un articol este oferit gratis sau la preț semnificativ redus la achiziționarea unui alt produs la preț întreg (n. red.).

— Îmi place stilul tău.

Ochii lui îmi măsoară corpul. Îşi pune mâinile în buzunarele mele de la spate şi mă trage spre el.

— Şi mie îmi place stilul meu, dar nu e tocmai potrivit pentru un avion privat.

— Cine spune asta?

— Eu!

— De unde ştii, dacă n-ai mai zburat cu un avion privat?

Trag o înjurătură spre cer. *La naiba! De ce spune întotdeauna ce trebuie?*

— Uneori eşti atât de enervant!

Rowan mă sărută pe frunte de parcă merit un premiu că sunt adorabilă la nervi.

— Ar trebui să plecăm, nu vrem să întârziem!

Îşi scoate mâinile din buzunare, lăsându-le apoi pe spatele meu. Cu o blândeţe pe care am ajuns să o apreciez, ne direcţionează spre scări şi urcăm în cabina privată.

Oricum aş fi crezut că arată un avion privat în interior, nu asta îmi imaginam. Mă împiedic de covorul negru cu vârful încălţărilor şi scot un strigăt când îmi pierd echilibrul. Rowan întinde mâna şi mă prinde de braţul care îmi flutură prin aer, chiar înainte să cad în nas.

— Graţioasă ca întotdeauna, Zahra!

Râde pe înfundate.

Mă aşază pe un scaun de trei ori mai mare decât cele din avioanele obişnuite. Mângâi pielea bej ca să mă asigur că nu visez.

El se aşază pe un scaun în faţa mea.

— Ce-i cu expresia aia?

— Nu e nimic.

— Nu eşti în largul tău.

Îmi ard obrajii. Ar trebui să fiu recunoscătoare că merg

într-o călătorie în loc să mă agit din cauza unor lucruri minore.

— Nu! Sunt bine!

El îşi trece degetul mare peste buza de jos.

— Cred că eşti singura persoană pe care o cunosc care e intimidată de banii mei şi nu vrea să aibă nimic de-a face cu ei.

— Trebuie să fie un contrast puternic faţă de majoritatea celor care sunt intimidaţi de personalitatea ta.

Comentariul răutăcios îi smulge lui Rowan un soi de chicotit. Sunetul îmi încălzeşte tot pieptul.

Ochii i se luminează când îi zâmbesc.

— Îmi place cum mă faci să mă simt.

— Cum anume?

— Ca şi cum sunt un om adevărat.

Îmi dau ochii peste cap.

— Dacă astea sunt standardele tale, lucrurile nu pot decât să se îmbunătăţească.

El râde din nou şi de data asta râd şi eu cu el.

*

OK, nu o să recunosc asta în faţa lui Rowan, dar există avantaje când te întâlneşti cu un miliardar.

Avantajul Unu: să zbori până la *New York* doar pentru că i se pare un loc bun pentru o întâlnire.

Avantajul Doi: să vizitezi afurisitul de New York!

Explodez de bucurie când avionul aterizează pe pistă. Când Rowan mi-a spus care e destinaţia noastră, l-am sâcâit cu întrebări despre oraş şi cât de des vine aici.

— N-am văzut niciodată pe cineva atât de încântat să fie la New York.

— Glumeşti? E un vis devenit realitate!

— Păstrează-ţi afirmaţia până cobori din avion! Sunt destul de sigur că mirosul va fi de ajuns să te facă să te răzgândeşti.

— Ce fel de om urăşte New Yorkul?

— Acelaşi care iubeşte Chicago.

— Retrage-ţi cuvintele!

Mă aplec spre el şi-l înghiontesc în umăr.

El râneşte.

— Nu! Nu până nu vii cu mine la Chicago şi confirmi ceea ce ştiu deja.

Sunt destul de sigură că inima mea tocmai a plesnit când a auzit de ideea lui Rowan. Asemenea planuri par să adauge încă un strat relaţiei noastră *fără obligaţii, dar care nu pare să fie fără obligaţii.*

— Oamenii nu pot să-şi ia zborul de câte ori au chef.

El înclină capul, mirat.

— De ce nu?

— Pentru că avem slujbe şi responsabilităţi.

— Lasă în seama mea discuţia cu şeful!

Clatin din cap, prefăcându-mă dezgustată, însă inima mea o ia la goană.

Conversaţia noastră e întreruptă mult prea curând de pilotul care anunţă că putem să ne scoatem centurile de siguranţă.

Stewardesa deschide uşa cabinei şi nu văd decât alb.

— Zăpadă! Zăpadă adevărată!

Cobor câte două trepte odată şi iau o mână de zăpadă strălucitoare.

Rowan se opreşte lângă mine.

— Am avut noroc.

— Noroc? Cum aşa?

El se uită în ochii mei.

— De obicei nu este zăpadă atât de devreme în anotimpul ăsta, dar a fost furtună alaltăieri.

— Dacă asta nu e mâna sorţii, nu ştiu ce e!

Arunc zăpada în aer şi o privesc cum coboară în jurul meu ca o pulbere.

Închid ochii şi râd, iar când îi deschid îl văd pe Rowan privindu-mă.

Personalul se ocupă repede de bagaje şi, cât ai clipi, Rowan ne-a instalat pe bancheta din spate a unei maşini. Mă ţine de mână şi desenează alene cercuri cu degetul mare. Fiecare rotaţie îmi trimite un val de energie în sus, pe braţ.

Mă uit tot timpul pe geam, admirând luminile strălucitoare şi numărul imens de oameni. Îmi aminteşte de mulţimile de la Dreamland, doar că acestea sunt mai agresive. Ca şi cum oamenii au locuri în care trebuie să ajungă şi persoane cu care să se întâlnească, aşa că toţi trebuie să se dea naibii din calea lor.

Îmi place la nebunie!

Ne oprim în dreptul valetului din faţa unui zgârie-nori îmbrăcat în sticlă şi oţel.

— *Aici* locuieşti tu?

Dau capul pe spate, uitându-mă cum vârful clădirii atinge un nor. Un nor adevărat, la naiba!

El ridică din umeri.

— Uneori. E una dintre casele mele.

— Una?!

Ridică iar din umeri.

— Cum e să ai mai mulţi bani decât Dumnezeu?

— Te simţi singur.

Ultimul cuvânt rostit e atât de încărcat de durere, încât îngreunează aerul dintre noi.

Sunt tentată să-l prind în braţe şi să-l strâng. Nici nu pot să-mi imaginez cât de tare te izolează să fii înconjurat de atâta bogăţie, încât cei din jur nu te mai tratează ca pe un om obişnuit. După mărturisirea lui Rowan, îmi promit mie însămi să nu mai casc gura la orice de parcă ar putea să dispară într-o clipită.

— OK! De acum o să fiu calmă şi o să pretind că nimic nu mă surprinde.

— Nu face asta. Eu… E amuzant să văd lucrurile din perspectiva ta.

Amuzant?! Cine ar fi ştiut că omul poate să simtă atâta bucurie? Sunt aşa de fascinată de mărturisirea lui, încât îmi ia o secundă să înţeleg restul afirmaţiei lui.

Îi place să vadă lucrurile din perspectiva mea. Simt o împunsătură în piept care mă trădează. La naiba! Ar fi trebuit să o ascult pe Claire. E imposibil ca lucrurile să continue fără obligaţii între noi şi fără să apară sentimente mai intense decât simplu fapt că ne place unul de altul. Dar de ce m-ar fi curtat ca Scott şi Rowan dacă n-ar fi fost interesat să ducă lucrurile mai departe?

Nu cred că mă foloseşte pentru sex. Nu ar avea niciun motiv să mă care după el la New York dacă ar fi aşa.

Mâna lui Rowan îmi găseşte spatele din nou şi ne conduce printr-un hol scandalos, cu mii de cristale care atârnă de tavan. Nu e nevoit să apese vreun buton la lifturi. Parcă ascultându-i voia, uşile se deschid şi scot la iveală o cabină lucioasă cu oglinzi.

Păşim înăuntru, iar uşile se închid după noi.

Mâna îi rămâne pe spatele meu. Sunt tentată să mă îndepărtez şi să-mi trag sufletul, dar Rowan miroase al naibii de bine. Aerul dintre noi devine sufocant când se uită la mine.

— E o întâlnire dată naibii.

— Te rog! Nici n-am ajuns încă la partea aceea a serii.

— Vreau doar să ştii că, în clipa asta, impui un standard de neatins pentru viitorii bărbaţi. Nu o să mai accept invitaţii la film după asta.

Bravo, Zahra! Vorbeşte despre bărbaţii din viitor ca să-l tulburi!

— Asta pentru că tu eşti oricum genul de fată care preferă cinematograful în aer liber.

Mă ia de mână şi mă trage spre el. Lasă capul în jos şi închide ochii când se apropie. Pleoapele mele se închid şi ele când buzele lui Rowan le apasă pe ale mele. Îl prind în braţe în timp ce îşi trece limba peste buza mea de jos, rugându-mă frumos să mă deschid. Îmi simt capul greoi, iar corpul îmi tremură din pricina atenţiei lui.

Sunetul uşilor care se deschid ne opreşte sărutul. Rowan mă ia de mână. Nu-mi dă drumul în timp ce intrăm într-un apartament de lux care ar face un arhitect să saliveze pe podelele de lemn.

— Sper că ştii că s-ar putea să nu mai plec de aici.

Mă duc direct la o fereastră dublă imensă, de unde se vede panorama întregului oraş.

Rowan mă cuprinde cu un braţ, trăgând de marginea bluzei, iar cu cealaltă îmi înclină capul ca să mă uit peste umăr.

— Ai renunţa la Dreamland pentru oraşul ăsta?

Râd încetişor.

— Nu! Iubesc Dreamland! Aş putea să-mi petrec toată viaţa acolo şi nu m-aş plictisi.

El se uită la mine cu o expresie ciudată, pe care nu reuşesc să o identific.

— Serios? De ce?

— Acolo trăieşte toată familia mea. Aş fi nebună să renunţ la asta pentru un oraş oarecare.

— Hm…

Mâna lui mângâie porţiunea de piele expusă de pe abdomenul meu.

— Ai fi mulţumit să renunţi la oraş pentru Dreamland?

N-ar trebui să întreb, dar sunt prea curioasă.

— Niciodată n-am crezut că mă mai pot simţi fericit la Dreamland, dar acum nu mai sunt atât de sigur.

Zâmbesc.

— Serios?

— E posibil să fi cunoscut persoana care face ca locul ăla să pară suportabil.

Privirea lui rămâne aţintită la mine.

Răspunsul lui mă face să respir cu dificultate şi să mi se înmoaie genunchii. Fluturaşii speranţei îşi iau zborul înăuntrul meu, dovedind cât de tare mă îndrăgostesc.

Capitolul treizeci şi şapte
Zahra

Ar fi trebuit să ştiu că s-a terminat cu joaca în clipa în care Rowan mi-a spus să desfac valiza.

Îngenunchez pe podeaua de lemn, trag fermoarul şi deschid bagajul.

— Păi, aşa se explică valiza imensă!

Jumătate din ea e plină cu hainele mele obişnuite, iar cealaltă jumătate conţine toate romanele de dragoste scrise de Juliana De La Rosa. *Ducele care m-a sedus* e pusă bine deasupra, cu baretele de protecţie împiedicând cărţile să se împrăştie.

Ies în fugă din cameră să-l găsesc pe Rowan, dar mă lovesc direct de pieptul lui.

El râde şi mă echilibrează.

— De ce e valiza mea plină cu cărţile scrise de La Rosa?

Duc mâna la inima care-mi bate cu putere.

— Pentru că celebra autoare de cărţi romantice oferă autografe în seara asta la New York şi din întâmplare avem bilete la eveniment.

Scoate două bilete din buzunarul de la spate şi le flutură în faţa mea.

Rămân cu gura căscată. Sar şi i le iau din mână.

— Imposibil!

Îl cuprind cu braţele pe după gât. Mişcarea bruscă îl dezechilibrează, aşa că se sprijină de perete ca să nu cădem amândoi.

— Îţi place!

Rowan râde la urechea mea. Răsuflarea lui fierbinte îmi face pielea de găină.

Îi dau drumul gâtului şi revin cu mâinile şi picioarele în bula mea personală.

— Dacă îmi place? La *nebunie!* Cum ai luat bilete în ultima clipă?

El îşi drege glasul.

— Am cunoştinţele mele.

— OK, *acum* mă impresionează averea ta!

*

Juliana De La Rosa, la naiba, stă la zece metri de mine! Luminile aurii din librărie coboară asupra ei ca un nimb şi sunt tentată să-i alerg direct în braţe. Rămân calmă însă, dar asta numai pentru că Rowan mă ţine de mână de parcă se teme să nu dispar sau să fiu arestată pentru hărţuire.

În mod surprinzător, Rowan nu se plânge când ne aşezăm la rând cu toţi ceilalţi amatori de cărţi. E o schimbare mare pentru noi, dacă stau să îmi aduc aminte de clipele petrecute la coadă la Dreamland. De data asta, zâmbeşte în timp ce admir împrejurimile. Îmi ţine cărţile ca pe o comoară naţională şi sunt destul de sigură că aş putea să-l sărut fără oprire dacă n-ar fi atâţia oameni în jur.

Fac un comentariu despre geanta femeii din faţa mea şi ne împrietenim pe loc. Eu şi Katie comparăm listele cu iubiţii din cărţi şi discutăm despre ce se va întâmpla în finalul sezonului din *Ducele care m-a sedus.* Rowan chiar îşi oferă propria părere despre serial, ceea ce o face pe Katie aproape să leşine.

Când Rowan merge la toaletă, Katie mă întreabă dacă are fraţi pe care ar putea să-i cunoască. Mi se ridică părul pe ceafă, dar Katie râde şi nu pare să ştie cine e Rowan de fapt.

Rândul înaintează cu viteza melcului. Până ajungem în

faţă, eu şi Katie ne-am împrietenit cu vecinii de la rând, devenind din duo un cvartet. Rowan acceptă totul cu calm, şi mă simt puţin vinovată că petrec întâlnirea cu el având discuţii animate cu alţi pasionaţi de cărţi.

— E rândul tău!

El mă împinge cu palma direct în faţa Julianei.

— Bună! Sunt o mare admiratoare.

Întind o mână tremurândă.

Ridurile din jurul ochilor căprui ai Julianei se adâncesc când se uită la mine de la masă. Are o ţinută ridicolă, care pare desprinsă dintr-un catalog cu celebrităţi, şi mă îndrăgostesc pe loc de ea. Părul cărunt îi e prins într-o coadă perfectă, iar bretonul într-o parte îi acoperă fruntea îmbătrânită.

— Vai de mine! Cât de drăguţ arăţi!

Juliana se ridică şi-mi zdrobeşte obrajii în palme cu un gest de bunică.

O, Doamne, mă atinge Juliana!

Ar fi ciudat dacă l-aş ruga pe Rowan să ne facă o poză?

Da, probabil! Îmi stăpânesc dorinţa şi inspir de câteva ori parfumul ameţitor al Julianei.

Zâmbetul ei iese în evidenţă pe buzele roşii.

— Rowan, nu mi-ai spus că iubita ta e atât de drăgălaşă.

Rowan? Îl cunoaşte pe Rowan?! De ce nu mi-a spus nimic? Şi stai aşa… IUBITA?!

El îşi drege glasul.

— Zahra nu e iubita mea.

Stomacul meu plonjează de pe o stâncă foarte înaltă.

Ea întoarce ochii spre mine.

— Ei bine, draga mea, trebuie să pui mâna pe el imediat!

O ignor pentru că, ce să vezi, ea *îl cunoaşte* pe Rowan.

— Nu ştiam că îl cunoşti pe Rowan!

Oare visez?

Probabil Rowan vede ceva pe faţa mea, pentru că mă ciupeşte de braţ.

— Hei!

El ridică din umeri. Zâmbesc ca o proastă, pentru că asta îmi aminteşte de prima noastră întâlnire. *Chiar îşi aduce aminte de orice.*

Juliana îl bate pe obraz pe Rowan aşa cum ar face o mamă.

— A programat tot evenimentul ăsta pentru tine, pentru că a spus că eşti cea mai mare admiratoare a mea.

Toată camera se învârte.

— Vorbeşti serios?!

Mă întorc şi mă uit la el.

— Cum?

— Ah, nu i-ai zis, spune Juliana.

— Tu ai plănuit totul?

Mă holbez la omul care a organizat un eveniment întreg pentru mine.

— Nu! Am avut ajutoare.

Juliana râde.

— Draga mea, fără el, acum aş sta cu fundul lipit de un şezlong undeva, în Hawaii, sărbătorind lansarea celei mai recente cărţi.

— Dar eşti aici? *Pentru mine?*

— Merită să ai prieteni sus-puşi, nu-i aşa? zice ea şi face cu ochiul. Compania lui a transformat cărţile mele în serialul pe care-l iubeşti.

— *Compania* lui?!

Nu ştiu exact cum de mai stau dreaptă când simt cum îmi fuge pământul de sub picioare.

Cum am putut fi atât de proastă? Rowan a pomenit ceva de compania lui de streaming la un moment dat, dar n-am făcut legătura până acum.

— Scott nu avea nevoie de parola mea ca să se uite la televizor, nu-i aşa?

El îndrăzneşte să ridice din umeri.

— Nu!

— Atunci, de ce a folosit-o?

— De ce crezi, drăguţă? Iubirea ne determină să facem lucruri prosteşti, intervine Juliana.

— O, nu. Noi doar…

— Trăim clipa, termină el în locul meu.

Mă trezesc brusc.

— Exact! Luăm fiecare zi pe rând.

Dau din cap spre Juliana, de parcă aşa se explică fiecare secundă complicată din relaţia mea cu Rowan.

Juliana arată cu degetul de la unul la altul.

— Să-mi spuneţi cine încetează primul să creadă minciuna asta!

Îmi dau ochii peste cap. La urma urmei, femeia scrie cărţi de dragoste. Normal că are impresia că toate cuplurile sunt predestinate să aibă un final fericit. Nu mă opun, dar nici nu-mi fac speranţe prea curând. Deşi sesiunea de autografe mă face să mă întreb care ar putea fi următorul pas în relaţia noastră.

Rowan aşază cărţile mele pe masă.

— Atunci, de ce ai folosit contul meu când aveai la dispoziţie întreaga platformă?

— Voiam să văd ce te interesează.

Sunt cât pe ce să plâng, atât de drăguţ este! Luni întregi am crezut că nu mă place aproape deloc, iar el se uita la televizor pe contul meu ca să se simtă legat de mine.

Îl iau în braţe şi-i ofer cea mai bună îmbrăţişare. El mă sărută în creştet.

— Ei, haideţi acum! Mai am vreo sută de oameni de văzut după voi.

Juliana îmi face semn să mă apropii. Se semnează pe fiecare carte şi îmi lasă câte un scurt mesaj. Oamenii din spatele nostru mormăie, văzând cât durează, dar ea e atât de plină de viaţă şi nu a încetat nicio clipă să vorbească cu mine! Nu pot să nu mă bucur de moment.

Rowan aproape mă târăşte afară din librărie ca pe un copil când Juliana trebuie să treacă mai departe.

Ieşim pe uşa din faţă şi ne întâmpină fulgi de zăpadă adevăraţi.

— Ninge!

— Ar trebui să se aştearnă câţiva centimetri în noaptea asta. Asta da, vreme ciudată!

Rowan se încruntă.

Încep să râd şi să alerg pe trotuarul acoperit de zăpadă, învârtindu-mă în cerc şi încercând să prind fulgii pe limbă ca un copil.

— Mai uşor, până nu cazi pe trotuar!

Cuvintele îi ies o secundă prea târziu. Adidaşii mei prind o bucată alunecoasă, şi ridic braţele, dar nu mai am de ce să mă ţin.

Rowan aleargă şi mă prinde cu o viteză supraomenească, dar nimereşte cu cizmele pe aceeaşi porţiune de trotuar îngheţat. Ne prăbuşim amândoi într-un amestec de membre, la care se adaugă punga de plastic plină cu cărţile mele semnate. Rowan se întoarce să mă protejeze şi aterizează pe spate. Îl urmez, lovindu-mă de pieptul lui. El răsuflă zgomotos. Cu cealaltă mână, ţine punga, nelăsând cărţile să se împrăştie şi să aterizeze pe trotuarul ud.

— Au!

Îmi frec fruntea, care nu a supravieţuit în lupta cu muşchii lui.

— Eşti OK?

— Întreabă-mă mâine, când o să-mi funcţioneze plămânii din nou.

Las fruntea pe pieptul lui şi râd până când aerul rece îmi arde plămânii. Mă cuprinde cu braţele şi râdem incontrolabil pe trotuarul murdar, acoperit de zăpadă.

Cea mai grozavă întâlnire!

Capitolul treizeci şi opt
Rowan

Cred că nu m-am descurcat prea rău. Zahra a avut tot timpul zâmbetul pe buze de când a aflat de evenimentul cu cărţile. Singura mea greşeală a fost că nu am pus-o pe Juliana să păstreze secretul privind motivul din spatele evenimentului.

Nu vreau ca Zahra să deducă prea mult din asta. Totuşi, o parte din mine se întreabă dacă nu cumva e prea târziu pentru aşa ceva, având în vedere că îmi zâmbeşte ca şi cum o fac cu adevărat fericită.

Şoferul ne lasă înapoi la apartament.

Drumul cu liftul e diferit de ultimul, căci Zahra îşi deschide cărţile de parcă vrea să verifice dacă nu cumva au fost afectate de apă când am căzut. A făcut-o de două ori deja, dar nu o pot învinui că e protectoare cu lucrurile ei de preţ.

Intrăm în apartament, iar Zahra se duce să-şi pună cărţile înapoi în bagaj şi să facă un duş. Îi urmez exemplul, schimbându-mă într-o pereche de blugi şi un tricou cu logoul Dreamland şters.

— Deci, care e planul?

Ea coboară scările într-un trening asortat. Materialul îi îmbracă fiecare contur al corpului, şi mi-e greu să fiu cuviincios şi să mă uit în altă parte. Numai că nu mă port deloc cuviincios când e vorba de Zahra, aşa că îmi îngădui să o privesc.

Ea ocoleşte bufetul şi se uită la mine.

— O să-mi găureşti hainele dacă te mai holbezi aşa la mine.

— Atunci, scoate-le! Şi rezolvăm problema.

O prind de şolduri şi o trag mai aproape.

Zahra îmi pune mâna pe piept, chiar deasupra inimii. Aceasta bate mai repede la atingerea ei.

Stomacul îi protestează mai zgomotos ca niciodată. Şi-l acoperă cu mână.

— Cât de jenant!

Mă strâmb când îmi dau seama ce-am pierdut din vedere. N-am mâncat nimic de când am luat prânzul în avion.

Îi dau drumul şi mă duc la sertarul cu meniuri.

— Alege!

Ea frunzăreşte broşurile şi meniurile în miniatură înainte de a scoate unul pentru pizza.

— Când eşti la New York…

Ridică dintr-un umăr.

— Asta alegi când ai putea comanda de la Ruth's Chris?

— Cine-i Ruth's Chris?

Scot un geamăt.

— Pizza să fie!

Când cina ajunge o oră mai târziu, pregătesc măsuţa de cafea. Ne aşezăm amândoi pe covoraşul din faţa şemineului masiv din mijlocul livingului. Niciodată nu mi-a plăcut să mănânc la masă. Îmi aminteşte de vremea când trăia mama, iar tata ajungea acasă destul de treaz ca să mănânce împreună cu familia lui.

— Spuneai că asta e una dintre proprietăţile tale. Câte ai, mai exact?

Zahra muşcă cu poftă din pizza.

Fac un calcul în minte.

— Douăzeci şi opt.

— Vorbeşti serios?

— Da!

Obrajii ei îşi pierd din culoare.

— OK! Uau! Care e preferata ta?

Iau o gură de pizza ca să am timp să mă gândesc la întrebarea ei.

— Sincer, nu am aşa ceva.

Ea rămâne cu gura căscată.

— Nicăieri nu te simţi ca acasă?

— Acasă înseamnă orice loc unde trebuie să lucrez.

Ea se holbează la mine.

— Prefer unele clime în locul altora. De exemplu, Chicago e grozav vara, dar risc să-mi degere penisul în timpul iernii.

— Şi Dreamland?

Răspund cu grijă la întrebarea ei.

— Dreamland e ceva diferit.

— Cum aşa?

— Acolo am multe amintiri neplăcute.

Ea se încruntă.

— Ah! Atunci, mă mir că ai vrut să devii director!

— Mă interesa să duc parcul la următorul nivel. Era în interesul meu să trec peste problemele care mă trăgeau înapoi.

Practic, nu e o minciună. Cu toate astea, zâmbetul ei mi se pare un pumn în plex.

Nu ai de ales, trebuie să-i ascunzi adevărul. Eşti prea aproape de final ca să periclitezi totul acum.

Ea zâmbeşte.

— Acum te simţi mai bine că eşti acolo?

— Am cunoscut pe cineva care face ca totul să pară tolerabil.

Roşeaţa care îi acoperă obrajii îmi dă fluturi în stomac.

— Tolerabil? Trebuie să mă străduiesc mai mult.

A făcut mai mult decât suficient. Îmi dreg glasul.

— Destule întrebări despre mine! Am o curiozitate!

— În legătură cu…

— Povesteşte-mi despre insignele tale!

Tot limbajul trupului ei se schimbă de la o simplă întrebare.

— Nu e o poveste drăguţă.

Ea se uită la panorama din spatele meu.

— N-am cerut una drăguţă.

O iau de mână aşa cum a făcut şi ea pentru mine ori de câte ori trebuia să vorbesc despre un subiect dificil.

Corpul i se relaxează, şi răsuflă adânc.

— În prima zi când am fost la terapie am primit prima insignă.

Nu-mi pot imagina pe cineva ca Zahra mergând la terapie. Tata spunea că e pentru oameni slabi, care sunt atât de jalnici, încât au nevoie ca altcineva să le rezolve problemele.

— Ai fost la terapie? De ce?

— Pentru că mi-am dat seama că nu mă pot vindeca fără să muncesc din greu.

— Dar eşti…

Mă blochez, căci nu găsesc cuvintele potrivite.

Râsul ei sună trist.

— Cum? Drăguţă? Fericită? Zâmbitoare?

— Păi, da!

Nu aşa funcţionează? De ce ar merge la terapie un om fericit?

Ea pleacă privirea în poală.

— Toţi au parte de momente grele. Şi pentru mine… A fost…

Răsuflă cu dificultate.

Zahra se simţea tulburată? Asta e o noutate.

— Acum vreo doi ani, am trecut printr-o depresie gravă.

Îşi priveşte mâinile.

Clipesc.

— Poftim?

I se aprind obrajii.

— E adevărat! Atunci nu ştiam, dar Claire a fost cea care mi-a spus verde în faţă că trebuie să primesc ajutor. Ba chiar m-a ajutat să caut un terapeut şi mi-a zis să încerc să discut cu cineva despre ce simt.

— Eu… nu ştiu ce să spun.

Zahra plânge încetişor.

— Nici măcar nu ştiu de ce plâng acum.

Îşi şterge furioasă obrajii uzi.

O ajut cu o lacrimă care i-a scăpat.

— Ştiu că acum îmi este mai bine. Dar… Doamne! Lance mi-a frânt inima, de-abia mă puteam da jos din pat! Am folosit toate zilele de concediu din anul acela pentru că nu dormeam suficient şi mi se părea o trudă să cobor din pat. Era ca şi cum trăiam mecanic, fără să trăiesc cu adevărat. De-abia mâncam. Şi gândurile…

Vocea i se frânge, şi jur că parcă mi-a tras un pumn în inimă.

— Mă uram atât de mult! Luni întregi, am dat vina pe mine. Pentru că ce fel de proastă nu-şi dă seama că bărbatul ei o înşală? Mă simţeam penibilă şi folosită.

— Eşti multe lucruri, dar penibilă nu se numără printre ele.

Îmi clocoteşte sângele la ideea că ar gândi lucruri atât de urâte despre ea însăşi.

Ea plânge din nou.

— Acum ştiu asta, dar atunci mă simţeam atât de slabă, încât nimic din ce făceam nu putea opri deznădejdea care mă cuprinsese. Am încercat. Doamne, chiar am încercat, pentru că n-am ştiut niciodată cum e să fii altfel decât fericită. Dar, cu cât încercam mai mult să port o mască, cu atât se înrăutăţeau lucrurile. În cele din urmă, am ajuns într-un punct înfricoşător în care mă întrebam dacă viaţa merita atâta efort.

Se uită la mâinile care-i tremură.

— Eu… n-am crezut niciodată că voi fi genul acela de persoană care se gândeşte că ar fi mai bine dacă ar dispărea. Mi-e ruşine că mi-a trecut aşa ceva prin cap!

Sunt tentat să-l găsesc pe Lance şi să-i nenorocesc mutra ca să simtă măcar o frântură din suferinţa pe care a îndurat-o Zahra, pentru că un om atât de dulce ca ea nu ar avea nevoie de o insignă cu punct şi virgulă dacă nu era el.

— Asta sunt eu acum. Dar cum eram înainte, când s-a întâmplat totul – eram o carapace spartă. Am uitat să cred în mine când a contat cel mai mult.

Durerea din vocea ei mă sugrumă, făcându-mă să respir cu dificultate. Ochii ei, întotdeauna expresivi, arată fiecare fărâmă de durere pe care a simţit-o din cauza acelui nenorocit.

Mă târăsc spre partea ei de masă şi o aşez în poală. Îşi îngroapă faţa în tricoul meu, trăgând de material de parcă trebuie să se agaţe de ceva.

Am simţit multe lucruri diferite în viaţă, dar Zahra căutând consolare în braţele mele scoate la iveală ceva ce nu pot identifica. Mă face să simt că are nevoie de mine. Să mă simt protector. Răzbunător faţă de oricine a rănit-o.

O plac cu adevărat. Relaţia noastră evoluează încet din ceva fără obligaţii în ceva mai mult şi nu mă opun întru totul.

O lipesc de pieptul meu.

— Claire a început colecţia mea de insigne după prima şedinţă de terapie. Mi-a cumpărat una cu Extraterestrul Iggy; a găsit-o pe Etsy, dar în loc să ţină trei degete în sus în semn de pace, el le arăta degetul mijlociu tuturor. Era un *du-te dracului* simbolic pentru Lance.

Clatin din cap, zâmbind.

— E o încălcare a mărcii înregistrate.

— Dă-mă în judecată!

Ea râneşte.

Îi zâmbesc la rândul meu.

— Cum ai ajuns de la o insignă la un rucsac acoperit de ele?

— Claire a făcut o misiune din a găsi cea mai scandaloasă insignă în fiecare săptămână. De câte ori mă întorceam de la şedinţa săptămânală, mi-o oferea. Acum îmi cumpără două pe an, una de ziua mea şi una de Crăciun.

— E o prietenă bună.

— Cea mai bună! Sunt norocoasă că e în viaţa mea. Chiar e cea mai bună prietenă şi colegă de apartament.

O strâng mai tare, ca şi cum aşa i-aş uşura durerea.

— Dar acum eşti mai bine?

Încerc să-mi ascund îngrijorarea din voce, dar o parte tot se întrezăreşte.

Ea încuviinţează cu o mişcare din cap.

— În mod sigur.

— Dacă contează, să ştii nu te-a meritat niciodată.

Şi tu o meriţi?

— Mersi!

Vocea ei e o şoaptă, atât de mică şi nesigură sună!

— Dacă nu te superi că te întreb, de ce le porţi în fiecare zi?

— Ca o reamintire şi o promisiune faţă de mine însămi că, indiferent cât de grea e viaţa, trebuie să merg mai departe.

Zâmbetul ei înlăcrimat îmi contractă pieptul atât de tare, încât mi-e greu să respir.

Iau o şuviţă de păr şi i-o dau după ureche.

— Eşti ridicol de uimitoare!

— Pentru că port insigne grozave?

— Pentru că eşti tu.

Îmi lipesc buzele de ale ei. E un sărut blând, care nu e menit să aţâţe sau să provoace. Nu sunt sigur ce e, dar ştiu că pare potrivit.

Ea oftează, iar oftatul ei îmi dă o senzaţie ciudată în piept. De parcă o pot mulţumi.

Îmi lipesc fruntea de a ei.

— Într-o bună zi, sper că voi fi la fel de puternic ca tine şi voi putea vorbi despre lucrurile care mă apasă.

Ea inspiră brusc.

— Puternic ca mine?

Încuviinţez cu o mişcare din cap. Mi se strânge pieptul, de parcă vrea să mă oprească să-mi dezvălui secretele.

Nu o face! Dacă deschizi rana asta, nu faci decât să o inviţi să-ţi descoasă slăbiciunile.

Dar dacă ea nu e ca *el*? Zahra e blândă, iubitoare şi tot ce e bun în lumea asta. Nu seamănă deloc cu tata. Ea nu m-ar judeca. Nu! Pentru că ei chiar îi place de *mine* – opusul lui întru totul.

Un nemernic căruia nu-i pasă că-i face pe alţii să plângă, să implore sau să sărăcească. Cineva care s-a ales doar pe el de fiecare dată, pentru că, dacă nu mă protejez eu, nimeni altcineva n-ar face-o.

— Eu… am fost foarte afectat de moartea mamei.

Faţa Zahrei se schimbă complet. Zâmbetul îi dispare, iar privirea i se îmblânzeşte. Sunt tentat să mă opresc. Să şterg expresia de pe faţa ei şi să nu mai pomenesc în veci de subiectul ăsta.

Dar ea mă surprinde.

— Un sărut pentru un secret?

Încuviinţez cu o mişcare din cap, neputând să pronunţ cuvintele. Îşi apasă buzele pe ale mele. Corpul ei, lipit de mine, mă îndeamnă să continui. Să iau. Să posed. Să o fac să-şi amintească cine sunt, indiferent de slăbiciunile ascunse deghizate în secrete.

Îi domin buzele, însemnând-o cu limba. Îi arăt că încă sunt bărbatul pe care-l place, orice aş putea spune şi m-ar face să par mai puţin de atât.

Nu fi prost! N-ar crede aşa ceva!

Ea se retrage şi îmi cuprinde obrazul în palmă.

— Secretul meu!

Oftez. Chiar o să-i povestesc despre asta? *Pot* măcar s-o fac? Partea aceea din trecutul meu e ascunsă sub cheie, cufundată undeva, adânc, printre crevasele celor mai urâte amintiri.

Îşi înfăşoară picioarele şi braţele în jurul meu. Căldura ei îmi pătrunde în piele, încălzindu-mi puţin venele îngheţate.

Eliberez o răsuflare încordată.

— Tata a fost un copil cu cheia de gât şi care avea acces la orice se putea cumpăra cu bani. Avioane private. Iahturi. Servitori permanent. Dar nimic nu a mai contat când a intrat mama în viaţa lui. Ei sun… Erau cel mai apropiat lucru de dragostea adevărată. Cel puţin, aşa mi s-a spus, pentru că eram prea mic să-mi amintesc de ei împreună. Dar Declan spune mereu că tata îi oferea mamei tot ce-şi dorea.

Zahra se trage înapoi.

— Ce trist!

Rahat!

— Nu-l compătimi pe tata! E un nemernic.

— Îmi pare rău pentru voi *toţi.*

Îmi curăţ gâtul iritat.

— Părinţii mei iubeau Dreamland la fel de mult ca bunicul… până când totul s-a schimbat.

— Când s-a îmbolnăvit mama ta?

Încuviinţez.

— Îmi pare rău! Niciun copil nu ar trebui să-şi piardă mama la o vârstă atât de fragedă ca a ta!

Ea se întinde şi mă ia de mână. Deschid pumnul, lăsând degetele noastre să se împletească. Gestul simplu nu ar trebui să însemne atât de mult, dar, când o ţin aşa pe Zahra, am senzaţia că mă prind de un colac de salvare. De parcă aş putea să mă agăţ de ea sau să mă prăbuşesc în cele mai întunecate colţuri ale minţii.

— Una dintre ultimele mele amintiri cu ea a fost la Dreamland.

Zahra dă din cap, şi citesc în ochii ei că mă înţelege.

— Mama era totul pentru noi. Şi printre cele câteva amintiri frumoase pe care le am cu părinţii mei împreună e una cu tata devotat ei trup şi suflet. Dacă mama zâmbea văzând un lucru, tata găsea un mod să-l obţină. Dacă plângea din cauza unui lucru, tata nu se lăsa până nu-l distrugea.

Zahra îmi aruncă un zâmbet şovăitor.

— Pare un bărbat îndrăgostit.

— Dragostea… Ce cuvânt simplu pentru ceva atât de devastator!

— Chiar şi cele mai bune lucruri în viaţă au consecinţe.

Mâna ei o strânge şi mai tare pe a mea, tăindu-mi

circulaţia aproape complet. Nu sunt sigur pentru cine o face, dar sunt recunoscător pentru mângâierea alinătoare a degetului ei mare pe încheieturile degetelor mele.

— Tata nu a mai fost niciodată acelaşi după moartea ei şi nici noi.

Mă concentrez la şemineul de lângă noi, nu la faţa Zahrei, pentru că nu suport compătimirea din ochii ei. Nu atunci când nu o merit. Monstrul egoist care am devenit în ultimele două decenii e foarte departe de băiatul de care îi este milă.

Mă uit la flăcările care dansează.

— Tata ne-a tratat oribil pentru că era *speriat,* cred eu. Pentru că să aibă grijă de noi de unul singur însemna să accepte că mama a dispărut cu adevărat şi nu era pregătit pentru asta. Ne-a abandonat când aveam nevoie de el cel mai mult şi a devenit un om pe care nimeni nu-l mai recunoştea. În loc să pierdem un părinte, am pierdut doi. Unul, din cauza cancerului, pe celălalt, din cauza viciilor lui.

Mi se gâtuie vocea.

— L-am apărat, pentru că am crezut că o să se facă bine. Privind în urmă, eram prea tineri ca să ştim că e imposibil. Ar fi trebuit să povestim cuiva despre problemele lui. Dar el şi-a ascuns foarte bine alcoolismul. Bunicul avea bănuieli, desigur, dar noi l-am apărat pe tata. Nu din loialitate pentru el, ci poate pentru mama? Nu ştiu.

— Eraţi nişte *copii.*

— Dar poate dacă i-am fi dat ajutorul de care avea nevoie la timp, am fi putut opri anii de suferinţă pe care i-am îndurat după aceea.

Închid ochii, de teamă că Zahra ar putea surprinde umezeala din ei.

Bărbaţii nu plâng.

Mereu ai fost slab.

Penibil.

Toate amintirile îmi inundă mintea deodată.

— Durerea ne testează în feluri diferite.

Dau din cap.

— Cred că tata a distrus tot ce iubeau ceilalţi pentru că nu a suportat să-l piardă pe singurul om la care a ţinut cel mai mult pe lume.

— Şi pentru tine ce crezi că a distrus?

— Singurul lucru la care eram bun. Fraţii mei aveau sportul, benzile desenate sau cluburile speciale. Dar eu? Eu eram cel diferit. Genul artistic dezamăgitor care vorbea prea mult şi avea visuri prea mari.

Zahra ţine buzele strânse, deşi citesc o sută de întrebări în ochii ei.

Răsuflu.

— Am ajuns într-un punct în care am început să mă dispreţuiesc. Nu voiam decât să îl fac fericit pe tata, în schimb îi dovedeam mereu de ce dădeam greş. De ce eram cel mai slab dintre fiii lui. De ce mamei îi era mai bine pentru că nu vedea ce copil jalnic deveneam.

O lacrimă curge pe obrazul Zahrei.

— Nu poţi crede aşa ceva.

Uite cum o faci să plângă! Mereu aceeaşi dezamăgire.

Îmi alung gândul.

— Eu… Nu ştiu… Dar m-am schimbat. Mentalitatea mea s-a schimbat după…

Mă împiedic să dezvălui prea mult.

— M-am retras. Am învăţat tot ce am putut de la fraţii mei şi a încetat să-mi mai pese de orice altceva în afară de nevoia de a-i demonstra tatei că se înşală. Mi-am petrecut fiecare zi dovedind de ce nu sunt o dezamăgire.

— Cu preţul a ceea ce iubeai?

— A fost preţul plătit pentru linişte. Nu credeam că o să mai desenez vreodată…

— Până când ai văzut desenele mele hidoase.

Dau din cap cu un zâmbet şters.

— Pentru că nu ştiam atunci, dar voiam să mă vezi pe *mine.*

Capitolul treizeci şi nouă
Zahra

Vreau să-i sărut buzele lui Rowan până se umflă, iar privirea aceea tristă se transformă în dorinţă. O parte din mine vrea să se întoarcă în timp şi să-l protejeze pe băieţelul care nu voia decât să viseze şi să deseneze, şi să fie cine e cu adevărat fără să fie atacat pentru asta. Aş face orice să-l apăr de cuvintele urâte ale tatălui său – un rezultat al faptului că suferea la fel de mult ca băieţii lui.

Îl strâng şi mai tare în braţe. Mirosul lui, care îmi aminteşte de briza mării, mă învăluie când îşi sprijină capul de gâtul meu. Răsuflă întretăiat.

Nu sunt sigură de ce, dar pare să fie *bine.*

Inima îi bate într-un ritm neregulat.

— Nu ţi-am spus asta ca să-ţi fie milă de mine.

— Atunci, de ce?

— Pentru că…

Vocea i se frânge.

Îi ofer timpul de care are nevoie. Nu facem decât să stăm aici, împreună, bucurându-ne de alinarea adusă de compania celuilalt.

— Tu… Pentru că…

Focul îmi ascunde aproape toată roşeaţa din obraji, dar surprind privirea lui îngrozită.

Îi ating buzele cu ale mele, lăsând în urmă o umbră de sărut.

— Pentru că ce?

Inima îi bate mai tare în piept, într-un ritm care devine repede alarmant.

— Pentru că te plac. E al naibii de înfricoşător pentru că

mă faci să simt *tot.* Şi ştiu că o să te dezamăgesc. Că nu pot promite multe, dar uneori cred că aş putea. Dacă aş încerca îndeajuns. Dacă aş găsi un mod de-a pune lucrurile în ordine.

Inima întreagă ameninţă să mi se dezintegreze în piept de la căldura care mi se împrăştie în corp. E cel mai apropiat lucru de o declaraţie de dragoste pe care aş putea să-l obţin de la el. Şi e un semn de speranţă.

Că ar putea fi aici pentru mai mult decât un futai oarecare şi o prietenie oarecare cu un om care îl tratează ca pe un tip normal. Că ar putea fi dispus să îndrepte lucrurile dacă ar încerca îndeajuns.

Mă ridic în genunchi şi-l sărut pe buze. E un sărut consolator, dar el nu-mi dă drumul. Mă prinde cu o mână de coadă şi trage, iar cu cealaltă mă apucă de şolduri şi adânceşte sărutul. Scot un geamăt, dându-i mai mult acces la gura mea. Limbile noastre se unesc, iar sângele îmi bubuie haotic în urechi.

Buzele lui Rowan nu se desprind de ale mele în timp ce mă întoarce, astfel încât sunt întinsă pe spate pe covorul gros. Mă sărută de parcă vrea să mă marcheze cu limba. De parcă vrea să se asigure că nu-l uit. E ceva în legătura dintre noi care mă face să caut mai mult.

Mă simt ameţită când îmi urmăreşte conturul corpului cu vârful degetelor. Trec de la buzele lui la zona gâtului, sugându-i pielea până o învineţesc.

El geme şi se dă înapoi. Cu ochii înfometaţi, îmi ridică marginea bluzei.

— Hm… Ce neaşteptat!

Îi aud vocea răguşită printre respiraţiile mele greoaie.

Tot sângele îmi năvăleşte în obraji.

— Ani l-a împachetat.

— Fir-ar să fie! Îmi răneşti orgoliul. Credeam că l-ai ales

special pentru mine.

Trece un deget peste modelul respingător cu o gogoaşă. Sunt destul de sigură că sutienul ăsta nu a mai văzut lumina zilei de când eram în liceu. Argument pro: îmi face sânii să arate spectaculos. Argument contra: mă face să arăt ridicol. Pot doar să sper că e destul de disperat, încât să sară peste citatul cu „Vrei gogoaşa mea" înscris pe fundul meu. Nu sunt sigură că aş putea trăi cu ruşinea asta.

— Ai de gând să te holbezi la mine toată noaptea sau îi dai înainte cu spectacolul?

Privirea lui rămâne aţintită pe pieptul meu.

— Îmi place priveliştea.

— Mie mi-ar plăcea mai mult priveliştea dacă ai avea capul între picioarele mele.

Buzele lui se lovesc de ale mele. Ne rostogoleşte înainte să apuc să respir. Cu o mână îmi descheie sutienul, cu cealaltă îmi scoate repede bluza. Îi ia mai puţin de o clipă să mă lase goală şi aşteptându-l.

Se ridică şi mă ia cu el. Zona care tânjeşte după el se lipeşte de erecţia lui, şi gemem amândoi. Mâinile lui sunt lacome şi îmi cutreieră pe trup, făcându-mi pielea de găină acolo unde întârzie.

Mi se învârte capul când ating din nou covorul cu spatele. Nu mă pot abţine. Buzele noastre se despart când încep să râd.

— Dacă râzi e o problemă.

— Nu mă pot abţine! Unde ai învăţat să te mişti aşa?

Îmi mai scapă un râset. Când alunecă peste mine, închid gura.

Nu primesc un avertisment. Nimic în afară de un zvâcnet puternic al nervilor când gura lui se lipeşte de sânul meu. Limba lui se învârte, tachinându-mă până gem şi mă

zvârcolesc sub el. Ca să mă liniştesc, nu pot decât să mă agăţ de părul lui şi să trag.

Rowan e un bărbat cu o atenţie impecabilă la detalii. Poate că gura lui e ocupată, dar asta nu-i împiedică mâinile să-mi găsească celălalt sfârc cu o atingere blândă. Nu e decât o umbră de mângâiere care-mi face pielea să ardă pentru el. Tot corpul meu pare scăldat în gaz inflamabil şi incendiat.

Gem de frustrare când gura lui Rowan se desprinde cu zgomot. Flăcările din şemineu îi dansează pe faţă, scăldându-l într-o strălucire aurie.

— Răbdarea e o virtute.

— Da, la fel e şi castitatea, dar mă vezi pe mine practicând-o?

Colţurile gurii i se ridică.

— Încerc să fiu un gentleman. Preludiul e important.

— Mi-ai tras-o într-o maşină acum două săptămâni. Cartea gentlemanului a fost eliminată.

El râde. E un râs bogat şi grav, cu destul tremur, încât mă face să strâng din degetele de la picioare.

— Rămâi aici!

El se ridică, arătându-şi umflătura impresionantă care împinge în fermoarul de la blugi. Îşi descheie nasturele şi trage parţial de fermoar, apoi se duce în bucătărie. Se aud sertare deschise şi închise, apoi se întoarce şi aruncă nişte prezervative pe covor.

Îşi trage tricoul peste cap şi mă trezesc cu gura căscată. Vreau să-i trasez muşchii cu limba, să memorez marginile dure şi curburile. Blugii lui au aceeaşi soartă ca tricoul, aterizând pe podea, lăsându-l doar într-o pereche de boxeri mulaţi. Îmi lasă gura apă văzând conturul penisului.

Mă târăsc spre el şi îmi apăs palma pe umflătură. El îşi dă capul pe spate şi îşi strecoară degetele la rădăcina părului

meu când îi dezgolesc erecţia şi trec cu vârful limbii pe toată lungimea ei. Îi smulg un geamăt şi o senzaţie dureroasă pe scalp.

— Dovedeşte-mi cât de mult mă vrei!

Ceva în cuvintele lui îmi rezonează în piept. După tot ce ne-am împărtăşit, cuvintele lui mi se par importante. De parcă mai că se aşteaptă să-l consider mai puţin bărbat pentru că a trecut neapreciat prin viaţă.

Jur în gând să-l ador. Să-i arăt că nimic din ce spune nu mă poate alunga. Îmi pasă de omul pe care nu-l mai cunoaşte nimeni. Ba chiar cred că-l *iubesc.*

Îmi ard obrajii când îl cuprind cu gura, câte un centimetru odată. Îşi împinge penisul mai adânc în gura mea, iar clitorisul zvâcneşte drept răspuns. Îmi controlează corpul aşa cum controlează o sală de consiliu – cu încredere totală şi o reţinere letală care mi se pare ameţitoare.

Şi îmi *place,* la naiba!

Împinge mai tare, iar vârfurile unghiilor lui îmi zgârie scalpul. Geamătul meu e înfundat, dar îi atrage atenţia înapoi la mine.

Îmi mângâie obrazul cu vârful degetelor.

— Nu ştiu ce-mi place mai mult. Felul în care îmi zâmbeşti cu dezinvoltură sau cum arăţi cu buzele umflate înfăşurate pe penisul meu.

Îi *place* felul în care *zâmbesc.*

Tot corpul meu se trezeşte la viaţă şi preiau din nou controlul. Îmi folosesc mâinile să-l pompez mai adânc pe gât, iar geamătul pe care îl scoate mă face să-mi doresc să-l devorez până îşi pierde controlul.

Îi ating pielea netedă cu dinţii, iar şoldurile lui zvâcnesc în faţă. Oricât ar fi dominat Rowan situaţia, cedează, iar demonul se dezlănţuie. Mi-o trage de parcă mă urăşte. De

parcă scot la suprafaţă toată sentimentele pe care nu le suportă.

Îmi place la nebunie. De fapt, vreau mai mult. Mai mult din el şi mai mult din orice ar fi asta.

Abia mai simt micile înţepături dureroase când degetele lui mă trag de păr. Mă foloseşte, lăsându-mi excitaţia lui pe limbă cu fiecare mişcare.

Ne privim, iar ferocitatea din ochii lui îmi trimite valuri de energie pe şira spinării. Drept răspuns, îi cuprind testiculele în palmă, şi toţi muşchii din corpul lui *tremură.*

— Să nu îndrăzneşti să înghiţi!

Intră şi iese întruna din gura mea. Penisul lui străluceşte, iar ochii mi se duc în fundul capului.

El geme şi în acelaşi timp şuvoiul de spermă fierbinte îmi nimereşte gâtul. E prea mult, sunt sigură că o să mă înec, dar respir adânc şi îi respect cerinţa.

Îşi retrage penisul.

— Deschide!

Degetul lui îmi atinge buza de jos, acoperindu-l de amestecul de spermă şi salivă.

Îl privesc în ochi şi-i arăt ce vrea.

— Futu-i!

Privirea lui *arde.*

— Înghite şi ultima picătură!

Îi ascult rugămintea şi înghit.

Se lasă pe covor şi mă împinge pe spate. Buzele lui se întorc la ale mele, devorându-le. Îmi apucă elasticul pantalonilor şi al chiloţilor în acelaşi timp, desprinzându-se de buzele mele doar cât îi trage în jos. Focul mă scaldă într-o strălucire aurie.

— Eşti perfectă!

Îmi atinge pielea sensibilă de pe interiorul coapsei,

făcându-mă să mă simt dorită. Specială. *Iubită.* Niciodată nu m-am simţit atât de frumoasă ca acum.

El se târăşte deasupra mea. Îşi coboară o mână în jos, pe corpul meu, şi mă sărută iar. Mă sărută până rămân fără aer. Până când sângele îi revine în penis, iar lichidul preejaculator îmi atinge abdomenul, lăsând în urmă o dâră de excitaţie.

Îi prind erecţia crescândă în palmă, şi el se cutremură deasupra mea. Rowan nu lasă nicio porţiune de piele neatinsă sau nesărutată. E ca şi cum vrea să-mi memoreze formele cu buzele. Îşi dă capul într-o parte în timp ce folosesc degetul mare ca să iau picătura de lichid care să mă ajute să-mi alunece mâna mai uşor pe penisul lui.

Rowan alunecă mai jos până când gura lui se aliniază cu zona disperată după el. Tresar când trece cu limba peste mine. Scânteile mi se împrăştie ca nişte artificii pe piele, şi îl prind cu mâna de şuviţele groase. El râde, trimiţându-mi vibraţii direct în clitoris. Am o experienţă extracorporală când mă aduce la limita plăcerii. Mă agăţ cu mâinile de el, încercând să găsesc ceva care să mă ancoreze de pământ.

Buzele lui îmi găsesc clitorisul, şi suge în acelaşi moment în care degetele lui alunecă în mine. Nu mă cruţă, căci împinge încă un deget înăuntru. Lumea întreagă se vede în culori. Culori care izbucnesc în spatele pleoapelor când explodez în jurul lui. Îmi prelungeşte orgasmul cu un sărut, înăbuşindu-mi gemetele de parcă vrea să le posede.

Tremur până îmi revin din euforie. El îşi trece degetul prin excitaţia mea şi apoi îmi atinge buza de jos.

— Gustă cât de mult mă doreşti.

Scot limba şi-mi ling buza, agăţându-l de vârful degetului.

Ochii lui devin prădători când mă întoarce pe burtă, mă

ridică în genunchi şi schimbă direcţia atât de repede, încât văd panorama oraşului. Nu sunt sigură unde să mă uit: la el, îngenunchind în spatele meu, sau la luminile care strălucesc în faţa mea.

Foşnetul grăitor al ambalajului rupt umple tăcerea. Căldura mi se adună repede în partea de jos a abdomenului. Palmele mi se înfig în covorul gros şi respir adânc de câteva ori.

Corpul lui Rowan mă apasă în spate, învăluindu-mă în căldura lui. Fierbinţeala răsuflării lui îmi întinde nervii când împinge în mine vârful penisului.

Mă sărută la baza spatelui.

— Nu trebuia să mă faci să zâmbesc sau să râd.

Mă muşcă de ureche, după care atinge cerceii cu degetul.

— Nu trebuia să-mi intri ca veninul sub piele, fără niciun fel de antidot.

Introduce doar vârful în mine. Mă împing în spate, dar el se mişcă odată cu mine, ţinându-mă ostatică.

— Şi nu trebuia să mă faci să-mi doresc mai mult.

Căldura mi se răspândeşte în piept. Icnesc când penisul lui mă pătrunde dintr-o mişcare. Invazia îmi dă o senzaţie de usturime şi-mi apar lacrimi în ochi.

— Dar acum e prea târziu!

Îmi netezeşte părul, după care şi-l înfăşoară pe mână ca o sfoară.

Trage de el.

— Eşti a mea!

Îmi tremură braţele şi abia reuşesc să mă sprijin. Cuvintele lui mă lovesc drept în inimă. De obicei, Rowan nu spune prea multe, dar în seara asta nu se opreşte. Fiecare vorbă îmi pătrunde în suflet, legând la un loc bucăţile rupte

lăsate în urmă de Lance.

Mă ţine mai strâns de păr.

— Spune-o!

Se împinge cu putere în mine, şi alunec în faţă, pe covor, zgâriindu-mi genunchii.

Pot să răspund doar cu un geamăt când iese din mine şi face din nou acelaşi lucru.

— Spune că eşti a mea!

Iese până la vârf, lăsându-mă cu o senzaţie de gol.

— Sunt a ta! strig eu.

Mă răsplăteşte cu încă o mişcare dură a şoldurilor, dar de data asta îmi atinge punctul sensibil.

Presiunea creşte înăuntrul meu. Furnicăturile pornesc de pe şira spinării şi ajung până la degetele de la picioare. Cu o mână mă ţine de şold, iar cu cealaltă mă trage de păr, forţându-mă să mă uit la el peste umăr. Priveliştea din faţa noastră nu se compară cu cea a lui Rowan dezlănţuit, intrând şi ieşind din mine fără oprire. Sunt captivată, agăţându-mă de covor când tot ce vreau e să-mi înfig degetele în pielea lui şi să nu-i mai dau drumul.

Astea nu-s scântei. Împreună, stârnim un infern atât de fierbinte, încât mă tem să nu izbucnesc în flăcări dacă îl ating. E un cuvânt potrivit, dat fiind că mă joc cu focul îndrăgostindu-mă de Rowan. O mişcare greşită poate să mă termine. Să mă distrugă. Să mă transforme în cenuşă în urma lui.

Dar vreau să risc şi să mă îndrăgostesc, sperând că putem crea ceva frumos împreună. Ca un diamant construit sub presiune, cu defecte care ne fac uluitori. Vreau genul acela de dragoste cu Rowan. Cea pasională ca un foc dezlănţuit şi durabil ca o piatră preţioasă.

Una din mâinile care mă ţine de şolduri îmi atinge

clitorisul. Degetul său mare apasă pe carnea sensibilă, împingându-mă către o dulce inconştienţă. Rowan se agaţă de mine în timp ce plonjăm amândoi în beznă.

E perfect. Suntem perfecţi. Totul e perfect, şi mă tem să spun ceva cu glas tare. E mai mult decât dorinţă, dar refuz să fiu prima care o recunoaşte. Oricât de tentată aş fi.

Capitolul patruzeci
Rowan

Mâna Zahrei tremură pe mâna mea.

— O să-mi spui unde mergem?

— Dacă ţi-aş spune, n-ar mai fi o surpriză.

Îşi reaşază fularul pe faţă. Tot corpul îi tremură, deşi i-am împrumutat singura mea haină groasă, fiindcă Ani i-a pus în bagaj doar o geacă de blugi.

Cei doi ciucuri din vârful căciulii îi saltă în timp ce mă urmează pe strada aglomerată.

— Surpriza asta include şi nişte băuturi calde? Abia îmi mai simt degetele de la picioare.

— Asta pentru că adidaşii tăi nu sunt făcuţi pentru vremea asta.

— Nu cred că sora mea ştia cât de frig se face aici.

Îşi freacă mâinile înmănuşate una de alta.

Ar fi trebuit să-i cumpăr haine de iarnă mai bune cât suntem aici. Tremură ca o frunză şi mă tem că o să-şi ia zborul la prima pală de vânt.

— Nu eşti pregătită pentru o iarnă în Chicago dacă aici ţi se pare frig.

— Nu ştiam că trebuie să mă aştept la o iarnă în Chicago.

Îi dau una peste ciucurii de la căciulă.

— Eşti partenera mea pentru gala de Anul Nou.

— Ce fel de oameni egoişti organizează o gală de Anul Nou? Oamenii nu-şi petrec noaptea cu familiile lor?

— Sigur, dacă ai nouăzeci de ani şi eşti la azil.

O iau de mână şi traversez cu ea. În ciuda gecii neon, nu am încredere că nu o lovesc maşinile din trafic, pentru că e

uluită de lumini şi de oameni.

— Tu întrebi vreodată în loc să dai ordine? Mai întâi, a fost drumul la New York. Acum e o gală de Anul Nou. Am de ales când e vorba de tine?

— Sigur. În seara asta poţi decide cum vrei să facem sex mai întâi.

Rânjesc. Muşchii de pe faţa mea par mai relaxaţi de data asta, de parcă mă obişnuiesc în sfârşit cu gestul.

Ea mă plesneşte peste braţ cu capătul fularului.

— Ce generos eşti!

— Haide! Aproape am ajuns. Mai avem o stradă.

Ajungem la Rockefeller Center. O mulţime de oameni înconjoară bradul imens, care străluceşte în lumini multicolore.

Zahra dă capul pe spate ca să vadă pomul de Crăciun, înalt de 23 de metri.

— Uau! Ăsta face de râs bradul de la Dreamland!

Sunt tentat să fac următorul brad de la Dreamland la fel de mare ca acesta doar ca să fie fericită.

O cuprind cu braţul şi o trag lângă mine.

— Ce părere ai?

— Cred că e cel mai apropiat lucru de ceva magic. Serios, cum găseşti măcar un brad atât de mare? La Polul Nord?

Mă înec râzând.

— Mai degrabă undeva prin Connecticut.

— Mi-ai distrus visul.

Zahra se uită la lumini în timp ce o privesc. Nu mi-a păsat niciodată de tradiţii caraghioase, cum ar fi vizitarea bradului de la Rockefeller, dar, văzând-o pe Zahra zâmbind când experimentează lucruri noi, o parte vătămată din mine se trezeşte la viaţă. Mă face să caut şi alte lucruri care s-o

uimească, doar-doar o să pot recrea expresia aceea uluită de pe faţa ei.

Sunt terminat. Îmi pierd naibii minţile.

Ochii ei se luminează la fel ca bradul ăsta nenorocit când se întoarce şi se uită la patinoarul din spatele nostru.

— Oare cât de greu ar fi să te conving să patinăm acum?

Nu pot să patinez pentru nimic în lume. În timp ce Declan şi Cal erau vedetele echipelor de hochei din liga minoră, eu preferam activităţile creative. Am mai multe şanse să-mi ciobesc vreun dinte în seara asta decât să fac sex, dar nu-mi pasă.

— Prezintă-ţi condiţiile!

Ea îşi dă ochii peste cap.

— Totul e o afacere pentru tine.

Îi ating nasul roşu cu degetul.

— Înveţi repede!

Zâmbetul ei rivalizează cu steaua din vârful bradului.

Da! Sunt de-a dreptul terminat!

*

— Mai e un lucru pe care vreau să-l fac.

Zahra se agaţă de mâna mea. Fulgii cad în jurul nostru, acoperindu-ne hainele şi căciulile.

— Nu ţi-a ajuns patinajul?

Ea clatină din cap.

— Putem face o plimbare prin Central Park? *Te rog?*

— Am amorţit de tot de la genunchi în jos acum vreo jumătate de oră.

Răsuflu puternic ca să-i demonstrez. Aerul aburit dispare în noapte.

— Asta pentru că ai petrecut mai mult timp în patru

labe decât patinând.

Mă ard plămânii de atâta râs. Căldura care mi se împrăştie în piept alungă aerul îngheţat.

Ea mă trage de mână în direcţia greşită.

— Haide! Doar o plimbare scurtă! Am căutat pe Google.

— Nu!

— Nu fi urâcios!

Bosumflarea ei, deşi drăguţă, nu mă impresionează cu nimic.

— Consideră că nu mă mişcă deloc purtarea ta.

— Te rog? Mai e un lucru pe care vreau să-l fac.

Buza de jos îi tremură. Flutură din gene şi adună fulgi pe ele.

Hotărârea mea se topeşte. Îi mângâi obrazul îmbujorat de vânt. Zâmbetul i se lărgeşte în timp ce dau cu degetul înainte şi înapoi pe pielea îngheţată.

La naiba! Testiculele mele au devenit oficial prizoniere de război.

— Bine, dar numai pentru cincisprezece minute! O să ţi se desprindă nasul de corp.

Îi dau cu degetul peste vârful roşu.

Zahra zâmbeşte. Pentru zâmbetul ei, aş face aproape orice.

*

Am fost nebun să cred că cincisprezece minute sunt suficiente. E imposibil să o scot pe Zahra din parc fără să ţipe şi să dea din picioare. Acel lucru pe care mai voia să-l facă s-a transformat în două lucruri, apoi în trei. Pe urmă, până să-mi dau seama, construiesc un om de zăpadă în mijlocul parcului după ce am făcut o plimbare ridicolă cu sania prin tot

Central Park.

— Ai găsit nasturii?

Zahra răsuflă greoi. Lasă trei crengi să-mi cadă lângă cizme.

Pun cele trei pietricele pe care le-am căutat prin mormanele de zăpadă.

— Da! Perfect!

Zahra se uită la pietre de parcă ar fi diamante.

Niciodată în viaţa mea n-am crezut că ar fi atât de distractiv să fac un om de zăpadă. Când o văd pe Zahra experimentând zăpada pentru prima dată e ca şi cum aş fi în preajma unui copil în dimineaţa de Crăciun. N-am mai simţit niciodată asemenea bucurie. Cel puţin, nu de când eram şi eu copil.

Vreau să mai răpesc câteva începuturi ale Zahrei. Orice ca să recreez *acel* zâmbet pe care îl are când se uită la grămăjoara de pietre şi omul de zăpadă strâmb. Vreau să fie al meu zâmbetul ei, aşa cum vreau să fie a mea orice parte din ea.

Ea râde în timp ce învârte capul omului de zăpadă pe toate părţile, făcând bulgărele mai mare cu fiecare mişcare.

— Eşti sigură că ai 23 de ani? o tachinez eu.

— O, haide! Cel mai apropiat lucru de un om de zăpadă de care am avut parte era făcut din nisip. Lasă-mă să mă bucur puţin de viaţă!

— Nu uita acest moment când o să ajungi în pat cu un castron de supă de pui peste vreo două zile!

— Cui îi pasă? Trăim pentru ziua de azi.

— Asta e minunat doar dacă nu îmi pierd nouă din zece degete din cauza gerului.

— O, bietul copil!

Îmi ia mâna înmănuşată şi-mi sărută fiecare deget.

— Ştiu eu ceva un pic mai jos care s-ar bucura de un sărut cald.

Ea izbucneşte în râs. Mă aplec şi o sărut uşor pe curbura gâtului, prea ispitit de carnea expusă.

Ochii ei se aprind când îşi revine.

— Haide, Moş Gerilă! Aproape am terminat!

Îşi trece mâna în mănuşă peste fermoarul meu, trezindu-mi penisul la viaţă.

Zahra are puterea asta asupra mea. Câteva atingeri, şi penisul meu e gata de treabă.

*

— Unde dracu' ai fost? M-ai ignorat! se răsteşte Declan în momentul în care îi răspund la apel.

— Am fost ocupat.

Încui uşa de la birou în cazul în care Zahra iese de la duş mai devreme decât anticipez.

— Ocupat să faci ce, mai exact? Să programezi sesiuni de autografe la New York fără alt motiv decât acela că-ţi pierzi naibii minţile?

Strâng telefonul mai tare în mână.

— Cum ai aflat de chestia aia?

— Ştiu tot ce se întâmplă în companie, inclusiv faptul că ţi-ai luat concediu pentru prima dată în ani. Ce naiba se petrece cu tine?

— E o poveste lungă!

— Dă-mi varianta scurtă!

Mă las pe scaunul de piele.

— Ăsta e adevăratul motiv pentru care ai sunat?

— Nu, dar vreau să ştiu de ce te porţi ca un tâmpit cu doar câteva săptămâni înainte de vot.

— Am decis pur şi simplu să petrec un weekend făcând ceva ce-mi place.

— Lasă-mă cu scuza de rahat despre New York!

— Nu sunt nevoit să mă scuz faţă de tine. Nu eşti paznicul meu.

— Nu, dar sunt cel care o să-ţi bage minţile-n cap când e clar că ţi le-ai pierdut din cauza unei femei.

Ce dracu'? Ştie de Zahra?

— Cine ţi-a spus?

— Am ochi şi urechi peste tot, Rowan.

— Nu-ţi mai băga nasul în treburile mele! Dacă voiam să-ţi spun ce fac, îţi spuneam.

— Nu, nu-mi spuneai! Nu-mi spui niciodată.

Râd pe înfundate.

El oftează de parcă duce pe umeri toată povara lumii.

— Îmi fac griji pentru tine!

Îmi dau ochii peste cap.

— Nu-ţi mai face!

Mi se pare inutil să o zic măcar. Poate că Declan se poartă ca un dur, dar ştiu că intenţiile lui sunt bune. I-a fost indus instinctul ăsta protector de la o vârstă fragedă.

— Nu-mi place ideea că o femeie te manipulează ca să-ţi iei timp liber atât de aproape de momentul votului. E suspect!

Încleştez fălcile.

— Nu văd cum ar fi posibil când ideea a fost a mea.

— Chiar îţi place de ea?

Râde batjocoritor.

— E atât de greu de crezut?

— Şi eu, care credeam că eşti fratele mai inteligent. Ce dezamăgire!

Strâng din dinţi.

— Declan, am treabă, aşa că ori treci la subiect, ori îţi închid telefonul!

— Scrisorile au fost trimise către comitetul de vot ales de bunicul.

Futu-i! E ultimul lucru de care aveam nevoie ca să mă stresez.

— Se ştie pe cine a ales?

— Nu, dar trebuie să te aduni, pentru că toţi depindem de prezentarea ta.

— Mă pregătesc de luni întregi. E imposibil să nu obţin voturile.

— Bine! După ce obţii voturile, o să petreci o lună ca să-l obişnuieşti pe noul director cu funcţia, iar el va prelua proiectul şi îl va duce mai departe.

— M-am gândit ca, în timp ce tu rezolvi lucrurile cu scrisoarea ta, eu să rămân aici şi să supervizez proiectul.

Ideea îmi scapă fără să vreau. Dacă rămân la Dreamland, o să am timp să mă lămuresc ce simt pentru Zahra fără să sacrific nimic.

Dacă relaţia o să se stingă de la sine, o să mă întorc la Chicago, aşa cum am plănuit.

Şi dacă nu?

Tăcerea lui Declan îmi ridică părul pe ceafă.

— Credeam că glumeşti, spune el după aproape un minut întreg.

— Nu! Ce rost are să mă întorc dacă tu încă nu te-ai căsătorit?

— O să fii umbra mea şi o să preiei o parte din rolul de director financiar ca să mă pot concentra pe găsirea unei soţii.

Strâng din dinţi.

— Dă-mi încă şase luni ca director! O să fie mai puţin

derutant pentru angajaţi să aibă acelaşi director un an întreg.

— De când îţi pasă ţie să nu fie derutant pentru angajaţi?

— E treaba mea să-mi pese!

Râsul grav al lui Declan străbate prin difuzorul mic.

— Nu! Treaba ta e să închei socotelile şi să te muţi înapoi la Chicago după vot.

— Bunicul a spus că trebuie să fiu director *cel puţin* şase luni. Dar nu a spus niciodată când trebuie să plec.

— Ştiu foarte bine ce a spus bunicul. Asta nu schimbă nimic pentru tine. L-am ales deja pe următorul director şi o să ia el legătura cu secretara ta după vot.

— Încă nu eşti director executiv. Nu mă poţi obliga să mă mut înapoi când pocneşti tu din degete.

— Hai să vorbim sincer! Singurul motiv pentru care vrei să rămâi acolo e o femeie. Nici măcar nu-ţi place Dreamland, termină cu prostiile!

Îmi înfig unghiile în palmă.

— Nu! Nu-i adevărat. Chiar îmi place slujba mea.

El oftează într-un fel care îmi aminteşte de vremea când eram copii şi-l imploram să-mi dea desertul înainte de cină.

— Rowan, dacă vrei neapărat să fii director, poţi să te întorci la Dreamland după ce îmi asigur funcţia de director executiv! Până atunci, hai să rezolvăm ce scrie în scrisorile noastre înainte să schimbi tu planurile!

Futu-i! Îl pun pe difuzor şi-mi trec mâinile prin păr.

Cum aş putea să aleg între fratele meu şi Zahra? E dificil de luat o astfel de decizie, ţinând cont de tot ce a făcut Declan pentru mine de când mă ştiu.

Urăsc că fratele meu are dreptate. Urăsc că ştiu că-i datorez măcar atâta lucru, în ciuda sentimentelor mele

pentru Zahra. Declan a fost mereu lângă mine când tata era beat sau absent. El a fost cel care m-a învăţat cum să merg pe bicicletă, tot aşa cum a rămas până târziu să mă ajute la teme, deşi le avea şi el pe ale lui. La naiba, a şi sacrificat o educaţie la o universitate Ivy League ca să rămână în Chicago şi să aibă grijă de mine şi de Cal! În multe privinţe, a devenit o figură paternă când nu aveam una.

Nu simt decât dureri de stomac la ideea de a-l alege pe el în locul Zahrei. Nimic nu pare uşor în legătură cu întoarcerea la Chicago, mai ales acum.

Tu ai fost cel care ţi-ai dorit o relaţie fără obligaţii cu Zahra. Treci peste asta!

Răsuflu adânc.

— OK!

Mă aştept la un fel de uşurare după ce am fost de acord cu planul lui, însă simt o povară care-mi apasă pe piept. Pentru că trebuie să-i fac pe plac fratelui meu, trebuie să-l rănesc pe singurul om la care am ajuns să ţin.

Capitolul patruzeci şi unu
Zahra

— Nu poţi să mergi la serviciu aşa!

Claire foloseşte un cleşte ca să răstoarne cutia mea cu şerveţele în coşul de gunoi.

După ce am ajuns acasă de la aeroport, starea mea s-a înrăutăţit încet-încet. Am început să mă simt foarte obosită şi am ajuns să ţin în braţe o cutie de şerveţele toată noaptea, în somn. Am mers ieri la serviciu, dar, până la urmă, am lucrat o jumătate de zi de acasă pentru că toată lumea se holba la mine cum îmi suflam nasul.

Se pare că Rowan a avut dreptate. Am răcit pentru că am fost prea încăpăţânată să intru în casă.

Îmi acopăr gura cu pliul cotului şi tuşesc din nou.

— Trebuie să mă duc! Nu mai avem mult timp până trebuie să predăm proiectul.

— O zi de pauză nu o să schimbe cu ceva situaţia.

— Dar trebuie să…

Claire clatină din cap.

— Dar, nimic! Ţi-am făcut deja de aseară nişte supă de pui după ce te-am auzit cum îţi scuipai plămânii.

Îmi duc mâna la capul care-mi zvâcneşte.

— Mulţumesc!

— Măcar atât pot să fac! Arăţi ca moartea!

— Aşa mă şi simt.

Râsul mi se transformă într-o criză de tuse. Fiecare respiraţie îmi face plămânii să ardă.

Claire îmi aduce un pahar cu apă proaspătă înainte de a pleca la serviciu.

Îmi iau telefonul şi-i trimit lui Jenny un e-mail în care îi

cer scuze. Ea îmi răspunde după câteva minute, urându-mi însănătoşire grabnică şi spunându-mi să nu-mi fac griji pentru ei.

Deschid fereastra de chat cu Rowan. A fost puţin ciudat de la ultima noastră seară în New York. Nu sunt sigură dacă îl afectează stresul serviciului sau dacă are nevoie de puţină distanţă după ce am petrecut atât de mult timp împreună. Sper din tot sufletul să nu fie a doua variantă.

Dvs.: Cred că mă îmbolnăvesc.

Rowan: Ţi-am spus că nu-i o idee bună să mergem în Central Park.

Mă strâmb. Probabil nu a fost cea mai isteaţă manevră să stăm în frig, dar amintirile au meritat din plin.

Dvs.: Dar a fost foarte distractiv.

Rowan: La fel sunt şi drogurile. Nu înseamnă că oamenii trebuie să le ia.

Dvs.: De unde ştii?

Rowan:…

Dvs.: Am senzaţia că eşti genul care devine amuzant când ia droguri.

Rowan: Nu pot nici să confirm, nici să neg.

Dvs.: Genul creativ?

Rowan: Zahra! E destul.

Îhh. Nu e distractiv azi.

Rowan: Ai nevoie de medicamente?

Dvs.: Cred că ştiu leacul necesar.

Rowan: Sirop de tuse cât să năucească un elefant?

Dvs.: Pe aproape, dar nu. Să văd episodul următor din documentarul polițist pe care l-am început în weekend.

Rowan: La mine acasă. Diseară. Ora 18.

Dvs.: Pleci mai devreme de la birou?

Rowan: Vreau să-mi iau oricum puțin timp liber. Diferența de fus orar și altele.

Diferență de fus orar? Da, sigur! Am fost în același fus orar și știe foarte bine acest lucru.

Dvs.: Simte-te liber oricând să recunoști că începi să mă placi!

Rowan: Astea sunt bolboroselile unei persoane care a înghițit prea mult sirop de tuse.

Zâmbesc. Acesta e bărbatul pe care îl cunosc și-l iubesc.

Iubesc? O, fir-ar! Oare chiar pot să-l iubesc pe Rowan?

Cum aș putea să nu-l iubesc? E atent, reținut și atât de drăguț cu mine, încât am uitat cu desăvârșire că-i urăște pe majoritatea oamenilor. Mă scoate din minți în cel mai bun fel și îmi face inima să bată cu putere ori de câte ori e în aceeași încăpere cu mine.

O, da! Sunt îndrăgostită de Rowan Kane! Întrebarea adevărată este dacă mă iubește și el.

*

— Haide, Zahra! Trebuie să mănânci ceva!

Vocea lui Rowan se aude de undeva, de departe, de parcă e pe altă frecvență radio.

Îi împing brațul la o parte de pe umărul meu și mă cufund mai adânc în cearșafurile mătăsoase. Nici nu mai știu

de cât timp folosesc casa lui ca infirmerie. Nu ştiu decât că patul lui e de o sută de ori mai bun decât al meu şi nu vreau să mai plec de aici.

Sunt destul de sigură că sinusurile alcătuiesc deja trei pătrimi din creierul meu, iar nara stângă nu a mai primit oxigen proaspăt de ieri, când Rowan m-a luat de la apartamentul meu.

— *Zahra!*

Mă întoarce spre margine.

— Pleacă! mormăi eu.

Rowan îmi dă un bobârnac în frunte. Capul îmi zvâcneşte drept răspuns, aşa că mă strâmb. Deschid ochii şi văd versiunea îngrijorată a lui Rowan. Nu l-am mai văzut niciodată arătând aşa. Are părul vâlvoi şi pungi vineţii sub ochi.

Dau cu mâna pe bărbia de obicei rasă.

— Trebuie să te bărbiereşti!

Vocea mea sună dogit, după care tuşesc din piept.

Îhh! Dezgustător!

— Ai dormit la micul-dejun, la prânz şi…

Se uită la ceasul de mână.

— Cină. E timpul să mănânci ceva până nu leşini.

Tonul ascuţit, folosit rareori, al vocii lui îmi face capul să zvâcnească şi mai tare.

— *Sst!* Vorbeşte mai încet!

Îi duc degetul la buze.

— Trezeşte-mă peste…

Nu termin propoziţia, căci corpul meu încearcă să scoată un plămân afară pe gât.

— Poftim! Bea nişte apă! *Te rog!*

Vocea lui se stinge. Aproape îmi îndeasă paiul metalic pe gât.

Iau o gură de apă.

— Acum eşti mulţumit?

El se încruntă.

— Nu!

— Simt că mor!

El mă strânge mai tare de bărbie.

— Nu fi teatrală! Ai răcit.

Oare ceea ce aud în vocea lui e *îngrijorare?*

— O să chem un doctor să te consulte.

— Doctorii mai fac vizite la domiciliu?

— Pentru un preţ convenabil.

Tuşesc din nou, dar de data asta nu mă pot opri. Pieptul mi se zguduie intens. O durere ascuţită îmi înjunghie plămânii şi am nevoie de toată energia ca să respir.

Mâna care îmi mângâie părul încremeneşte.

— Fir-ar! Mă întorc imediat!

Rowan mă sărută pe frunte, după care îşi scoate telefonul din buzunar şi iese din cameră. Şoaptele lui se aud prin uşă, dar e nevoie de prea mult efort ca să ascult conversaţia.

Închid ochii şi mă abandonez întunericului care mă trage la fund.

*

Mă trezesc când cineva îmi deschide pleoapele şi îmi bagă o lanternă în ochi. Încerc să mă depărtez, dar nu reuşesc decât să mă las înapoi pe coatele tremurânde.

— E bolnavă deja de trei zile.

— Trei zile?!

Regret ţipătul strident în clipa în care-mi iese pe gură. Capul şi plămânii mei se împotrivesc, aşa că tuşesc din nou.

Pulsaţiile se intensifică de câte ori tuşesc.

— După părerea mea, trebuie dusă la spital.

— Spital?

Eu şi Rowan întrebăm în acelaşi timp. El practic scuipă cuvântul afară.

Mă uit la el. Arată aproape la fel de rău pe cât mă simt eu, cu barbă de câteva zile pe faţă. Cearcănele îi ies şi mai mult în evidenţă din cauza ochilor roşii. Arată de parcă ar fi gata să leşine în orice clipă.

Acum mă doare pieptul din cu totul alt motiv decât din cauza bolii.

Doctorul se ridică şi-şi strânge trusa medicală.

— E foarte deshidratată şi are nevoie de îngrijiri medicale.

— Îmi mai puteţi sugera şi altceva?

— Pe baza simptomelor pe care le-aţi descris şi din ce văd şi aud eu, probabil e un fel de pneumonie virală. Şerveţelele sunt pline de mucozităţi verzi şi are febră. Dacă nu o duceţi la spital în seara asta, o să aibă nevoie de ambulanţă în curând.

Pneumonie? Rahat! Nu! Sună înfricoşător! Singurul om pe care îl ştiu şi a făcut pneumonie a fost un prieten al părinţilor mei şi mă tem că nu a supravieţuit.

Îmi vine să plâng, dar nu cred că am destulă apă în corp, încât să produc lacrimi. Am eliminat-o pe toată prin transpiraţie în a doua zi.

În timp ce Rowan îl conduce pe doctor, mă ridic în capul oaselor şi caut telefonul. Ar trebui să-i sun pe părinţii mei şi să le spun cât de bolnavă sunt. Numai că nu găsesc telefonul nicăieri printre cearşafuri sau pe noptieră.

L-am lăsat în baie? Cobor din pat pe picioare nesigure. Drumul spre baie îmi consumă toată energia, iar camera se

învârte.

Mă prind de clanţă ca să mă echilibrez şi deschid uşa. În acelaşi moment, picioarele mele cedează şi văd negru în faţa ochilor.

Capitolul patruzeci şi doi
Rowan

Îl las pe doctor să plece şi închid uşa.

Pneumonie? Cum naiba a ajuns Zahra de la îngeri în zăpadă în Central Park acum mai puţin de o săptămână la un caz grav de pneumonie? A trecut de la nasul care-i curgea la zăcut în pat mai repede decât am văzut vreodată pe cineva.

Ceva se loveşte de podea atât de tare, încât vibrează tavanul.

— Zahra?

Urc scările în fugă şi deschid uşa de la dormitorul din capătul holului. Vena de la gât îmi zvâcneşte într-un ritm al naibii de rapid când intru în dormitorul gol. Cearşafurile sunt o claie încurcată, în lipsa femeii grav bolnave care ar trebui să doarmă în ele.

Mă uit la uşa de la baie.

— Rahat!

Nu mai gândesc. Nu respir. Nu fac decât să alerg la picioarele bronzate care se văd în cadrul uşii. Mă lovesc cu genunchii de marmură, lângă o baltă mică de sânge.

— Zahra? Zahra! Eşti în regulă?

Mi se gâtuie vocea.

Îi ridic corpul leşinat în braţe. Cu mâna tremurând, îi dau părul de pe faţă. E palidă. *Prea* palidă! De parcă s-a scurs viaţa din ea într-un interval de cinci minute. N-am lipsit decât ca să-l conduc pe doctor la uşă. Sunt destul de sigur că o bucată din inima mea de gheaţă se sparge în bucăţi.

Zahra nu reacţionează, iar ochii îi rămân închişi. Pieptul i se ridică şi coboară când respiră superficial, aşa că răsuflu uşurat. O dâră de sânge se scurge dintr-o rană urâtă de la

frunte.

Am grijă să nu o zgâlţâi în timp ce caut telefonul în buzunar şi sun la 911. Mi se pun prea multe întrebări afurisite şi nu găsesc răspunsuri, doar le cer să vină repede.

— Zahra!

Întind mâna după prosopul aflat cel mai aproape de mine şi i-l lipesc de rana de la cap.

Ea nu tresare. Nu clipeşte. Nu face decât să zacă în braţele mele, lipsită de tot ce o face să fie ea însăşi.

Zâmbetul ei. Râsul ei. Obrajii mereu îmbujoraţi când sunt lângă ea.

Mi se contractă pieptul.

— Zahra!

Îi strâng corpul în braţe, sperând că ceva o s-o facă să se trezească, dar nu obţin decât tăcere. Respiraţiile ei superficiale sunt singurul lucru care mă împiedică să o iau razna.

— Zahra! Trezeşte-te!

O picătură îi cade pe frunte. Mă uit la tavan, dar nu curge nimic. Încă o picătură cade pe faţa ei, scurgându-se spre dâra de sânge.

Îmi ia o secundă să-mi dau seama că apa vine de la mine. Sunt lacrimile mele.

„Întotdeauna plângi ca o fetiţă”.

Vocea bălmăjită a tatei îmi pătrunde în urechi.

— Haide, Zahra! Trezeşte-te!

Îi scutur corpul.

Ea geme şi întinde mâna spre cap, dar i-o dau la o parte.

— Slavă Cerului, fir-ar să fie!

Nu înţeleg bolboroselile care îi ies pe gură. E un amestec de cuvinte incoerente care mă îngrijorează şi mai tare că s-a rănit grav la cap în cădere. Nimic nu e inteligibil şi

mă tem că i-am agravat rana când am scuturat-o.

— Futu-i!

Las prosopul de o parte şi o strâng la piept.

I-am făcut rău? În disperarea mea, nu m-am gândit. N-am luat în considerare argumentele pro şi contra mişcării corpului ei. Am reacţionat şi mi-am pierdut controlul din nou.

Sângele ei lipicios, cleios, îmi îmbibă cămaşa. Tremur din tot corpul în timp ce o ţin în braţe.

Ce dracu' a fost în capul meu de am scuturat-o aşa? Deja avea o rană la cap.

Futu-i! Tocmai asta e! Nu am gândit. Am lăsat emoţiile, şi aşa inutile, să mă copleşească.

Ea şuieră, transformând tusea într-o adevărată criză.

Sunetul sirenelor se apropie. Abia atunci mi se opresc lacrimile.

*

N-am mers niciodată cu o ambulanţă şi am pielea lipicioasă tot drumul, în timp ce paramedicii încearcă să o stabilizeze pe Zahra. E oarecum coerentă şi răspunde la câteva întrebări cu ochii închişi.

Zahra tresare când o bandajează la cap. Bipurile monitorului devin mai haotice, un ritm sacadat care seamănă cu bătăile inimii mele.

Îmi vine să fac o criză, văzându-i durerea. Să arunc cu lucruri şi să urlu, pentru că simt că e numai vina mea. N-ar fi trebuit s-o las singură când era doar pe jumătate lucidă. La naiba, dacă aş fi spus nu la jumătate din chestiile pe care le-am făcut în New York poate nici n-am fi ajuns în situaţia asta!

Aşa se simţea tata când mama era dusă mereu la spital? Disperarea asta cumplită de a face ceva? Neputinţa de a repara lucrurile?

Gândul îmi stârneşte amintiri urâte. Cum am putut fi atât de prost? Am devenit de bunăvoie ca tata, cedând la toate capriciile unei femei până mi-au acaparat gândurile şi mi-au influenţat faptele. Mi-am schimbat programul, mi-am luat seri libere pentru evenimente de mentorat şi am plecat în vacanţă când ar fi trebuit să muncesc. Futu-i! Eram dispus chiar să renunţ la viitorul meu de director financiar ca să rămân cu ea la Dreamland.

Ce naiba e în neregulă cu mine?

Adevărul e că m-am înmuiat şi m-am lăsat influenţat cu uşurinţă de ea. Şi pentru ce? Ca să mă las subjugat de sentimentul ăsta de neputinţă?

La dracu' cu asta! Dispreţuiesc orice îmi tulbură mintea şi inima. Dacă ar fi să nu mai simt lucrul ăsta niciodată, m-aş considera recunoscător toată viaţa.

De asta ar fi trebuit să-mi ascult instinctul când am întâlnit-o prima dată pe Zahra. Avea ceva care m-a avertizat să păstrez distanţa, dar nu i-am dat destulă atenţie.

Un fior îmi cutremură corpul, dar adrenalina din organism nu mă lasă să cedez de epuizare.

Uşile se deschid şi sunt dat la o parte când Zahra e scoasă din maşină şi dusă la intrarea de la urgenţe. Simt că am o experienţă extracorporală când intru pe uşile glisante. Mă loveşte un miros oribil de antiseptic.

Funcţionez pe pilot automat, fără să observ când asistenta încearcă să-mi atragă atenţia.

— Sunteţi rudă cu ea?

Mă bate pe umăr încă o dată, smulgându-mă din iadul în care rătăceşte mintea mea.

— Poftim?

— Sunteţi membru al familiei sau vreun prieten? întreabă asistenta cu buzele ţuguiate.

— Logodnicul ei.

Am văzut destule seriale TV ca să ştiu cum funcţionează lucrurile.

Ea mă măsoară repede din priviri, parcă vrând să-şi dea seama dacă mint, dar, în mod şocant, dă aprobator din cap.

— Bine! Urmaţi-mă!

Mă conduce într-o sală de aşteptare. Linoleumul care se cojeşte şi luminile fluorescente care pâlpâie într-un colţ îmi fac pieptul să se strângă şi mai tare. Câţiva oameni sunt aşezaţi în colţuri diferite ale încăperii.

Îmi tremură mâinile. N-am mai fost într-un spital de la accidentul bunicului. Şi înainte de asta, la moartea mamei. Eu şi spitalele avem un trecut trist şi o marjă redusă de succes. Iar acum e un loc unde s-au ciocnit trecutul şi viitorul meu.

Asistenta dă să plece, dar o strig.

— Vreau ca logodnica mea să stea într-un salon privat! îmi scapă.

Asistenta se uită la clipboard.

— După ce e stabilizată, depinde de poliţa ei de asigurare. E trecută pe poliţa dumneavoastră?

Strâng fălcile. Habar nu am ce fel de asigurare are Zahra, darămite dacă aici au saloane private.

Când ştii ce asigurări de sănătate au angajaţii tăi, chiar te aştepţi la altceva?

Egoismul de care am dat dovadă are un mod de-a se întoarce împotriva mea. Şi cea mai rea parte e că abia a început.

Capitolul patruzeci şi trei
Zahra

— Ani, poţi să opreşti alarma?

Bip. Bip. Bip.

— Ani!

Sunetul neobosit continuă. Deschid ochii şi dau nas în nas cu un monitor cardiac. Mă ridic brusc în pat, iar pieptul meu protestează dureros.

Mă uit la branula care-mi pătrunde sub pielea de la mâna stângă şi încerc să-mi amintesc. Ultimul lucru pe care-l ţin minte e că m-am dus acasă la Rowan să ne uităm la televizor în pat.

Şi cum am ajuns aici? Dau cu degetele pe tubul transparent care-mi intră în nas. Urmăresc tubul din priviri şi ajung la o butelie de oxigen.

— S-a trezit!

Vocea răguşită a lui Rowan mă face să întorc capul spre el.

El închide telefonul şi-l pune în buzunar. Expresia pe care o are îmi trimite fiori pe piele. Îmi aminteşte cum se holba la mine înainte ca totul să se schimbe între noi şi urăsc privirea aia.

— Nu te mişca!

El se ridică şi se apropie de pat.

— Ce se întâmplă? întreb cu vocea gâjâită.

E nevoie de un efort grozav să scot fiecare cuvânt.

El găseşte un pahar mic de plastic şi mi-l întinde.

— Eşti la spital.

Beau o gură de apă înainte de a vorbi.

— Atâta lucru am înţeles şi eu. Dar cum am ajuns aici?

Buzele lui rămân o linie rigidă. Pare neîngrijit şi obosit într-un fel în care nu l-am mai văzut, cu barbă de câteva zile şi cearcăne. Clipesc când dau cu ochii de tricoul lui mototolit, cumpărat de la magazinul spitalului.

Totul la el pare în neregulă.

Netezesc pătura care mă acoperă.

— Te simţi bine?

— O să mă simt!

O spune cu o hotărâre de nestrămutat. Vreau să-l cred, dar nici măcar nu mă poate privi în ochi.

Mi se face pielea de găină pe braţe.

— Vrei să-mi spui de ce sunt aici?

Am impresia că trece un minut întreg înainte să se uite la mine.

— Erai deshidratată, sângerai la cap şi ispiteai soarta. Ai noroc că eşti în patul ăsta şi nu la morgă!

— La morgă? E cam drastic pentru câteva suturi şi o răceală.

Mă încrunt şi simt o durere ascuţită în creştetul capului. Ating locul. Degetele mele pipăie un bandaj imens.

Fălcile lui Rowan zvâcnesc.

— Nu pune mâna! Cu norocul tău, o să-ţi scoţi un fir şi o să sângerezi iar pe cămaşa asta nouă.

Îmi dă mâna la o parte cu o blândeţe care nu seamănă cu tonul lui.

— Cum m-am ales cu suturi?

El îmi mângâie obrazul cu degetul mare.

— Te-am găsit leşinată în baie după ce te-ai lovit cu capul de podea.

— O, Doamne!

Mă dor plămânii şi mi-e greu să respir normal. Senzaţia de arsură mă face să tresar.

— Ce te doare?

— O întrebare mai bună e ce nu mă doare.

Clatin din cap, dar regret gestul.

— Nu face asta!

Mă frec la ochi.

— Nu pot să cred că am ajuns aici!

El îşi îndreaptă şi mai mult spatele.

— Doctorul spune că o să mergi acasă până la sfârşitul săptămânii.

— Ce zi e azi?

— Vineri.

— Vineri?!

Izbucnirea mă face să tuşesc.

Cum e posibil să fie vineri deja? Ultima zi pe care mi-o amintesc în întregime e luni, când a trebuit să sun la birou să le spun că sunt bolnavă.

— De câte zile sunt aici?

— De două zile. Vor să te ţină sub observaţie înainte să-ţi dea drumul acasă.

Mă frec la ochi.

— Totul sună foarte costisitor.

Nările lui freamătă.

— Singurul lucru pentru care trebuie să te frământi e să te însănătoşeşti.

— Pentru tine e uşor de zis. Nu-mi pot permite cheltuielile deductibile sau oricât ar costa să fac terapie cu oxigen şi să stau peste noapte în spital.

Mă foiesc în pat, dar Rowan mă opreşte, punând mâna pe umărul meu.

O expresie întunecată îi apare pe chip.

— Totul e deja plătit.

Mândria mea se ofileşte la ideea de a fi atât de

insolventă financiar, încât trebuie să-mi acopere el cheltuielile medicale.

— Nu ştiu cum să-ţi restitui banii.

El strânge din fălci.

— N-am nevoie de banii tăi.

— E totul în regulă?

Vocea mea e o şoaptă aspră.

El răsuflă adânc.

— E bine că eşti mai coerentă!

Nu a fost răspunsul la întrebarea mea, dar mă tem să întreb mai multe. El se încordează când întind mâna spre el.

— Îmi pare rău că ai trecut prin toate astea! Nu-mi pot imagina cât de înfricoşător a fost pentru tine.

Vena de pe fruntea lui pulsează.

— Am fost *îngrozit,* Zahra! Te-am găsit abia respirând şi îţi curgea prea mult sânge din cap. Şi când am reuşit să te trezesc, vorbeai neinteligibil. Am crezut că ai *leziuni cerebrale* permanente.

Vocea i se frânge.

— Cele câteva minute de înainte să ajungă ambulanţa la mine acasă au fost cele mai înspăimântătoare din viaţa mea, şi nu puteam face nimic ca să repar lucrurile.

Felul în care îi tremură vocea îmi sfâşie inima.

— Îmi pare foarte rău! Nici nu-mi amintesc că m-am dus la baie.

— Nu te mai scuza! E ridicol!

El îmi dă drumul la mână şi se întoarce cu spatele. Îi tremură spatele când răsuflă adânc.

— Nu şi uimitor?

Răsuflarea lui profundă e singurul răspuns pe care îl primesc.

Respir adânc ca să mă calmez, dar scot un şuierat.

— Eşti sigur că te simţi bine?

— Nu-ţi mai face griji pentru mine şi păstrează-ţi energia pentru ceea ce e important!

Dar tu eşti important, îmi vine să-i spun. Cuvintele însă mi se opresc în gât, reţinute de teama că ceva nu este în regulă între noi.

Aparatul care-mi monitorizează ritmul cardiac îmi trădează emoţiile.

Rowan se întoarce şi se încruntă la aparat. Încordează maxilarul, iar vena de pe tâmpla lui reapare.

— Vorbesc serios! Zahra. Relaxează-te!

— O să rămâi cu mine cât dorm?

Mă simt penibilă că-l întreb.

El rămâne tăcut.

Acidul îmi întoarce stomacul pe dos şi îmi urcă pe gât. Ce s-a întâmplat cât mă odihneam? E ca şi cum bărbatul cu care am petrecut un weekend întreg la New York a dispărut, înlocuit de versiunea lui glacială. Îmi aminteşte de cum era Rowan când l-am cunoscut, ceea ce mă doare mai mult decât vreau să recunosc.

El mă strânge de mână o dată, după care se aşază pe un scaun în faţa mea.

— O să rămân!

Îi ofer un zâmbet abia schiţat, iar el îmi răspunde cu un zâmbet forţat.

Monitorul care ţiuie umple tăcerea. Fiecare respiraţie îmi consumă energia, aşa că pierd bătălia cu starea de trezie. Întunericul mă înghite cu griji cu tot.

Capitolul patruzeci şi patru
Zahra

— Uno!

Ani ridică braţele în aer, fluturând un joker. Rowan trânteşte cărţile din mână.

Oricât de mult mi-ar plăcea că Rowan petrece timp cu sora mea, intenţia lui e clară. O foloseşte ca tampon, ca să evite să stea de vorbă cu mine. De câte ori vine în vizită cineva din familia mea, se implică în discuţii banale. E foarte suspect comportamentul lui, dar sunt prea obosită să mai lămuresc lucrurile cu el când rămânem singuri.

Totuşi, am să pun capăt tăcerii chiar azi. Nu o să mă fac bine cu adevărat dacă mă îngrijorează relaţia noastră.

În ciuda felului în care mi se strânge pieptul când mă ignoră, nu pot să nu zâmbesc văzând cum se poartă cu sora mea. N-am crezut niciodată că se va împrieteni cu ea cât timp i-a fost mentor. Legătura lor e specială, iar asta mă face să am lacrimi în ochi.

Rowan e perfect.

N-am crezut niciodată că voi întâlni un bărbat ca el. Nu trebuia să fie ceva serios, dar relaţia noastră s-a dezvoltat în mult mai mult de atât. De la faptul că şi-a luat liber ca să stea lângă mine în spital până la plănuirea evenimentului cu cărţile doar ca să mă facă fericită, totul urlă că e vorba de *mai mult.*

Numai de-aş putea să-mi dau seama ce îl deranjează, pentru că purtarea lui evazivă îmi sporeşte stresul!

Asistenta intră în cameră şi îmi verifică semnele vitale. Pune câteva întrebări şi îşi notează informaţiile pe tabla albă aflată vizavi de pat.

— Doctorul o să treacă în curând pe la tine. Reacţionezi bine la antibiotice, ceea ce înseamnă că ai putea să pleci de aici în seara asta.

Asistenta zâmbeşte şi iese din salon.

Căldura care mi se răspândeşte în piept e înlocuită repede de un fior. Falca lui Rowan zvâcneşte când se uită la uşa închisă.

Telefonul lui Ani scoate un bip. Ea se uită la ecran şi-mi zâmbeşte.

— Scuze, trebuie să plec! JP mă aşteaptă în parcare cu mama lui.

Îi zâmbeşte lui Rowan, apoi mă sărută în creştet.

— Distracţie plăcută! strig eu şi tuşesc.

Ani clatină din cap.

— Ce scârbos!

Scot limba la ea.

Ani îi zâmbeşte lui Rowan şi îşi ia rămas-bun, iar el îi răspunde la fel. N-ar trebui să fiu geloasă pe cât de drăguţ e cu ea, dar mi-a lipsit bunătatea lui de când am fost internată în spital.

Bag mâinile tremurânde sub pătură ca să nu vadă cum mă face să mă simt.

— E totul OK? întreb. Serios?

Zâmbetul lui reţinut nu-i ajunge la ochi.

— O să fie!

Ce înseamnă asta? Vreau să-l ţin ostatic până îmi răspunde sincer.

— Mai eşti supărat pentru ce s-a întâmplat la tine acasă?

El scoate un sunet din fundul gâtului:

— Nu!

— Atunci ce se întâmplă? Spune-mi mai mult decât

câteva cuvinte însăilate. S-a întâmplat ceva şi, dacă nu eşti sincer cu mine, nu pot să rezolv problema.

Vocea mi se gâtuie, arătând cât de obosită sunt de fapt.

Ochii lui se îmblânzesc.

— Nu e nimic de rezolvat. Trebuie să te concentrezi la vindecarea ta, nu la noi.

— Mai există noi?

Pun singura întrebare pe care o evit de când m-am trezit în locul ăsta.

Mărul lui Adam îi saltă în gât, iar ochii îi alunecă spre fereastră.

— Eu… tu…

Se împotmoleşte în cuvinte.

O, Doamne. Ezită? El nu ezită niciodată.

— Vreau să-mi spui ce te supără! Acum!

Pun piciorul în prag. M-am săturat de răspunsuri criptice şi jumătăţi de adevăr. Orice are Rowan de spus, sunt fată mare. Pot să mă descurc cu el şi cu mai rău de atât.

— Putem vorbi despre asta când ajungi ac…

— Termină cu prostiile, Rowan! Care e problema ta?

El ridică din sprâncene auzindu-mi tonul.

— Vrei să ştii care e problema mea?

Încuviinţez cu o mişcare din cap.

— *Tu!* Toată situaţia asta afurisită!

Întinde braţele în direcţia mea.

Mi se încordează muşchii.

— Ce vrei să spui?

— Trebuia să fie ceva superficial între noi. Ceva *distractiv.* Ce se întâmplă nu e nici pe departe ceea ce vreau sau am nevoie în viaţa mea. Am de condus o companie, de supervizat un parc şi o mulţime de tâmpenii de rezolvat. Oamenii depind de mine, iar eu sunt blocat aici, asigurându-

mă că eşti bine pentru că mă simt responsabil.

Tresar.

El continuă de parcă nu-mi dă lovituri cu barosul în inimă:

— N-am vrut niciodată să o fac pe iubitul îndatoritor. Nu ăsta e bărbatul care sunt cu adevărat.

Plămânii mei protestează când inspir brusc.

— Nu… nu vorbeşti serios!

Avem o legătură, oricât de mult încearcă el să nege. Sigur, poate nu avem o etichetă oficială, dar există ceva special între noi.

El îşi drege glasul.

— Faptul că ne-am cuplat şi am ieşit la câteva întâlniri trebuia să fie doar un mod de a face timpul să treacă mai uşor la Dreamland.

— „Să treacă timpul mai uşor".

Cum îndrăzneşte să minimalizeze aşa ce e între noi?

Rowan închide ochii.

— Am pierdut din vedere ce e important.

Şi aceea nu eşti tu. Nu e nevoie s-o spună, pentru că vorbele îi sunt întipărite pe chip. Fisurile minuscule din inima mea se multiplică, lărgindu-se cu fiecare cuvânt dureros pe care îl manevrează ca pe un cuţit invizibil.

— Eu nu-mi iau niciodată liber de la serviciu – nici măcar de Crăciun. Dar m-am simţit obligat, pentru că te-ai rănit în casa mea. Ba chiar am amânat şedinţe importante şi o tonă de documente pentru că…

— Pentru că ce?

Spune-mi că-ţi pasă! Spune-mi că totuşi mă vrei! Spune-mi că poate ţi-e frică, dar unele lucruri în viaţă merită riscul!

Spune orice, doar să nu taci!

El se ridică, privindu-mă cu o expresie asemănătoare

celor pe care le are în timpul prezentărilor plictisitoare. Niciodată nu m-am simţit atât de neînsemnată – nici măcar când m-a părăsit Lance. Credeam cu adevărat că eu şi Rowan împărtăşeam ceva special. Genul de legătură veşnică la care am sperat toată viaţa.

Cât de tare m-am înşelat!

Râd cu amărăciune.

— Nu ştiu ce e mai penibil – faptul că negi cât de mult ţii la mine sau faptul că toate astea mă surprind.

Nimic nu umple tăcerea dintre noi în afară de ţiuitul aparatelor, care parcă se sincronizează cu bătăile rapide ale inimii mele.

Clatin din cap.

— Problema nu e serviciul. Şi în mod sigur nu e faptul că am trecut de la ceva superficial la mai mult, ceea ce e din vina ta, pentru că ai tot făcut lucruri care demonstrează că-ţi pasă. M-ai făcut să cred într-o fantezie. M-ai făcut să vreau *mai mult.*

Privirea lui inexpresivă îmi trimite încă un fior pe şira spinării.

— Mereu am vrut să nu luăm lucrurile în serios. Asta a fost învoiala.

— Păi, ai făcut o treabă de rahat! Nu erai nevoit să *joci* rolul iubitului îndatoritor pentru că deja te purtai ca atare!

El face un pas în spate, văzându-mi izbucnirea.

E dureros să respir, dar nu-mi pasă.

— Fiecare decizie pe care ai luat-o până acum a fost pentru că *îţi pasă.* Pentru că în adâncul sufletului cred că mă iubeşti, chiar dacă eşti prea speriat, la naiba, ca să recunoşti asta.

Vocea mi se frânge şi scot un şuierat, pentru că plămânii mei se luptă să colaboreze.

— Iubirea nu a fost niciodată o opţiune. Dacă te-am făcut să crezi altceva, iartă-mă! Nu te-aş fi făcut niciodată să ai impresii greşite, în condiţiile în care o să mă întorc la Chicago în curând.

Ar fi putut la fel de bine să mă plesnească.

— Poftim?

El se uită din nou la fereastra aia idioată.

— Un director nou va prelua Dreamland la sfârşitul lui ianuarie.

Dacă n-aş fi legată la aparatul de oxigen, nu cred că aş mai putea să respir.

— Ai ştiut… întreb răguşită. Ai ştiut tot timpul cât am fost împreună?

Nu! Nu avea cum! Sunt sigură că ar fi spus ceva. Dar planul lui de renovare pentru aniversare? Nu înţeleg de ce ar petrece luni în şir muncind degeaba la un proiect atât de mare.

— Da!

— Te-ai gândit să stai mai mult…

… pentru noi?

Rowan îmi sfâşie inima din nou când clatină din cap.

— Întotdeauna a fost programat să mă întorc.

Eşti o proastă, Zahra! Ţi-a ascuns toate astea din prima zi. Mă smiorcăi, încercând să-mi ascund lacrimile care ameninţă să curgă.

— Nu asta am întrebat, o ştii prea bine! Nu te mai juca şi spune-mi adevărul!

Falca îi zvâcneşte.

— Sentimentele mele în privinţa asta sunt irelevante.

Mă uit la mâinile care-mi tremură.

— De ce te întorci acolo?

De ce renunţi la noi, pentru că ţi-e frică?

— Viitorul meu e la Chicago.

Simt că Rowan mi-a prins inima într-un pumn rece şi mi-a smuls-o din piept.

— Aşa spui tu!

Mi se frânge glasul.

Doamne! Cum de mi-am îngăduit să mă îndrăgostesc de Rowan, deşi în sufletul meu ştiam ce fel de om e?

Muşchii de pe obrazul lui devin şi mai pronunţaţi.

— Regret că te-am făcut să suferi! Totul a fost o greşeală!

O greşeală. Cred că un cuţit în inimă ar fi mai puţin crud decât conversaţia asta! Eu sunt cea care a făcut o greşeală. Am crezut multe lucruri dătătoare de speranţă, dar mai ales am crezut că Rowan mă iubeşte îndeajuns, încât să-şi înfrunte demonii care-l trag înapoi. Asta însă nu e o poveste. Schimbarea nu se produce ca prin farmec, doar pentru că cineva a aruncat cu praf de stele în aer sau şi-a pus o dorinţă la o stea căzătoare.

Nu! Nu aşa merg lucrurile în viaţa reală. Oamenii trebuie să muncească ca să se vindece şi, deşi eu am făcut lucrul ăsta, Rowan, nu. Îi e prea frică. E prea egoist. Prea mistuit de dorinţa de *mai mult,* fără să-şi dea seama ce anume vrea mai mult. Credeam că mă vrea pe mine mai mult, dar am dat crezare unei închipuiri.

— Îmi pare rău că te-am făcut să suferi!

Vocea lui a rămas o şoaptă.

Nodul din gât devine o creatură adevărată, împiedicându-mă să respir.

— Şi mie îmi pare rău c-am crezut că eşti mai bun decât omul egoist şi nemilos pe care îl descriu toţi.

Rowan tresare. E primul semn de emoţie adevărată, autentică, pe care l-am văzut azi la el. Întoarce privirea, în

timp ce dă uşor din cap.

— Înţeleg!

O lacrimă mă trădează, alunecându-mi pe obraz. O Şterg.

— O să găsesc un mod de a mă revanşa, pentru că nu vreau să mai am ceva de-a face cu banii tăi. Chiar dacă îmi ia o viaţă întreagă să plătesc salonul ăsta afurisit, o voi face!

Înghite în sec.

— Nu vreau…

Îi tai vorba înainte să-şi mai înfigă vreun pic ghearele în inima mea.

— Dintr-odată, mă simt obosită.

Rowan încuviinţează cu o mişcare din cap.

— Desigur! N-am vrut să te tulbur când te simţi aşa.

Nu-i răspund.

— Vrei să rămân până se întorc părinţii tăi?

Se uită la scaunul cel mai apropiat de patul meu.

— Nu! Aş prefera să rămân singură, dar îţi mulţumesc pentru tot!

Vocea mea e rece şi reţinută – o voce pe potriva lui.

— Dar…

E un gest imatur, dar mă întorc cu spatele la el şi la uşă. Nu vreau să mai vorbesc. Mă tem că o să-mi pierd controlul în faţa lui. Lacrimile îmi curg pe faţă, lăsând un loc ud pe pernă.

Rowan răsuflă greoi. Paşii lui parcă se sincronizează cu bătăile de pe monitorul cardiac.

Tresar când mâna lui îmi mângâie părul.

Buzele i se lipesc de creştetul capului meu.

— Meriţi lumea întreagă şi mai mult de atât!

Uşa salonului se închide, lăsându-mă doar cu sunetul aparatelor şi suspinele dureroase drept companie.

Capitolul patruzeci şi cinci
Rowan

Ies din salonul de spital al Zahrei cu gâtul încordat şi o usturime în piept. Să o rănesc a fost ultimul lucru pe care am vrut să-l fac, dar a fost necesar. Nu este o opţiune să o iubesc. Risc prea multe şi nu am destulă flexibilitate ca să o am şi pe ea, şi stilul de viaţă pe care l-am căutat toată viaţa. Pe primul loc trebuie să fie obţinerea acţiunilor în companie. Dacă nu pentru mine, atunci pentru fraţii mei.

Poate că Zahra nu vede lucrurile în felul ăsta, dar aşa e cel mai bine. Nu aveam alt viitor dincolo de cele două luni şi ar fi fost o cruzime pentru amândoi să continuăm ceva ce clar are o dată limită. Nu mi-am dat seama cât de mult s-au schimbat sentimentele mele până nu am găsit-o sângerând în baie. Era inevitabil că o să-i frâng inima. Dar momentul ales a fost mai puţin crud decât să o amăgesc doar pentru că voiam mai mult timp înainte de a pleca definitiv de la Dreamland.

A fost alegerea potrivită, oricât de greu mi se pare acum. Dacă deciziile ar fi uşor de luat, toată lumea ar face-o. Acestea sunt deciziile care mă fac bun în meseria mea.

Asta îmi spun când ies din spital, în ciuda poverii care îmi apasă pe piept.

*

Pentru a patra oară în seara asta, mă întorc şi încerc să găsesc o poziţie confortabilă. Au trecut trei zile de la cele petrecute la spital, şi probabil am dormit zece ore în total.

Iau telefonul de pe noptieră şi mă uit la ceas.

Trei dimineaţa, la naiba!

Dacă nu pot dormi bine noaptea, o să ajung la limită până la sfârşitul săptămânii. Şi cum votul se apropie cu repeziciune, nu am timp de prostiile astea.

Iau o pernă şi o lipesc de piept. Încă se simte parfumul Zahrei şi mi se pare stupid să-mi apăs faţa în ea ca să-l mai inspir o dată.

Împunsătura din piept se întoarce cu forţă şi mai mare.

Tu ţi-ai dorit asta. Gândeşte-te la scopul final!

Dar ce rost are un scop final dacă nu mă simt fericit când totul e hotărât?

Sângele îmi încălzeşte venele, şi arunc perna prin cameră. Aterizează lângă uşă cu o bufnitură moale. În loc să mă simt uşurat, mi se pare că mă strânge cineva de gât.

Sentimentul neplăcut care mă încearcă nu se dă dus şi pace! Toate tacticile mele de a raţiona eşuează, motiv pentru care rămân cu ochii în tavan, întrebându-mă dacă am luat decizia corectă. Cu siguranţă nu pare corectă.

Câtuşi de puţin.

*

Credeam că pot obţine veşti despre recuperarea Zahrei de la Ani, dar mă ignoră. Toate mesajele pe care i le-am trimis au rămas fără răspuns. Îmi pierd un pic minţile, pentru că Zahra şi-a luat o săptămână liberă după ce s-a externat din spital.

Nu vreau decât să ştiu dacă se simte mai bine, însă Ani nu a venit aseară la locul nostru obişnuit de întâlnire şi am sfârşit prin a mânca şi covrigul ei, nu doar pe al meu. Efectele în lanţ ale faptelor mele încep să mă lovească asemenea unui tsunami.

Am ajuns s-o pândesc pe amica mea la locul de muncă, pentru că urăsc faptul că e supărată pe mine. Dacă ar fi vorba de altcineva, nu mi-ar păsa, dar Ani mi-a devenit dragă de când sunt la Dreamland.

— Bună!

O bat pe Ani pe umăr.

Ea se încordează înainte de a se întoarce.

— Bună ziua! Pot să vă ajut să alegeţi nişte dulciuri, domnule?

— Hai, Ani!

Mă prefac că nu mă dor cuvintele ei.

Privirea încruntată pe care mi-o aruncă nu face decât să-mi crească tensiunea din umeri.

— Nu vreau să vorbesc cu tine!

— Păcat! Sunt şeful tău!

Ani scoate un sunet dezgustat când o prind uşor de cot şi o conduc în camera goală din spatele magazinului de dulciuri.

— Zi-i odată! se buzuluieşte la mine şi bate din picior.

Pumnul din jurul inimii mele se strânge când îmi aruncă cea mai dură privire pe care am văzut-o la ea vreodată.

— Credeam că suntem prieteni.

Eu şi Ani am creat o legătură în ultimele luni şi nu vreau să mă respingă. A început să-mi placă de ea ca prietenă. Ideea că nu mai vorbeşte cu mine mă întristează mai mult decât sunt dispus să recunosc.

Ani clatină din cap.

— Asta a fost înainte să o faci pe sora mea să sufere.

— Şi ce dacă? Nu mai suntem prieteni?

— Nu!

— Nu vorbeşti serios!

Ea se încruntă.

— Zahra e cea mai bună prietenă a mea, iar tu ai făcut-o să *plângă.*

Respir atât de brusc, încât mă ustură ochii.

— Eu şi sora ta…

— Aţi terminat-o. Mi-a spus.

Buza de jos a lui Ani tremură.

— N-am vrut să te rănesc şi pe tine.

— Te-am ajutat să o faci să sufere. Cu dovlecii şi New Yorkul.

Ochii ei lucesc de lacrimile nevărsate.

Futu-i! Ani se simte responsabilă pentru faptele mele? N-am vrut niciodată ca ea să poarte povara deciziilor mele.

— Nimic din toate astea nu e vina ta.

Pun mâna pe umărul ei şi o strâng uşor.

— Nu! E a ta, pentru că eşti un copil mare care nu recunoaşte că o place.

Nu pot să-mi reţin râsul întristat.

— Numai de-ar fi viaţa atât de simplă!

— Tu mi-ai spus că scuzele sunt pentru cei care pierd.

La naiba! N-am crezut niciodată că o să folosească împotriva mea sfatul pe care i l-am dat ca mentor. I-am spus exact aceleaşi vorbe în contextul în care încerca să se mute din apartamentul părinţilor ei şi să devină independentă.

Poate că pare o scuză pentru ea, dar am motive întemeiate.

Ani oftează.

— Mulţumesc că m-ai ajutat şi că m-ai făcut să mă simt mai bine în privinţa mutatului.

Chiar încearcă să scape de mine acum?

— Ani…

— Nu mai eşti prietenul sau amicul meu. Renunţ!

Răsuflă adânc.

Respingerea ei e dureroasă. Mi-a plăcut cu adevărat să-mi petrec timpul cu ea. Ne-au apropiat multe lucruri pe care le avem în comun, de la faptul că amândoi suntem fraţii cei mai mici la dragostea noastră pentru îngheţata cu fistic.

Faptul că nici nu mă mai poate privi în ochi îmi înrăutăţeşte şi mai mult starea deja proastă.

— Ani!

Cineva deschide uşa.

— Trebuie să plec! Crăciun fericit de pe acum, Rowan!

Îmi oferă o fluturare cumva superficială din mână înainte să fugă din cameră.

Rămân cu o senzaţie neplăcută de care nu pare că pot scăpa, oricât de mult aş încerca.

*

Când intru în casă, mă întâmpină tăcerea. După ce m-am întâlnit cu Ani, ziua mea a trecut de la rea la un veritabil dezastru. Nimic nu-mi putea împiedica gândurile să zboare la Zahra. Ba chiar am cedat şi i-am trimis un mesaj, însă m-a ignorat. Ar fi trebuit să fie o simplă conversaţie, ca să mai uşurez presiunea din interiorul meu, dar Zahra nu s-a deranjat să răspundă la mesajul prin care o întrebam cum se simte.

Mă schimb în echipamentul de sport şi ies la o alergare chinuitoare în jurul proprietăţii. Lovesc cu tălpile în asfalt, ceea ce mă ajută să mai scap de tensiunea din muşchi, dar nu e suficient ca să-mi liniştesc şi mintea.

Până ajung să alerg pe aleea de pietriş din faţa casei, respir cu dificultate, într-un mod aproape dureros.

Privirea mi se opreşte asupra leagănului abandonat. Cel pe care n-am găsit timpul necesar să-l dau jos pentru că

eram prea ocupat.

Strâng din dinţi. Merg tropăind prin casă către garajul unde bunicul păstra nişte unelte şi bormaşina veche. Am de gând să scot leagănul ăla afurisit.

Acelaşi leagăn în care mama ne citea basme. Unde ea şi tata stăteau îmbrăţişaţi în timp ce eu şi fraţii mei alergam prin curtea din faţă. Şi locul unde ea şi-a dat ultima suflare, în timp ce tata îi strângea în braţe trupul devastat de cancer şi plângeam cu toţii.

Urăsc nenorocitul ăsta de leagăn mai mult decât orice pe lume! Nu vreau nimic mai mult decât să scot şuruburile şi să arunc toată drăcia aia în foc.

Bag aparatul în priză cu o mână nesigură. Verific dacă bormaşina încă funcţionează şi iau un scaun din interior ca să fiu la înălţimea necesară pentru a scoate şuruburile de sus.

Îmi tremură mâna când apăs bormaşina în primul şurub. Fiecare muşchi al braţului geme de durere când apăs butonul. Şurubul se învârte de câteva ori înainte să cadă pe bancă.

Unul gata, mai sunt trei!

Cobor de pe scaun şi-l mut în cealaltă parte. Reluându-mi poziţia, aliniez bormaşina cu următorul şurub. Încremenesc când văd deasupra capului literele gravate în lemn.

Mi se întunecă vederea când dau cu degetul pe însemnare. E zimţată, de parcă a fost făcută cu un cuţit ascuţit, dar scrisul este fără îndoială al mamei.

Micii mei cavaleri,

Iubiţi din toată inima şi daţi dovadă de bunătate în toate faptele voastre!

Mami

Cu degetul tremurând, urmăresc cuvintele. Au trecut ani de când n-am mai auzit expresia asta, şi mă loveşte ca un pumn în plex. Mama a respectat aceste cuvinte în tot ce a făcut vreodată. Ni le spunea în fiecare dimineaţă înainte să plecăm la şcoală şi ni le şoptea în fiecare seară înainte de culcare. Cuvintele îşi înfig ghearele în mine, distrugând orice justificare aveam pentru decizia luată.

Oare mama ar fi mândră de omul care am devenit? O parte din mine aşa speră, dar o alta e conştientă că am făcut multe lucruri urâte în viaţă, pentru că asta e tot ce ştiu. N-am fost crescut cu genul de valori susţinute de mama – cel puţin, nu după moartea ei.

Înţeleg că treaba mea nu este să-i fac fericiţi pe toţi, dar există o diferenţă între a fi priceput în afaceri şi a fi inutil de nemilos. Am ales a doua variantă iar şi iar fără să simt absolut nimic, pentru că a fost o alegere uşoară. Reducerea asigurărilor de sănătate a fost o manevră de rahat ca să-l fac pe tata să mă lase să particip la şedinţele de consiliu. Voia să-mi câştig dreptul înainte de a primi un loc la masă, aşa că am decis să iau decizii dure. Aşa cum a fost simplu să votez împotriva creşterii salariului minim şi să cresc marja de profit. Am fost dispus să mă gândesc întâi la companie şi să-i dovedesc tatei că am abilităţile necesare pentru a-mi dezvolta propria companie de streaming cu banii familiei Kane.

M-am ales pe mine însumi de fiecare dată pentru că a fost *uşor.*

„Daţi dovadă de bunătate în toate faptele voastre!”

E o glumă să mă agăţ de aceste cuvinte. Tot ce am făcut a fost pe socoteala altora, în vreme ce tot ce făcea mama se

baza pe dragoste şi compasiune. Am uitat că aşa era ea. *M-am forţat* să uit, pentru că, în adâncul sufletului, cred că nu voiam să-mi amintesc ce fel de femeie era. Pentru că ştiam că ar fi dezamăgită de mine. Faptele mele de-a lungul anilor nu au fost deloc bune, ci alimentate de lăcomie şi de furie. Am arătat prea puţină milă, darămite *dragoste.*

Orice fel de fiu a crescut mama, a murit odată cu ea şi nu simt nimic decât ruşine.

Un val de regret mă loveşte brusc. Arunc bormaşina, mă aşez pe scaun şi îmi îngădui să accept ce fel de monstru am devenit după ce am sacrificat cele mai importante valori ale mamei.

*

Mă opresc în dreptul biroului Zahrei, sperând să fie prima zi de lucru după concediul medical. Intru în birou şi o găsesc desenând ceva pe o… tabletă? E acelaşi model ca tableta mea. Orice ar desena pe ecranul micuţ se oglindeşte în monitorul computerului şi, sincer să fiu, nu arată câtuşi de puţin rău.

— E un scaun cu rotile?

Ea tresare pe scaun, scăpând creionul de plastic la picioare.

Mă aplec în acelaşi timp cu ea şi ne lovim cap în cap. Ea şuieră în timp ce eu mă strâmb.

Ne privim în ochi. Îi ating mâna înainte de a drumul creionului. Ea inspiră brusc, iar eu zâmbesc în sinea mea.

Mă bucur să văd că i-a mai revenit culoarea în obraji, deşi pare să fi pierdut în greutate. Mă încrunt, văzând ce obraji supţi are.

Mă priveşte încruntată.

— Ce dorești, domnule Kane?

Domnule Kane? Încleștez fălcile ca să nu spun cumva vreo prostie.

Ea ridică o sprânceană, tachinându-mă fără vorbe.

— Voiam să vorbesc cu tine.

Tace. *Văd că nu o să-mi ușureze sarcina deloc.*

— Am venit să…

Să ce? Să mărturisesc ce simt în mijlocul unei zile de lucru aglomerate?

— Da?

— Să te întreb dacă vrei să treci pe la mine diseară.

Ea rămâne cu gura căscată.

— Glumești!

Futu-i! Oare crede că vreau să mă dau la ea? De-asta nu vorbesc despre sentimentele mele!

— Nu! Rahat! Nu o spun cum trebuie. Vreau să vorbesc cu tine! *Doar* să vorbesc!

— Da, păi, eu nu vreau să vorbesc cu tine!

Zicând acestea, se întoarce la tableta ei micuță și reîncepe să deseneze.

Clipesc la computer. Îmi dau seama că își creează propriul design în loc să lucreze cu mine.

Pentru că nu mai are nevoie de tine. Nu sunt sigur de ce, dar gândul îmi face gâtul să se contracte. Mă simt de parcă sunt înlocuit și uitat de singura persoană care m-a văzut cu adevărat. Cea care a crezut în mine și m-a sprijinit când avea toate motivele să mă dispreţuiască pentru tot ce reprezentam.

— Zahra, ascultă-mă! Nu pot să dorm. Nu pot să mănânc. Sunt blocat într-o stare permanentă de greață și dureri de stomac, orice aș mânca.

— Se pare că totuși poți să simți ceva.

Îmi aruncă o căutătură urâtă.

— *Da!* Eşti mulţumită? Mă *simt* ca un rahat, de când te-am lăsat în salonul acela nenorocit de spital, ştiind foarte bine că plângeai din cauza mea.

— Nu! Nu sunt fericită că eşti supărat. Dimpotrivă, vreau să fii fericit cu alegerile tale.

Vorbeşte pe un ton neutru, de parcă nu i-am sfâşiat recent inima.

— De ce?

De ce naiba trebuie să fii atât de altruistă mereu?

— Pentru că vreau să priveşti în urmă la alegerile tale şi să ştii că într-un final au meritat efortul.

Numai că multe dintre deciziile mele nu par să merite, oricât de necesare mi s-au părut atunci. Vreau să-i spun asta şi multe altele, numai de mi-ar da o şansă!

— Dă-mi ocazia să-ţi explic! M-am tot… gândit la toate. Şi am făcut o greşeală. N-ar fi trebuit să te las să pleci pentru că mi-era teamă. Aveai dreptate. Dar vreau să încerc din nou. Cu tine.

Discursul meu e strâmb şi stângaci, dar măcar e sincer.

Ea oftează resemnată, iar asta mă descurajează.

— Nu! Nu mă mai las amăgită! Ţi-am oferit o şansă şi ai dat-o în bară.

— Dar…

— Niciun dar! Ce se întâmplă dacă te răzgândeşti iar? Nu-mi asum riscul ăsta! Am trecut prin destule şi, sinceră să fiu, merit mai mult decât orice ai putea să-mi oferi fără tragere de inimă.

Rămân cu gura căscată, uitându-mă lung la ea.

Spatele ei se încordează.

— Trebuie să mă întorc la treabă! Am un termen de predare.

— Aş putea să te ajut cu asta. Fără obligaţii!

Mă mai uit o dată la desenul ei.

Spune da şi dă-mi o şansă!

— Cred că ai făcut destul.

Se întoarce pe scaun, arătându-mi spatele.

Mă alungă. Nu m-am simţit niciodată atât de… groaznic. Am o umflătură neplăcută în piept şi o tensiune în gât care se intensifică în timp ce holbez la spatele ei.

Chiar a terminat-o cu mine, şi e numai vina mea.

Capitolul patruzeci şi şase
Zahra

Savurez gustul sucului de portocale cu care mi-am umplut din nou paharul. După ce m-am întors din spital, a durat o săptămână întreagă până să-mi recapăt gustul. Deşi am fost la un pas să-mi pierd minţile de la atâta stat în pat, m-am bucurat să iau o pauză de la Rowan şi echipa de creaţie. Nu eram sigură că o să am destulă tărie să mă aflu în aceeaşi cameră cu el fără să plâng sau să ţip.

Ieri a fost un test bun al puterii mele şi l-am trecut cu brio. Am reuşit să mă ţin tare şi să-l privesc pe Rowan în ochii trişti, fără să cedez rugăminţii lui.

— Asta a ajuns la un loc cu corespondenţa mea.

Claire aşază un plic în faţa farfuriei mele.

— E de acum două săptămâni! îi arăt eu data.

Ea ridică din umeri.

— Ştiu şi îmi pare rău! Promit că mă organizez mai bine săptămâna viitoare.

Încep să râd şi îmi dau seama că azi nu mă mai doare.

— Aşa spui mereu! strig în urma ei.

Ea râde pe înfundate şi se întoarce în dormitorul dezordonat.

Trec cu degetele peste numele meu, scris cu litere de mână cu un stilou negru. Adresa de retur e compania Kane.

Ce ciudat! Iau un cuţit din bucătărie şi deschid plicul. Îmi tremură degetele când scot hârtia îndoită. O desfac şi rămân cu gura căscată.

Brady Kane mi-a trimis o scrisoare! Data e dinainte de accidentul său, cam din perioada în care lucram împreună la ultimele retuşuri pentru Nebula Land.

Dragă Zahra,

Îţi cer iertare dinainte dacă mă încurc în cuvinte! E greu să fac un rezumat al mulţumirilor, dar voi încerca, pentru că meriţi să ştii ce rol important ai jucat în viaţa mea. Chiar şi un bătrân ca mine poate să înveţe lucruri noi sau, cel puţin, să şi le amintească pe cele vechi şi de mult uitate.

Recunoştinţă? Chiar din partea lui Brady Kane?! Eu sunt cea care ar trebui să fie recunoscătoare pentru că şi-a făcut timp să lucreze cu mine o lună întreagă.

Înainte să ne întâlnim şi să vorbim despre propunerea ta, traversam o perioadă grea. Mă simţeam pierdut şi nesigur de mine însumi pentru prima oară după mulţi ani. Dar ai apărut în biroul meu cu un zâmbet enorm şi o imaginaţia bogată, care abia aştepta să fie descoperită. Am fost impresionat pe loc de mintea ta ageră şi inima ta sinceră. Mi-a luat ceva timp să înţeleg de ce mă simţeam ataşat de tine, dar într-un final mi-am dat seama că îmi aminteai de mine în tinereţe. De un om încă netulburat de bani, celebritate şi aşteptările care le amorţesc chiar şi pe cele mai puternice minţi creative.

Simt o durere în piept şi încep să respir greoi la fiecare propoziţie. Nu are nimic de-a face cu sechelele bolii, ci doar cu sentimentele care clocotesc în mine citind mărturisirea lui Brady.

Știu că aspiri să te alături Departamentului de creație într-o bună zi. Când vei simți că ești vrednică în sfârșit (orice ar însemna chestia asta – eu m-am descurcat cu educația primită la o facultate de stat, așa că poți și tu), vreau să te ajut să-ți îndeplinești visul. Așa că oriunde ai fi și orice ai face, să știi că ai mereu un post în Departamentul de creație de la Dreamland dacă îți dorești. Nu e nevoie decât să iei legătura cu fosta mea secretară, Martha, iar ea îți va face rost de un contract. Fără interviu.

Îmi apar lacrimi în ochi. Brady îmi susținea mereu visul, deși eu refuzam tot timpul. Cred că ar fi mândru de mine dacă ar ști ce pași am făcut în ultimele luni.

Îți cer o mică favoare în schimb. Prin testament, i-am cerut nepotului meu să devină director la Dreamland timp de șase luni și să creeze un proiect special care să îmbunătățească parcul.

Ce-a făcut?! Strâng scrisoarea în mâini cu o forță grozavă.

Te-am ales personal să participi ca membru cu drept de vot în comisia mea. Ți se va cere să aprobi sau să respingi planurile lui Rowan.

Eu?! O, Doamne, fir-ar să fie! Rowan a știut tot timpul că trebuia să fac parte din comisie? Îmi vine să vărs acidul din stomac în cea mai apropiată toaletă, dar respir adânc de câteva ori înainte de a citi mai departe:

Tu mi-ai amintit de ce am creat Dreamland. Şi eu am simţit pasiunea ta pentru acest parc, dar am pierdut-o cu timpul, iar ideile unice pe care mi le-ai prezentat mi-au stârnit o încântare pe care o credeam de mult uitată. Datorită acestui lucru, ştiu că eşti persoana potrivită să mă ajute pentru ultima dată. Poate că ţi se pare o rugăminte dificilă, dar eşti unul dintre oamenii care vreau să facă parte din schimbarea necesară la Dreamland. Aşadar, te rog să te alături comisiei şi să votezi pentru viitorul parcului.

Îmi tremură mâinile în timp ce parcurg restul scrisorii de la Brady Kane, în care discută despre termeni şi programări. După ce o recitesc de două ori, îmi scapă dintre degete şi alunecă pe podea.

Rowan a ştiut de la bun început că bunicul lui voia să votez pentru proiectul la care lucrează de luni întregi? De ce altceva m-ar fi angajat – un om despre care a spus că nu e destul de important, încât să i se simtă lipsa?

Nu! Nu poate fi adevărat! Nu-i aşa? E imposibil să fi ştiut.

Dar din ce alt motiv ar angaja pe cineva cu tine, cu calificări limitate, un om care a criticat aspru cel mai scump roller-coaster de la Dreamland?

Are un număr nesfârşit de angajaţi pe care i-ar fi putut folosi ca să se asigure că Dreamland e pe cele mai bune mâini şi să obţină votul. Motivul pentru care s-a prefăcut că a fi Scott părea rezonabil, dar acum mă întreb dacă nu era cumva o manevră ca să sondeze terenul şi să vadă dacă voi recunoaşte că fac parte din comisia de vot. Dacă tot discursul lui de ieri din biroul meu a fost un mod de a mă împăca doar

ca să nu-i fac figura?

Cu fiecare întrebare, am îndoieli tot mai mari.

Dacă totul în legătură cu noi doi a fost o minciună?

*

Claire îmi ridică perna de pe faţă şi o strânge la piept, apoi se aşază.

— Ce e în neregulă?

— Faptul că s-a născut Rowan.

— Credeam că numele lui a fost interzis în apartamentul ăsta!

— Asta a fost înainte să primesc o scrisoare de la Brady Kane, în care şi-a demascat, fără voia lui, nepotul.

Lui Claire aproape îi ies ochii din orbite.

— POFTIM?!

Cuvintele mi se rostogolesc de pe buze în timp ce-i povestesc despre vot şi toate teoriile pe care le am. Îi spun şi că Rowan m-a invitat la el acasă după tot ce s-a întâmplat, ceea ce îmi stârneşte şi mai multe suspiciuni.

Claire reuşeşte cumva să-şi stăpânească emoţiile până termin. Apoi sare de pe canapea şi ia telefonul din dormitorul ei. Mă uit la cum se plimbă încoace şi încolo în timp ce tastează pe ecran, cu obrajii roşii şi părul vâlvoi.

— Ticălosul ăla bun de nimic…

Apasă pe ecran cu o expresie încruntată.

— Ce faci?

— Încerc să calculez cât supravieţuieşte cineva cu hemoragia provocată de castrare.

Dau capul pe spate, râzând.

— Agresiunile fizice nu sunt niciodată o soluţie.

Claire mă mângâie pe mână când se aşază la loc, băgând

telefonul în buzunar.

— O, Zahra! E drăguţ felul inocent în care vezi tu lumea.

— Şi anume?

— De parcă nu ţi-a zis nimeni că Moş Crăciun nu există cu adevărat.

Casc gura, prefăcându-mă şocată.

— *Poftim?!* Moş Crăciun nu există cu adevărat?

Claire îşi dă alene ochii peste cap.

— Proasto!

— Serios! Răspunsul tău la orice e să tai, să mutilezi şi să omori. Nu e genul de soluţie pe care o caut eu.

— Numai pentru că nu ţi-ai permite un avocat bun după aceea.

Izbucnim amândouă în râs.

O împing cu piciorul.

— Serios! Castrare?

— Ştii cum se spune: te porţi ca o sulă, pierzi o sulă.

Îmi scapă un hohot zgomotos de râs.

— Nimeni nu spune aşa ceva!

— Poate că a venit timpul să o spună. Adică nenorocitul ăla chiar crede că te poate manipula în felul ăsta? La naiba, e incredibil! Oare are vreun dram de conştiinţă?

Tot corpul mă doare la gândul ăsta.

— E discutabil…

Oftez. A fost o vreme când credeam că are conştiinţă, dar acum cine mai ştie?! Deşi părea sincer când a trecut pe la biroul meu, nu pot fi sigură cine e Rowan cu adevărat.

Capitolul patruzeci şi şapte
Rowan

Intru la ultima şedinţă a departamentului de creaţie înainte de vacanţa de sărbători. În timp ce angajaţii mei îşi vor lua liber, eu voi munci zi şi noapte ca să termin prezentarea pentru consiliu.

Jenny stă în faţa sălii şi toţi fac un mic semn din cap spre mine când îmi ocup locul. Cercetez încăperea, căutând-o pe singura femeie pe care nu mi-o pot scoate din minte. Locul obişnuit al Zahrei e ocupat de altcineva.

Simt o presiune în piept, care mă sileşte să respir cu dificultate. Jenny nu spune nimic despre absenţa Zahrei.

Primul coleg prezintă o idee decentă care însă nu va trece niciodată de şedinţa de azi. Deja am respins-o în gând.

Uşa se deschide cu un scârţâit în spatele meu. Mă întorc şi o văd pe Zahra intrând tiptil, fără rucsacul ei zornăitor. Îmi aminteşte de prima noastră întâlnire. O umbră de zâmbet îmi apare pe buze, înainte să le strâng din nou într-o linie dură.

Ea priveşte prin încăpere şi observă că singurul loc rămas liber e cel de lângă mine. Dacă o enervează treaba cu scaunele, nu se dă pe faţă. Trage de scaun şi se aşază. Toate celulele din corpul meu se trezesc la unison când îi simt parfumul discret.

În timp ce prezentatorii urcă la tribună, Zahra rămâne rigidă, ignorându-mi prezenţa. Mă enervează şi mai mult decât vreau să recunosc.

Până când îi vine ei rândul să prezinte, mă foiesc pe scaun şi mă străduiesc să mă gândesc la altceva în afară de ea.

Zahra se ridică şi îşi drege glasul.

Înţepenesc pe scaun, verificând dacă nu cumva îi este rău. Ia o gură de apă înainte de a urca la tribună.

— Astăzi voi prezenta ceva puţin diferit. Nu e legat neapărat de un roller-coaster, aşa că înţeleg dacă nu va fi acceptat ca o opţiune pentru proiectul domnului Kane.

Nu îmi aruncă nici măcar o privire, deşi despre mine vorbeşte, ceea ce îmi creşte presiunea din piept.

— Aş dori ca Dreamland să devină mai inclusiv pentru clienţii noştri. Când lucram la salon, am cunoscut mulţi copii care au trecut prin cele mai grele încercări ale vieţii. Am început să observ şi să-mi notez problemele lor. După ani de muncă, am ajuns la o concluzie. Ca soră a unei persoane care are la rândul ei probleme, am înţeles principalele nemulţumiri ale clienţilor – deşi sora mea mi-ar trage un pumn în braţ dacă m-ar auzi folosind cuvântul cu *p.*

Unii dintre colegi râd. Sunt captivat de ea şi de încrederea în sine pe care o arată. E o schimbare radicală faţă de femeia care nu se considera vrednică să lucreze în Departamentul de creaţie.

— Dreamland nu e făcut doar pentru cei privilegiaţi, care îşi pot permite bilete ca să nu aştepte la rând, bilete de intrare de o sută de dolari şi mâncăruri şi băuturi mult prea scumpe. E făcut pentru cei cu trupuri sănătoase. Pentru acei copii care se nasc cu un avantaj faţă de alţii – fără glumă. Ideea mea este să schimbăm parcul din temelii şi modul în care îi percepem pe clienţii noştri.

Nu pot decât să privesc în tăcere în timp ce parcurge slide-urile cu diferite idei. De la costume pentru scaune cu rotile la ore de integrare senzorială pentru copiii cu autism, Zahra satisface deopotrivă cerinţele copiilor şi ale adulţilor care sunt deseori trecuţi cu vederea la Dreamland. Prezintă

tot conţinutul cu cel mai larg zâmbet pe faţă. Cu cât vorbeşte mai mult, cu atât dorul din pieptul meu creşte mai mult.

Îmi vine să o răpesc din mijlocul celorlalţi şi să-i spun cât de mândru sunt de ea. Şi să-i mărturisesc cât de rău îmi pare pentru tot ce am făcut şi am zis.

Pentru că ţin la ea.

Pentru că vreau să fiu cu ea, indiferent de obstacole.

Pentru că vreau să fiu bărbatul de care mama ar fi mândru şi mi-aş dori să fac asta alături de Zahra.

Mă îndrept pe scaun, vrând să-i atrag atenţia. Ca să-şi întoarcă zâmbetul spre mine şi să vadă cât de mândru sunt de ideea ei. Dar nu se uită la mine. Nici nu se întoarce în direcţia mea. E ca şi cum n-aş exista. Pun întrebări ca s-o fac să se uite la mine, dar răspunde relaxată, uitându-se drept în faţă, spre toată lumea.

Dacă cineva observă că ceva nu este în regulă, atunci nu spune nimic.

Cu fiecare ocazie ignorată, senzaţia din pieptul meu se intensifică. Arsura creşte şi mai mult când Jenny se ridică şi o îmbrăţişează pe Zahra.

— O treabă uimitoare, Zahra! O să realizezi lucruri mari într-o bună zi. Pur şi simplu, ştiu că aşa va fi. Păcat că nu vei mai fi aici după vacanţa de iarnă!

Clipesc de câteva ori.

— Repetă ce-ai spus!

Jenny îşi îndreaptă spatele.

— O, scuze, domnule Kane! Nu credeam că doriţi să fiţi ţinut la curent cu astfel de lucruri.

O ignor şi mă uit la Zahra. Pentru prima dată, ochii ei îi găsesc pe ai mei, dar sunt lipsiţi de orice emoţie.

Detest privirea aceea cu toată fiinţa mea.

— Demisionezi?

— Marţi i-am dat lui Jenny preavizul de două săptămâni.

Fac calculul. Dacă l-a depus acum câteva zile, iar săptămâna viitoare suntem în vacanţă, înseamnă că nu se mai întoarce. Când îmi dau seama de asta, mă simt de parcă tocmai am fost lovit de un bolovan în abdomen.

Ea mă priveşte cu o expresie pasivă.

— E ultima ta zi? mă răstesc eu.

Jenny decide să facă pe împăciuitoarea.

— Îi vom duce dorul foarte mult.

Nu a demisionat după ce s-a întors din concediul medical, aşadar, ce s-a schimbat? Rămân tăcut, gândindu-mă la posibilele motive pentru care Zahra şi-a depus preavizul. Jenny bate din palme şi le doreşte tuturor sărbători fericite.

Fiecare angajat se duce la ea, îmbrăţişând-o sau bătând cuba în timp ce-şi iau la revedere.

Futu-i! Nu! Nu aşa trebuia să fie!

De ce te-ai aştepta să rămână după tot ce-ai făcut? Ce i-ai dovedit în afară de faptul că eşti un nenorocit ticălos care se alege pe el însuşi de fiecare dată?

— Toată lumea poate să plece în afară de domnişoara Gulian.

Mă îndrept spre tribună, sperând să-i blochez calea Zahrei.

Ea încremeneşte. Privirile ni se întâlnesc când ajung chiar în faţa ei.

Membrii echipei de creaţie merg înainte de parcă nu m-aş uita îngrozitor de urât la Zahra. Toţi îmi urează Crăciun fericit înainte de a ieşi, foarte bucuroşi că au scăpat mai devreme.

Stau între tribună şi uşă, nelăsându-i altă opţiune decât să treacă prin mine.

— Nu poţi să demisionezi.

— Pot, şi am şi făcut-o.

Încleştez pumnii pe lângă corp.

— Dar am avut o înţelegere.

Ea ridică din umeri.

— Oricum azi au fost ultimele noastre prezentări. Acum, nu mai depinde de noi.

— Vor mai fi şi alte idei care au nevoie de părerea celor din departament.

Ea ridică bărbia.

— Nu mai e treaba mea.

— Zahra…

Ridică o mână, oprindu-mă.

— De ce m-ai angajat?

Nu clipesc.

— Pentru că eşti bună la ceea ce faci. Azi e exemplul perfect pentru cât de talentată eşti. Imaginează-ţi ce am putea face dacă tu…

Văd cum zidurile ei se prăbuşesc unul câte unul. Toată înfăţişarea i se schimbă, de la umerii care i se pleoştesc la ochii care se umezesc.

— De ce n-ai putut să mă laşi în pace?

Vocea i se frânge.

— De ce a trebuit să-mi manipulezi sentimentele pentru tine?

Trag adânc aer în piept.

— Poftim?

Îşi întoarce privirea, ascunzându-şi lacrimile.

— M-ai angajat aici pentru că voiai să investesc emoţional în proiect înainte de votul bunicului tău?

Votul? Imposibil, la naiba!

— Votul?

Ea își încleștează pumnii.

— Am fost aleasă în comisia lui Brady, dar sunt convinsă că știai asta. Nu-i așa?

Zahra face parte din comisie? E un fel de glumă bolnavă a universului. Dintre toți oamenii pe care i-ar fi putut alege bunicul meu, a ales-o pe ea?

Toate piesele se așază la un loc. În scrisoarea trimisă mie, bunicul menționa că a cunoscut pe cineva la Dreamland care l-a ajutat să-și dea seama ce greșeli a făcut. Nu știu de ce nu mi-a picat fisa mai curând că e vorba de Zahra. Bunicul nu era genul de om care se întâlnea cu angajați oarecare și a discutat cu ea despre proiectul „Nebula Land". Ba chiar a ajutat-o să-l recreeze. Notițele lui de pe dosarul ei au fost cel mai explicit indiciu posibil, iar eu am trecut totul cu vederea.

Rahat! Și felul în care se uită la mine – de parcă nu mă recunoaște – îmi străpunge inima.

Am dat-o în bară. Rău de tot.

— A fost ceva real? întreabă cu vocea gâtuită.

— Sigur că da!

Întind mâna să-i mângâi obrazul, dar ea face un pas înapoi.

E foarte nasol.

— N-am știut că ai fost aleasă pentru vot, îi spun.

— Și ce, ar trebui să cred ceva din ce-ți iese pe gură? N-ai făcut decât să minți sau să-mi spui jumătăți de adevăr de când te-am cunoscut.

Râsul ei sună gol și atât de nefiresc pentru ea, încât mă doare pieptul auzindu-l.

În loc să-i cer Zahrei să rămână la Dreamland și să lucreze pentru mine, acum trebuie s-o conving că n-am știut nimic despre planul lui.

Mult succes!

— Trebuie să mă crezi. Ştiam că va avea loc un vot – măcar atât e adevărat –, dar nu ştiam pe cine avea să aleagă bunicul.

Zahra clatină din cap.

— Nu contează ce spui! Nu pot să am încredere în tine.

O iau de mână, pe care o duc la piept. Căldura palmei ei mă copleşeşte.

— Îţi jur că nu te mint! Ştiu că poate ţi-am ascuns unele adevăruri şi te-am minţit în trecut – Zahra tresare la auzul cuvintelor mele –, dar nu te-aş folosi niciodată pentru vot. Sunt mai bun de atât.

Ea îşi smulge mâna din mâna mea.

— Tocmai asta e, Rowan. Am impresia că te *crezi* mai bun de atât, dar, din tot ce am văzut până acum, nu am niciun motiv să cred că eşti altfel decât egoist. Tu alegi să te gândeşti la o singură persoană – şi aceea eşti tu.

Cuvintele ei mă sfâşie, făcându-mă să respir cu dificultate. Se uită la mine cu o expresie iritată. Am văzut privirea aceea de suficiente ori la tata, încât să îmi dau seama că e dezgust. Mă doare mult mai tare de data asta, ştiind că vine din partea Zahrei.

Mă ocoleşte să-şi ia lucrurile.

— Îmi dau demisia pentru că nu mai vreau să lucrez pentru tine sau compania ta. Vreau să lucrez într-un loc unde oamenii vor să schimbe vieţile altora pentru că le pasă de ei, iar compania ta nu e locul acela.

Iese din încăpere, lăsându-mă doar cu mirosul parfumului ei şi amintirea ochilor înlăcrimaţi care mă priveau doar cu ură.

Capitolul patruzeci şi opt
Zahra

Ar trebui să merg acasă după ce am aterizat în Chicago, dar îi spun şoferului să mă ducă acasă la tata. După tot ce s-a întâmplat la prezentarea Zahrei, ceva nu mi-a dat pace. Cât a durat zborul m-am tot gândit, iar, într-un final, mi-am dat seama că am treburi de rezolvat înainte de a putea trece mai departe.

Presiunea pe care mi-am pus-o pe umeri, aceea de a îndeplini scopul imposibil de a-i dovedi tatei că se înşală, mi-a otrăvit viaţa suficient. Ani la rând am vrut să-mi recunoască valoarea când el nici nu putea să vadă dincolo de propria suferinţă. Şi acum am terminat. Renunţ la băiatul care voia să fie văzut de persoana greşită.

Apăs pe sonerie cu degetul înmănuşat. Tatei îi ia câteva minute să deschidă uşa casei de la marginea oraşului.

Face ochii mari în spatele ochelarilor.

— Rowan! Intră!

Îmi deschide uşa.

Îl măsor o clipă din priviri. Ochii lui par limpezi şi treji, iar răsuflarea nu poartă mirosul distinctiv de whisky pe care am învăţat să-l asociez cu izbucnirile lui la beţie.

Cred că e destul de treaz pentru conversaţia asta.

Ridic o mână.

— Nu e necesar. Am câteva întrebări pentru tine.

El se încruntă, dar dă aprobator din cap.

— OK!

— Crezi că mama ar fi mândră de omul care ai devenit după moartea ei?

Tata rămâne cu gura căscată. Nu cred că l-am mai văzut

vreodată atât de surprins. Culoarea dispare de pe faţa şi aşa palidă, dându-i un aspect fantomatic.

O pală puternică de vânt suflă spre noi, trezindu-l din gândurile pe care le avea.

— Nu! Nu cred.

Lasă capul în jos.

— De ce te-ai schimbat?

— Pentru că eram un om penibil, furios, şi voiam să înec pe toată lumea în suferinţa mea, să sufere aşa cum sufeream eu.

Clipesc la el, luat prin surprindere de răspunsul lui sincer, care nu figurează printre reacţiile la care mă aşteptam.

Tata oftează de parcă discuţia asta îl seacă de puteri.

— Mai ai şi alte întrebări?

— Regreţi că te-ai îndrăgostit de mama?

— Absolut deloc!

Aş fi putut să jur că va spune da. Cum să nu regrete, după toată suferinţa pe care a avut-o de îndurat?

— De ce nu?

— O să înveţi că cele mai mari răsplăţi vin cu cele mai importante consecinţe. Pentru că nimic bun nu este gratis.

Tata închide ochii.

Dacă un om ca el ar face totul de la capăt la fel, asta e tot ce vreau să aud. Pentru că dacă ar face aceleaşi alegeri doar pentru a retrăi decenii de suferinţă, asta înseamnă că dragostea merită durerea.

Am făcut o greşeală enormă pe baza unei minciuni pe care mi-am spus-o an de an. Mi-am petrecut toată viaţa crezând că dragostea îi face pe oameni neputincioşi şi aşa este. Tata e dovada vie. Dragostea îi face pe oameni neajutoraţi, dar numai pentru că ei acceptă acest lucru.

Pentru că a iubi pe cineva înseamnă să ai încredere că persoana respectivă nu va abuza de puterea pe care o are asupra ta.

Orice ar simţi Zahra în ce mă priveşte, am încredere în ea. Am încredere să-i ofer toată inima mea şi tot viitorul meu. Nu există nicio listă pro şi contra pe lume care să mă mai ţină departe de ea.

Ştiu ce am de făcut. Iau decizia cu uşurinţă, iar asta mă mai scapă de tensiunea care-mi apasă pieptul ca o nicovală.

Fac un mic semn din cap.

— Asta e tot ce voiam să ştiu.

Mă întorc, lăsându-l pe tata holbându-se la spatele meu, în timp ce renunţ la ultima povară care m-a împiedicat să-mi continui viaţa.

Acum trebuie să le dau vestea şi fraţilor mei.

*

Declan mai ia o furculiţă cu piure de cartofi, de parcă nu i-am spus adineauri că nu mă întorc la Chicago după vot.

— Nu!

Ţin pumnii încleştaţi sub masa din sufragerie.

— Nu ţi-am cerut permisiunea.

Cal se uită de la unul la altul.

— Chiar o să ne certăm de Crăciun?

Îl ignor.

— Nu mă mai întorc!

— OK! Înseamnă că ne certăm.

Cal îşi ia paharul şi-l ridică spre mine în semn de solidaritate.

— În sfârşit, e rândul tău să fii copilul-problemă, măcar o dată. Bun venit în club!

Trage o duşcă din pahar.

Declan se uită urât la Cal, după care se întoarce nervos spre mine.

— Am discutat asta deja în detaliu.

— Nu contează ce am decis atunci. Lucrurile se schimbă şi nu renunţ la funcţia mea de director, aşa că trebuie să-ţi găseşti alt director financiar.

Muşchii din fălcile lui Declan zvâcnesc.

— Cum poţi să preferi să fii director la un *parc de distracţii* în loc să devii director financiar la una dintre cele mai mari companii din lume?

— Pentru că am întâlnit o femeie specială şi nu o să renunţ la ea pentru o slujbă afurisită la birou, la mii de kilometri distanţă, unde aş fi nefericit fără ea.

Declan pare să nu-şi găsească cuvintele.

— Fir-ar al naibii! şopteşte Cal pe înfundate. Vorbeşti serios?

Încuviinţez cu o mişcare din cap.

Cal clipeşte de două ori înainte de a vorbi din nou.

— Ce anume ne-ai ascuns?

— Nimic în care să-ţi bagi tu scula fleşcăită.

— Acum trebuie *neapărat* să vizitez Dreamland. Frăţiorul nostru ne-a ascuns secrete importante.

Cal îi dă un cot lui Declan, zâmbind.

Declan îl împinge la o parte.

— Se poate numi secret numai dacă eu n-aş fi ştiut nimic.

Cal se uită la Declan.

— Ai ştiut în tot acest timp şi nu mi-ai spus?!

— Şi-a luat concediu. Asta în sine e un motiv de îngrijorare. Încearcă să-ţi foloseşti creierul pe care îl mai ai, Callahan.

— Du-te dracului!

Se uită urât la Declan înainte de a întoarce capul spre mine.

— Urăsc să mă simt lăsat pe dinafară.

Declan îşi direcţionează nervii spre mine.

— Faci toate astea pentru o fată?

— Nu! O fac pentru că îmi place cine mă străduiesc să fiu când sunt *cu* fata asta.

— La naiba! Poate că Rowan nu vorbeşte mult, dar când o face…

Cal îşi sărută vârfurile degetelor.

— E poetic.

Declan clatină din cap. În mod clar nu împărtăşeşte părerea lui Cal.

— Ţi-ai pierdut minţile cu totul!

Ridic din umeri.

— Posibil! Dar măcar e distractiv!

Cal râde.

— O să mă implori să-ţi dau funcţia de director financiar peste şase luni.

Declan îşi încrucişează braţele.

Clatin din cap.

— Ba nu!

Cal îl bate pe umăr pe Declan cu un zâmbet.

— Curaj, băiete! Pot să te ajut eu cu îndatoririle până găseşti un înlocuitor.

— Funcţia necesită mai multe abilităţi matematice decât să aduni doi plus doi.

— Cred că poate şi creieraşul meu să ţină pasul.

Cal se bate cu degetul în tâmplă. O fi având el ADHD, dar are şi cel mai mare IQ dintre noi toţi. Numai de-ar avea motivaţia să se pună pe treabă!

Iau cuvântul.

— Ştii, Iris te-ar putea ajuta cu o parte din sarcini. Am văzut cât de bine lucraţi împreună şi cu siguranţă s-ar putea ocupa de unele lucruri în timp ce-ţi cauţi o soţie.

Declan îşi freacă bărbia.

— Poate! O să mă mai gândesc.

— Rowan, ar trebui să protestăm împotriva prelungirii programului lui Iris.

Cal oftează.

— Biata fată probabil a uitat cum arată soarele la cât o pune Declan să muncească!

Nu-mi pasă de Iris sau de programul ei atât timp cât obţin ce vreau. Deşi mă interesează să-mi schimb stilul de viaţă, nu o să încetez niciodată să fiu lacom în ce o priveşte pe Zahra. Ea va fi întotdeauna excepţia de la orice regulă şi singura persoană pentru care sunt dispus să dau naibii lumea întreagă. Pentru că dacă ea nu e fericită, o să distrug tot ce i-a răpit zâmbetul, inclusiv pe mine însumi.

*

Strâng punga de plastic în mână în timp ce bat la uşa apartamentului Zahrei. Pentru că avionul meu a rămas la sol o oră în plus din cauza traficului de Crăciun, n-am reuşit să ajung atât de repede pe cât aş fi vrut. Dar acum sunt aici şi gata să vorbesc cu Zahra. Cum totul s-a rezolvat cu funcţia de director, voi folosi acest lucru ca să-i dovedesc că sunt de bună-credinţă.

Nu vreau să plece de la Dreamland din cauza mea. Vreau să lucrăm împreună, unul lângă altul, şi să transformăm locul ăsta în tot ce a visat ea.

Claire deschide uşa încruntată.

— Ce vrei?

— Zahra e acasă?

— E Crăciunul!

— Dar tu eşti aici şi nu te-ar lăsa singură de sărbători.

Ochii ei se transformă în două liniuţe, moment în care ştiu că am prins-o.

— Nu vrea să discute cu tine.

— O las pe ea să decidă! răspund eu sec.

Claire îşi încrucişează braţele la piept.

— De ce eşti aici, de fapt?

— Pentru că trebuie să vorbesc cu ea. E important!

Claire ridică o sprânceană.

— De *Crăciun?*

— Claire? Cine e?

Zahra apare de după colţ şi încremeneşte în prag.

Mă uit cu atenţie la ea. Are părul strâns într-un coc neîngrijit pe care îmi vine să-l desfac, iar corpul îi e ascuns de cea mai hidoasă pijama de Crăciun. Mă mănâncă degetele să pun mâna pe ea, dar rămân sprijinit de tocul uşii.

— Zahra!

Vocea îmi sună răguşit.

Zahra mă ignoră însă.

— Mă descurc, Claire.

— Eşti sigură?

Claire se uită de la Zahra la mine, trecând de la blândeţe la nervi într-o secundă.

Zahra dă din cap şi se îndreaptă spre uşă. Claire nu se deranjează să se uite la mine, trecând spre dormitorul ei.

— Ce vrei, Rowan?

Zahra îşi încrucişează braţele la piept.

— Vreau să vorbim.

— De Crăciun?

Ce-i cu fetele astea şi Crăciunul? E doar o sărbătoare – mai mult o bătaie de cap decât orice altceva.

Respir adânc şi îi flutur punga prin faţa ochilor.

— Am adus o activitate ca să te conving să-mi acorzi o oră să vorbim.

Ea cască ochii la mine.

— Vorbeşti serios?

Mă încrunt.

— Da? Am căutat cele mai bune strategii pentru casa din turtă dulce şi m-am gândit că putem încerca în timp ce mă asculţi. Am cumpărat şi acadele ca să le folosim pentru suport.

Ea rămâne tăcută.

Haide! Spune ceva!

— M-am gândit că am putea face glazură în casă, pentru că cea din cutie arată greţos.

Orice am spus o smulge din gânduri.

— O, Doamne! Chiar crezi că o casă din turtă dulce o să rezolve lucrurile?

Rahat!

— Păi, nu! Dar îmi amintesc că ai spus că-ţi plac şi…

Zahra ridică o mână. Are faţa schimonosită de parcă o doare să stea de vorbă cu mine. Senzaţia de greaţă cu care mă lupt intră pe un teritoriu periculos. M-am săturat să-mi fie rău de la stomac. Mă face să mă simt dezgustător de jalnic şi cu chef de jelit, iar eu dispreţuiesc orice fel de autocompătimire.

— Rowan, *tu* ai încheiat relaţia cu *mine!* Nu putem să reluăm de unde a rămas şi să ne prefacem că ne întoarcem la ceva fără obligaţii.

— Bine, pentru că nici nu-mi mai doresc asta!

Ochii ei se umezesc.

— Faci chestia asta doar din cauza votului.

Răsuflu frustrat.

— Nu o fac pentru niciun afurisit de vot. Dacă vrei să votezi împotriva mea, atunci fă-o! La naiba, chiar te încurajez s-o faci, câtă vreme îmi dai voie să-ţi explic!

Ea deschide gura, dar o închide la loc, fără să scoată o vorbă.

Întind mâna şi-i dau o şuviţă după ureche.

— Vorbesc serios! Dă-i drumul, fă ce simţi că e corect! Votul e ultimul lucru la care mă gândesc acum. Tu eşti mai importantă!

Ea lasă capul în jos şi respiră adânc. Apoi se uită la mine cu ochii înlăcrimaţi, iar asta îmi sfâşie inima.

— Mi-aş dori să te pot crede. Chiar mi-aş dori. Dar m-am săturat să le acord oamenilor toate şansele din lume, iar ei să-şi dea seama în cele din urmă că nu merit deranjul. Pentru că merit, şi nimeni nu o să mă mai convingă vreodată de contrariu. Nici măcar tu. Nu vreau să fiu folosită ca divertisment în timp ce *faci timpul să treacă mai uşor,* aşa cum nu vreau nici să mai fiu etichetată drept o *greşeală.*

Cuvintele ei sunt împletite cu durere, iar asta mă tulbură şi mai tare.

Regret că i-am spus asemenea cuvinte. Când am rupt relaţia cu ea, credeam că fac ceea ce trebuie înainte ca situaţia să scape de sub control. Adevărul e că scăpase deja, şi am fost prea prost să-mi dau seama.

Aş prefera să simt că nu pot controla lucrurile şi să o am pe Zahra decât iadul ăsta fără ea. Nu mă mai pot întoarce la felul în care trăiam înainte să intre ea în viaţa mea.

— Crăciun fericit, Rowan!

Nu-mi mai aşteaptă răspunsul şi-mi închide uşa în nas, lăsându-mă cu o senzaţie de apăsare în piept.

*

Faptul că Zahra mă ignoră e doar o provocare. Decid că singurul mod în care îi pot atrage atenţia e să fac ceva ridicol. Şi prin asta mă refer la afurisita de casă din turtă dulce pe care o fac singur şi îi trimit o fotografie. Structura e strâmbă după ce a căzut de prea multe ori ca să mai număr, iar acoperişul alunecă întruna, dar sunt hotărât.

Pun ultimul drops pe acoperiş şi iau telefonul înainte ca toată chestia asta să se prăbuşească.

Îmi pare rău! Un drops alunecă de pe acoperiş, stricând litera *m.* O repar repede şi fac fotografia.

Ataşez poza la mesajul pentru Zahra şi o trimit, alături de cuvintele *Mi-e dor de tine.*

Nu sunt sigur de ce mă aştept să confirme cumva. Poate că am fost un prost să sper că-i va fi milă de mine pentru că am făcut singur toată casa.

M-am înşelat. Mesajul rămâne fără răspuns, ceea ce-mi sporeşte senzaţia neplăcută din piept ori de câte ori mă uit la casa aia stupidă.

Nicio strategie nu funcţionează. Dacă Zahra chiar crede că am fost cu ea doar din cauza acelui vot nenorocit, atunci o să-i dovedesc că rămân pe poziţii, cu sau fără aprobarea ei. Că m-am schimbat datorită ei şi a bunătăţii pe care mi-a arătat-o atâtea luni.

Pot doar să sper că mă va alege pe mine într-un final.

Capitolul patruzeci şi nouă
Zahra

Azi e ultima zi când trebuie să-i văd faţa frumoasă şi manipulatoare a lui Rowan. E singurul lucru care mă motivează să intru în sala de consiliu aflată în biroul său de pe Strada Poveştilor. Totul a fost coordonat de un angajat al companiei Kane, care probabil a semnat un contract de confidenţialitate, privind inclusiv ora şi locul.

Sunt prima venită din comisie, ceea ce nu face decât să mă neliniştească şi mai tare. Îmi scot caietul din rucsac şi încep să mâzgălesc aiureli ca să-mi ţin mintea ocupată.

Uşa se deschide cu un scârţâit, iar Martha intră în sală.

— Martha!

Sar de pe scaun şi o îmbrăţişez.

— Te-a rugat domnul Kane să-l ajuţi cu organizarea?

Ea clatină din cap.

— Nu! Răposatul domn Kane m-a rugat să fiu aici.

— *Serios?*

Când zâmbeşte, îşi arată ridurile de expresie.

— Nu te mira aşa! Am lucrat cu omul acela decenii întregi. Cunosc parcul ăsta mai bine decât el, iar el chiar îl ştia ca-n palmă.

Mă opresc din râs când uşa se deschide iar. Căldura îmbrăţişării Marthei dispare repede când Seth Kane intră în sală.

O, rahat! Brady l-a ales pe tatăl lui Rowan să facă parte din consiliu? Trebuie să mă stăpânesc foarte mult ca să nu explodez în faţa lui după tot ce am aflat despre el. Dacă privirile ar fi capabile să ucidă, probabil a mea l-ar eviscera.

El ne ignoră, de parcă nici n-am exista, probabil pentru

că nici nu existăm pentru el. Singurii oameni care îi merită atenţia sunt cei de acelaşi sânge cu el sau cu interese comune în afaceri. Costumul elegant şi faţa inexpresivă îl ascund pe omul îngrozitor aflat dedesubt. Sunt tentat să-l fac praf pe omul acesta josnic care l-a numit penibil pe propriul fiu şi l-a făcut să se simtă prost fiindcă este *diferit.*

Încleştez pumnii pe lângă corp.

Martha îmi mângâie mâna.

— Haide, haide! Nu e momentul să fii furioasă.

Oftez şi respir adânc de câteva ori.

— Nu sunt supărată.

Ea se apleacă spre mine şi-mi şopteşte:

— Asta dovedeşte că încă ţii la el. E bine.

Bine? Ce se întâmplă aici?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti!

— O, draga mea!

Ea mă mângâie pe obraz.

— Mi-am dat seama de când domnul Kane m-a rugat să-i fac legătura cu Juliana De La Rosa. Şi, dată fiind discuţia noastră despre cărţile ei, am pus lucrurile cap la cap.

Martha e al naibii de deşteaptă! Stăm una lângă cealaltă în timp ce domnul Kane se aşază în partea opusă a mesei. Încă doi bărbaţi necunoscuţi intră în cameră, dar sunt destul de sigură că unul dintre ei e directorul parcului din Shanghai.

— Rowan ştia că faci parte din comisie?

— Rowan? Doamne, nu! Abia aştept să-i văd reacţia mai târziu!

Mă holbez la el.

Ea îşi apasă mâna pe piept.

— Stai puţin! Credeai că Rowan ştia că eşti în comisie?

Dau din cap, căci nu pot să vorbesc fiindcă am inima la

gât. Toată ziua asta o să fie un preaplin de informaţii.

Ea râde şi mă îmbrăţişează din nou.

— Nu! E jumătate din distracţia de la şedinţa de azi.

— *Distracţie?*

— Bineînţeles! Brady era cam teatral. Toată povestea asta e felul lui de a-şi pune nepoţii să muncească.

— Pentru ce să muncească?

Martha închide gura când intră Rowan în sală. Arată şi mai devastator azi, într-un costum negru şi elegant, cu o cravată asortată. Ochii lui îi întâlnesc pe ai mei. E ca şi cum mi se golesc plămânii de aer, iar mintea mi se înceţoşează.

Trezeşte-te odată!

Rowan aruncă o privire prin încăpere. Ceilalţi se ridică şi dau mâna cu el. Îi salută pe toţi, spunându-le pe nume, şi respir uşurată văzând că măcar îşi cunoaşte publicul-ţintă.

De ce-ţi pasă? Te-a minţit pentru votul ăsta stupid.

Când ajunge la mine, îmi întinde mâna. Dau mâna cu el, iar o vibraţie îmi străbate corpul, începând de la unghii şi împrăştiindu-se până la degetele de la picioare.

— Domnişoară Gulian! Îţi mulţumesc că ai venit azi!

Timbrul vocii lui îmi stârneşte reacţii neplăcute în partea de jos a corpului. Ochii îi zăbovesc asupra obrajilor mei roşii, şi îmi mângâie mâna cu degetul mare înainte să-mi dea drumul.

Îmi dreg glasul.

— Domnule Kane!

Dau din cap şi mă aşez pe scaun.

El merge în faţa sălii şi porneşte proiectorul. Prezentarea e deja pregătită şi-i dau un ghiont Marthei.

— Ai văzut-o deja?

Ea îşi trage fermoarul la buze şi aruncă o cheie invizibilă.

Rowan se îndepărtează de pupitru cu o telecomandă în mână. Parcurge ideile de bază din introducere, exprimându-şi recunoştinţa pentru timpul nostru şi altele. Ochii i se îndreaptă mereu spre mine la sfârşitul propoziţiei, de parcă ar vrea să-mi câştige aprobarea.

Deschide primul slide, unde apare o fotografie alb-negru cu bunicul lui în faţa unui castel construit pe jumătate.

— Bunicul meu m-a rugat să aflu care sunt slăbiciunile parcului Dreamland şi să creez ceva vrednic de moştenirea lui. La o primă inspecţie a parcului, m-am întrebat ce aş putea face din ce nu s-a propus deja. În multe feluri, Dreamland e perfect.

Îmi îndrept atenţia de la Rowan la tatăl lui. E evident de unde a deprins Rowan stilul acesta impasibil, pentru că nu mi se pare că văd vreo reacţie din partea lui Seth Kane în afară de clipit.

Măcar nu s-a încruntat încă.

— În ultimele şase luni am lucrat alături de dezvoltatorii parcului pentru a alcătui un plan de renovare care să iasă în evidenţă. Colegii din Departamentul de creaţie au petrecut nenumărate ore venind cu idei noi pentru roller-coastere sau împărţiri ale terenului, cu adăugări de care alegorice şi altele. Aveam de gând să vă arăt astăzi toate aceste lucruri – de fapt, am creat o prezentare întreagă despre extinderea parcului.

Domnul Kane bate o dată cu degetul în masă. *Ăsta e semnul care îl dă de gol? Şi, dacă da, oare ce înseamnă?*

— În ultima lună, am petrecut timpul analizând cuvintele bunicului meu. Mi-am dat seama că descoperirea slăbiciunilor înseamnă mai mult decât creşterea profitului sau alocarea mai eficace a fondurilor.

Trece la slide-ul următor, o fotografie cu Brady şi tot

personalul parcului în faţa castelului. Dacă mijesc ochii, mă văd şi pe mine, cu aparat ortodontic, pentru că părinţii mei m-au strecurat în poză când eram adolescentă.

— Când bunicul era în comă, slăbiciunile au fost încet-încet trecute cu vederea din pricina punctelor noastre forte. Cu cât a crescut parcul mai mult, cu atât a fost mai uşor să ignorăm problemele minore, pentru că mai mulţi bani însemna mai mult succes. Bunicul mi-a scris că exista o persoană specială care l-a ajutat să-şi descopere greşelile, iar eu am fost destul de norocos să o întâlnesc.

Îmi oferă cel mai discret zâmbet care s-a văzut vreodată.

Vorbeşte despre mine? Brady Kane a povestit despre mine în scrisoarea lui? Mi se încălzeşte pieptul, iar inima ameninţă să-mi plesnească.

— Această persoană mi-a arătat că banii devin nesemnificativi când îi ignorăm tocmai pe oamenii care ne ajută să obţinem profit. A vorbit clar despre problemele de la Dreamland şi am fost intrigat de aceste aşa-zise slăbiciuni. Am început să discut cu angajaţi aleşi la întâmplare din toate departamentele, iar ceea ce am descoperit a fost şocant.

Următorul slide este o fotografie a lui *Ralph.*

— El este Ralph. A fost mecanic devotat la Dreamland în ultimii cincizeci de ani, aşadar cel mai vechi angajat în afară de bunicul meu. Când l-am întrebat ce părere are despre schimbările din salariile de la Dreamland şi reducerea asigurărilor de sănătate, mi-a spus că nu contează. Evident, mi s-a părut o afirmaţie bizară. Dintre cei două sute de angajaţi cu care am discutat, Raionelph a fost singurul care a spus că *nu contează.* Aşadar, firește, l-am întrebat de ce. Şi mi-a spus că a aflat de curând că are cancer pancreatic în stadiul patru şi că asigurarea lui de sănătate nu ar putea

acoperi tratamentul de care are nevoie.

Ralph are cancer? Mi se umezesc ochii de lacrimile pe care încerc să le reţin. Nu reuşesc şi mă smiorcăi zgomotos. După cum se uită Rowan la mine, mă întreb dacă nu cumva îşi cere scuze fără cuvinte.

Următorul slide este o fotografie cu Brady zâmbind, ţinându-l de umeri pe Ralph. Pare că Ralph montează un vagon la primul roller-coaster de la Dreamland.

— Ralph este unul dintre cei mai vechi angajaţi ai Companiei Kane, iar practicile noastre – ale mele – egoiste de afaceri îl împiedică să primească tratamentul adecvat pentru cancer.

Rowan dă un clic şi apare următorul slide, de data asta cu sute de poze.

— Există sute de poveşti asemănătoare, de la oameni care se străduiesc să păstreze două joburi, la angajaţi care nu reuşesc să-şi permită proceduri medicale necesare din pricina resurselor financiare limitate. Nimeni nu ar trebui să fie forţat să aleagă între a-şi întreţine familia şi a pune nevoile medicale pe primul loc.

Se opreşte şi răsuflă adânc.

— Ca director la Dreamland, vreau să-i protejez pe oamenii ca Ralph. Pentru că, la urma urmei, angajaţii noştri reprezintă cel mai mare punct forte. Fără ei, nu ar exista parcul Dreamland vrednic de succesul pe care l-am avut. Prin urmare, propun ca salariul minim să crească la standarde care să corespundă cu ceea ce aşteptăm de la angajaţii noştri.

Seth Kane ia cuvântul:

— Şi ce tarif orar propui?

Face parte din procedură? Putem să punem toţi întrebări aleatorii ori de câte ori avem chef?

— O mărire de cel puţin cincizeci la sută.

— Este o mărire extremă, dat fiind faptul că ultima dată ai votat împotriva creşterii salariale.

Cei doi membri ai comisiei pe care nu îi cunosc se uită unul la altul. Mâinile încep să-mi tremure şi mă întreb ce naiba se va întâmpla acum.

Martha mă bate pe genunchi şi îmi zâmbeşte încurajator.

Stai aşa! Ea ştie despre prezentarea lui Rowan? Pentru că, dacă Rowan nu ştia că Martha e în comisie, poate a făcut o simulare în faţa ei.

Rowan nu pare deloc tulburat de întrebările tatălui său. Trece la slide-ul următor.

— Pe baza cercetărilor realizate, salariile mai mari sunt asociate cu creşterea profitabilităţii. Corporaţii de top s-au angajat deja la asta pe baza datelor concrete. Dacă vom creşte salariile, vom creşte şi eficienţa, îmbunătăţind astfel întreaga experienţă a parcului pentru vizitatori.

Tatăl lui se apleacă în faţă.

— De ce ar trebui să lucrăm la satisfacţia angajaţilor dacă ne descurcăm mai bine decât previziunile pentru fiecare trimestru?

Următorul slide al lui Rowan include o analiză a unui sondaj realizat printre vizitatori.

— Când am întrebat peste un milion de clienţi în perioada petrecută aici, peste 72% dintre ei au spus că angajaţii parcului au jucat un rol esenţial în experienţa lor la Dreamland. Pe de altă parte, când au fost întrebaţi ce anume diferenţiază Dreamland de alte parcuri concurente, 68% au ales experienţa cu actorii. Asta înseamnă că, orice atracţii am avea, angajaţii sunt cei care schimbă situaţia.

Slide-ul se schimbă la un sondaj al satisfacţiei

angajaţilor.

Îmi amintesc că am completat şi eu unul, dar nu mi-am dat seama că era pentru prezentarea lui Rowan. Stau paralizată pe scaun şi mă uit la cifre şi la histograme, încercând să înţeleg ceea ce văd.

— La polul opus, peste 50% din angajaţii noştri au spus că vor căuta altă slujbă în următorii cinci ani dacă salariile de la Dreamland vor rămâne la fel. Printre motivele angajaţilor pentru demisie se numără dorinţa de a economisi pentru pensie, nevoia de a-şi permite îngrijirea copiilor, dorinţa de a economisi pentru fondul de facultate al copiilor şi de a primi beneficii mai bune, inclusiv asigurări de sănătate.

Tatăl lui Rowan bate din nou cu degetul în masă, *tap-tap-tap.* Ori e expert la codul Morse, ori îşi manifestă tăcut dezaprobarea. Adică, cum ar putea fi altfel? Fac tot ce pot să nu mă holbez la Rowan, pentru că nici nu ştiam că lucra la toate astea. Asta dovedeşte că m-a *ascultat* şi ca Scott, şi ca Rowan. Că a luat tot ce am avut de spus despre angajaţi şi a folosit informaţia în prezentarea lui.

Tot corpul îmi vibrează de bucurie.

— Dacă nu creştem salariile sau nu îmbunătăţim beneficiile acordate de companie, renunţăm cu nerușinare la cel mai valoros bun al nostru. Angajaţii sunt motivul ascuns pentru care suntem diferiţi de concurenţă şi e timpul să-i tratăm ca atare. Prin urmare, îmi susţin alegerea de a creşte salariile şi a reda beneficiile pentru a asigura viitorul parcului Dreamland.

Tatăl lui clipeşte.

Martha se ridică, zâmbind.

— În trecut, ai menţionat că te interesează să fii director doar temporar. Ce se întâmplă dacă aprobăm aceste

planuri şi te răzgândeşti din nou peste un an, dat fiind faptul că tu eşti cel care a redus salariile şi a eliminat beneficiile?

Fir-ar să fie, Martha! Ascunde-ţi ghearele! Întorc privirea de la ea la Rowan. Mă aştept să se enerveze, dar zâmbetul discret al lui Rowan aproape îmi provoacă un stop cardiac.

— Altă întrebare bună! Angajaţii parcului vor fi prioritatea mea absolută, deoarece am de gând să rămân aici ca director atâta vreme cât mă veţi accepta.

Aproape cad de pe scaun. *Ce dracu' se întâmplă aici?* Privirea lui Rowan îmi arde pielea, atrăgându-mi ochii spre el.

Bărbatul de lângă tatăl lui Rowan ia cuvântul.

— Nu te mai interesează postul de director financiar?

— Nu!

Acelaşi domn se întoarce spre însoţitorul lui şi încep amândoi să vorbească în şoaptă.

Tatăl lui Rowan îşi împreunează mâinile.

— De ce ar trebui să votez „da" şi să-ţi aprob planurile când pot să votez „nu" şi să-ţi iau cele 25 de miliarde de dolari?

— Douăzeci şi cinci de miliarde de dolari? întreb răguşită.

Cred că mi se face rău.

Martha mă priveşte cu un zâmbet viclean.

— Poftim! Bea nişte apă!

Ochii lui Seth Kane se întorc de la fiul lui la mine. Mă priveşte lung, într-un fel care mă face să mă simt analizată la sânge.

Beau jumătate de pahar dintr-un foc. Apa dă peste buza paharului, împrăştiindu-se pe masă.

— Principalul motiv pentru care sunt interesat să-mi primesc acţiunile este acela că vreau să am destulă putere,

încât să fac cele mai bune alegeri pentru angajaţi. Dreamland aduce 20% din venitul companiei noastre. Pot fi genul de director care munceşte ca să ne împingă la limită în timp ce îşi protejează şi angajaţii. *Vreau* să fiu eu acela. Aşa cum am spus mai devreme, am făcut nenumărate planuri cu cei din Departamentul de creaţie pentru extinderea Dreamland.

Se uită la fiecare persoană din încăpere în parte.

— Am slide-urile pregătite dacă mai aveţi nevoie de dovezi care să vă susţină decizia de a-mi aproba schimbarea. Deşi mă interesează să renovez şi să facem din Dreamland un parc cum nu s-a mai văzut, prioritatea mea este reprezentată de angajaţi.

POFTIM?! Aşa se desfăşoară de obicei şedinţele de consiliu? Aproape regret că am râs de ele când l-am întâlnit prima dată pe Rowan, pentru că asta este *intensă.*

Tatăl lui Rowan ridică mâna.

— Asta nu-mi va influenţa decizia!

Vorbeşte cu o voce monotonă.

Încântarea mea se stinge, înlocuită de acidul care îmi urcă pe gât. Faţa lui Rowan rămâne neutră, dar vena mică de deasupra ochiului său drept devine mai vizibilă.

Oare tatăl lui chiar ar vota „nu”? După toate *astea?* Ştiu că e lipsit de inimă, dar până şi el trebuie să fie puţin impresionat de fiul lui.

Dacă n-ar fi deplasat, m-aş ridica şi l-aş aplauda.

Cei doi bărbaţi clatină din cap.

Martha ridică mâna ridată.

— Aş dori lămuriri într-o anume privinţă!

Colţurile buzelor lui Rowan se ridică.

— Da?

— Mă interesează care sunt planurile tale pentru angajaţii cu dizabilităţi.

Pentru prima dată de când a început prezentarea, Rowan şovăie. Clipeşte la Martha, care zâmbeşte năstruşnic.

— Credeam că eşti de partea lui! mă aplec şi-i şoptesc la ureche.

— Sunt! îmi răspunde şi îmi face cu ochiul. Mai e un lucru pe care nu l-a explicat.

Rowan îşi drege glasul şi derulează slide-urile, iar mişcarea lor mă ameţeşte.

Se opreşte la un slide care îmi taie respiraţia. Pentru că, spre deosebire de slide-ul cu Ralph, acesta conţine fotografia lui Ani. Sora mea frumoasă, extraordinară, îl ţine pe JP pe după umeri.

— Ea este Ani. E una dintre cele mai tinere angajate şi provine dintr-o familie de lucrători la Dreamland. Am fost partenerul ei într-un program-pilot de mentorat. M-a învăţat rapid câteva lucruri, inclusiv despre lipsa diversităţii în procesul nostru de angajare.

Nu ştiu de ce mi se umplu ochii de lacrimi, dar asta e. O lacrimă îmi alunecă pe obraz, iar Martha, ca un adevărat geniu viclean, îmi strecoară un şerveţel. Sunt destul de sigură că a pus întrebarea intenţionat, ca să mă facă să plâng.

— Eram nelămurit deoarece cunosc procedurile noastre şi felul în care ne străduim să avem angajaţi de etnii diferite. Dar Ani mi-a spus că nu există oameni ca ea – oameni cu dizabilităţi vizibile sau ascunse. Aşadar, în perioada în care trebuia să fiu mentorul lui Ani, se pare că ea a fost mentorul meu. M-a învăţat ce înseamnă să duci o viaţă ca a ei şi am început să fac propriile cercetări. Aşadar, ca să-ţi răspund la întrebare, Martha, am de gând să extind procesul de angajare pentru a include mai mulţi oameni cu dizabilităţi. Aş dori să continui şi programul de mentorat ca să le satisfac cererile. Vreau ca Dreamland să fie primul parc

de acest fel.

Alte lacrimi îmi curg pe faţă. Sunt complet distrusă, uitându-mă la fotografia cu sora mea alături de JP. N-am crezut niciodată că programul meu pilot va duce la o schimbare ca *asta.* Nici într-un milion de ani!

— Acest proiect va fi implementat în trei mari etape, începând cu noul program de mentorat. După ce îl finalizăm, voi continua, alături de Departamentul de creaţie, cu un proiect care să susţină ideea de incluziune. Vom extinde gama de costume şi suvenirele ca să includem scaunele cu rotile, cârjele şi protezele pentru vizitatorii copii de la Dreamland care sunt deseori ignoraţi. În plus, vom pune accentul pe o nouă promisiune făcută familiilor de a crea prima sărbătoare a simţurilor. Această oportunitate le va oferi copiilor din spectrul autist abilitatea de a se bucura de parcul Dreamland.

Îmi şterg faţa, încercând să-mi ascund lacrimile. Sunt şocată că Rowan a luat ultima mea creaţie şi a folosit-o în prezentare. Având în vedere miza, înseamnă enorm pentru mine că e dispus să-şi rişte cele *25 de miliarde de dolari.*

Dacă nu aşa îmi demonstrează că îi pasă, atunci nu ştiu ce altceva ar putea fi.

— Mai aveţi întrebări?

Rowan se uită la mine.

Clatin din cap, sperând că ochii mei strigă cât de fericită şi de mândră sunt.

— Vă mulţumesc pentru timpul acordat.

Închide proiectorul şi iese din sală.

Stai, asta a fost tot? Nu rămâne pentru deliberări sau altele de genul?

Un bărbat necunoscut intră cu o servietă în mână. Ne dă tuturor o foaie de hârtie cu numele noastre şi un pix.

E o mulţime de jargon juridic, aşa că trebuie să citesc de trei ori ca să înţeleg, şi o căsuţă simplă de bifat dacă aprob planurile pentru Dreamland.

Oricât de mult m-a rănit Rowan, nu mai am nicio îndoială că e omul potrivit pentru sarcina asta. Aş fi proastă şi meschină să votez împotriva lui.

Şi pentru că îl iubeşti.

Nu! Asta nu are nicio legătură! A dovedit că merită şansa de a schimba parcul în bine şi nu voi fi eu cea care să îi stea în cale.

*

Aştept în faţa uşii de la sala de conferinţe. Oamenii ies pe rând, în afară de cel pe care îl aştept de zece minute.

Oare ce naiba aşteaptă?

Uşa se deschide, iar Seth Kane iese de parcă se plimbă pe un podium personal spre casă. Preţ de o secundă, mă întreb dacă ar trebui să-mi duc planul la îndeplinire.

Da, la naiba cu asta!

— Domnule Kane? spun şi îl bat pe umăr.

— Da?

Se uită la mine cu o sprânceană ridicată. Îhh… Felul în care mă priveşte are abilitatea ciudată de a mă face să mă simt minusculă.

— Voiam să spun că, deşi sunteţi *considerat* un afacerist bun, aţi făcut-o cu preţul de a fi un tată îngrozitor, care şi-a abuzat verbal copiii. Iar într-o bună zi o să vă uitaţi la viaţa dumneavoastră şi o să vă pară rău pentru felul în care i-aţi tratat, şi sper să suferiţi la fel de mult pe cât i-aţi făcut pe ei să sufere. Aşadar, duceţi-vă dracului!

Mă întorc pe călcâie şi o zăresc pe Martha uitându-se la

mine cu un rânjet pe faţă şi degetele mari ridicate. Îi trimit o bezea în timp ce ies pe uşă, iar lui Seth Kane îi arăt degetul mijlociu cu cealaltă mână.

Nu există alt mod în care aş vrea să-mi petrec ultima zi oficială de lucru la Dreamland.

Capitolul cincizeci
Rowan

Credeam că o să mă cuprindă panica după ce ies din sala de consiliu. Dar, în timp ce stau în birou, aşteptând ca avocatul bunicului să termine cu votul, mă învăluie o senzaţie ciudată de calm.

Mi-am acceptat soarta, indiferent ce ar decide comisia. Dacă nu primesc acţiunile din companie, pot încă să rămân ca director. Fraţii mei se vor supăra, mai ales Declan, din cauza conflictului cu tata. Înţeleg asta, dar am făcut tot posibilul ca să fiu în avantaj.

În loc să fac prezentarea iniţială, cu cele mai bune idei ale echipelor Alpha şi Beta, mi-am urmat instinctul. A fost o schimbare stresantă, dar Martha m-a ajutat să continui. Şi, la naiba, nu mă aşteptam ca secretara mea să aibă unul dintre voturi! Nu-mi vine să cred că mi-a ascuns acest lucru în timp ce mă ajuta să fac prezentarea.

Măcar pot să garantez că primesc un vot.

Sau poate două.

Zahra a părut emoţionată de întreaga întâmplare, dar nu i-aş purta pică dacă ar decide că nu merit poziţia de putere asociată cu acţiunile. Deşi mă enervează că tata a scos secretul la iveală, cred că a fost modul lui de a mă anunţa că ştie ce miză avem în joc. Probabil că scrisoarea de la bunicul pentru el a spus mai multe decât mă aşteptam eu.

Se aude o bătaie în uşă. Martha o deschide şi bagă capul în birou.

— Tatăl tău vrea să-ţi vorbească.

— Poftește-l înăuntru!

Măcar să termin odată şi cu asta!

Tata intră în birou.

— Ia loc! îi spun.

El însă rămâne în picioare.

— Nu stau prea mult.

Ridic o sprânceană.

— Ai venit să jubilezi?

El clatină din cap.

— Nu! Vreau să-ţi spun că sunt mândru de tine.

Aştept cealaltă jumătate a propoziţiei, să-mi detalieze greşelile făcute. Tăcerea se prelungeşte şi-mi dau seama că, într-adevăr, doar atât voia să spună.

— De ce?

El mă ignoră.

— Îţi doresc mult succes la conducerea parcului! Te aştept la următoarea şedinţă de consiliu, gata să faci o prezentare mai concisă cu privire la bugetul pentru toate astea.

Chiar am obţinut aprobarea membrilor sau e un fel de glumă ca să mă ducă de nas?

— Ce vrei să spui?

— Bunicul tău ar fi fost mândru de bărbatul care ai devenit.

Încă un mesaj.

Iese din birou dând din cap şi lăsându-mă să mă holbez la locul în care se afla, întrebându-mă cum naiba am reuşit.

*

Avocatul intră în birou curând după plecarea tatei şi confirmă ceea ce ştiu deja. Comisia a aprobat schimbările şi el va lua legătura cu mine săptămâna viitoare ca să discutăm despre finanţe. Mi se pare ireal că am lăsat totul în urmă, în

sfârşit. Abia aştept să rezolv lucrurile, nu doar să discut despre ele.

Le trimit un mesaj fraţilor mei şi îi anunţ că partea mea din planul de ansamblu s-a încheiat. Acum e rândul lor să-şi îndeplinească rolul.

Deschid mesageria cu Zahra şi îi scriu, sperând să-mi acorde în sfârşit ocazia de care am nevoie ca s-o conving că sunt serios în ce ne priveşte.

Dvs.: Vrei să vii la mine diseară şi să mă asculţi?
Dvs.: Te rog frumos!

Scriu al doilea mesaj pentru punctele bonus. Răspunsul ei vine imediat.

Zahra: OK! Doar pentru că m-ai rugat frumos!
Zahra: Dar nu-ţi face speranţe prea mari.

Prea târziu. Pentru prima dată de câteva săptămâni, în sfârşit zâmbesc.

*

Mă plimb încolo şi încoace pe verandă. Lemnul scârţâie sub pantofi la fiecare pas. O rămurică se rupe şi, când ridic privirea, o zăresc pe Zahra mergând pe alee şi purtând aceeaşi rochie albă de mai devreme. Culorile apusului alcătuiesc fundalul perfect şi mă trezesc pierdut în frumuseţea ei.

Singurul lucru care lipseşte e doar zâmbetul ei. După ziua de azi, jur să o fac să se simtă doar fericită în preajma mea. Deşi pare un scop imposibil, mie îmi place să obţin ceea

ce nu se poate obţine.

Zahra urcă treptele cu o expresie neutră. Se apropie de uşa din faţă, dar o conduc spre leagănul pe care am ajuns să-l apreciez. Sper să-mi dea puţin curaj ca să trec peste ceea ce voi dezlănţui.

E un moment bun să-mi urezi succes, mamă!

— Aşadar…

Zahra se împinge uşor înainte şi înapoi, făcând leagănul să se mişte.

— Când bunicul m-a trimis aici, ca parte din testamentul lui, n-am crezut că voi întâlni un om deosebit ca tine. Trebuia să fie un simplu proiect. Dar ar fi trebuit să ştiu că lucrurile nu vor merge conform planului din clipa în care mi-ai aterizat în poală – la propriu. Parcă viaţa te-a adus în calea mea iar şi iar, sperând ca eu să înţeleg aluzia. Eram prea încăpăţânat să-mi dau seama că erai menită să fii a mea, Zahra. Şi din cauza asta am făcut greşeli. Am minţit în legătură cu identitatea mea. Am refuzat să am încredere în tine, deşi în adâncul sufletului ştiam că pot. Şi, mai ales, te-am respins, când tu n-ai făcut decât să-ţi deschizi inima în faţa mea fără să ceri nimic în schimb. Am luat dragostea ta de bună când ar fi trebuit s-o preţuiesc. Pentru că a fi iubit de tine e un dar. Unul pe care l-am aruncat, pentru că am fost prea prost şi egoist să-ţi dau puterea asta asupra mea.

Ochii ei se îmbunează, şi îmi trage mâna în poala ei.

— Ai avut dreptate când ai spus că meriţi mai mult. Întotdeauna a fost aşa şi aşa va fi mereu. Dar refuz să te las să pleci. *Nu pot* să te las să pleci, pentru că eşti singura persoană din lumea asta care mă face să zâmbesc, şi sunt prea egoist, la naiba, să las cel mai bun lucru din viaţa mea să-mi scape doar pentru că mă tem.

Ochii ei se umplu de lacrimi, dar clipeşte ca să le alunge

înainte să-i cadă pe obraz.

O strâng de mână.

— Adevărul este că mi-e frică să mă îndrăgostesc. Dar aş prefera să-ţi încredinţez inima mea şi să risc să o frângi în două decât să mai trăiesc o zi fără tine. Vreau să fiu genul de bărbat care merită o femeie atât de frumoasă, de altruistă şi de bună ca tine. Poate o să-mi ia toată viaţa să-mi îndeplinesc scopul, dar, câtă vreme eşti lângă mine, o să consider că merită să trăiesc aşa.

Buza ei de jos tremură, şi o ating cu degetul.

— Deşi ştiu că nu te merit, o să-mi petrec fiecare zi dovedindu-ţi cât de mult te iubesc.

Îi scapă o lacrimă, pe care i-o şterg cu degetul.

— Nu te mai întorci la Chicago?

— Să-l ia dracu' de Chicago! Nu-mi doresc nimic mai mult decât să fiu aici, cu tine, şi să ne construim o viaţă împreună.

— Un sărut pentru un secret?

Vocea ei se frânge.

Dau din cap.

Ea îşi lipeşte buzele de ale mele. Oftez şi o prind cu mâna de ceafă, trăgând-o aproape. Torn tot ce simt în sărutul acela, sperând să înţeleagă cât de mult ţin la ea. Că nu vreau să renunţ niciodată la ea.

Ea se retrage cu răsuflarea întretăiată.

— Şi eu te iubesc, Rowan! Şi aş fi foarte bucuroasă să-ţi protejez inima de lumea asta, pentru că şi tu mă faci să fiu puţin egoistă.

Zâmbetul ei rivalizează cu tot ce e pe lumea asta.

Zahra înseamnă totul pentru mine. O ştiu în adâncul sufletului, iar intuiţia mea nu s-a înşelat niciodată. Nimic de pe lume nu o să mi se pară mai frumos decât ea. Nici soarele.

Nici luna. Nici măcar întreaga galaxie nu se compară cu lumina pe care o răspândeşte ea oriunde ar merge.

Capitolul cincizeci şi unu
Zahra

Buzele lui Rowan se desprind de ale mele doar cât să mă ducă în braţe în dormitor fără să cadă. Ţin picioarele în jurul şoldurilor lui tot drumul până mă aruncă pe pat şi-mi scoate toate hainele.

Mă sărută de la buze la osul şoldului, făcându-mă să mă simt atât de frumoasă, încât mi se umezesc ochii. Mâinile lui coboară spre coapse. Mă tachinează în timp ce se mişcă, mângâindu-mi pielea cu cea mai uşoară atingere, dar care mă face să icnesc.

— Îmi plac sunetele pe care le scoţi, pentru că sunt toate ale mele.

Privirea lui mă arde în timp ce-mi urmăreşte curbura sânului cu degetul arătător. Mi se face pielea de găină unde mă atinge, iar clitorisul îmi pulsează.

— Dar mai ales îmi plac gemetele pe care le scoţi când fac asta.

Se aşază în genunchi şi trece cu limba prin mijlocul meu. Şoldurile îmi zvâcnesc pe saltea, iar Rowan îşi lipeşte palma de abdomenul meu, ţintuindu-mă.

— Credeam că ştiu ce înseamnă să fii egoist, dar pe urmă te-am întâlnit pe tine. Vreau să fii a mea în toate felurile care contează. Timpul tău. Zâmbetele tale. Inima ta. Zâmbetul lui viclean îmi stârneşte fiori pe şira spinării. Nu există alt cuvânt pentru a descrie felul în care mă venerează. Mă simt de parcă sunt întinsă pe un altar, iar Rowan mă copleşeşte cu devoţiunea lui. Îşi foloseşte limba ca pe o armă, transformându-mă în plastilină în mâinile lui. Lumea mea se întunecă, şi închid ochii, pierzându-mă în felul în care

limba lui mi-o trage până uit de mine.

Îmi pune mâinile pe fund şi strânge, făcându-mă să icnesc.

— Ochii la mine!

Deschid ochii şi mă uit la el. Îşi aţinteşte privirea spre mine şi îmi suge clitorisul, dovedindu-mi că e stăpânul corpului şi al minţii mele. Capul îmi cade singur pe spate, iar ochii mi se duc în fundul capului.

El se retrage şi-şi apasă degetul mare pe clitorisul meu.

— Ce-am spus eu?

Mă sprijin în coate şi-l privesc cum mă devorează. E senzual felul în care i se mişcă gura. Ne privim în ochi în timp ce vâră un deget în mine, stârnind încă un val de plăcere. Împinge în acelaşi ritm în care mişcă limba. Icnesc şi mă agăţ de cearşafuri, încercând să rămân cu picioarele pe pământ.

Lui Rowan nu-i place. Faptele lui strigă la mine, iar mişcările lui devin frenetice. Vrea să-mi pierd minţile şi să implor, pentru că fiecare mişcare a lui o spune. Degetele lui sunt nemiloase, apăsându-mi punctul G de parcă e al lui. Zvâcnesc sub el, dar mâna lui rămâne fermă, apăsându-mă în cearşafuri, forţându-mă doar să simt.

Orgasmul mă loveşte de nicăieri, ca un val imens de plăcere, începând de la cap şi ajungând la degetele de la picioare.

Mă simt amorţită în timp ce sunetul cataramei de la cureaua lui umple tăcerea. Nu pot să mă mişc sau să fac nimic.

Rowan urcă în sus, pe corpul meu, sărutându-mă.

— Te iubesc al naibii de mult, Zahra!

E uimitor cum doar câteva cuvinţele îmi pot stârni o mulţime de fluturi în stomac.

— Vrei să încerci ceva nou cu mine?

Credeam că Rowan cel dominant e sexy, dar ceva în vocea lui şovăitoare mă face să-l mângâi pe spate, încurajându-l.

Mă sărută uşor pe buze.

— Ai încredere în mine?

Inspir adânc. După tot ce-am trăit cu el, n-ar trebui. Poate avem de muncit puţin, dar ştiu că Rowan mă iubeşte. A renunţat la viitorul lui în Chicago pentru mine. Faptele lui vorbesc mai mult decât cuvintele, chiar dacă i-a luat ceva timp să ajungă aici.

— Da, vreau!

— Bine! Nu vreau să folosesc un prezervativ cu tine.

— Poftim?

Clipesc. Deşi ştie că fac injecţii contraceptive, nu mă aşteptam să-mi ceară aşa ceva. Nu când îi cunosc trecutul cu femeile.

El îmi cuprinde obrazul în palmă.

— Nu vreau să mai existe nimic între noi.

Ochii mi se umezesc. N-ar trebui să plâng, dar e greu să evit lucrul ăsta cu emoţia pe care o simt în piept.

După ce a fost manipulat şi abuzat de prea mulţi oameni, e dispus să renunţe la ultima fărâmă de control asupra vieţii lui şi să aibă încredere în mine.

Dau din cap, neştiind dacă pot să mai vorbesc, atât de uscat îmi e gâtul.

Zâmbetul pe care mi-l oferă e unul pe care nu-l voi uita tot restul vieţii. Se ridică din nou şi mă trage spre marginea patului atât de tare, încât scot un strigăt. Îmi pune picioarele pe umeri. Aproape mă topesc în cearşafuri când mă sărută uşor de tot pe interiorul coapsei.

Rowan îşi îndreaptă penisul spre mijlocul meu.

— Acum, că eşti a mea, nu o să-ţi mai dau drumul niciodată!

Împinge uşor în mine.

Mă agăţ de patul de sub mine.

— Nu vreau să-mi dai drumul.

— E drăguţ că ai impresia că ai de ales.

Împinge mai tare, tăindu-mi răsuflarea. Mâinile lui mi se înfig în piele, ţinându-mă pe loc în timp ce pătrunde până la capăt.

De data asta, sexul e diferit. Fiecare atingere e ca o promisiune şi fiecare sărutare e un jurământ. Ritmul lui Rowan e necruţător, dar într-un fel cu totul diferit – cu mişcări lente.

Îmi venerează corpul fără oprire, şoptindu-mi la ureche:

— Nu ştiu ce am făcut bine în viaţă de am meritat dragostea ta, dar nu o să mă dau înapoi de la nimic ca să o apăr.

Buzele lui le găsesc pe ale mele şi mă sărută încet.

— O să muncesc în fiecare zi ca să mă asigur că ai un motiv să zâmbeşti, chiar dacă asta înseamnă că voi împărţi zâmbetele tale cu restul lumii.

Se retrage şi intră din nou, de data asta cu şi mai multă disperare.

— Şi o să distrug pe oricine îţi ameninţă fericirea.

Pierd bătălia, iar lacrimile îmi curg pe obraji. Rowan le sărută ca o promisiune tăcută.

După alte câteva mişcări, ne prăbuşim împreună, aşa cum trebuie să fie.

*

Rowan mă ţine strâns la pieptul lui. Desenez cu degetul

pe pielea lui, urmărindu-i liniile muşchilor.

— E posibil să-i fi spus ceva neobişnuit de răutăcios tatălui tău după prezentarea de azi.

— Deşi tata e ultima persoană despre care vreau să vorbesc în timp ce stau dezbrăcat în pat lângă tine, sunt prea curios ca să nu întreb.

Râd şi-l plesnesc peste piept.

— Păi, e posibil să-i fi zis să se ducă dracului.

Rowan explodează. Râsul lui e greoi şi aspru, de parcă nu are destul oxigen în plămâni.

Îmi place la nebunie şi de-abia aştept să-l fac să râdă din nou.

— Trebuie să-mi spui totul, de la început până la sfârşit.

Respiră cu dificultate.

— Nu sunt multe de spus. Martha a fost martoră când l-am muştruluit că a fost un tată execrabil.

— Ai spus asta în *public?*

— Da?

Trebuia s-o spun pe vreun coridor secret?

— Şi el ce a spus?

— Nimic.

Rowan clipeşte.

— I-ai spus tatei că a fost un părinte oribil şi să se ducă dracului, iar el nu a zis *nimic?*

— Hm… Ar fi trebuit să spună ceva?

— Am auzit că a concediat oamenii care respirau greşit spre el.

— Pare ceva extrem.

— Nu-l cunoşti aşa, ca mine.

— Slavă Domnului! Mici binecuvântări ca aceasta mă ajută să rezist toată ziua.

Pieptul i se zguduie uşor în timp ce râde.

— Nici nu ştiu ce să înţeleg din asta. Tata n-ar accepta niciodată asemenea vorbe din partea nimănui.

Îşi ia telefonul şi le trimite fraţilor săi un mesaj cu noutatea.

Îmi trec degetul peste pieptul lui.

— Poate ştia deja că am demisionat.

Rowan clatină din cap.

— Mă îndoiesc. N-am lăsat-o pe Jenny să depună preavizul tău, aşa că eşti încă angajată din toate punctele de vedere.

— POFTIM?!

Mă ridic.

Rowan mă trage înapoi şi mă lipeşte de el.

— Nu puteam să te las să pleci.

— Da, păi, nu poţi să-mi iei preavizul drept ostatic pentru că aşa ai chef. E ilegal!

El ridică din umeri.

— Conform contractului, pot să fac asta până închei un interviu de plecare cu mine. De asta trebuie să verifici mereu ce scrie cu litere mici. Pot fi intenţii ascunse.

Rămân cu gura căscată.

— Credeam că nu sunt destul de importantă pentru literele mici.

— Eşti atât de importantă pentru mine, încât n-am de gând să las pe nimeni să se apropie de tine în afară de familie şi femei.

Îmi dau ochii peste cap.

— Eşti prea posesiv!

El ne întoarce şi ajunge deasupra mea. Îşi mişcă şoldurile, apăsându-şi penisul întărit în mine.

— Cum de te excită discuţia asta?

El îşi coboară buzele pe locul acela de pe gâtul meu pe

care l-a însemnat şi l-a învineţit deja.

— De ce ar trebui să vorbesc despre a fi posesiv când pot mai bine să-ţi arăt?

Rowan îmi dovedeşte exact ce înseamnă să fiu preţuită de el, cât e noaptea de lungă.

Iubirea lui e ceva de care poţi deveni dependentă, aşa că e bine că am la dispoziţie o veşnicie să-l iubesc la rândul meu.

Epilog
Zahra

Toată familia se aliniază în spatele panglicii roşii imense. Fraţii lui Rowan, care sunt la fel de chipeşi, într-un mod nedrept, ca soţul meu, stau lângă el.

Rowan mă lipeşte de el şi mă sărută pe tâmplă.

— Eşti pregătită?

Bliţul unei camere surprinde momentul. Sunt mulţi reporteri aici pentru deschiderea oficială a Nebula Land. Poate ne-a luat trei ani să finalizăm proiectul, dar a meritat din plin. De cum intră, vizitatorii pătrund imediat pe o planetă complet diferită de unde îi strigă Iggy extraterestrul. Roller-coasterul propus de Lance a fost îmbunătăţit şi rămâne o atracţie importantă a zonei, iar eu am reuşit să o accept. Pentru că fără bucata aia de metal de un miliard de dolari, poate n-aş fi întâlnit iubirea vieţii mele.

Mi-l imaginez pe Brady zâmbindu-ne de sus.

— Nu-mi vine să cred că se întâmplă! Crezi că o să le placă oamenilor?

— Ar fi nebuni să nu le placă!

Rowan îmi dă foarfecă argintie imensă.

— Ai încredere să-mi laşi pe mână o asemenea armă?

De cum îi dă drumul, braţele îmi cad sub greutatea metalului.

— OK, poate nu e cea mai bună idee!

Pune mâinile peste ale mele şi le ridică spre panglică.

— E mai grea decât pare în filme.

El râde încetişor, şi doar eu îl aud. Apare bliţul altei camere în direcţia noastră.

— Te-au prins zâmbind! icnesc eu, prefăcându-mă

îngrozită.

— Cât crezi că trebuie să-l plătesc ca să şteargă fotografia?

— Nu sunt sigură. Acum totul se salvează în cloud…

— O să treceţi odată la treabă? Vreau să merg la roller-coastere!

Ani scoate capul din spatele meu.

— Cum a zis ea! strigă Cal, aflat de cealaltă parte a lui Rowan.

— Aveam şi noi un moment! se răsteşte Rowan la fratele lui.

— A trebuit să îndurăm toţi trei ani de *momente* ale voastre. Am şi auzit unele dintre ele! strigă Cal.

— Hei! Părinţii mei sunt chiar acolo.

Mă uit urât la Cal.

— Sunt invidioşi, îmi şopteşte Rowan la ureche şi mă sărută pe obraz.

— Nu chiar! Sunteţi greţoşi!

Ani se preface că varsă. E atât de ipocrită, mai ales când JP stă călare pe ea ca o caracatiţă.

Claire vine spre noi cu şorţul pe jumătate desfăcut şi părul vâlvoi.

— Am reuşit!

Mă îmbrăţişează cu braţul asudat înainte de a se aşeza lângă Ani.

— În sfârşit! mormăie Rowan pe înfundate.

— Trăgeai de timp ca să ajungă şi Claire?

Nu plânge, Zahra!

— Normal. Fără ea, poate n-ai fi depus propunerea aia la beţie.

Rowan zâmbeşte cu lejeritate, cu fiecare fărâmă de iubire în ochi.

Fir-ar să fie, Zahra! Nu plânge, altfel o să te dai de gol!

— Mulţumesc că eşti mereu atât de grijuliu!

— Ţi-am făcut o promisiune, nu-i aşa?

Îmi învârte inelul pe deget, de parcă mi-ar aminti că e tot acolo. De parcă aş putea să uit. Sunt destul de sigură că diamantul meu poate fi văzut din cosmos, atât e de ostentativ!

Mi se umezesc ochii, dar clipesc ca să alung lacrimile înainte să-mi scape.

— Eşti gata?

Soţul meu îmi zâmbeşte şi ridică foarfeca mai sus.

— Dă-i drumul, nevastă!

Coboară vocea şi-mi trimite un val de căldură pe spate.

N-a încetat să-mi spună aşa de când ne-am căsătorit iarna trecută, în zăpadă. Şi de fiecare dată îmi stârneşte fiori, făcându-mă să mă simt cu totul a lui.

Strig spre mulţime:

— Mulţumim că aţi venit azi alături de noi! Nebula Land are un loc special în inimile noastre, pentru că ştim cât de mult ar fi însemnat pentru Brady. Deşi el nu e aici azi, sunt sigură că ne priveşte de sus, la fel de bucuros ca noi. Iggy era personajul lui preferat, deşi poate n-ar fi recunoscut-o. Brady preţuia primul lui desen pentru că îl reprezenta, un tânăr imigrant care simţea că a venit într-o lume complet nouă când a ajuns în America. Iggy a devenit un om prin care Brady şi-a canalizat fericirea, încântarea şi fricile. Iggy este în sine o extensie a lui Brady în multe feluri – a valorilor pe care Brady vrea să le împărtăşească prin filmele lui. Aşa că suntem încântaţi să deschidem Nebula Land pentru ca toţi cei de la Dreamland să-l viziteze şi să-l iubească la fel de mult ca noi.

Eu şi Rowan tăiem panglica împreună. Toţi aclamă în

jurul nostru, aplaudând şi chiuind. Nişte copii aleargă spre intrare, în timp ce membrii familiei noastre stau de vorbă.

Cineva îi ia foarfeca din mână lui Rowan.

— Tu ai fost…

Ani îl strigă pe Rowan, aşa cum plănuiserăm. Ştiam că, dintre toţi oamenii, nu va rezista să nu-i răspundă. Slăbiciunea lui pentru sora mea a crescut şi mai mult de-a lungul anilor, iar acum o folosesc în avantajul meu.

Mama vine spre noi, schimbându-mi insigna emailată cu una nouă. Îmi face cu ochiul şi se întoarce la tata.

Rowan mă prinde în braţe din spate. Mă sărută pe gât şi mă întoarce, ca să stăm faţă în faţă.

— Sunt mândru de tine! A fost un discurs grozav!

— Doar grozav? Pot şi mai mult de atât. Să chemăm reporterii aici şi să o luăm de la capăt.

Învârt degetul cum face el când vrea să se rezolve un lucru.

— Eşti nebună, ştii asta?

— E greu să uit când mi-o spui în fiecare zi.

El îmi cuprinde obrazul cu mâna.

— Îmi place să fiu constant.

În cele din urmă, ca la un semn, ochii lui coboară de la faţa mea spre corp. Înclină capul şi clipeşte de două ori.

— Ce-i aia?

— Ce anume? întreb, privindu-l cu inocenţă.

— A cui e insigna aia?

Atinge insigna de pe pieptul meu, făcând-o să tremure.

Protejez bucăţica de metal care arată o chiflă într-un cuptor minuscul. După ce am făcut un test de sarcină în apartamentul lui Claire acum trei săptămâni, m-a luat prin surprindere cu bijuteria asta mică de ziua mea.

M-am gândit că astăzi este momentul ideal să-i dau

vestea lui Rowan. Pentru că am început cu Nebula Land şi am ajuns aici, împreună cu familiile noastre, după câţiva ani.

— A mea.

Îi zâmbesc.

El clipeşte iar, de parcă trebuie să proceseze informaţia.

— Eşti însărcinată?

Vorbeşte în şoaptă.

Dau din cap. Rowan uită de cei din jur şi mă sărută până mi se umflă buzele şi ameţesc de la lipsa de oxigen.

Mă uit la soţul meu şi văd că are obrajii uzi de lacrimi. Aşa cum a făcut el mereu cu mine, le şterg de parcă n-ar fi existat.

El mă îmbrăţişează şi mă sărută pe cap.

— Eşti cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată! Mulţumesc că-mi dai şansa să fiu tată, şansa pe care n-am avut-o niciodată, dar mi-am dorit-o întotdeauna!

Mi se topeşte inima în piept. Nimic nu-mi doresc mai mult în viaţă decât să împart dragostea lui Rowan cu copilul nostru. Pentru că a fi iubită de el înseamnă să fiu preţuită şi protejată necondiţionat şi, într-o lume ca a noastră, acesta este un dar. Unul de care nu ştiam că am nevoie, dar fără de care nu mai pot trăi.

Epilog extins
Rowan

— Pe ăsta, tati!

Ailey îmi trânteşte cartea în piept înainte de a sări pe pat. Pijamaua cu prinţesa Cara se umflă în jurul ei, iar părul brunet îi cade peste ochii căprui. Îşi dă şuviţele la o parte.

Nu e nevoie să mă uit ca să ştiu ce carte a ales. E aceeaşi pe care o alege în fiecare seară înainte de culcare.

O învelesc înainte de a mă aşeza pe margine.

— Eşti sigură că nu vrei să alegi alta?

Flutur prin faţa ei cartea scrisă de mine.

— Nu! Vreau să aud despre tine şi mami!

Are acelaşi zâmbet ca al Zahrei şi îmi încălzeşte şi-mi încordează pieptul faptul că o fac pe fiica mea să zâmbească aşa.

N-am crezut niciodată că un dar creat pentru vacanţa Zahrei de după naştere va avea un impact de durată. Ailey îmi cere să-i citesc cartea ilustrată în fiecare săptămână ca la program, iar asta mă umple de mândrie să ştiu că-i place ce am făcut la fel de mult pe cât îi place şi mamei ei.

— OK! Dar o singură poveste. A trecut de mult ora de culcare.

Nu vreau să ratez artificiile cu Zahra. E tradiţia noastră să le urmărim în fiecare seară de pe verandă.

— Promit!

A fost mai uşor decât am crezut. Întotdeauna îmi cere să-i citesc măcar trei poveşti înainte de culcare şi de fiecare dată cedez. Mă las convins de gropiţa ei şi de ochii mari şi căprui.

O sărut încet pe frunte, după care deschid cartea la

prima pagină desenată de mine.

— Odată ca niciodată, trăia un bărbat trist care a primit o scrisoare de la bunicul lui.

— Şi pe urmă?

Ailey zâmbeşte de parcă nu ştie toată povestea de la cap la coadă.

Citesc următoarele pagini, explicând cine eram şi ce trebuia să fac.

Faţa lui Ailey se luminează când întorc pagina cu desenul cu Zahra deschizând uşa amfiteatrului. Eu sunt într-un colţ întunecat, uitându-mă la ea ca un idiot furios.

— E mami!

Ailey chicoteşte.

— Eşti supărat pe ea.

Râd în sinea mea.

— Mă supăram când mami nu respecta regulile.

— Uf! Nu-mi plac regulile.

— E clar că eşti fiica mamei tale.

Dau cu degetul peste nasul ei încreţit şi zâmbesc.

Citesc povestea mai departe. Ochii lui Ailey se închid mai repede decât mă aşteptam, probabil din cauza zilei lungi petrecute în parc la aniversarea lui Ani.

O sărut pe Ailey în creştetul capului, apoi închid veioza de pe noptieră şi ies din cameră.

Ies afară în noaptea răcoroasă de ianuarie.

— A adormit deja?

Soţia mea închide veioza înainte de a închide cartea.

Iau cartea din poala ei şi o aşez pe alt scaun.

— A adormit înainte să ajung la partea ei preferată.

Mă aşez pe leagăn şi o trag lângă mine. Ea se mişcă puţin, ca să o cuprind cu braţul şi să-mi sprijin mâinile pe burtica ei. Dacă am noroc, îl simt pe micuţ lovind de îndată

ce pornesc artificiile din seara asta. Mereu e mai activ în timpul lor.

— Poate că e timpul să scrii o versiune actualizată, ca să citească despre ea însăşi şi despre frăţiorul ei.

Zahra îmi mângâie mâna.

Îi dau părul după ureche şi o sărut pe umăr.

— O să încep de mâine!

— O răsfeţi!

Ridic din umeri.

— Nu e nimic în neregulă cu asta.

Ea se uită la mine.

— Serios? Chiar săptămâna trecută, ai închis Castelul prinţesei Cara pentru petrecerea ta cu ceai cu Ailey. Situaţia scapă de sub control.

— A fost doar o oră.

— Într-o sâmbătă, în mijlocul sezonului aglomerat!

Zahra râde, iar burta îi vibrează sub mâinile mele.

— Nu văd care e problema dacă este parcul nostru.

Ea clatină din cap.

— Ia aminte la ce spun! Nu o să găsească niciodată un bărbat care să se compare cu tine.

Zahra râde cu lacrimi, pe care şi le şterge de la coada ochilor.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că vei fi aşa!

— Ridicol de uimitor?

Îi ridic bărbia să o pot săruta pe buze.

— Nu!

Zâmbeşte cu gura lipită de a mea.

— Ridicol de imposibil?

Ea clatină din cap, şi o sărut pe obraz.

— Negativ. Dar eşti aproape.

— Ridicol de îndrăgostit?

Ea zâmbeşte, lipită de buzele mele.

— Asta era!

O sărut pe Zahra cu toată afecţiunea pe care o simt pentru ea. Sunt un ticălos norocos care s-a căsătorit cu femeia care îmi cunoaşte toate defectele şi mă iubeşte în ciuda lor. Zahra e cea mai bună prietenă a mea şi unica mea iubire. Femeia pe care abia aştept să o sărut în fiecare dimineaţă şi ultima pe care vreau să o văd înainte să închid ochii noaptea. Mama copiilor mei şi cea alături de care abia aştept să urmăresc artificiile de la Dreamland în fiecare seară până vom fi bătrâni şi cărunţi.

Mi-a dat o a doua şansă şi am de gând să profit din plin alături de ea tot restul vieţii mele.

Vă mulţumesc!

Dacă v-a plăcut *Intenţii ascunse,* vă rog să scrieţi o recenzie!
Orice recenzie, cât de scurtă, ne ajută să dăm vestea despre cărţile mele şi altor cititori.

Intraţi în grupul meu de cititori, numit Bandini Babes, pe Facebook pentru noutăţi despre cărţi şi dragoste!

Scanați codul pentru a intra în grup

Mulţumiri

MAMĂ – MULŢUMESC CĂ M-AI ÎNCURAJAT MEREU SĂ-MI îndeplinesc visurile, chiar şi atunci când mă sperie.

Domnule Smith – Te apreciez întotdeauna. Nu sunt sigură ce m-aş face dacă nu mi-ai diseca intrigile, învăţându-mă totodată despre corporaţii şi asigurări de sănătate.

Mary – Mulţumesc că îmi aduci cărţile la viaţă! Sunt destul de norocoasă să te numesc nu doar proiectanta mea grafică bestială, ci şi buna mea prietenă!

Julie – Mulţumesc că mă ajuţi mereu când am cea mai mare nevoie. Prietenia şi sprijinul tău înseamnă atât de mult pentru mine şi mă bucur să împart cu tine călătoria asta!

Erica – Unii au editori, dar eu am în tine şi o prietenă. Notiţele tale vocale mă fac mereu să râd la fel de mult ca mesajele pe care mi le trimiţi. Încurajările tale de a căuta ceva nou (nu mai bun) m-au ajutat să-mi depăşesc frica şi să finalizez acest proiect, aşadar îţi mulţumesc!

Becca – Fără tine, nu sunt sigură că ultima variantă s-ar apropia de ceea ce este acum. Mă bucur atât de mult că Erica ne-a făcut cunoştinţă şi că mi-ai făcut loc în programul tău! Sprijinul şi asigurările tale erau tot ce aveam nevoie, şi m-ai provocat cu adevărat să duc cartea la următorul nivel. Abia aştept următorul proiect împreună!

Pentru cititorii mei beta de la TFP (Brit, Rose/Kylie, Amy, Brittni, Nura) – Vă mulţumesc pentru sinceritate, sprijin şi disponibilitatea de a citi manuscrisul într-un timp atât de scurt! Sunteţi cei mai mari eroi şi nimic n-ar fi posibil fără feedbackul vostru constructiv.

Nura – Ai încredere în instinctele tale! Fără ele, nu ar exista o scenă extinsă la bowling.;) De asemenea, te apreciez

şi apreciez încântarea ta nesfârşită faţă de proiectele mele. Orice autor are nevoie de o persoană cu entuziasm, şi mă bucur că tu eşti aceea pentru mine!

Pentru echipele mele – Vă mulţumesc că mă sprijiniţi mereu şi-mi promovaţi cărţile! Înseamnă foarte mult pentru mine să am cititori ca voi, care vor să răspândească vestea despre lumile şi personajele mele.

Pentru Kimberly şi toţi cei de la Brower Literary & Management – Apreciez cât de mult timp şi efort depuneţi ca să mă ajutaţi să cresc. M-aţi ajutat să-mi îndeplinesc unele dintre cele mai mari visuri şi sunt recunoscătoare că faceţi parte din echipa mea.

Pentru Anna, echipa de marketing de la Piatkus/ Little, Brown şi toţi cei care m-au ajutat în British Commonwealth – sunt recunoscătoare pentru tot sprijinul vostru, dar şi pentru aduceţi cititorilor din lumea întreagă seria „Miliardarii de la Dreamland".

Pentru Christa, echipa de marketing şi toţi cei de la Bloom Books – Vă mulţumesc pentru timpul, energia şi dragostea cu care m-aţi ajutat! Vă mulţumesc că aţi transformat un vis în realitate!

Rowan

Creez basme.
Parcuri tematice. Firme de producție. Hoteluri de cinci stele.
Totul ar putea fi al meu dacă aș renova parcul de distracții Dreamland.
Ideea de a o angaja pe Zahra a fost bună în teorie, dar apoi am sărutat-o.
Lucrurile au scăpat de sub control după ce i-am trimis un mesaj
folosind un pseudonim.
Când mi-am dat seama unde am greșit, era prea târziu.
Oamenii ca mine nu au parte de finaluri fericite.
Nu atunci când menirea noastră este să le distrugem.

Zahra

După ce, beată fiind, am trimis un raport în care criticam cea mai scumpă
atracție de la Dreamland, ar fi trebuit să fiu concediată.
În schimb, Rowan Kane mi-a oferit o slujbă de vis.
Care era șmecheria? Trebuia să lucrez pentru cel mai dificil șef
pe care l-am întâlnit vreodată.
Rowan a fost nepoliticos și a sărit calul, dar inimii mele nici că i-a păsat.
Cel puțin nu până am descoperit ce secret ascunde șeful meu.
A sosit vremea să-l învăț pe miliardar că banii nu pot repara totul.
Mai ales nu sufletele.

„O poveste interesantă, captivantă și care nu seamănă cu nimic din ce am citit
până acum. Autoarea a găsit echilibrul perfect dintre erotic și dulce."
Angel Reads

ISBN: 978-606-088-159-9
9 786060 881599
www.edituracorint.ro

LEDA BAZAAR